

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He's chaos.
She's the sweetest
temptation.

SWEET CHAOS

emery rose

TATLI KAOS

EMERY ROSE

Copyright © 2020 Emery Rose

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: Najla Qamber, Qamber Designs & Media

Düzenleme: Ellie McLove, My Brother's Editor

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya olaylar kurgusaldır veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Bana her zaman yapabileceğimi söyleyen annem için. Seni uzun zamandır seviyorum. xoxo

OYUN LİSTESİ

"Circles" - Post Malone
"Venice Bitch" - Lana Del Rey
"Wicked Games" - Parra For Cava
"The Middle" - ZEDD
"Only" - NF, Sasha Sloan
"Be Someone" - CamelPhat, Jake Bugg
"If You Want Love" - NF
"Need You Now" - Dean Lewis
"Do I Wanna Know" - Arctic Monkeys
"Girls Like U" - Blackbear
"I Have Questions" - Camila Cabello
"When the Party's Over" - Lewis Capaldi cover'ı
"Falling" - Trevor Daniel

İÇİNDEKİLER

1. [Scarlett](#)
2. [Scarlett](#)
3. [Scarlett](#)
4. [Dylan](#)
5. [Scarlett](#)
6. [Dylan](#)
7. [Scarlett](#)
8. [Dylan](#)
9. [Scarlett](#)
10. [Dylan](#)
11. [Scarlett](#)
12. [Scarlett](#)
13. [Dylan](#)
14. [Scarlett](#)
15. [Scarlett](#)
16. [Dylan](#)
17. [Scarlett](#)
18. [Scarlett](#)
19. [Dylan](#)
20. [Dylan](#)
21. [Scarlett](#)
22. [Scarlett](#)
23. [Dylan](#)
24. [Dylan](#)
25. [Scarlett](#)
26. [Dylan](#)
27. [Scarlett](#)
28. [Scarlett](#)

29. [Dylan](#)
30. [Scarlett](#)
31. [Scarlett](#)
32. [Dylan](#)
33. [Scarlett](#)
34. [Dylan](#)
35. [Scarlett](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Emery Rose](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

SCARLETT

"Kız kardeşinin gizli erkek arkadaşına göz dikmeyeceksin." - Scarlett Woods,
11

On Yıl Önce

A Gürültülü bir gümbürtünün ardından mırıldanılan bir dizi küfür dikkatimi açık pencereye çekti. Yatağımdan kalkıp, sessizce sürünerek

pelüş beyaz halımın üzerinde ve yatak odamın zeminine yayılmış çocuğa baktım. O aslında bir çocuk değildi. Henüz bir erkek de değildi. Sanırım bir erkekti. Bakışlarım pencereye kaydı, içeri nasıl girdiğini anlamaya çalışıyordum. Ağaçlar evimizin yan tarafındaki araziye çevreliyordu ama penceremden içeri girmek için dallardan birinden uçarak atlaması gerekirdi. Onun bu cüretkâr hareketi içimde bir heyecan yarattı. Eğer ıskalaysaydı, iki kat aşağı düşecekti.

Çılgın çocuk. Dudaklarım saklayamadığım bir gülümsemeye dönüştü.

Buraya Sienna için geldiğini biliyordum, benim için değil. Havuzumuzu temizliyordu ve adı Dylan St. Clair'di. Sienna'nın en iyi arkadaşı Remy'nin ikiz kardeşiydi ve kötü bir ünü vardı. Gerçi nedenini ya da bunu hak etmek için ne yaptığını tam olarak bilmiyordum. Annemin, arkadaşı Amanda Hart'la havuz kenarında soğuk chardonnay'lerini yudumlayıp karton ve kuş yemi tadındaki düşük kalorili krakerleri yerken onun hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştum. Ollie ve ben havuza gülle atıyorduk, ama *onun* hakkında konuştuklarını hissettiğimde dinlemek için durakladım.

"Kızınızın etrafında dolaşmasını isteyeceğiniz türden bir çocuk değil. Belaya benziyor. Eğer Sienna'nın yanına yaklaşırsa buna derhal bir son veririm."

"Simon buna asla izin vermez." Annem yüksek sesle iç çekti. "Tristan'ın etrafımızda olmasını özleyyoruz. Hâlâ tekrar bir araya gelmelerini umuyorum."

"Birbirleri için mükemmellerdi."

Katımdaki çocuk ayağa kalktı ve bakışlarım yukarıya, yağsız kaslarıyla şekillenmiş siyah tişörtünün üzerine kaydı - tişörtünün altında kaslar olduğunu biliyordum çünkü onu üstsüz görmüştüm, sıcak SoCal güneşinde terliyordu, Sienna'yı gözbebeklerimi yakan ve beni hissettiren bir öpücüğe çekerken vücudu terden kayganlaşmıştı... Beni nasıl hissettirdiğine ne diyeceğimden emin değildim.

Gözlerimi onunkilere diktim. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, beni odak noktasına getirmeye çalışıyordu. Terini, sabununu ve sigaradan gelmeyen tatlı duman kokusunu alabilecek kadar yakındım. Siyah ve mor bir çürük benekli

Sağ elmacık kemiğinin üzerindeki deri gerilmişti ve gözünün üzerinde kaşını ikiye ayıran bir kesik vardı.

Parmak eklemlerindeki kesiklere ve çürüklere baktım, sonra tekrar yüzüne baktım. Beni eğlence ve tanımlayamadığım başka bir şeyin karışımıyla izliyordu. Dili kesik dudağında gezindi ve gözlerini kısarak bir elini gece yarısı kadar koyu saçlarında gezdirdi. Onun gibi, saçları da çok güzel bir karmaşaydı. Sanki parmaklarını defalarca içinden geçirmiş gibi her yana dağılıyordu.

Sessizliği bozmak için boğazımı temizledim. "Yanlış pencere, Romeo."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi. Tam bir gülümseme değildi. Yarı gülümseme, yarı sırıtma gibi bir şeydi. "Hey Starlet," dedi o kısık, boğuk sesiyle.

"Adım Scarlett." Gizliden gizliye, bana taktığı lakabı tercih ederdim. Kendimi özel hissettiriyordu.

Sırıttı. "Biliyorum. Seni korkuttum mu?" diye sordu, sesi daha yumuşaktı, gözleri benimkilerde korku belirtisi arıyordu.

Karnımı saran kelebekleri ve tüm vücuduma yayılan sıcaklığı görmezden gelerek kaşlarımı kaldırdım. "Korkmuş mu görünüyorum?"

Ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. "Hayır. Ama yapmalısın. Az önce yatak odana yabancı bir adam girdi."

Gözleri odamda dolaştı, dekoru inceledi. Bu konuda söz hakkım yoktu. Odam uçuk pembeye boyanmıştı, duvarlarda sarmaşıklar vardı, cibinlikli yatağım uçuk pembe tüllerle sarılmıştı, hepsi de annemin istediği masalsı prenses havasına uygundu. Daha doğrusu, yatak odamı ve bu evdeki her odayı bir tür fantezi dünyasına dönüştürmek için tuttuğu iç mimar. Gözleri tekrar yüzüme yerleşti.

"Beni geldiğim yoldan geri mi göndereceksin?"

Bunu duymak hoşuma gittiği için sırıttım. "Yapmalıyım, gerçekten. Sadece eğlence için."

Kıkırdadı. "Yaşlandığında gerçek bir top toplayıcı olacaksın, değil mi?"

"Eğer bu kimseden bir bok almayacağım anlamına geliyorsa, evet. Beni Ballbuster Akademisi'ne kaydet. Sınıf başkanı olacağım." Ona iki parmakla sahte bir selam verdim.

Şimdi gülüyordu. O kadar sert gülüyordu ki dudağı tekrar yarıldı. Elinin tersiyle ağzını sildi ve kanı yakaladı.

İçimi çektim ve yatağımın başucundaki masadan bir kutu mendil uzattım. Üzerlerinde pembe çiçekler vardı. El salladı.

"Ben iyiyim."

"Sen öyle diyorsan." Kutuyu tekrar komodinin üzerine koydum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak bir sonraki hamlesini beklemeye başladım.

Çenesini bana doğru salladı. "Neden hala uyanıksın?"

"Neden gece yarısı evimize dalıyorsun?" "Neden çılgılık atmadın? Bağırmalıydın."

Yapmam gerektiği gibi davranmadığım için üzgün görünüyordu. Odama girdiğinde korkmadığım için. Ama macerayı, bilinmeyenin heyecanını arzuluyor ve tehlikeyle flört etmeyi seviyordum. Ve önümde duran bu çocuk, lezzetli, yasak bir şekilde tehlikeliydi. Onun yakınlığı tüm vücudumu titretiyordu. "Her zaman yapmam gereken şeyleri yapmıyorum. Soruma cevap ver," dedim cesurca.

Başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Sır tutabilir misin?"

Zihinsel olarak gözlerimi devirdim. Evim sırlarla doluydu ve ben hepsini saklardım. "Evet, tabii."

"Sienna kimsenin bizi bilmesini istemiyor."

"Neden olmasın?" Sanki cevabı zaten bilmiyormuşum gibi sordum. Sienna sert davranırdı ama iş zora girdiğinde her zaman babamın istek ve taleplerine boyun eğdi. Benden altı yaş büyüktü, seçilmiş kişiydi, babamın gözdesiydi ve bu da beraberinde daha fazla sorumluluk getiriyordu. Varis ve yedek gibi.

Bir keresinde annemle babamın tartışmasına kulak misafiri olmuşum. Babam bana *kaza* demişti. "*Bir evliliğin açık yaralarını yara bandıyla kapatamazsın.*" Bunlar onun sözleriydi. Annem bunu inkâr bile etmemişti. İnkâr ettiyse de sözlerini duyamadım çünkü ağlıyor ve onu terk etmemesi için yalvarıyordu. Sık sık gitmesini dilemiş olmama rağmen gitmemişti. Seni artık sevmeyen birine neden bu kadar sıkı tutunasın ki? Bu bana çok aptalca geliyordu.

Dylan güldü ama bu mutlu bir ses değildi. "Ailenle tanışmak için eve getireceğin türden bir adama benziyor muyum?"

Siyah savaş botlarını inceledim. Derisi çatlamış ve yıpranmıştı, bağcıkları çözülmüştü. Siyah kot pantolonunun dizleri yırtılmıştı ve gri tişörtünün yakasında bir sökük vardı. Gözlerim tekrar yüzüne döndü. Elmacık kemikleri sivriydi ve koyu renk kirpikleri o kadar kalın ve uzundu ki, sert, kare çenesi o kadar kesik, kenarı o kadar temiz olmasaydı neredeyse güzel denebilirdi, her zaman kızgın olduğu izlenimini veriyordu. Kesiklerin ve çürüklerin altında bir güzellik yatıyordu. Biliyordum çünkü

Haftalardır onun haberi olmadan onu izliyordum. En iyi arkadaşım Ollie beni saplantılı olmakla suçluyordu ve bunun onu kızdırdığını biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Dylan St. Clair'i büyüleyici buluyordum. Esaret altında tutulan vahşi bir hayvan, büyük, gösterişli bir kedi gibiydi. Heyecandan tüylerim diken diken oluyordu. Başımı belaya sokacağını bildiğim bir şey yaptığımda hissettiğim duygunun aynısı.

Dylan beni izliyordu, bir cevap bekliyordu, gözleri sanki ona karşı çıkmamı istercesine kısılmıştı.

"Yapardım." Çenemi kaldırdım. "Seni ön kapıdan içeri sokar ve aile yemeklerimizde yemek masasında yanıma oturturdum. Ve aileme senin benim erkek arkadaşım olduğunu söyledim ve eğer bundan hoşlanmazlarsa... gidip bir limon emebilirler."

Ezik, Scarlett. Limon emmek mi? Gerçekten mi?

Gözleri şaşkınlıkla biraz açıldı ve ben de onu oyundan düşürdüğüm için kendimle gurur duyarak ayağa kalktım. Ona beklemediği bir cevap verdiğim için. "Yapardın, ha?" Sesi eğleniyor gibiydi. Benimle alay ediyordu, sanki bana inanmıyordu. Bu beni dikenli hissettirdi.

Bakışlarını üzerimde tuttum, nedense kendimi önemli hissettiren o kelimeyi söylerken çenem sıkılmıştı. "Evet."

Söylediklerimde ciddi olduğumu bilmesini istedim. "Yapardım. Hayatım üzerine yemin ederim ki yaparım." Kalbimin üzerine haç çıkardım, hafife almadığım ciddi bir yemindi bu.

Eğlencesi azaldı ve gözleri ciddileşti. Mavi ve gri birbirine karışmıştı ve fırtına sırasındaki denize benziyorlardı. "Böyle sözler vermek için çok gençsin. Asla tutamayacağın bir söz verme," dedi sert bir şekilde, sesindeki yumuşaklık gitmiş ve kelimeleri öfkeli bir hırıltıyla çıkmıştı.

Öfkelendim, sözleri beni derinden yaraladı. Az önce ona gerçeği söylemiştim. Hayatım üzerine yemin etmiş ve kalbimin üstüne yemin etmiştim. O ise sanki daha iyisini bilmeyen aptal bir çocukmuşum gibi sözlerimi duymazdan gelmişti.

Siktir et. Onu.

"Burada olduğumu kimseye söylemeyin," diye emretti.

"Ben ispiyoncu değilim." Yatağıma uzandım ve fırtına gözlü çocuk yatak odama girip midemi bulandırmadan önce yaptığım işe geri döndüm. Sharpie kalemimin kapağını açtım ve beyaz kot ceketimin arkasına yaptığım desene konsantre oldum. Annem küplere binerdi ama tropik çiçeklerden bir çelenk takan kurukafanın havalı olduğunu, sıkıcı beyaz ceketime göre kesin bir gelişme olduğunu düşündüm.

"Sienna'nın odası koridorun karşısında." Başımı kaldırıp ona bakmadan kapıyı işaret ettim. Neden bu kadar iyi davrandığımdan ya da ona yardım ettiğimden bile emin değildim. Beni aptal bir çocuk gibi hissettirdiği için ondan nefret ediyordum. Sienna da hep aynı şeyi yapar, beni alanından kovar ve arkadaşlarının yanına yaklaşmama izin vermezdi. Zaten onunla takılmak istediğimden değil.

Ayak sesleri sessizdi ve ellerinin dışarıdan pencere pervazını kavradığını görmek için başımı tam zamanında kaldırdım. Umursuyormuş gibi davranmak istemedim ama ayaklarım beni yine de pencereye taşıdı ve onun ikinci kattan aşağıdaki çimlere düşüşünü izledim. Çömelmiş bir pozisyonda ayaklarının üzerine indi ve geri çekilirken gölgeli formu karanlığın içinde yutuldu. Hâlâ açık pencereden dışarı sarkmış, onu görebilmek için gözlerimi zorluyordum ki bir alevın titrediğini gördüm. Boynumu bükerek, gözden kaybolana kadar sigarasının kiraz rengi parıltısını evin kenarı boyunca takip ettim.

Gözlerimi sıkarak ellerimi hızla atan kalbimin üzerinde tuttum. Aşk böyle bir şey miydi? Karmakarışık ve kafası karışık hissettirir miydi? Aynı anda hem kızgın, hem mutlu, hem de üzgün? Ollie bana böyle hissettirmiyordu. Okuldaki diğer çocukların hiçbiri de hissettirmedi. Gözlerimi açtım ve pencereden döndüm, bakışlarım beyaz halımın üzerindeki koyu kırmızı kan damlalarına takıldı. İzini bırakmış ve sonra da gece vakti bir hırsız gibi kaçıp gitmişti. O zaman bile bunun bana ait bir şeyi yok ettiği son sefer olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Dylan St. Clair kaosun ta kendisiydi. Ve kaos her zaman ardında bir yıkım izi bırakırdı. Sadece yok ettiği şeyin kalbim olacağını hiç beklemiyordum.

SCARLETT

Şimdi

"Neden her şeyi bu kadar tatsızlaştırmak zorunda olduğunuzu anlamıyorum. Babanın dediğini yapsan ve bu kadar aykırı olmayı bıraksan,

hayat daha kolay olurdu." Annemin sesi yorgun geliyordu. En küçük kızıyla asırlardır süren bir savaştan yorulmuştu. Ailenin asisi. Ailenin yüz karası. Şimdiye kadar bu konuşma o kadar çok tekrarlanmıştı ki kulağa bozuk plak gibi geliyordu.

'Büyük odada' oturuyorduk ama çift yükseklikteki tavanlar bile klostrofobik hissetmemizi engelleyemedi. Çin antikaları ve chinoiserie ile dolu, havasız ve gösterişliydi. Yeşim yeşili ipek kanepenin yanındaki siyah lake masanın üzerinde duran seramik lambanın üzerindeki kızgın kırmızı ejderhalara baktım. Annemin anksiyete nöbetlerinden muzdarip olmasına şaşmamalı.

"Neden kız kardeşin gibi olamıyorsun?"

Bunu bana her soruşunda bir dolarım olsaydı milyoner olurdum. Beni yanlış anlamayın. Sienna'dan nefret etmiyordum. O benim kız kardeşimdi, bu yüzden onu seviyordum. Ama Sienna ve ben gece ve gündüz gibiydik ve asla onun gibi olamayacaktım.

Annem kıyafetime -dizleri yırtık leopar d e s e n l i taytlar ve üzerinde

Kiss Kiss Bang Bang yazan, kırmızı boks eldivenleri giymiş sarışın bir bombanın sağ kroşe attığı, elle boyanmış bir kot ceketin (benim tasarımı) altında eski bir müzik grubu tişörtü- onaylamayan gözlerle baktı. *Bum!*

"Serseri gibi giyiniyorsun ve bir sörf dükkanında çalışıyorsun. *Eski* bir dolandırıcı için. Hayatında sana verilen onca fırsat varken arzuluyor musunuz?"

Öncelikle, sörf tahtası sanatçısı olarak işimi seviyordum. İkincisi, Shane Wilder'ı eski mahkûm etiketine indirgemek haksızlıktı. O iyi bir adamdı. Sevgi dolu bir koca. Yakında baba olacaktı. Havalı bir patron. Eski bir profesyonel sörfçü. Milyonlarca harika şey. Ve en harikası da Remy ile birbirlerini sevmeleriydi. Tam bir çift golü. Annemle babamın sahte evliliğine hiç benzemiyordu. Dahası, Tristan Hart'ın ölümü Shane'in suçu değildi. Tristan, Remy'ye yaptıkları yüzünden yumruklanmayı hak etmişti. Tristan'ın düşüp başını Hart'ların yüzme havuzunun yanındaki taş fiskiye çarpması korkunç bir şanslı ve evet, tamam, trajikti. Ama yine de bir kazaydı.

Serseri gibi giyinmeye gelince, herkesi memnun edemezsiniz. Yıllar önce denemekten vazgeçmiştim.

"İşimi seviyorum ve mutluyum." Oturduğum kırmızı kadife sandalyenin ipek püsküllerinden birini kopardım. Oops. Kanıtı koltuk minderimin altına sakladım. "Bunun bir anlamı olması gerekmez mi?"

Annem burnunu çekti. Ben de onun mutlu olmasını istiyordum. Ama bunun için babamı terk etmesi gerekecekti ve o bunu yapmazdı. Yalnız kalmaktan, her şeye yeniden başlamak zorunda kalmaktan korkuyordu. Para için kaldı. Kaldı çünkü anlayamadığım nedenlerden dolayı onu hâlâ seviyordu.

Elli dört yaşındayken annem hâlâ güzeldi. Estetik cerrahı ve botoks sayesinde kırk yaşından bir gün bile fazla görünmüyordu. Elleri hariç. Eller yalan söylemez.

Chardonnay'inden bir yudum alırken parmağındaki elmas, iğrenç ejderha lambasının ışık havuzunda parıltıyordu. Çıplak tırnakları ayağındaki Louboutin'lerle uyumluydu ve kış beyazı giymişti, sarı saçlarının bir teli bile yerinde değildi.

"Neden her şeyi abartmak zorunda olduğunuzu anlamıyorum."

Keşke tartışacak yeni bir konu bulsa. Annemin dünyası bu dört duvarın boyutuna kadar küçülmüştü. Bir işe ya da hobiye ihtiyacı vardı; görünüşüne, gardırobuna ve babama takılıp kalmaktan başka zaman geçirecek bir şeye.

"Sanırım ben böyleyim."

İçini çekti ve hediyeler, asla giymeyeceği ipek bir eşarp ve yeni dekoruna uymayan bir buket çiçekle geldiğimden beri yaklaşık yüzüncü kez telefonunu kontrol etti. Babam onu bu akşam doğum günü yemeğine götüreceğine söz vermişti. Rezervasyon yediye yapılmıştı. Şöminenin üzerinde duran ve iki köpek tarafından korunan saat bana saatin yedi buçuk olduğunu söylüyordu. Geç kalmıştı ve hiç gelmeyeceğinden şüpheleniyordum.

"Hadi sipariş verelim," dedim ellerimi birbirine vurarak. "Sadece ikimiz. Film izleyebiliriz."

"Burada olacak. Muhtemelen trafiğe yakalanmıştır." Her zaman bahaneler üretiyor, burada olmamasının gerçek nedenini kabul etmek istemiyordu. Yirmi sekiz yıllık evlilikten sonra hâlâ onun saçmalıklarına katlanmak zorundaydı. O bu kadar az umursarken onun bu kadar çok umursaması beni öldürüyordu. Annemle vakit geçirmek istedim. Ona karşı koyabilmesi için gücümün bir kısmını ona vermek istedim. Ama o durumunu değiştirmek istemiyordu ya da değiştiremiyordu ve bu beni kızdırıyor ve üzüyordu.

"Neden kalıyorsun? Sana bok gibi davranıyor."

Dudaklarını büzdü. "Evlilik ya da babanla olan ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Evlilik uzlaşmayla ilgilidir."

Uzlaşmakmış, hadi oradan. Daha çok yuvarlanıp ölmek gibi. "Bunun seni öldürdüğünü biliyorum. İkinizin de mutlu olmadığını biliyorum." *Seni aldattığımı biliyorum. Kıçına tekmeyi bas.* "Anlamadığım şey, neden birlikte kaldığınız."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz garaj kapısının açıldığını ve mutfak fayanslarının üzerinden geçen ayak seslerini duydum. Gitmem için bir işaretti.

"Gitmem gerek." Yerimden fırladım ve çantamı kaptığım gibi omzuma attım. Bu gece olmam gereken bir yer yoktu ama babamla karşılaşmadan önce buradan gitmek istiyordum. Yağ ve su gibiydik ve asla iyi bitmezdi.

"Doğum günün kutlu olsun anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Sözleri uzun ve acılı bir iç çekişle noktalandı.

Bana uzattığı yanağı öptüm ve bir kaçak gibi kaçarken yaldızlı çerçeveli aynadaki yansımamı yakalayarak oturma odasından hızla çıktım. Olay çıkarmadığım sürece babam varlığımdan bile haberdar değildi. Dikkatleri üzerime çekmektense görünmez kız olmak daha iyiydi.

Kavernöz fuayenin İtalyan mermeri zeminini geçerken, gecikmesi için saçma sapan bir mazeret uydurduğunu duydum.

Elim ağır meşe kapının pirinç tokmağına uzanmıştı ki, sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Scarlett," diye gürledi sesini yükseltmeden. Büyük bir yetenek.

Ona dönüp bakmadan omzumun üzerinden el salladım. "Selam baba. Seni görmek güzeldi. Gitmeliyim."

Özgürlük beni çağırıyordu. Kapıdan çıktım ve gümüş Audi'ye giden dairesel yolu takip ettim, o sırada tekrar adımı seslendi. Kaderime boyun eğerek adamın kendisiyle yüzleşmek için döndüm. Kömür grisi bir Brioni takım elbise giymişti ve üzerinde başka bir kadının parfümünün kokusu vardı. O kadar keskindi ki neredeyse ihanetten boğulacaktım. Piç kurusu.

"Umarım anneni üzmiyoursundur. Onun sağlığının ne kadar hassas olduğunu biliyorsun."

Xanax'ı şeker gibi içmesinin ve üzüntülerini bastırmak için Chardonnay içmesinin nedeni oydu. "Sadece ona eşlik etmek için uğradım."

doğum gününde." Onu panik atağın ortasında, gömme dolabının zemininde, işlevini yerine getiremez halde bulduğumdan bahsetmedim. "Gelman büyük incelik. Hanımın, karın için onu terk etmene kızdı mı?"

Kendime engel olamadım, değil mi?

Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Benim evimde ne söylediğine dikkat et, genç bayan."

"Ben de tam *senin* evden çıkıyordum." Sürücü koltuğuna tırmandım ve kapı koluna uzanıp çekiştirdim. Ama elini kapının çerçevesine dolayarak kapıyı kapatmamı engelledi.

"Senden daha fazlasını beklerdim. Sen bir hayal kırıklığısın, Scarlett." İnce burnunun ucuyla bana baktı, kış bronzluğu bana son 'iş gezisinin' şirket birleşmeleri ve satın almalarla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu.

Sen bir hayal kırıklığısın, Scarlett.

Neden? Onun gibi olmadığım için mi? Yüce doların peşinden koşmak istemediğim için mi? SoCal'da bir McMansion'da, sevgisiz bir evliliğe hapsolmuş boş bir hayat yaşamayı arzulamadığım için mi?

"Hayat tutkuyla bağlı olduğum bir şeyi yapmamak için çok kısa."

İçi boş bir şekilde güldü. "Senin deyimimle *tutkunun* peşinden gitmekte özgürsün ama bunu benim paramla yapmayacaksın. Eğer hayatında kötü seçimler yapmakta ısrar edersen, yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın."

Şaka gibi. Liseden mezun olduğumdan beri onun parasıyla yaşamıyordum.

"Bana anahtarlarını ver, Scarlett."

Gözlerimi kırptım, onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Anahtarlarım mı?"

Tabii ki. Arabamı istiyordu. Lise mezuniyet hediyesiydi. Dolayısıyla ona aitti, bana değil. Audi'nin anahtarlığını halkadan çıkarıp onun açık avucuna yerleştirdim ve anahtarlığı yolcu koltuğundaki çantama attım. Beni babama bağlayan son ip de kopmuştu.

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve beni kullanamadığım bir arabanın sürücü koltuğunda oturur halde bırakarak uzaklaştı. Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım.

Nefes al. Nefes verin.

Neden her şeyi bir adım öteye götürmek zorundaydım?

Belki de daha iyi bir baba olsaydı, onu memnun etmek için daha çok çabalayan, itaatkâr bir evlat olurdu. Daha iyi bir insan. Ama bize davranışından nefret ediyordum, sanki biz onun malıymışız da insan değilmişiz gibi. Tek yaptığı

Gerçekten önemseddiği şey para ve gücü ve ikisini de kötüye kullandı. Bizi hızada tutmak için onları takas aracı olarak kullandı.

Ön bahçedeki taş fiskiyeye birkaç dakika boş boş baktıktan sonra arabayı temizledim, saç bağlarını, çinko oksidi, vişneli dudak nemlendiricisi tüplerini ve bir paket sakızı çantama attım. Arka koltukta kapüşonlu bir tişört buldum ve belime bağladım. Babam boş Starbucks bardaklarını ve halıdaki kumu sörfümden uzak tutabilirdi.

Kapıyı çarparak kapattım ve çantamdan cep telefonumu çıkardım. Şarjı yüzde bir seviyesindeydi. Nicola'yı ararken zihinsel olarak yüzümü buruşturdum ve cevap vermesini beklerken tırnağımı çiğnedim.

"Scarlett? Baş aşçıdan dayak yemek üzereyim," diye fısıldayarak restoran mutfağının gürültüsünü bastırdı. "Seni sonra ararım."

"Nic. Bekle biraz. Sana ihtiyacım var-"

Hat kesildi ve hayatımın değerli saniyelerini karanlık ekrana bakarak, tekrar canlanmasını dileyerek harcadım.

Mükemmel. Sadece mükemmel. En iyi haliyle yetişkinlik. Şehrin diğer ucuna doğru yola çıkarken inledim. Daha kötüsü de olabilirdi, diye düşündüm.

Maaş çekiyle yaşıyor ve ay sonunu getirmek için mücadele ediyorsam ne olmuş yani? Sevdiğim bir işi yapıyordum. Etrafımda havalı insanlar vardı. Bir gün hayatımı kazanabileceğim tasarımlarım üzerinde çalışıyordum. *Umarım.*

Çantamı karıştırdım ve bordo bir örgü bere çıkardım. Ollie'nindi. Ollie bere takmayı çok iyi becerirdi. Onu ve karnımız ağrıyana kadar gülüşümüzü özlemiştim. Neden her şeyi mahvetmek zorundaydık ki?

Şapkayı kafama geçirdim ve kollarımı bana çok büyük gelen kapüşonlunun içine sokarak Ocak soğuşundan korunmak için fermuarını çektim. Bu gece sıcaklık elli dereceye kadar düşmüştü. Benim Batı Yakası kanım için çok soğuktu. Sokaklar karanlıktı ve golf sahasının yanından geçen bu yolda kaldırım yoktu, bu yüzden begonvillere yakın durdum. Müzik dinleyecektim ama telefonumun şarjı bitmişti, onun yerine kendi düşüncelerimde kayboldum.

Lastikler gıcırdadı ve kendimi geriye attım, elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum. Begonvil çalılarından kendimi kurtarmak için mücadele ederken dallar kapüşonuma takıldı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırladı.

O sesi tanırdım. Bal ve akıl.

SCARLETT

C Siyah G-Wagen'inin açık yolcu tarafındaki camından sürücü koltuğuna bakan yüzü gölgeler içindeydi.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Yürüyorum. Sen ne yapıyorsun?" Arabası açılı bir şekilde park etmişti ve yolu kapatıyordu. Ama umursadığından çok şüpheliydim.

"Yolda ölmene iki saniye kalmıştı. Nereye gittiğine bile bakıyor muydun?"

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Şimşek hızındaki reflekslerin sayesinde hayattayım ve tek parçayım." Ellerimi havaya kaldırdım. "Manyak gibi araba kullanmana engel olamıyorum."

Yüzünü çok iyi göremiyordum ama kaşlarının çatık olduğundan emindim. Bay Karanlık ve Silik her zaman kaşlarını çatar ya da ters ters bakardı. Hayır, bu doğru değildi. Gülümsediğini görmüştüm. Nadirdi. Kısacıktı. Ama muhteşemdi. Aptal bir çocukken, sanki kazanılması gereken bir ödölmüş gibi onu kandırmaya çalışırdım.

Dylan yolcu koltuğuna doğru eğildi ve kapıyı iterek açtı. "Arabaya bin." Bana yer açmak için spor çantasını arka koltuğa fırlattı.

"Ben yürüyebilirim." Bir arabanın onun etrafından dolaşmak zorunda kalışını izledim. "Buradan kilometrelerce uzakta yaşıyorsun."

"Nerede yaşadığımı bile bilmiyorsun."

Yüksek sesle nefes verdi, bu konuşmaya karşı sabrı tükenmişti. "Baş belası olmayı bırak. Arabaya bin, Starlet."

Bana hâlâ Starlet diyordu ve bu aptal lakap yüzünden yolcu koltuğuna tırmanıp emniyet kemerini bağladım. Ya da belki de

Ailemle geçirdiğim bir başka yorucu seanstan sonra yürüme düşüncesi beni yıpratmıştı.

GPS'ine adresimi girdikten sonra "Neden yürüyordun?" diye sordu ve biz de neşeli bir şekilde yolumuza devam ettik.

Neredeyse Doc Martens ayakkabılarımı eskiden onun kamyonetinde yaptığım gibi gösterge paneline yerleştirecektim ama vazgeçtim. Eskiden kullandığı paslı kamyonetin aksine bu araba tertemizdi, deri ve yeni araba kokuyordu. "Egzersize ihtiyacım vardı."

"Araban nerede?"

"Ruhum karşılığında onu geri verdim."

Bana yan gözle baktı ama yorum yapmadı. Sonra muhtemelen sohbet etmek zorunda kalmamak için müzik setinin sesini açtı. Bana göre hava hoş. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Post Malone dinlemeyi tercih ederdim zaten. Ama etrafıma birkaç bakış attım. Yıllar Dylan'a iyi gelmişti. Artık tamamen yağsız kaslara ve erkeğe dönüşmüştü. Elmacık kemikleri daha belirgin, sert, kare çenesi daha yontulmuştu ve hâlâ kızların imreneceği o gülünç uzunluktaki kirpiklere sahipti.

Ona olan kız öğrenci aşkıyı yıllar önce atlatmıştım ama yine de onun erkek güzelliğini takdir edebiliyordum. Ve kokusunu. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Sıcak, baharatlı ve erkeksi bir şey. Eğer saf seks şişelenebilseydi, adı Eau de Dylan St. Clair olurdu.

Eşofman altı ve kolları dirseklerine kadar uzanan siyah bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Her iki kolunda da yoğun mürekkepli dövme vardı. Onu sörf yaparken görürdüm, bu yüzden sırtının ve gövdesinin dövmeli olduğunu biliyordum. Bel kemerinin üzerinde yıldız dövmeleri vardı ve her zaman ne kadar aşağıya indiklerini merak etmişimdir. Aletinden yıldızlar mı fırlıyordu? Her seferinde beni gülmekten kırıp geçirirdi. Bu gece de bir istisna değildi.

"Bu kadar komik olan ne?"

diye sordu. "Sen." Tekrar güldüm.

Dylan başını salladı ve dövmeli parmaklarını asi kuzguni saçlarının arasından geçirdi. Bir tutam alnına düştü ve ellerimi uyluklarımın altına sıkıştırarak konsola uzanıp saçlarını savurma isteğime karşı koydum.

"Babanın seni neden kestğini bana hiç söylemedin."

Bunu sanki her zaman takılıyormuşuz ve her gün konuşuyormuşuz gibi söyledi. Artık konuşmuyorduk. Aslında, iki ay önce Costa del Rey'e döndüğümünden beri birbirimizi sadece birkaç kez görmüştük.

"Hiç sormadın."

"Şimdi soruyorum. Ne oldu?"

"Çok dramatik bir şey değil. Bu benim seçimimdi. Onun parası çok fazla şarta bağlıydı, ben de kendi işimi yapmaya karar verdim." Ses tonum sanki bu kolay bir kararım gibi neşeliydi.

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Babam benden Sienna'nın izinden gitmemi bekliyordu. Onun uygun gördüğü üniversitelerden birine gidecektim. Finans ya da pazarlama gibi faydalı bir bölüm okuyacaktım. Yaz stajlarımı onun finans şirketinde yapacaktım. Daha kötüsünü hayal bile edemezdim. Bu yüzden üniversiteyi bıraktım ve arkadaşım Nicola ile San Francisco'ya gittim. Birkaç sanat dersi aldım ve ufak tefek işlerde çalıştım. Sonra bir süreliğine Seattle'a gittik. Arkadaşlarımız bir müzik grubundaydı. Bir kafede çalıştım ve bir pazar tezgahım vardı. Şimdi buradayım, güven fonum olmadan Costa del Rey'e geri döndüm."

"Yani bu kadar mı? Üniversiteye gitmediğin için mi seninle ilişkisini kesti?"

Boğazımı temizledim. "Şey, bu ve üniversite fonumu hayır kurumlarına bağışladım."

"Vay anasını," dedi Dylan gülerek. "Babana kalp krizi geçirtmediğine şaşırdım."

"Çok mutlu değildi diyelim."

"Hangi hayır kurumu?"

"Kadınlar ve çocuklar için bir evsizler sığınağı." Babamın evsizler hakkındaki görüşü: Tembeller. Uyuşturucu bağımlıydırlar. Bir işe girmektense para için dilenmeyi tercih ederler.

"Bunu sana ne yaptırdı?"

"Ben sadece... sanırım aptalca. Ama çocukken postayla gelen ve bağış isteyen broşürleri toplardım, biliyor musun?" Başını salladı. "O çocukların resimleri beni ağlattı ve her zaman babama para bağışlaması için yalvarırdım çünkü bizim çok şeyimiz vardı ve bu çocukların hiçbir şeyi yoktu. Ama o asla yapmazdı. Bana bunun benim gibi kanayan yüreklerden para koparmak için bir oyun olduğunu ve sertleşmem gerektiğini söylerdi. Bunun en güçlü olanın hayatta kalması olduğunu ve besin zincirinin tepesinde kalmak istiyorsan kalbinin aklını yönetmesine izin vermemen gerektiğini söyledi."

Dylan bana baktı ve bu konuda bir yorum yapacağını düşündüm ama yine yola odaklandı ve hiçbir şey söylemedi.

"İşte Scarlett Woods'un nasıl fakir ve zengin bir kız haline geldiğinin acıklı öyküsü. Yine de özgürleştiriciydi. Beni onun beklentilerinden kurtardı. Artık parayı başımın üstünde tutamaz. İyi ya da kötü, kendi paramı

kazanabilirim.

kendi seçimlerimi yaptım. Ama babamın gözünde ben bir başarısızlık ve hayal kırıklığıyım."

"Siktir et onu. Sen kendi hayatını yaşıyorsun. Kararları sen veriyorsun. O bütün ipleri elinde tutan bir kuklacıyı oynayamaz." Sesinde saygıya benzeyen bir şey duydum.

"Aç mısın?" diye sordu birkaç saniye sonra, El Camino Bulvarı'nda, tasarımcıların outlet alışveriş merkezinin, tepelerin ve arkasında yükselen palmiye ağaçlarının yanından geçerken.

"Ne?" diye sordum. Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan sordum.

"Acıktım." Cevabımı beklemeden arabayı döndürdü ve yasadışı bir U dönüşü yaptı. Kırmızı ve mavi ışıkları yanıp sönen bir polis arabasının peşimizden gelmesini bekleyerek yan aynamı kontrol ettim. Beş dakika sonra bir sonraki çıkıştan çıktı ve ondan birkaç dakika sonra In-N- Out'a girdi ve arabaya servis için sıraya girdi.

"In-N-Out burgerlerine bayılırım." "Biliyorum."

Beni bu yüzden mi buraya getirdiğini merak ettim. Ama sonra bu fikri reddettim.

"İçeri girmek daha kolay ve hızlı olmaz mı?" Arabasının konforundan ve samimiyetinden gerçekten ayrılmak istemesem de içerideki sıranın daha kısa olduğunu fark ederek sordum.

"O zaman bütün o insanlarla uğraşmak zorunda kalırım. Bu şekilde sadece sizinle ve siparişimi alan kişiyle uğraşmak zorunda kalacağım."

"Görünüşe göre bunu çok düşünmüşsünüz. Sanırım insan düşmanı olmak kolay değil."

"Çalışmak gerekiyor," diye kestirip attı.

Isıtmalı deri koltuğuma yerleşip önümdeki kırmızı fren lambalarına odaklanırken gülmekten kendimi alamadım. Sıra tembellik hızıyla ilerliyordu ve Dylan'ın az önce sipariş ettiği yemeği düşündükçe ağzım sulanıyordu.

Yemeğimizi onun G-Wagen'inin arkasında, bagaj kapağının üzerinde oturarak, tepelerin ve evlerin ışıklarıyla süslü kanyonun manzarası eşliğinde yedik. Para almayı reddettiği çizburger ve patates kızartmasıyla yüzümü doldururken vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim ve baş döndürücü kokusunu içime çekebileceğim kadar yakın oturuyorduk.

"Hayır kurumuna bağışla, Rahibe Teresa."

Dylan bir sigara yakmadan önce yemeğimin bitip bitmediğini kontrol etti. "Spor salonuna gidiyorsun ve belli ki bu vücut için çok çalışıyorsun..." Bu bir gerçektir, fark etmemiş gibi davranmanın faydası yoktu. Kışının üstünde oturarak Dylan'ın gibi bir vücuda sahip olamazdın. "Ama hâlâ sigara içiyorsun?"

"Her şey dengeyle ilgili." Güldüm.

Sigarasından bir nefes çekti, gözleri kısıldı, gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler kırıştı. Sigara içmeyi bile seksi gösterebiliyordu. Ama Dylan her şeyi seksi gösterebilirdi. Kendimi cesur hissederek sigarayı ağzından aldım ve kendime ait olduğunu iddia ettim.

Kaşlarını çattı. "Sigara içmiyorsun."

Bir nefes çektim ve başımı arkaya eğerek dumanı soğuk gece havasına üfledim. "Biliyorum. Ama artık ciğerlerimden öksürmeden bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

"Çok yazık," dedi ve kendine bir sigara çıkardı. Dövmeli elini sigaranın ucuna götürerek Zippo'sunu fiskeledi ve bir nefes çekti. O içine çektikçe kiraz rengi parlaklık daha da parlaklaştı ve yan yana oturup sigaralarımızı içtik.

Her zaman hissettiğim elektrik akımı hâlâ oradaydı. Bunun sadece kimyasal bir reaksiyon olduğunu, o yakınımdayken vücudumun bana oynadığı bir oyun olduğunu biliyordum ama beynimin bunu durdurmak için bir sinyal göndermesini diliyordum.

"Eskisi kadar çok konuşmuyorsun," diye gözlemledi dakikalar süren sessizliğin ardından.

"Huzur ve sessizlik hoşuna gider diye düşündüm." "Sen konuşurken hiç rahatsız olmadım."

Güldüm. "Beni kandırabilirdin. Bana ergenlik dramalarım için zamanın olmadığını söylemiştin."

Sigarasından bir nefes daha çekti, dumanı ağzının kenarından dışarı üfledi ve konuşmadan önce bir kahkaha attı. "Bunu hatırlıyorsun."

"Neden mesaj atmayı ve aramayı bıraktım sanıyorsun? Gururumu incittin." Gururumdan daha fazlasıydı. Bu sözler aptal genç kalbimi olması gerekenden çok daha fazla incitmişti. Ama onun için ağladığımı bilmesine gerek yoktu.

Milkshake'imın plastik kapağını açtım ve sigarayı bardağın içine attım, milkshake'in tortusu ateşi söndürdü ve cızırdamasına neden oldu. Kapağı yerine taktım ve bardağı paket servis poşetlerinden birine attım.

Bana yan gözle baktı. "Komik. Eskiden benim de böyle bir kapüşonum vardı." Sırıttı.

Bir iniltiyi bastırdım. Bu gece onun UC San Diego kapüşonunu giyme şansım neydi? Yeraltı dövüşünü izlemek için gizlice girdiğim gece bana verdiği kapüşonlunun aynısı. Çıkardım ve ona uzattım.

Elinin tersiyle itti. "Sende kalsın. Kazağını benim için mahvettin." "Kanaman vardı. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Süveterini mahvetme."

"O kavgaya benim yüzümden girdin."

"Seninle uğraştıkları için o pislikleri öldürmek istedim."

Yeraltı dövüşünde rakibini yendikten *sonra* benim için bir kavgaya karışmıştı. Daha önce hiç kimsenin benim için dövüşmediğini düşündüğümü hatırlıyorum. O gece Dylan'a aşık olmuştum, on altıncı yaş gününe iki ay kalmıştı. Aynı zamanda onun asla benim olamayacağını ve onu unutmam gerektiğini anladığım geceydi.

"O adama bana bir daha bakarsa tüpten nefes alacağını söylemiştin."

"Lanet olsun. Orada olmamalydın."

Doğruydu. Gitmemeliydim ve Dylan otobüse binip yürüdüğümü öğrenince çok kızdı. Polisler o gece kavgayı bastı. San Diego'nun kenar mahallelerindeki bir oto tamir ve çarpışma garajındaydı.

-Boks, bahis, uyuşturucu, reşit olmayanların içki içmesi... Burası bir haksızlık yuvasıydı ve ben de asla gitmemem gereken bir yerdeydim. Kanunla ilk kez karşılaşırıyordum ve çok gergindim ama Dylan bizi oradan çıkarmıştı. Elimi tuttu ve sıkı sıkı tuttu, beni karanlık sokaklardan aşağı sürükledi ve peşimizdeki kruvazörü kaybedene kadar bir parka girdi. Bu onunla son yalnız kaldığım zamandı. Bu geceye kadar onunla son kez konuşmuştum.

Sigarasını yüksek topuzunun tabanının altında ezerken bana baktı. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi, bakışları ağzıma inerken gözleri kapalıydı. Onunla aynı anda ben de alt dudağımı yaladım. Sonra başını salladı. "Hadi gidelim. Yapacak işlerim var."

Ve bir anda yeniden on beş yaşına girdim.

Bagaj kapağından atladım ve çöplerimizi topladım, sonra da park alanını koşarak geçip çöp kutusuna gittim ve birkaç saniye sonra beni oradan aldı.

Evime gidişimiz hızlı oldu ve sessizce yol aldık.

Dylan sokağıma döndüğünde ve evim görüldüğünde daha dik oturdum. Önünde bir minibüs park etmişti, nerede olsa tanıyacağım bir minibüs. İki yaz önce boyamıştım.

Neden bana geri döneceğini söylemedi?

Koltuğuma çöktüm ve Ollie'nin beresini çıkarıp çantama tıktırdım. "Sürmeye devam et."

Dylan beni şaşırtarak dediğimi yaptı. Dakikalar sonra kenara çekip benim sokağımdan bir sonraki sokağa park etti.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Saçlarımı parmaklarımla taradım ve çantamda bir saç fırçası aradım. Ah, ne yapıyordum ben? Koltuğa çöktüm ve kendimi aptal gibi hissederek boğazımı temizledim. Dylan'ın bakışları bana odaklanmış, bir açıklama bekliyordu. "Aşırı tepki verdim. Artık beni eve götürebilirsin. Bunun için üzgünüm."

Dylan elbette bunu yutmuyordu. "Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

"O benim eski erkek arkadaşımdı..." Başımı salladım. "Yani, arkadaşım... orada, minibüste." Başparmağımı omzumun üzerinden salladım.

"Hangisi? Eski sevgili mi, arkadaş mı?"

"İkisi de. Onu beklemiyordum. Sadece kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Şimdi her şey yolunda."

Dylan bir an sessiz kaldı, arabası hâlâ caddenin kenarında rölantide çalışıyordu. Noel'in üzerinden iki hafta geçmiş olmasına rağmen kırmızı ve yeşil Noel ışıklarıyla süslenmiş iki katlı beyaz sıva bir evin önündeki tepeye park etmiştik. "Ondan korkuyor musun?"

"Hayır."

"Seni hiç incitti mi? Seninle uğraştı mı?" Sesi alçaktı ve direksiyonu tutuşu sıkılaştı, ön kolundaki kaslar esnedi.

Duygusal değil, fiziksel zarardan bahsettiğini biliyordum. Başımı salladım. "Öyle bir şey değil."

"Ama sen onu görmek istemiyorsun," diye sözlerini tamamladı.

"Neden?"

"Eve geldiğinde Sienna'yı seni beklerken bulsan hoşuna gider miydi?" Aynı şeyin yakınından bile geçmiyordu, bu yüzden neden oraya gittiğimden emin değildim.

"Ben olsam korkup kaçmazdım," diye alay etti. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Parmaklarını direksiyon simidine vurdu. "Benim hakkımda

konuşmuyoruz."

"Biliyorum. Ama sen
biliyor musun?"

"Hayır."

Hayır. Sadece bir kelime. Tereddüt yok. Kulağa yeterince inandırıcı gelmişti ama yine de bunun nasıl doğru olabileceğini merak ediyordum.

Yaklaşık bir yıl önce Sienna'ya da aynı soruyu sormuştum. Dylan'ı sevmeyi asla unutamayacağını ama artık hayatına devam etme zamanının geldiğini söylemişti. Ve geçti de. O ve Chase Los Feliz'de birlikte yaşıyorlardı. On altı ay önce kuzenimiz Phoebe'nin düğününde tanışmışlardı. Ailem Chase'i severdi. Dylan'ın tam zıttıydı - Stanford mezunu, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş, kusursuz tavırları ve tiki yakışıklılığıyla Chase her şeyi doğru söyler ve yapardı.

"Yani, öylece... onu unuttun mu? Yine de onu seviyordun. Yoksa tekrar bir araya gelmezsiniz."

Soruları tekrar ona yöneltmemden hoşlanmadı. Dylan gözlemlerim hakkında yorum yapma zahmetine girmeden arabayı geri çevirdi ve daireme geri döndü. Ollie hâlâ orada beni bekliyordu. Dylan arabasını G-Wagen minibüsle burun buruna gelecek şekilde yanaştırdı ve Ollie sürücü koltuğundan inip ellerini kargo pantolonunun ceplerine sokarken farlar onu aydınlattı. İyi görünüyordu. Sarı saçlarının uçları biraz kıvrılmış, başında gri bir bere vardı.

"Neden ayrıldınız?"

"Beni aldattı." Bu doğrudu ama yanlış bir cevap gibi geliyordu. "Yani, bu kolay bir cevap ama daha karmaşık-"

Cümlemin geri kalanını kesti. "Ona seni mahvetmesi için bir şans daha verme," dedi. "Beni duyuyor musun?"

"Evet, seni anlıyorum. Belki de kendi tavsiyene uymalıydın."

Kapımı iterek açtım ve dışarı fırladım, kapıyı kapatmadan önce Dylan'a son bir kez baktım. Çenesini sıkmış, Ollie'ye ters ters bakıyordu. Kızgın mıydı? Dylan'ın ruh halini çözecek enerjim yoktu. Ayrıca, Dylan için ben sadece eski kız arkadaşının küçük kız kardeşiydim. Daha fazlası değil.

Minibüsün yanında duran ve bu durumla nasıl başa çıkacağına dair bir ipucu arar gibi yüzümü izleyen Ollie'ye yaklaştım.

Onun gülümsemesi kararsızdı, benimki gerçektir. İhtiyacı olan tek güvence de buydu. "Seni özledim, Smalls." Beni kollarına çekti ve ben de seks her şeyi mahvetmeden önce ne kadar iyi olduğumuzu hatırlayarak ona sıkıca tutundum.

DYLAN

MPara. Tüm kötülüklerin kaynağı. Onu bu kadar seksi yapan da buydu. Costa del Rey'de üç ana oyuncu vardı. Simon Woods, John Hart ve Cal Whitaker. Ama John Hart, Simon Woods tarafından resmin dışına itiliyordu. Birkaç ay önce evini sattı. Son duyduğumda, karısıyla birlikte Karayipler'de bir yerlerde yatlarıyla geziyorlardı. İyi yolculuklar. Böylece Simon Woods, 1950'lerde okyanus kıyısında bir otel olan The Surf Lodge için ana rakibim olarak kaldı.

Otuz altı odası, bir restoranı ve çatı katında bir barı vardı ve hepsinin yenilenmeye ihtiyacı vardı. Onu restore etmek ve eski ihtişamına kavuşturmak istedim. 1950'lerin vintage sörf havasını vermek. SoCal'ın en iyi gayrimenkulüydü ve ben de istiyordum. Hem de çok.

Ama önce Cal Whitaker'ın bana satmasını sağlamam gerekiyordu.

Whitaker'ın her sabah kahvaltısını yaptığını bildiğim lokantanın otoparkına girdim ve kamyonetinin kapının yanında park edilmiş olduğunu teyit ettim. Kapıya doğru yürürken kilitleri tıklattım ve kendime artık ayakkabıları delik, boktan bir kanepede uyuyan o pis, fakir çocuk olmadığımı hatırlattım. Banka hesabım sağlıklıydı, her geçen gün artıyordu ve pastadan bir parça alacak param vardı. O kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum ama açlığımı belli edecek kadar aptal değildim.

Cal'i arkadaki bir kulübede kahvaltısını yaparken gazete okurken gördüm. Artık kim gerçek gazete okuyor ki? Çamurlu bir bronzluğu, ekose gömleğinin yakasına kadar uzanan bembeyaz saçları ve saplı bir bıyığı vardı. Spagetti western filmlerindeki kovboylara benziyordu. Arabanın içine kaydım.

kırmızı vinil koltukta oturuyordu. Gazetesinden başını kaldırıp baktı, tüylü kaşları soruyla kalkmıştı.

Önsöz ya da giriş yapmadan, ziyaretimin amacını belirttim. "Surf Lodge'u satın almak istiyorum."

"Sadede gelmenin bir yolu da bu. Havadan sudan konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi evlat?"

"Hiç gerek görmedim."

"Peki ya görgü kuralları? Onlara hiç ihtiyaç duydunuz mu?"

Omuz silktim. Adab-ı muaşeret hiçbir zaman güçlü yanımla olmamıştı. Bende düzgün olan hiçbir şey yoktu.

"Satılık değil." Beni başından savarak dikkatini kahvaltısına verdi ve akan yumurta sarısını tostuyla sildi.

Saçmalık. Herkes satılık olduğunu biliyordu. Parlak bir gülümsemeye sahip esmer bir garson kız standımızda durdu ve bana lamine edilmiş bir menü uzattı. "Günaydın. Bugün size ne getireyim?"

"Sadece kahve," dedim ve bakma zahmetine girmeden menüyü geri uzattım. Daha önce yemek yemiş ve üç shot espresso içmişim. Buraya kahvaltı için gelmemiştim.

"Özel bir kahvaltı istemediğine emin misin?" diye sordu. "Ya da krep? Çikolata parçacıklı olanlar için ölünür."

"Sadece kahve," diye tekrarladım.

"Kahvene krema koyar mısın?"

Yirmi soru karşısında sabrım tükenerek başımı hayır anlamında salladım. Parmaklarımı masaya vurup gitmesini beklerken, gözleri kelepçeli kollarımın altından görünen ön kollarımdaki dövmelemin üzerinde gezindi. Neden hâlâ orada durmuş, hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım ve bu nadir türü daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu? Ona bir bakış attım ve neden tek kelime etmeden hala gitmediğini sorguladım.

Gülümsemesi kayboldu ve bir adım geri çekildi. "Tamam, kahvenizi hemen getiriyorum. Senin için de doldururum Cal," dedi parlak bir sesle.

"Teşekkürler, sevgilim."

"Ne zaman istersen," diye şarkı söyledi ve gitmeden önce bana bir kez daha gülümsedi.

Cal yemeğini yemeye ve gazetesini okumaya devam etti, ben de koltuğumda geriye yaslandım, bir kolumu arkaya attım ve beklemeye başladım. Tabağını temizledikten sonra bir kenara itti ve kahve fincanının kenarından bana baktı. "Hâlâ burada mısın?"

"Sokakta konuşulanlara göre satmak istiyormuşsunuz ama sadece doğru alıcıya." O kısmı ben uydurdum. "Nikaragua'da daha fazla zaman geçirmek istediğini duydum." O kısım doğrudu. Araştırmamı yapmıştım. Kulağımı dört açmış, bilgi toplamış ve ileride başvurmak üzere depolamıştım.

Kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yüzümü inceledi. Sessiz kaldım ve bekledim. Güneş batana kadar burada hiç konuşmadan oturabilir ve terlemeyebilirdim.

"Neden bana o oteli size satmam gerektiğini söylemiyorsunuz?"

"Ben Simon Woods değilim." Woods'un büyük bir hayranı olmadığını anlamıştım.

Aksi takdirde, mülkü ona çoktan satmış olurdu. Kaşları kalktı. "Simon Woods'la bir sorunun mu var?"

"Hayır." Simon Woods'tan nefret ederdim ama nedenlerim kişiseldi ve dedikodulara malzeme olmak istemezdim. Eğer ona kalsaydı, uzun zaman önce bu kasabadan kovulmuş olurdu. Üniversiteden mezun olduktan sonra buraya geri dönme nedenim de buydu. Kendim için bir şeyler yapmak istiyordum ve bunu Costa del Rey'de yapmak istiyordum. Los Angeles'ta değil. New York'ta değil. Silikon Vadisi'nde değil. Tam burada, insanların bana ve ikiz kardeşim Remy'ye karavan çöpu gibi davrandığı kasabada.

Cal, "Sen omzunda bir çip ve kanıtlayacak bir şeyi olan, yolun yanlış tarafından gelen çocuksun," diye tahmin etti.

"Görünüşe göre beni çözmüşsün." Tom Ford marka siyah gömleğimin altında hâlâ Simon Woods'un yeryüzünün pisliği dediğı adamdım. Beyaz çöp. Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar para kazanırsam kazanayım biricik kızı için asla yeterince iyi olamayacak işe yaramaz bir serseriydim. Asla 'onlardan biri' olamayacaktım. Bunun için şükürler olsun. O zengin puştlar gibi olmak istemiyordum.

"Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun."

"Kimdi o?" Onunla dalga geçerek sordum.

"Kendim. Ve bu illa ki iyi bir şey değil." "Daha kötüleriyle karşılaştırıldım."

Kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Cıvıl cıvıl garson kahvemi getirdi ve kocaman bir gülümsemeye önüme koydu, ardından Cal'ın tazeliğini doldurdu ve tabağını temizledi. "Fikrinizi değiştirirseniz ya da bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Zorla gülümsedim ve başımı salladım.

"Neden sana satayım ki? Masada iki iyi teklifim var."

İkinci bir teklif olduğunu duymamıştım. Yine de önemli değildi. Bir teklif savaşına girmeye hiç niyetim yoktu. "Bu kasabada bazı değişiklikler yapmanın zamanı geldi. Bir şeyleri değiştirmenin."

"Burası Vahşi Batı değil, evlat. Artık değil. Ve sen de Wyatt Earp değilsin."

"Dylan St. Clair." Elimi masanın üzerinden ona uzattım. Elimi sıcak ve sıkı bir şekilde sıkmadan önce bir süre öylece baktı. Düzgün bir tokalaşma, şükürler olsun.

"Senin kim olduğunu biliyorum. Sen imparatorluğunu uygulama uygulama kuran çocuksun. Ben kullanmıyorum. Günümüz çocukları lanet cep telefonlarına danışmadan hiçbir şey yapamıyor. Teknoloji hayranı değilim."

Bana sürekli çocuk demesi çok komikti. Haziran'da yirmi yedi yaşında olacaktım ve hatırlayabildiğimden daha uzun süredir kendimi çocuk gibi hissetmemiştim. "Deneyene kadar eleştirme."

Tiksintiyle homurdandı. "Bir yere gitmek istersem, harita okurum. Yemek istiyorsam, pişiririm. Haber almak istersem, lanet olası bir gazete okurum."

O okuduğunda bunun çoktan eski bir haber olduğundan bahsetmedim. Belli ki kendi bildiğini okuyordu ve ben onu teknolojinin faydaları konusunda eğitmek için burada değildim.

"Şu anda kaç tane uygulaman var?"

"Birkaç tane." Beş yıl içinde kırk üç uygulama geliştirdim ve piyasaya sürdüm. Fitness uygulamaları, yemek teslimatı, havaalanı transferleri, iç tasarım, tıbbi esrar, oyun uygulamaları, aklınıza ne gelirse, eğer bir pazar veya talep varsa, ondan yararlandım. Uygulama geliştirmek roket bilimi değildi. Başarılı bir uygulamayı nasıl tersine mühendislikle geliştireceğimi bulmuş ve bunu geliştirdiklerime uygulamıştım. Uygulamalar beni multi-milyoner yapmıştı.

"Rae nasıl?" diye sordu, bu konuşmanın üzerine bir sekiz takla atarak.

Annemi tanımasına şaşırmamalıydım. Cal sık sık The Last Stand'a giderdi, annem burada yaşarken onun takıldığı, şehrin kenarındaki bir bar. Araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğunda ve o gece yatağını ısıtacak bir erkek bulamadığında onu birçok kez oradan eve sürüklemiştim. Belki onunla yatmıştır. Acaba ondan ne kadar istemiştir?

"Son duyduğumda hayattaydı ve iyiydi."

"Demek öyle, öyle mi?" Dilini şaklattı ve başını salladı.

Sanki ona yardım etmek için yeterince şey yapmamışım gibi. Sanki ben zavallı annesini kaldırıma atıp bir şey söylemeden çekip giden kalpsiz bir piçmişim gibi.

Geriye doğru bakış.

Kapının üstündeki zil çaldı ve onu görmeden önce kahkahasının sesini duydum. Garson kız onu ve eski erkek arkadaşını (belli ki tavsiyeme kulak asmamış ve o pisliği terk etmişti) karşımızdaki masaya götürürken soluma baktım. Başında bir bere vardı, sarı saçları sırtının alt kısmına kadar dökülüyordu. Okyanus nemindeydi ve uçlarından su damlıyor, büyük boy ekose fanilasının arkasında ıslak bir leke bırakıyordu. Gözlerim yırtık kot pantolonundan ayağındaki geometrik desenli renk cümbüşüne boyanmış Vans'lere kaydı. Şüphesiz onun el emeği idi. Kapıya bakan koltuğa kaydı ve ben de tişörtünün üzerindeki yazılara bakarak sessizce kıkırdadım: Ben küçük bir güneş ışığıyım.

Kesinlikle öyleydi. Kapıdan içeri girdiğinde her yer ıslık ıslık oldu. Cildi iyi bir sörf seansından sonra olduğu gibi şeftali gibi parlıyordu. Düpedüz yenilebilir görünüyordu.

Küçük kız kardeşi büyümüştü. Ufak tefek ve olgun, her yeri kıvrımlı, yastık yumuşaklığında dudakları vardı. Deborah Harry ve Mick Jagger'ın aşk çocuğu gibi görünüyordu.

Scarlett beni izlerken yakalayınca bebek mavisi gözleri büyüdü ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak lamine bir menünün arkasına saklandı.

Dağınık sarı saçları ve sarkık taşçı gözleriyle eski sevgilime bir bakış attım. Dün gece ben onu bıraktıktan sonra Shaggy Doo ile seks yapmış mıydı? Neden umurumda olsun ki?

Burada bulunma nedenimi hatırlayarak dikkatimi Cal'a geri verdim. Bu da Scarlett Woods'un dikkatini dağıtmamak içindi.

Cal kahvesinden bir yudum aldı ve karşımızdaki kabine olan ani ilgim hakkında yorum yapmadı.

"Biliyorsun, ben bu kasabada büyüdüm. O zamanlar hep kovboylar, sörfçüler ve denizciler vardı. Ben üçünü de yaşadım. Bir avuç cehennem kaçkınıydık. Her şey bu kadar yapılaşmadan ve pahalılaşmadan önceydi." Duyulmaması için sesini alçalttı. "Simon Woods ve John Hart gibi adamlar gelip bu kasabayı bir tür Disneyland'a çevirmeden önceydi. Nikaragua, evlat, şimdi orası öyle. Orta Amerika Vahşi Batı gibi."

Orta Amerika'ya gidip yeni bir bölge fethetmeye hiç niyetim olmamasına rağmen bunu bir süre düşündük. Remy ve benim bu kasabada yaşadığımız onca şeye rağmen Costa del Rey'i seviyordum. Sevmiştim

Remy ve ben on altı yaşındayken kasabaya geldiğimiz andan itibaren. Geçmişte yaşadığımız yerlerin aksine burası zengin bir kasabaydı. Büyük dalgaları, katil gün batımları ve başkalarında gıpta ettiğim ama bir milyon yıl geçse de asla ulaşamayacağım rahat, sakın havasıyla bir sörfçü cennetiydi.

"Neden emlak işine girmek istiyorsun?"

"Portföyümü çeşitlendirmenin zamanı geldi."

"Süslü kelimeler. Neden bu mülkü benden satın almak istiyorsun?" "Çünkü alabilirim."

Sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Ve sanırım çok uzun zaman önce kimsenin senin bir şey yapabileceğini düşünmediği bir zaman vardı. Bu yüzden kanıtlayacak bir şeyin varmış gibi hissediyorsun."

"Para kazanmayı seviyorum. Tek yapmak istediğim buydu. Bir sürü para kazanmak." Bu çoğunlukla doğrudu, ama nedenlerim bundan daha derindi. Para beni motive etmiyordu. Beni motive eden şey, paranız olduğunda insanların size farklı davranmasıydı. Bu fakir çocuk zihniyetiydi, bunu anlayacak kadar zekiydim ama kimse benim gibi bir serserinin başarılı olmasını beklemiyordu ve bu da zaferin tadını çok daha tatlı kılıyordu.

"Ne için? Bütün bu parayla ne yapmak istiyorsun? Yanında götüremezsin. Süslü oyuncaklar ve dolarlar sana yukarıda daha iyi bir koltuk satın alamaz." Sanki cennet tam yukarıdaymış gibi tavanı işaret etti. Sanki bir cennet varmış ve o da buna inanıyormuş gibi. "Peki seni daha fazla para kazanmaya iten ne? Yeterince kazanmadın mı?"

"Asla yeterli olmayacak."

"Sana bir hikâye anlatayım," dedi Cal. Arkama yaslandım ve sanki dünyada çok zamanım varmış ve anlaşılmayı bitirmek için acelem yokmuş gibi dinledim. "Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra, denizci arkadaşlarımdan biriyle Teksas'a gittim. Çiftlik işçisi olarak bir iş buldum. Bir kızla tanıştım. Gerçek bir güzellikti.

Babası sığır çiftliğinin sahibiydi. Çok zenginlerdi. Böyle bir kızın benim gibi bir adamla ne işi olur diye düşündüm. Babası bizden memnun değildi ama o ne istediğini biliyordu ve bunun ben olduğumu düşünüyordu. Babası bana hiç ısınmadı. Sonradan görme olduğumu düşündü. Ailenin parasının peşinde olan bir servet avcısı. Ona bir seçim yaptırdı. Ailesi ya da ben. Beni seçti ve ailesinden ve tüm o paradan koptu. Bir süre için yeterince mutluydu. Ama çok geçmeden güzel elbiseler falan alamamaktan bıktı. Ben pek ortalıkta değildim çünkü zengin olmak için kıcımlı yırtmakla meşguldüm. Ama o gün henüz gelmemişti ve ay sonunu getirmek için

m¼cadele etmekten yorulmaya başlamıştı. Sadece sabırlı ol, dedim.

Onu. Güven bana. Her şey yoluna girecek. Bir de ne görsün, sabrı tükendi ve babasına geri döndü."

Cal'ın hikâyesi benim Sienna'yla olan hikâyeme çok benziyordu. O konuşurken ben de çevremdeki Scarlett'i izliyordum. Shaggy Doo ile birlikte gülüyordu ve bu kadar eğlenceli ne olabilir diye merak ettim.

"Yani seni fakir olduğun için mi terk etti?" diye özetledim.

"Hayır. Beni terk etti çünkü bana inanmıyordu. Arada bir fark var. Göz ardı edebileceğin bir fark. Affedebilirsin. Geçmişte bırakabilirsin. Diğerini asla atlatamazsın."

Koroya vaaz veriyordum. Ben bunu yaşadım. Sienna'yla sekiz yıllık inişli çıkışlı ilişkimde bir kez olsun bana inanmamış, benim için mücadele etmemiş ya da beni savunmamıştı. "Paranı nasıl kazandın?"

"Petrole yatırım yaptım. Teksas altınına. O gittikten kısa bir süre sonra para gelmeye başladı."

"Seni geri istedi mi?" Bu soruların hiçbirisi beni o oteli satın alma hedefime yaklaştırmıyordu ama cevabı duymak ilgimi çekiyordu.

"Belki. Belki de değil. Fark etmezdi. Çoktan bir sürü parası olan başka biriyle evlenmişti ve herkes sonsuza dek mutlu yaşadı."

"Peki ya sen? Sonsuza kadar mutlu yaşadın mı?" Böyle şeylere pek inanmazdım. Sonsuza kadar mutlu yaşamak sadece Disney filmlerinde olurdu.

"Zaman gösterecek. Benim hikâyem henüz bitmedi." Bıyığını sıvazladı, gözleri üzerimdeydi ve bana bir kemik atmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. "Satın almak istediğin şu otele gidip bakmaya ne dersin?"

"Bana satmayı mı planlıyorsun?"

"Henüz kararımı vermedim."

Bana satacağına dair bir his vardı içimde. Ama heyecanımı kontrol altında tuttum, genç yaşta ustalaştığım bir şeydi bu.

Kabinden kayarak çıktım ve dokunmadan bıraktığım bir fincan kahve için on dolar bahşış bıraktım. Scarlett benden özenle kaçıyor, önündeki yemeğe son yemeğiymiş gibi saldırıyordu. İnlediğini duyduğuma yemin edebilirim. Gerçi o böyle yemek yerdı. Her şeyi böyle yapardı. Tabağında bir yığın krep, görünüşe bakılırsa çikolata parçacıkları ve bir de domuz pastırması vardı.

Kabininin yanında durdum ve gözlerini benimkilere dikti. Burnunda hâlâ bir tutam çil vardı. Çok sevimliydi. Ve çok. Kahretsin. Off. Sınırlar.

Ağzının kenarındaki çikolata beni daha da yaklaşmaya çağırıyordu. Scarlett Woods... Çok tatlı bir baştan ıkarıcıydı. Başparmağımı yavaşça dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdim ve çikolatayı sildim. Nefesi kesildi ve gözleri başparmağımı ağzıma kadar takip etti. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek dudaklarımı başparmağımın etrafına sardım ve çikolatayı emdim. "ok tatlısın amına koyayım."

Gözleri parladı. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Ağzımı kulağının kabuğuna yaklaştırarak, "Sen daha iyisini hak ediyorsun," diye fısıldadım.

Bir yanıt beklemeden oradan uzaklaştım. Benim düşük standartlarıma göre bile, eski kız arkadaşımın küçük kız kardeşiyle uğraşmak yanlıştı.

Ama ben ne zaman doğru olanı yaptım ki?

SCARLETT

"Y "Ciddi olamazsın." Ollie az önce tanık olduğu şeye inanamıyormuş gibi bana baktı. Bu ikimiz için de geçerliydi. Neden

Dylan mı yaptı bunu? Dilim alt dudağımda Dylan'ın başparmağının olduğu yerde gezindi.

"Bir şey olduğu yok." Çıtır bir pastırma şeridi aldım ve bir ısırık aldım. Ollie sertçe güldü. "Doğru ya. Ona sadece on yıldır aşıksın."

"Ona aşık değilim." Pastırmayı tabağıma attım ve portakal suyumdan bir yudum aldım. Ortaokuldan beri Ollie'ye Dylan'dan bahsetmemiştim bile. "Onunla beş yıldır neredeyse hiç konuşmadım."

"Dün gece seni eve bıraktı. Değil mi? Arabadaki o muydu?"

"Ollie," dedim usulca. "Bu... biz..." Elimle aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. En iyi arkadaşımı özlüyorum."

Gözleri yumuşadı. "Biliyorum. Ben de biliyorum."

"Olanların on dört yıllık arkadaşlığımızı mahvetmesine izin veremeyiz." Seks her şeyi mahvetmeden önce her şeyin eski haline dönmesini her şeyden çok istiyordum. Ama hayatın bu şekilde işlemediğini biliyordum.

Yüksek sesle nefes verdi. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Bunu biliyorum. Biliyorum. Ama yine de yaptın. Beni incitmeye çalışıyordun." Yaptığı şey inciticiydi, öyle değilmiş gibi davranmayacaktım ama başka bir kızla tek gecelik bir ilişki yaşadığını öğrenmek beni olması gerektiği gibi yıkmadı. Eğer onu iddia ettiği gibi sevseydim

Sev beni. Tanrım, neden aşk... neden *ilişkiler*... *bu* kadar karmaşık olmak zorundaydı?

"Beni aldatarak ne elde etmeyi umuyordun?"

Çenesi sıkıştı. "Bilmiyorum. Belki de sana bir iyilik yapıyordum. İlişkimizi bitirmek için ihtiyacın olan bahaneyi sana veriyordum. Onunla seks yapmadım. Bunu yapamazdım. Tıpkı seni terk edemediğim gibi."

Başımı salladım ve koltuğuma yığıldım. Tanrım, biz aptalmışız. O kızla yatmamıştı bile ama yattığına inanmama izin vermişti. "Suçlama oyunu oynamak istemiyorum. Bunu düşünmek için birkaç ayım oldu. Bir perspektife oturtmak için. Ve vardığım sonuç, bizim asla arkadaştan öte bir şey olmamız gerektiği idi, Ollie."

Pencereden dışarı baktı, yutkunurken boğazı düğümlendi ve duygularını dizginlemeye çalıştı. "Bir insan en iyi arkadaşına aşık olduğunda ama en iyi arkadaşı aynı şekilde hissetmediğinde ne olur?" Başını çevirip bana baktı, yeşil gözleri yaralıydı. "O zaman ne olur, Scarlett?"

Aman Tanrım. Sesi... sanki bir zamanlar sevdiği birini kaybetmenin yasını tutuyormuş gibi yüzündeki keder... beni öldürüyordu. Masanın üzerinden elini uzattım ve parmaklarımızı birleştirdik. Ollie'nin elini tutmak en iyi arkadaşınızın elini tutmak gibiydi. Sıcaktı. Güzeldi. Bedenimi ateşe vermeden rahatlatıyordu. Güvende hissettiriyordu. Ve belki de bu yeterli olmalıydı ama olmamıştı. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun."

Başını salladı ve birbirine bağlı ellerimize baktı. "Evet, beni sevdiğini biliyorum. Ama bana hiç *aşık* olmadın."

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama yapamadım. Bu doğrudu. Ve doğru olmasından nefret ediyordum. Neden ben de onun gibi hissedemiyordum? Birbirimizi bu şekilde incittiğimiz için nefret ediyordum. Onu dilediğim gibi sevmeyi başaramamıştım. Ama ne kadar denerseniz deneyin, kendinizi aşık olmaya zorlayamazdınız. Başından beri Ollie gerçeği biliyordu. Benim onu tanıdığım gibi o da beni tanıyordu.

Ben yedi, o sekiz yaşındayken kapı evimize taşındığından beri çok iyi arkadaştık. Annesi bizim hizmetçimizdi ve biz küçükken bu eşitsizliği hiç fark etmemiştik. Ama Ollie büyüdükçe, ailemin ona ve annesine davranış biçimine daha çok içermeye başladı. İkinci sınıf vatandaşı gibi. Ollie on üç yaşındayken kapı evinden taşındılar ama biz arkadaş kaldık. O kadar aptaldım ki Ollie'nin

Bana aşıktı. Lise boyunca kızlarla takıldı ve Nicola bana bunun beni kışkırtmak için bir oyun olduğunu söyledi, ama ben hep gülüp geçtim ve bunun saçma olduğunu söyledim.

"Üzgünüm, Ollie."

Elimi bıraktı. "Yapma. Yapma bunu. Senin acımanı istemiyorum."

"Sana acımıyorum." Sanırım ona dışarıda bir sürü kız olduğunu ve bir gün doğru kıızı bulacağını söylemek kötü bir davranış olurdu. "Hâlâ arkadaş olabilir miyiz?"

Biraz güldü. "Başka biri olsa bu kulağa sevimsiz bir cümle gibi gelirdi."

Gülümsedim. "Aradaki fark şu ki, ben gerçekten ciddiylim."

"İsteddiğini biliyorum." Boynunun arkasını ovuşturdu, gözleri benimkilerle buluşmuyordu. "Biraz zamana ihtiyacım var. Ve burada ne kadar kalacağımızdan emin değilim. Seattle'da daha iyi bir müzik ortamı var. Yeniden toparlanmak için eve geldik. Tekrar yola çıkmadan önce biraz para biriktirelim."

"Sağlam plan. Ve evet, biraz zaman ayırın... neye ihtiyacınız varsa."

Eskiden aramızdaki her şey çok kolaydı ama eskisi gibi olup olamayacağımızı bilmiyordum. Arkadaşlık sınırlarını neden asla aşmamanız gerektiğine dair ibretlik bir hikâyeydik.

Dylan Firefly Surfboards'un ön kapısından içeri girdiğinde ben yerde bağdaş kurmuş, bir tahtanın üzerine elektrik mavisi bir denizanası boyuyordum. Başımı kaldırmama bile gerek kalmadan o olduğunu anladım. Kokusundan ve o benim alanıma girdiğinde havanın değişmesinden anladım. Sanki canlı bir tele dokunmuşum ve tüm vücudum akıntıdan zonkluymuş gibi. Posca boya kalemim hareket etmeye devam ediyor, rayın alt üçte birine kadar uzanan dev dokunaçlardan birini dolduruyordu ama ön kapı ile benim aramdaki mesafeyi kapatırken her adımının aşırı farkındaydım.

Siyah savaş botları önümde durdu. Gençken giydiği botların daha yeni, daha güzel bir versiyonuydu, derisi çatlamamış ve yıpranmamıştı, bağcıkları bağlıydı ve siyah kotunun paçaları yıpranmamıştı. Kıyafetleri artık tasarımcıydı ama tarzı yıllar içinde pek değişmemişti. "Neden yerde oturuyorsun?"

"Ben böyle çalışmayı seviyorum. Neden böyle bir pislikisin?"

"Doğal olarak geliyor."

O sabah lokantada ne yaptığını biliyordu ama yine de yapmıştı.

Dükkanın yan tarafına doğru ilerleyip bu sabah gelen yeni tişört ve kapüşonlularla dolu rafların önünde durduğunda ona yan gözle baktım. Her birini raftan aldı, tasarımını kontrol etti ve sonra gelişigüzel bir şekilde rafa geri koydu. Remy ve ben daha birkaç saat önce onları dikkatle katladıktan sonra kaos yaratmıştı. "Neden tişört vitrinini dağıtıyorsun?"

"Bunlar sizin tasarımlarınız mı?" Sırtı bana dönüktü ve geniş omuzlarını ve en üst raftaki tişörtlere uzanırken siyah Henley'sinin altında pazılarının esneme şeklini takdir etmek için bir saniyemi ayırdım.

"Evet."

Raftaki sörf tahtalarına doğru ilerledi ve her birinin üzerindeki tasarımı inceledi. "Ana caddedeki dükkanındaki kot ceketini sen mi tasarladın?"

"Lillidiva mı? Evet, neden?" Kalemimi kapattım ve ona baktım. Onu lokantada gördüğümünden beri dört gün geçmişti. Dudağımdaki çikolatayı silmesinden bu yana dört gün geçmişti. Ollie'ye arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu söyleyeli dört gün olmuştu.

"Tasarımlarınızı başka nerede satıyorsunuz?"

"Neden birdenbire moda ve tasarımla bu kadar ilgilenmeye başladın?"

"Moda ya da tasarım umurumda değil. Ben sana malını başka nerede sattığını soruyorum."

"Benim eşyalarım sadece burada satılıyor.... sörf tahtaları, tişörtler ve kapüşonlular. Lillidiva'da da birkaç parçam var."

"Starlet Woods." Sıcaklık boynumdan yukarı süzüldü ve yanaklarımı boyadı. Evet, benim için takma adını kullanmıştım ama tasarımlarımı fark etmesini ya da aramasını hiç beklemiyordum.

Ayağa kalkıp raflara doğru yürüdüm ve karıştırdığı tişörtleri ve kapüşonluları yeniden katladım.

"İstediğin bu mu? Kendi dükkanına sahip olmak mı?"

"Bir gün, sanırım. Süslü bir giyim butiği değil ama. Daha çok bir tasarım stüdyosu gibi. Sörf tahtaları, kaykaylar, kot ceketler, tişörtler... ev aksesuarları..." Tüm bunları ve daha fazlasını istediğimi belirtmek için elimi havada salladım.

"Kendini sınırlamak istemezsin."

"Doğru."

"Kendi dükkânını kurmana yardım edebilirim." "Bundan çok uzaktayım."

"Bir internet mağazasından bahsediyorum." "Bunu benim için neden yapasın ki?"

"Ben tamamen hayallerin gerçekleşmesine yardımcı olmak için varım." Homurdandım. "Ne zamandan beri?"

"Bugünden beri." Avucumu yığının üstündeki mercan rengi tişörtün üzerinde gezdirdikten sonra arkamı döndüm ve Dylan'ın göğsüne çarptım. Elleri beni sabitlemek için üst kollarıma dolandı. Bu tam tersi bir etki yarattı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duysa şaşırırmazdım.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Düşüncelerimi sakinleştiremiyordum.

Başımın üst kısmı çenesinin altına tam oturuyordu. Başımı göğsüne yaslamak ve kollarımı ona dolamak için neler vermezdim. Başımı salladım, bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım ve yolumdan çekilmeye meyilli görünmediği için yanından geçtim. Bugün neden hep benim alanımdaydı?

"Rem nerede?" diye sordu.

"Yiyecek bir şeyler almaya gitti. Balık taco istiyordu."

"Bu çocuk balık taco gibi görünecek."

Boyadığım sörf tahtasına döndüm ve tasarıma konsantre olmaya çalıştım. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bebek bu denizanasına benzeyebilirdi."

"Bu çok korkutucu olurdu."

İkimiz de güldük.

Önümde çömeldi ve başımı kaldırdım, gözlerim onun mavi grilerine kilitlendi. Bu kadar yakinken, aramızda sadece bir sörf tahtası varken, bu çok fazla samimi hissettirdi. Bakışlarım onun sert, kare çenesinden siyah jean giymiş kalçalarının üzerinde duran damarlı dövme ön kollarına kaydı. Manzara, hızla atan nabzımı sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. "Eski sevgilini terk mi ettin, Starlet?"

"O benim en iyi arkadaşım. Karışık bir durum. Neden umursuyorsun ki?" "Her zaman önemsedim," dedi sessizce.

Bu da ne böyle? Ne oyunu oynuyordu?

Bakışlarını ağızma indirdi ve alt dudağını ısırıldı. Hava gerginleşmişti ve nefes almayı bırakmış gibi hissediyordum. Hayır. *Hayır*. Eski duyguların yeniden ortaya çıkmasını istemiyordum. Dylan St. Clair'e olan tutkumu yıllar önce atlatmıştım.

"Git buradan," diye mırıldandım. Onu elimle kovaladım, bu da sadece

gölmesine neden oldu.

Shane arkadaki bölmelerden birinden çıkarken Dylan ayağa kalktı. Korsan tarzı takılmış tozlu mavi bir bandana uzun kirli sarı saçlarını örtüyordu.

Shane'e gülümsedim, sonra onları duymazdan geldim ve karışık duygularım yerine tasarımıma ve hayatımdaki iyi şeylere odaklandım. Bu dükkân benim mutlu olduğum yerlerden biriydi. Remy'nin sörf ve okyanus fotoğrafları dalgaların karaya attığı odun duvarları kaplıyordu ve burası sörf tahtası balmumu ve Remy'nin her zaman yaktığı deniz tuzu kokulu mumlar gibi kokuyordu. Hoparlörlerden Angus & Julia Stone çalıyor, öğleden sonra güneşi pencerelerden içeri süzülüyor ve Dylan'ın düşüncelerimi bulandırmasına izin verilmiyordu.

Bir zamanlar kırık dökük kötü çocuğu düzeltebileceğine inanan o aptal aşık kız değildim.

O asla senin düzeltebileceğin biri değildi.

"Ne oldu?" Sienna sordu.

"Hiçbir şey olmadı. Sadece arabamın anahtarlarını istedi, ben de verdim. Önemli bir şey değil." Onu hoparlöre aldım ve akşam yemeği için bir şeyler pişirmek üzere dolapları karıştırırken telefonumu mutfak tezgahının üzerine koydum. Oda arkadaşım bir yemek meraklısı ve mutfak dehasıydı. Bu her zaman iyi bir şey değildir. Bir insan neden bu kadar çok kapari ve ançüze ihtiyaç duyar ki? Buzdolabından bir somun ekmek, tereyağı ve yağlı kâğıda sarılmış bir blok kaşar aldım. Nic yemek Nazi'si gibiydi. Plastik ambalajlı tekli yiyeceklerin dairemize girmesine izin vermiyordu.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Sienna, sanki hayatının yirmi yedi yılı boyunca onu hiç tanımamış gibi hâlâ babamızın davranışları üzerine kafa yoruyordu. "Onu kışkırtacak bir şey söylemedin ya da yapmadın mı?"

"Şey... metresinden bahsetmiş olabilirim." İki dilim ekşi mayalı ekmeğin üzerine tereyağı sürerken yüzümü buruşturdum. Sade dilimlenmiş beyaz ekmek almak için aklıma bir not düştim.

"Aman Tanrım, Scar." Bir kahkaha patlattı. "Sen tam bir aptalsın. Hiç öğrenmiyorsun, değil mi?"

"Sanırım değil." Benim aksime Sienna mükemmel bir kızdı. USC'den 3,5 not ortalaması ve Finans ve Pazarlama bölümünden mezun olmuş, yaz stajlarını babamızın finans h o l d i n g i n d e yapmış ve

Los Angeles'ta bir danışmanlık şirketinde İş Geliştirme Müdürü olarak çalışıyordu. Zeki, zengin ve başarılıydı. Daha da önemlisi, oyunu nasıl oynayacağını biliyordu.

"Her hareketimi ona dikte ettirmektense kendi şartlarımla yaşamayı tercih ederim. Onun parası çok fazla koşulla birlikte geliyor. Bir araba alacak kadar para biriktirene kadar her yere otostopla gitmek zorunda kalsam da, bu özgürlüğüm için ödenecek küçük bir bedel."

Cesur sözler. Gerçek şu ki, arabamın olmaması berbat bir şeydi, ama yatağımı yapmıştım, bu yüzden sızlanmayacaktım.

Izgara peynirli sandviçim, spatulayla düzleştirirken tavada cızırdadı.

"Nasıl bir his?" Sienna sordu.

"Ne nasıl hissettiriyor?" Izgara peynirimi çevirdim, ağzım altın sarısı peynirli güzellik karşısında sulandı.

"Babama böyle karşı çıkmak. Ona siktir olup gitmesini söylemek." "Ben o sözleri hiç söylemedim."

"Gerek yoktu. Niyetim açıktı."

"Biraz korkutucu," diye itiraf ettim, "ama özgürleştirici. Bir ara sen de denemelisin." Sözlerimin bir iğneleme gibi görünmesini istememiştim, gerçekten değil, ama sanırım öyle anlaşıldı.

"Sen tam bir veletsin."

"Yani bana milyonlarca kez söyledin." Adada bir tabure çekerek ızgara peynirimi ısırdım ve dilimi yaktığımda nefesimin altında küfrettim. Hem de her seferinde. Tek. Zaman. Su şişeme uzandım ve yanığı yatıştırmak için kana kana içtim.

"Çünkü bu doğru. Ama yine de seni seviyorum."

Onu ben de seviyordum ve Dylan ne zaman ortaya çıkıp elli ton seksi görünüp kafamı karıştırırsa bunu hatırlamam gerekiyordu.

Yıllar boyunca Sienna ile ilişkim pek çok iniş çıkış yaşadı. Ben çok küçükken, onun gelmiş geçmiş en iyi abla olduğunu hatırlıyorum. Ama ortaokula başladığında bana baş belasıymışım ve beni yanında istemiyormuşum gibi davranmaya başladı. Bu lise yılları boyunca devam etti. Ancak ergenliğimin sonlarına doğru yakınlaşmaya başladık ama sırlarımızı paylaşacak ya da içimizi dökecek kadar değil.

"Para için iyi misin? Sana yardım edebilirim."

"Ben böyle iyiyim. Ama teşekkürler. Senden para almak doğru olmaz. Hile yapıyormuşum gibi hissedirdim."

"Ben senin kız kardeşinim. Ve çok param var. Bu kadar inatçı olma. İhtiyacın olursa, sadece iste, tamam mı?"

"Evet, elbette," dedim, ikimiz de asla yapmayacağımı bilmemize rağmen. "Remy nasıl?"

"O harika biri. O-"

Ön kapıya vurulması beni cümlemin ortasında durdurdu.

Kız kardeşimi hoparlörden çıkarıp telefonu kulağıma götürdüm ve oturma odasından ön kapıya doğru geçerken Remy'nin hayatı hakkında ona bilgi verdim. Remy eskiden Sienna'nın en iyi arkadaşıydı. Ama Dylan'dan ayrıldıktan sonra birbirlerinden uzaklaşmışlardı. "Her neyse, o gerçekten çok iyi ve herkes bu bebek için çok heyecanlı."

"Bu bebek muhteşem olacak."

"Evet." Kapıyı açtım ve Ollie karşımdaydı. Beni geçip sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Sienna'ya, "Seninle sonra konuşuruz," dedim. "Ollie burada."

Sienna'ya Ollie'yle arkadaşlık bölgesinin dışına çıktığımızı hiç söylemediğim için bunu sorgulamadı. Telefonu kapattım ve Ollie'yi mutfağa kadar takip ettim. Tazı gibiydi, gittiği her yerde yiyecek kokusu alıyordu. Ona ulaştığımda sandviçimin diğer yarısını da yemişti bile. Koluna bir şaplak attım ve sandviçi başının üzerinde rehin tuttu. Bir buçuk metre boyumla büyümem durmuştu, oysa eskiden birlikte oynadığım cılız çocuk bir buçuk metrelik iri bir deve dönüşmüştü.

"Geri çekil, Smalls. Ben açlıktan ölen bir sanatçıyım."

"Ben de öyle." Koluna bir fiske vurdum, o da bana bir fiske vurduktan sonra sandviçini iki lokmada bitirdi ve doğrudan kutudan içtiği sütle yıkadı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu ama tüm o tuhaflıklar olmadan yeniden arkadaşım gibi davranmaya başladığı için mutluydum.

"Ne yapıyorsun burada? Yemeğimi çalmak dışında mı?" Yan yana durup iki sandviç daha hazırlarken sordum.

"Bak. Bunu benim söylememin kulağa hoş gelmeyeceğini biliyorum," dedi Ollie, uğramasının asıl nedenine geçerek. "Ama dikkatli ol."

"Neye dikkat edeyim?" Neden bahsettiği hakkında bir fikrim vardı ama o konuya girmeyeceğini umarak aptalı oynadım.

"Dylan. O bir bela. Bunu arkadaşın olarak ve sadece senin iyiliğini düşünerek söylüyorum. Ailen berbat. Baban pisliğin teki. Annen... Kendini beğenmişlikten başka ne halt olduğunu bilmiyorum. Bir adam yüzünden kardeşini kaybetme. O buna değmez."

O buna değmez. Aynı sözleri on yıl önce babamdan Dylan hakkında, Dylan'ın yüzüne karşı duymuştum. Babam Dylan'a yüklendiğinde mutfakta Fransız kapıları ardına kadar açık bir şekilde bir şeyler atıştırıyordum. Asla bilmemem gereken şeyleri öğrenmiştim.

"Sen işe yaramaz bir serseriden başka bir şey değilsin..."

"Kızımın senin değersiz piçini bu dünyaya getirmesine bir an bile izin vereceğimi düşünüyorsan..."

"Kızım için yeterince iyi değilsin ve asla da olmayacaksın..."

Dylan buna değdi. Ama Ollie'nin sadece beni kollamaya çalıştığını biliyordum. Bunu takdir etsem de, bir bakıma gereksizdi. "Dylan'la ilişkiye girmek gibi bir niyetim yok, bu yüzden endişelenme."

Ünlü son sözler.

DYLAN

"W "Yirmi dakika sonra bir ekip toplantımız var," diye hatırlattı Cruz bana, Starbucks'ın dışındaki park yerine çekip Motor.

"Ben ne zaman bir toplantıyı kaçırdım ki?"

"Asla. Ama iyi davranmaya çalış. Ne zaman etrafta olsan Melanie geriliyor. Birden fazla kez onun korkularını yatıştırmak zorunda kaldım. Yine de çok ateşli, bu yüzden çok fazla angarya değil."

Fark etmemiştim bile. İnsanları memnun eden biriydi, verimliydi ve işi hallediyordu. Melanie söz konusu olduğunda, benim için önemli olan tek şey buydu. "O bizim asistanımız, Tanrı aşkına. Aletini pantolonunun içinde tutamadığın için dava açmamıza gerek yok."

"Onunla yatmıyorum. Beni aptal mı sanıyorsun? Neredesin sen?"

"Starbucks." Kilitlerimi çaldım ve merdivenlerden yan girişe tırmandım. Kırklı yaşlarının ortalarında, sörf serserilerine benzeyen iki adam, yüzleri sabahın kış güneşine dönük, dışarıdaki bir masada uzanıyorlardı. İçlerinden biri uzun kahverengi saçları ve güneşten bronzlaşmış teniyle Jimmy Wilder'a benziyordu. O olmadığı için keskin bir üzüntü hissettim. Shane'in babası Jimmy, benim hiç sahip olmadığım babam gibiydi. Onu her lanet gün özlüyordum.

"Bekle," dedi Cruz. "Emirleri ben alırım."

"Ne oluyor lan? Ben ofisin ayakçısı değilim," dedim Starbucks'a girip birkaç takım elbiseli adamın arkasında sıraya girerken.

Cruz beni görmezden geldi ve birkaç saniye sonra hatta geri döndü. "Siparişi mesaj atacağım. Büyük bir sipariş."

Başımı salladım ve telefonumu cebime attım. "Hey Romeo."

Dönüp bana gamzeli bir gülümsemeyle inci gibi beyazlarını gösteren Scarlett'e baktım. Bugün, paçaları sökülmiş, büyük boy bordo bir örgü kazak, zebra desenli bir tayt ve Doc Martens giymişti. Sarı saçları sağa doğru yatık, dağınık bir şekilde toplanmıştı ve alt kirpiklerinin altındaki lekeli göz kalemi dışında yüzü makyajsızdı. Yine de her nasılsa, bu grunge melek şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Ne zaman olduğundan emin değildim ama küçük kız kardeşim ıslak rüyalarımın malzemesi haline gelmişti. Gerçek anlamda. Bu sabah taş gibi sert bir şekilde uyandım ve duşta bir tanesini ovuşturdum, onu dört ayak üzerinde hayal ettim, elim saçlarını yumrukluyordu. Kafamda, evimdeki müsait her yüzeyde ve akla gelebilecek her pozisyonda sevişmiştik.

"Sadece arabaya servis yaptığını sanıyordum." "Arabaya servisleri olsaydı, kullanırdım." "İnsan düşmanlığı 101."

"O dersi geçtim."

İkimiz de güldük. Esprilerimiz azalınca orada öylece durduk ve sessiz bir bakışma yarışına girdik. Beynimde seks vardı. Daha doğrusu, Scarlett'le seks yapmak aklımdaydı. Ama bundan daha fazlasıydı. Bok gibi havalıydı ve kimsenin onun hakkındaki düşüncelerini umursamıyordu. Sadece kendi bildiğini yapıyor, kendi tarzını yaratıyor ve bu konuda herkesin ne dediğine aldırmıyordu. Her zaman asi bir çizgisi vardı ve bu onda en çok sevdiğim şeylerden biriydi. Tasarımcı kıyafetlerini, ayakkabılarını ve parlak oyuncaklarını seven, güven fonunu kaybetme düşüncesiyle korkudan titreyen Sienna'nın aksine, Scarlett babasına meşhur orta parmağını göstermişti.

Siktir git, sevgili babacığım.

Bu cesaret ister.

"Selam. Ben Nicola." Scarlett'in yanındaki esmer bana el salladı ve ancak o zaman Scarlett'in yalnız olmadığını fark ettim. Çünkü... beynimde seks vardı.

"Ah. Özür dilerim." Scarlett kendini toparlayarak gecikmiş tanıştırmayı yaptı. "Bu Dylan. Dylan, Nicola. Nicola benim oda arkadaşım. Cinque Terre'de şef."

"Ben aşçıyım. Ama şef kulağa daha hoş geliyor." Bana kocaman beyaz bir gülümseme verdi. Çok seksiydi, iri kahverengi gözleri ve iri göğüsleri olan esmer bir kızdı. Cruz'un her zaman hoşlandığı türden bir kızdı. Ama bana göre değildi.

Bakışlarım onun yanındaki sarışın bombaya döndü.

Scarlett ellerini önünde kavuşturarak topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Eskiden sana hiç rastlamazken şimdi nereye gitsem karşıma çıkman çok garip."

"Bu eşzamanlılık," dedi Nicola. "Artık senkronize olduğunuz için muhtemelen birbirinizi her yerde göreceksiniz."

"Bu çok komik." Çünkü onu *her yerde* görüyordum.

Sipariş sırası bendeydi, ben de tezgâha doğru ilerledim ve Cruz'dan gelen mesajı açtım. Orosu çocuğu. Sekiz içki siparişi.

"Size ne getireyim?" diye sordu tezgâhın arkasındaki adam.

"Bu metindeki her şeyi bana verebilir misin? Ama uzun Americano yerine üçlü shot'lı bir venti olsun. Ve ne isterlerse," dedim, Scarlett ve arkadaşını tezgâha doğru yönlendirerek.

"Bizimkini almanıza gerek yok. Biz onun peşinden gideriz," dedi Scarlett baristaya.

"Adama ne istediğini söyle," diye homurdandım.

Siparişlerini verdiler ve bana para vermeye çalıştılar ama ben kabul etmedim. Herkes Starbucks'ın pahalı olduğunu biliyordu. Ben ve Remy gençken, bu küçük lüksleri karşılayamazdık. Sienna her sabah Remy için okula Starbucks getirirdi. İyi bir arkadaştı, hakkını vermem gerekirdi ama bu iyiliğe karşılık veremediği için Remy kendini suçlu hissedirdi. Artık bunu karşılayabiliyorduk ve ironik bir şekilde Sienna'nın kız kardeşi karşılayamıyordu. İleriye dönük ödeme falan.

Büyük içki siparişimi beklemek için tezgâhtan aşağı indik ve üç kişilik küçük bir daire oluşturduk. Böyle giderse toplantıya geç kalacaktım.

Nicola gülümseyerek, "Dylan, Scarlett'in yirmi birinci yaş günü partisini planlıyoruz," dedi. "Perşembe akşamı boş musun?"

Scarlett aceleyle, "Gelmek zorunda değilsin," diye ekledi. "Herhalde partileri sevmiyorsundur bile."

Nicola, Scarlett'i görmezlikten gelerek, "Bu bir plaj partisi," dedi. "Yani bunu kaçırmak istemezsin."

"Ocak ayında bir plaj partisi mi?" Scarlett'e soru dolu bir bakış fırlattım.

Scarlett omuz silkti. "Ateş halkaları için rekabet yok ve biralar da soğuk kalacak. Ama dediğim gibi, gelmek zorunda değilsin."

"Beni orada istemediğini mi söylüyorsun?"

"Şey..." Sanki ondan ikinci dereceden bir denkleme çözmesini istemişim gibi dudağını çiğnedi ve kaşlarını çatı. Scarlett her zaman dürüsttü. Bunu hatırladım. "İstiyorum. Ama sadece *sen* orada olmak istiyorsan."

Tam o sırada ismim söylendi ve on içki önümüze kondu. Onları karton tepsilere aktardık ve Nicola ile Scarlett içecekleri arabama taşımama yardım etmekte ısrar ettiler. Eğer bu pisliklerden biri arabamın içine dökülürse Cruz ölürdü. Sadece iki şeye para harcamıştım. Bu arabaya ve evime. Ve her ikisi konusunda da sınırda takıntılıydım.

"Kahve için teşekkürler. Umarım partide görüşürüz," dedi Nicola, bütün bu parti olayını zorlayarak, oysa Scarlett daha tereddütlüydü.

"Peki, tamam, o zaman sanırım görüşürüz," dedi Scarlett ve uzaklaşırken omzunun üzerinden bana el salladı.

Muhtemelen zaten gitmeyecektim. İstekli ve hazır olan bir sürü kız vardı, herhangi bir şarta bağlı olmayan kızlar. Gir, çık, kimsenin fazla yaklaşmasına ya da zaten cevaplamayacağım sorular sormasına izin verecek kadar uzun kalma.

İki dakika kala ofise döndüm ve içecekleri masaya koydum. Bugünlük iyiliğimi yapmıştım.

"Benim uzun Americano'm nerede?" Cruz, sanki Noel Baba'ymış gibi içkileri dağıtmayı bitirdikten sonra sordu.

"Yükseltildi." Yanından geçerken venti Americano'mdan bir yudum aldım ve tabii ki yuvarlak olan masaya oturdum. Cruz bunun herkesi eşit hissettirdiğini iddia ediyordu. Ofis açık planlıydı ve diğer herkes bu konseptten ve genel olarak rahat atmosferden çok memnundu. Ben mi? Ofisimin etrafında bana mahremiyet sağlamak ve tüm gürültüyü engellemek için bir kapı ve cam duvarlar vardı. İnsanlardan nefret etmiyordum. İyi bir ekibimiz vardı -genç, zeki ve azimli- ve çoğunlukla birlikte çalıştığım herkesle iyi geçinirdim. Ama insanlarla sadece küçük dozlarda başa çıkabiliyordum. Daha fazlası beni tükenmiş hissettiriyordu.

"Herkesin şerefine." Karton bardağımı kadeh kaldırmak için kaldırdım. "Starbucks'larınızın tadını çıkarın çünkü bu benim son kahve alışverişim olacak."

Masanın etrafındaki herkes iyi bir şaka yapmışım gibi güldü. En azından benim pislik eğilimlerimdeki mizahı gördüler.

Cruz nefesinin altından mırıldandı, *hala bir pislikti* ve orta parmağıyla kaşını ovuşturdu. Bu numarayı yaptıktan sonra ona sabah içeceği getireceğime gerçekten inanmış olması beni kıkırdattı.

Starbucks olayını geride bırakarak işimize döndük. İşimi çok seviyordum ve burada olmamın yarısı kadar bile gerekmemesine ve teknik olarak evden çalışabilmeme rağmen, zamanımın çoğunu bu ofiste geçiriyordum. Düzenli olmayı seviyordum. Haftanın beş günü olmam gereken bir yer. Cruz ve ben bu konuda birbirimize çok benziyorduk. İkimiz de çoğunlukla kayıp olan ve hiçbir zaman kural, yapı veya sokağa çıkma yasağı uygulamayan ebeveynlerle büyümüştük. Bizler iyi yetişmiş sokak çocuklarıydık ve ikimiz de nereden geldiğimizi hiç unutmamıştık.

Beş yıl önce bu şirketi kurduğumuzda hala üniversitedeydik ve sadece ben ve Cruz, San Diego'daki mutfak masamızda yazılım geliştiriyor ve web siteleri kuruyorduk. Şimdi otuz çalışanımız, marina yakınındaki yeni bir gökdelenin on ikinci katında bir ofisimiz ve okyanus manzaramız vardı. Zaman değişmişti ama sanırım günün sonunda ben değişmemiştim. Pek sayılmaz. Hâlâ kaba saba biriydim, hâlâ suskun ve biraz mesafeliydim ve hâlâ bir gün uyandığımda hayatımda uğruna kıcıımı yırttığım iyi olan her şeyin elimden alınacağı korkusunu taşıyordum. Bu korku çocukluğumdan beri benim değişmez yoldaşım olmuştu. Hiç geçmeyeceğini düşünüyordum.

SCARLETT

"Dylan'ı davet ettiğine inanamıyorum." Karamelli macchiato'mdan bir yudum aldım. Çok basit biriydim. "Muhtemelen gelmeyecektir zaten."

"O zaman endişelenecek bir şey yok," dedi sakince.

"Kesinlikle. Gelmesi daha iyi olurdu."

"Ama hâlâ öyle olmasını umuyorsun." Nicola başını eğdi ve yüzümü inceledi. Uzun boylu, söğüt gibi esmer, iri kara gözlü ve dolgun dudaklı bir kadındı. Erkekler genellikle Nicola yanlarından geçerken iki kez bakarlardı ama Dylan ona şöyle bir bakmıştı bile. İlginçti.

"Bilmiyorum, Nic. Ben çok... Tanrım, ben korkunç bir insanım. Bunu şekerle kaplamaya çalışmayalım bile."

"Yapmayacağım. Sen gerçekten korkunçsun. En kötüsüsün. Ne kaltak ama." Gözlerini devirdi. "Kendine gel. Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum."

"Ciddi misin sen? O benim kız kardeşimin eski erkek arkadaşı," diye fısıldayarak bağırdım. Karşımızdaki masada oturan iki işadamı kısa bir süre bakındıktan sonra konuşmalarına geri döndüler.

Nic endişelerimi elinin tersiyle itti. "Kız kardeşin taşındı. Başka bir adamla yaşıyor. O mutlu olabiliyor, siz neden mutlu olamıyorsunuz?"

Ona baktım, mantığı tamamen kaçırmıştım çünkü ifadesinde mantık yoktu. "Bu kardeşlik kurallarına aykırı. Bunu herkes bilir."

"Eğer kız kardeşin hâlâ onunla birlikteyken onun peşinden gitseydin, evet, bunu anlayabilirdim. Ama artık bitti, yani o adil bir oyun." Sanki bu herkesin bildiği bir şeymiş gibi omuz silkti. Bundan pek emin değildim. "Kime aşık olacağına sen karar veremezsin."

"Kimse aşık değil." İçkimden birkaç yudum daha aldım. Aşk biraz abartılıydı. Eskiden ona vurulmuştum ama o kadar. "Bir de Ollie var. Gerçekten arkadaş olmaya geri dönmek istiyorum ama Dylan ortaya çıkarsa-"

"Whoa." Nic trafik polisi gibi elini kaldırdı. "Dur orada. Ollie seni aldattı. Bırak arkadaş olmak istemeyi, onunla konuştuğun için bile şanslı. Ciddiyim. Bunu bana açıkla."

"Sarhoştı ve..." Omuzlarım çöktü. Çok kötü bir zaman geçirmiştım. Unutmayı tercih ederdim. Tarihten silmeyi. Ollie'yi kendimden uzaklaştırıyor ama yine de onu kaybetmek istemediğim için dayanmaya çalışıyordum. Bu ne ona ne de bana haksızlıktı ve beni kışkırtmış, ona ne kadar değer verdiğimi göstermek için elimi zorlamaya çalışmıştı. Açıkçası, bu epik bir şekilde geri tepmişti ve şimdi paramparça ettiğimiz bir arkadaşlığın parçalarını toplamak zorunda kalmıştık. "Bunu açıklayamam ama onunla yatmadığını söyledi."

"Bu bir mazeret değil. Seni kışkırtmaya çalışıyordu. Bu oyunları ortaokul çocuklarından başka kim oynar ki? Çok ileri gitti. Sonsuza dek arkadaş olduğunuzu biliyorum ama yine de. Bu gerçekten berbattı ve yaptığı şey için o da öyle."

"Daha da berbat olan ne biliyor musunuz? Rahatlamıştım. Sanki bana bırakmam için bir bahane verdi. Bana ihtiyacım olan çıkışı vermişti. Bu oldukça berbat, değil mi?"

"Hayat karmakarışık. Mesela ben. Şefime kafayı takmış durumdayım. Ve tek yaptığı bana bağırarak. O tam bir zorba. Ateşli, ateşli, *kavurucu* bir zorba. Ama yine de bir zorba. Yine de dün gece jülyen doğrama becerilerime iltifat etti. Kabak ve havuçlarım çok iyiydi." Bana mükemmel anlamına gelen evrensel el işaretini yaptı ve işaret parmağıyla başparmağını öptü. "Aslında iyi biriydi. Oh Tanrım." Alnına bir şaplak attı. "Onu düşünmeyi bırakmalıyım. Ayrıca, benim için çok yaşlı. Oh, ve bir çocuğu var. Bunu unutmayalım."

"Bekle, o evli mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. O bekâr. Bekar bir baba. Biraz seksi, değil mi?" "Annesi nerede?"

"Çekip gitti." "Oh.

Bu üzücü."

"Evet." Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Her neyse, Dylan'a gelince, benim tavsiyem-"

Remy telefonunu kulağına dayamış bir halde kapıdan içeri girdiğinde, kolunu iterek onu susturmaya çalıştım. Bizi görünce göz kamaştırıcı bir gülümseme takındı ve bir parmağını kaldırarak bir dakika içinde geleceğini söyledi. Tanrım, gerçekten de muhteşemdi. Neden bu kadar başarılı bir süper model olduğunu anlamak kolaydı. Daha önce hiç onunki gibi gözler görmemiştim. Mavi-yeşil, akuamarin gibi ve Dylan'la aynı renge sahipti. Simsiyah saçları ve bronz teni gözlerini daha da çarpıcı gösteriyordu.

Nicola ve ben, tezgahtan içkisini alıp bize doğru yürürken onu izliyorduk. Gözlerinizi dikip bakmaktan kendinizi alamayacağınız insanlardan biriydi.

"Yakında görüşürüz sevgilim," dedi Remy. Belli ki Shane'le konuşuyordu. Remy aramayı kesti ve telefonunu çantasına attı. Sekiz aylık hamileyken bile yoga pantolonu ve uzun kollu bir tişört giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış ve makyajsız haliyle bir podyuma aitmiş gibi görünüyordu.

"Hey Remy. Nicola'yı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Shane ve ben Cinque Terre'de akşam yemeğine gitmekten bahsedip duruyoruz ama çok meşgulüz ve saat dokuzda uyuyakalıyorum. Bugünlerde yaşlı bir büyükanne gibiyim." Güldü ve biz de onu bizimle oturmaya davet ettik, o da kafeinsiz ve krem şantili Frappuccino'nun bir hamile yogası dersinden daha sağ çıkmasının ödülü olduğunu açıkladı.

Nicola, yoga hakkında konuştuğundan ve Remy'nin doğum tarihini sorduktan sonra, "Kardeşinle yeni tanıştım," dedi. On yedi Şubat.

"Kardeşim seninle gerçekten konuştu mu?" Remy sordu.

Nicola gülümseyerek, "Evet," dedi. "Onu Scarlett'in doğum günü partisine davet ettim."

"Hmm. İlginç." Remy bana küçük bir gülümseme verdi. "Dün akşam yemeğe geldi ve senin adın geçti."

"Oh? Um, ne hakkında?"

İçkisinden bir yudum aldı ve beni bir süre bekletti. "Gerçekten yetenekli olduğunu söyledi. Ki bunu zaten biliyordum. Gerçekten etkilenmiş gibiydi ve kardeşimi etkilemek kolay değildir."

"En azından iyi bir zevki var," dedi Nicola. Suçlayıcı bir şey söylememesini umarak ona yan gözle baktım. "Scarlett'in çılgın bir yeteneği var."

Remy de onunla aynı fikirdeydi. "Lafı açılmışken, çocuk odasını boyayıp boyamayacağınızı merak ediyordum. Elbette parasını öderiz. Ama bir plaj teması yapmanın harika olacağını düşünüyordum. Ya da bir su altı sahnesi. Bunun için zamanınız var mı?"

Bu şansa balıklama atladım. "Kesinlikle. Seve seve yaparım. Bana ödeme yapmak zorunda değilsin."

"Evet, öyle. Yaptığın iş için para almalısın. Dylan sana dükkânda kendi tasarımlarını satabileceğin bir yer vermemiz gerektiğini düşünüyor. Sanırım bu onun rekabetçi yönünü ortaya çıkarıyor. Sörf tahtası tasarımcımızın eserlerini Lillidiva'da satması fikrinden hoşlanmıyor." Remy güldü. "Shane ve ben aynı fikirdeyiz. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyoruz."

Tek yapabildiğim ağzım bir balık gibi açık bir şekilde ona bakmaktı. Çok soğukkanlı bir hıyardım. "Gerçekten mi? Bunu o mu söyledi? Ve sen ve Shane bunu sorun etmeyecek misiniz? Emin misin?"

"Eğer sorunumuz olmasaydı bundan bahsetmezdim. Biz eminiz. Dylan bazen mankafanın teki olsa ve çok konuşmasa da, gerçekten zeki ve iş için iyi bir kafası var." Sesindeki gururu duyabiliyordum. Dylan da Remy'den bahsederken aynı ses tonunu kullanırdı. Aralarında çok güçlü bir bağ vardı ve birbirlerini çok seviyorlardı. Bu Dylan'ın en kurtarıcı özelliklerinden biriydi.

Remy telefonunu kontrol etti. "Gitmem gerek." Masadan kalktı ve çantasını omzuna attı. "Ama bunu daha sonra konuşuruz."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler." Telefonumdan saati kontrol ettim. Dükkânda olmam için hâlâ bir saatim vardı. "Sonra görüşürüz."

Nicola'ya onu tekrar görmenin güzel olduğunu söyledi ve el sallayarak veda etti. Kapıdan çıkana kadar onu izledim ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle arkadaşşıma döndüm. O başını salladı. "Kusura bakma. Hâlâ biraz yıldızların etkisindeyim. Dylan ve Remy nereden çıktı? Tanrım, ikisi de çok seksi." Eliyle kendini yelpazeledi.

Ona katılmak zorundaydım. Çok seksiydiler. Ortalamanın üzerinde güzel insanın bulunduğu SoCal'da bile St. Clair ikizleri kalabalığın arasından sıyrılıyordu.

Dylan partime gelseydi, mahvolurdum.

DYLAN

"H Oly bok. Lanet olası bir otel satın almışsın." Cruz bir Nerf basketbol topunu cam duvarıma iliştilmiş potaya fırlattı. "Ve bak

Bayanlar ve baylar, o gülümsüyor."

Ayın üzerindeydim. Her şey düşündüğümde daha kolay olmuştu. Anlaşma sorunsuz bir şekilde gerçekleşmiş, Surf Lodge'u makul bir fiyata almıştım ve bugünün çoğunu telefonda hizmet sağlayıcılarla görüşerek geçirdim. Yenileme için bir inşaat ekibi ve tadilat için bir iç tasarım firması.

Cruz topu bana attı ve ben de tek elimle şutu attım. Kale arkalığında sekti ve ağlara takıldı. Topu geri aldı ve karşısındaki cam duvardan sektirdi. Fırlat. Yakala. At. Yakala. Evet, bir şirketi yönetmekle meşguldük. Perdeler çekilmemişti ve Melanie'yi bizi izlerken yakaladım. Başını çevirdi ama yanaklarının kızardığını fark etmeden önce değil. Uzaktan kumandaya bastım ve makine yumuşak bir vınlama sesi çıkardı, jaluziler o kadar yavaş iniyordu ki izlemek acı vericiydi. Jaluziler iki cam levha arasına sıkıştırılmıştı. Temizlik ekibini toz almaktan kurtarmıştı. Beni de akvaryumda oturuyormuşum gibi hissetmekten kurtardı.

"Biz buraya nasıl geldik? Ramen ve ucuz birayla yaşadığımız ve kirayı ödemekte zorlandığımız zamanları hatırlıyor musunuz?" Cruz sordu. "Ve şimdi senin lanet bir otelin var."

Büyük ya da görkemli değildi ama yine de 'lanet olası bir oteldi' ve bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Deri döner koltuğumda arkama yaslandım ve ellerimi başımın arkasında kavuşturarak ofisimin penceresinden okyanusu seyrettim. Puslu gri gökyüzü denizle buluşuyordu ve birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamıyordunuz. Bu manzarayı seviyordum. Okyanusu ve sahili seviyordum, özellikle de sessiz ve kalabalık olmayan kış günlerinde.

"Yine de bu bir risk," dedi Cruz, her zamanki gibi mantığın sesi olarak. "Mal varlığınızı bu şekilde bağlamak."

Tüm mal varlığımı bağlamıyordum. Bu finansal intihar olurdu. Ama her yatırım bir riskti. "Güvenli oynasaydık burada oturuyor olmazdık."

"Doğru." Elini koyu renk tıraşlı saçlarının üzerinde gezdirdi ve gözlerini kısarak arkamdaki manzaraya baktı, yüzü sıkıntılıydı. Ne zaman yüzünde böyle bir ifade olsa, genellikle ailesiyle ilgili olurdu.

"Frankie nasıl?"

Cruz başını salladı. Küçük kız kardeşini neredeyse o büyüttmüştü ve yetişkin sorumluluklarını alması gerekenden çok daha önce almıştı.

"Yeni bir erkek arkadaşım var. Adam tam bir pislik. Ona, kıza bulaşırsa ağzını burnunu kıracağımı söyledim." Cruz kıkırdadı. "Neredeyse altına işiyordu. O zamandan beri onu ortalıkta görmedim. Frankie bir haftadır benimle konuşmuyor. Hayatını mahvettiğini söyledi. Lanet olası genç kızlar ve onların dramları. Kapılar suratıma çarpılıp duruyor."

Cruz'un evindeki sahneyi gözümün önüne getirerek içimden kıkırdadım. Frankie ve Cruz her zaman bir şeyler hakkında kavga ederlerdi. Biz üniversiteden mezun olduktan sonra Cruz Chula Vista'da bir ev tuttu ve Frankie'yi yanına taşıdı. Frankie okul değiştirmek istememişti ve tüm arkadaşları oradaydı, bu yüzden Cruz taşınmayı tercih etmesine rağmen bu fedakarlığı yaptı.

"Mezun olduğunda, Encinitas'ta bir ev alacağım."

"Dayan biraz. Sadece beş ay daha."

"Müebbet hapis, daha doğru. Frankie'yle geleceği hakkında konuşmaya çalışıyordum. Bunu hiç düşünmedi. Üniversiteye gitmek istemiyor. Bir işe girmek istemiyor. Kışın üstünde oturabileceğini ve paranın sihirli bir şekilde geleceğini düşünüyor."

"Harçlığını kesin. Eğer parası yoksa, bir yolunu bulması gerekecek."

Cruz bana bir bakış attı. "Rae'ye yaptığın gibi mi yani?"

Bunun için savunacak bir şeyim yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Hâlâ annemin koruyucusuydum. Her zaman da öyle olacaktım. "Frankie'ye bu yaz Surf Lodge'da bir iş vereceğim."

"Bu tavra katlanır mısın? Bir şekilde, bunun işe yaradığını göremiyorum."

"Ben yönetmeyeceğim. Bunu personele bırakacağım."

"Şu haline bak. Artık lanet bir personelin var. Bir uşak da mı almayı planlıyorsun?"

Sabit hattım çaldığında homurdandım. Bu benim direkt hattımdı ve arayanın Simon Woods olduğunu söylüyordu. Kaşlarını kaldıran Cruz'a baktım ve bunu kaçırmak istemediği için oturmaya devam etti. Telefonu hoparlörden açtım ve hoşbeşi yarıda kestim. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Whitaker'ın Surf Lodge'u sana satmasını nasıl sağladın?"

"Yanlış ellere geçmesindense benim gibi bir serseriye satmayı tercih ettiği ortaya çıktı."

"Sahil şeridinin tamamı bana ait."

Surf Lodge *hariç*. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, seni on kere alıp satabilirim, seni küçük pislik. Güç hala bende ve bunu hatırlaman akıllıca olur. Planlarını duydum. Bu kasabanın ihtiyacı olan son şey daha fazla plaj serserisi ve dejenere çekmek. Bu savaşı kazandığınızı düşünüyorsanız, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Savaşta olduğumuzu fark etmemiştim. Uyardığınız için teşekkürler. Mühimmat stokladığımdan emin olacağım. Güzel sohbetti." Aramayı kestim ve Cruz'a baktım.

"Surf Lodge'u bu yüzden mi aldın? Onu kızdırmak için mi?" "Hayır. Ama bu da bir bonus."

Cruz'un gözleri kısıldı. "Bunun için tam olarak ne planlıyorsun?"

"Burayı bir sörf pansiyonuna dönüştürüyorum. Yeniliyorum, Woods'un yapmak istediği gibi buldozerle yıkmıyorum. Butik bir otel inşa edecekti."

"Bu daha yüksek bir kâr getirecektir. Bu daha akıllıca bir iş kararı," diyerek şeytanın avukatlığını yaptı.

"Her şey para değil. Burası bir sörf topluluğu. Bu şehrin en güzel yanlarından biri de bu mülkün on dört sörf merkezine yürüme ya da bisiklet mesafesinde olması. Bunlardan biri dünya standartlarında. Bu kasabanın başka bir pahalı butik otele ya da mallarını değerinin on katına satan süslü mağazalara ihtiyacı yok."

Ellerini kaldırdı. "Bana satmak zorunda değilsin. Bu kibirli kasaba hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Ama artık bir düşmanın var ve işleri kolaylaştırmayacak." Bu konuda haklıydı. Simon Woods benim için hiçbir şeyi kolaylaştırmamıştı, ilk günden beri benden nefret ediyordu ve Sienna'yla birlikte olmadığımız şu anda bile benden nefret etmek için nedenler bulmaya devam ediyordu. Şimdi, hoşuma gitse de gitmese de, bir bölge savaşı başlatmışım. Ki bu çok saçmaydı. Surf Lodge, Simon Woods için hiçbir şeydi. Bu kasabada sahip olduğu onca mülkün yanında okyanusta bir damlaydı.

Kapının çalınmasıyla bölündük. Tam olarak üç kez çalındı. Melanie kafasını içeri soktu. "Size bir teslimat var. Altı kutu. Nereye koymamı istersiniz?"

Masamdan kalktım. "Ben hallederim."

Hatalardan bahsetmişken, Starlet'in doğum günü hediyesinde aşırıya kaçmış olabilirim. Ama sık kafalı babası onun ne kadar yetenekli olduğunu fark edemeyecek kadar kendini beğenmişse, ona yardım etmenin neredeyse benim görevim olduğunu hissettim. Evet, o bendim. Bay İyiliksever. Onun pantolonuna girmek istememle hiçbir ilgisi yoktu.

Tanrım. Gerçekten bir pislikmişim.

SCARLETT

A Kış plaj partileri arasında bu seferki harikaydı. Kayalıkların rüzgârdan koruduğu sahilde bir aşağı bir yukarı ateşler yandı. Kırmızı-turuncu alevler karanlık gökyüzünde dans ediyor ve tenimi ısıtıyordu. İçim sıcacık ve bulanıktı, her şey bulanıklaşmıştı. Bir düzine arkadaştan oluşan yumuşak, sakın partimiz, haber yayıldıkça ve yarısıyla hiç tanışmadığım arkadaşların arkadaşları altılı paketler ve iyi hislerle ortaya çıktıkça daha da büyümüştü.

Nic ve ben portatif hoparlörlerden yükselen müziğin içinde kaybolmuştuk, saçlarımız uçuşuyor, vücutlarımız ritme uyarak dönüyor, kollarımız iki yana açılıyordu.

Nic müziğin ve kıyıya vuran dalgaların sesi arasında "Seni seviyorum," diye bağırdı.

"Ben de seni seviyorum." Kendimizi birbirimizin kollarına bıraktık ve birbirimize sıkıca sarıldık, dengemizi korumak için birbirimize tutunuyorduk.

"Woo hoo," diye bağırdım.

Gökyüzünü yumrukladık ve birbirimize çarparak havaya sıçradık.

"Kahretsin, acıttı."

Kendimizi toparlayıp kimse izlemiyormuş gibi dans etmeye devam etmeden önce iki büküm olduk ve deli gibi güldük. Yirmi bir yaşındaydık, genç ve özgürdük, tekila shotları ve birayla kafamız iyiydi. Bundan daha iyisi olamazdı.

Ollie'nin kahkahası kulaklarıma ulaştı ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. Sahilin ilerisinde bir arkadaş grubunun içinde oturuyordu, kolu bir sarışının omzuna dolanmıştı, elinde bir bira vardı. Kıskançlık hissetmedim, sadece onun mutlu olmasını istedim. Grubun solisti Beck'in kucağında bir kız ve kolunda bir bira vardı.

bir başkası. Başçıları Gavin ise elleriyle hareket ediyordu, yüzü hareketliydi, büyük olasılıkla grubun kahkahalarla inlemesine neden olan çirkin hikayelerinden birini anlatıyordu.

Hayat güzeldi, Ollie ve ben normale dönmenin yolunu buluyorduk ve bu gece dünya umurumda bile değildi.

Nic'in gözleri büyüdü, sonra dudakları muzip bir sırıtışla kıvrıldı. Kime baktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmadı. Yemin ederim, etrafımdaki hava değişti ve parçacıklar kendilerini yeniden düzenlediler. O olduğunu biliyordum ve sadece bir dakika sonra varlığını belli etti. Kolları arkamdan beni sardı ve sanki bu şarkıyı ve dansı milyonlarca kez yapmışız ve beni bu şekilde karşılaması tamamen doğalmış gibi vücudumu kendine doğru çekti. Sıcaklığı beni sardı ve onun içinde eridim, kalçalarım Parra For Cuva'nın "Wicked Games" şarkısının ritmiyle sallanıyordu. Ona karşı hissettiklerim için mükemmel bir şarkıydı. Ona karşı *hep* hissetmişim.

Dudakları boynumdaki hassas noktayı buldu -öpüşme değil fırçalama- ve kalbim dört nala koştu, nefesim ciğerlerimde sıkıştı. "Mutlu yıllar, Starlet."

Başımı omzuna yasladım ve sonsuza kadar burada mutlu bir şekilde kalabileceğime karar verdim. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Yapmamı mı umuyordun?"

"Evet." Gözlerimi kapattım, muhtemelen yapmamam gereken bir şeyi itiraf ettiğimi fark ettim, ama geri almak için hiçbir girişimde bulunmadım.

Elleri kollarımda yavaşça gezinirken, dokunuşu vücudumun her hücrelerini ateşliyordu. Alevler içinde kalmadığıma ve dünyayı ateşe vermediğime şaşırdım. Ellerimi çok daha büyük, nasırlı ve yumuşak tenime karşı sert olan elleriyle kavradı ve kollarımı boynunun arkasına doladı. Vücutlarımız senkronize, yavaş ve duygulu bir şekilde hareket ediyor, elleri kalçalarımın kıvrımlarını kavırıyordu.

Ritimle sallanırken ateşin alevleri kapalı göz kapaklarımı kırmızıya boyadı ve onun iyi bir dansçı olmasına şaşırmamalıydım. Dans etmek seks gibiydi, değil mi? Ritmin ya vardır ya da yoktur. Ben de ona uydum. İçinde bulunduğumuz büyüü bozmak istemedim. Bunun neden bu kadar yanlışı olduğunun milyonlarca nedenini düşünmek istemedim. Kendimi o anın içinde kaybetmek istediğim bu gece olmazdı.

"Sarhoş musun?" diye sordu, kulağıma alçak ve boğuk bir sesle, ensemdeki küçük tüyleri kaldırarak. Tanrım, çok lezzetliydi. Teninin her santimini yalamak ve tadının da kokusu gibi olup olmadığını görmek istiyordum.

"Kafan güzelken o mutlu, puslu yerdeyim ve bir içki daha içersen seni uçurumun kenarına getireceğini biliyorsun. Bu yüzden bir süre daha burada kalacağım."

"Burası olmak için iyi bir yer." "Burayı seviyorum."

"Ben de seni burada seviyorum."

Ama hareketleri sözlerini yalanlıyordu. Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürdü. Bunu bilerek yapmıştı, beni bu baş döndürücü, sarhoş edici duyguyla onun kim olduğu gerçeğini ve bu yolda devam edersek bunun ne anlama gelebileceğinin büyüklüğünü uzlaştırmaya zorluyordu.

Kapüşonlu bakışları yüzümde dolaştı ve sık sık indiği ağzıma yerleşti. Dudaklarım aralandı, bir nefes kaçtı ve kendimi kollarına atıp onu baş döndürücü bir şekilde öpmek için çılgınca bir istek duydum. Bunu yüzümden okudu ve beni ilk hamleyi yapma zahmetinden kurtardı. Elini enseme dolayarak beni kendisine doğru çekti ve bedenim sert göğsüne çarptı.

Dylan'ı her zaman uzun, zayıf ve kesik olarak düşünmüştüm ama bu kadar yakinken vücudu daha sert, daha büyük, daha kaslı geliyordu. Sadece *daha fazla*. Eliyle saçlarımı kavradı ve çekiştirerek çenemi yukarı kaldırmaya ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorladı. Bahse girerim yatakta sertti. Acımasız. Göbeğim sıkıştı ve kalçalarımı birbirine bastırdım, bacaklarımın arasındaki ağrı zonkluyordu, neredeyse acı veriyordu. Onun için çok ıslanmıştım ve beni henüz öpmemişti bile.

Bu çok tehlikeliydi. Yasak bölgeye giriyorduk ve kafamın içindeki bir ses hayır diye bağırsa bile, bedenim *Evet, evet, evet* diyordu.

Tanrım, onu istiyordum.

"Bana hayır de, Starlet. Bunu istemediğini söyle, ben de gideyim."

Ve yapacağını biliyordum. Arkasına bakmadan çekip gidecekti ve bir daha ondan haber alamayacaktım. Bana seçim şansı veriyordu. Beni istiyordu, bunu biliyordum. Ama kendimi kandırmayacaktım. Bunun -her neyse artık- romantizmle hiçbir ilgisi yoktu. Dylan St. Clair duygusal olarak bir uçurum kadar müsaitti. Kendimi aşağı atmak üzereydim ve beni yakalayacak bir güvenlik ağı olması için dua ediyordum. Olmayacaktı. Bunu ben de biliyordum.

Hayır demeliydim, bu kadar basit bir kelime, ama konuşmak için ağzımı açtığımda hiçbir kelime çıkmadı. Nada. Cırcır böcekleri. Dudaklarımı yaladım çünkü kuruydular ve Tanrı yardımcım olsun, kafamın içindeki ses bunun yanlış olduğu konusunda beni uyarsa da beni öpmesini istedim.

"Son şansın," diye uyardı eli saçlarımın arasından geçip başımın arkasından tutarak istediği yere götürürken. Daha önce hiçbir kızıdan izin istemediğine dair bir his vardı içimde. Kararımı verdim, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve kollarımı boynuna doladım.

Başını eğerek ağzını benimkinin üzerine eğdi ve sabırla dudaklarımı kendi dudaklarıyla çizdi. Yumuşakça. Yavaşça. Sanki dünya yanmıyormuş ve aciliyet hissi yokmuş gibi.

Daha fazlasını arzulayarak sabırsızlandım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. İnatla kapalı kaldılar. Hırladım. Evet, gerçekten hırladım. Vahşi bir hayvan gibi. Neyim vardı benim böyle? Güldü, göğsü benimkine karşı gürledi ve dudaklarımın köşesini öptü. Çenemden. Boynumu, kulağımın hemen altını, sonra tekrar ağzıma döndü ve beni öyle sert, öyle ani öptü ki nefesim kesildi. Dili dudaklarımı araladı ve ben de onu içeri aldım. Tadı karanlık ve yasak bir şey gibiydi. Şimdiye kadar sahip olduğum her fantezi gibi.

Hızını değiştirdi ve beni yavaş ve kirli bir şekilde öptü. Ellerim kapüşonunun kalın pamuğunu yumrukladı. Hiç soğukkanlılığım yoktu. Kendime hakim olamıyordum. Dili ağzımın tavanını okşarken tüylerim diken diken oldu ve karnımda bir sıcaklık birikti. Zevkle inledim, ereksiyonuna karşı sürtünerek sürtünmeyi aradım. Ona bir ağaç gibi tırmanmama ve bacaklarımı beline dolamama iki saniye kalmıştı.

"Dikkatli ol, Starlet," diye homurdandı. Parmakları yumuşak etimi sertçe ısırdı. *Bir uyarı.* "Bunu yapmaya devam edersen, bir öpücükten fazlasını alacaksın."

"Beni cezalandıracak mısın?" Sesim nefes nefese çıkmıştı. Ne de olsa ciğerlerimdeki havayı çalmıştı.

"Mmm hmm." Dişlerini alt dudağıma batırmadan önce dudaklarıma gülümsediğini hissettim ve sonra acıyı hafifletmek için emdi. Bahse girerim iyi acı veriyordu. Ben istedim. Hepsini. Hepsini. Dudaklarım öpücükle morarmış, çığ ve şişmişti ama yine de yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum.

Yavaş alkış sesleri beni gerçekliğe geri döndürdü. Bir plajdaydım, etrafım insanlarla çevriliydi ve sanki karanlıkta yalnızmışız gibi kız kardeşimin eski erkek arkadaşını öpüyordum. Dylan'ın kasları gerildi ve geri çekildi, belime doladığı kolu beni yerime kilitleyen çelik bir bant gibiydi.

Omzumun üzerinden baktım.

Ollie acı bir sesle, "Ona bulaşmamak buraya kadarmış," dedi.

Utanç zaten kızarmış olan yanaklarımı ısıttı. Hiçbir savunmam yoktu. Bunun *sadece* bir öpücük olduğunu bile söyleyemezdim. Çok daha fazlasını

hissetmişken olmazdı. Dylan

ve ben çizgiyi aşmıştım ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştım. Ollie'yle yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Bu seni aldatan adam değil mi?" Dylan sordu.

Aman Tanrım. Ollie'nin yüzünde acı ifadesi belirince irkildim. Hiç *hoş değil Dylan*. Bu bilgiyi paylaşarak Ollie'ye sadakatsizlik etmiş olmam daha da kötüydü.

"Ona bundan bahsettin mi?" Ollie başını salladı, beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ben de başımı salladım. "Özür dilerim."

"Doğru değilmiş gibi değil." Nic savunmamı destekledi ve onu kesin bir şekilde benim kampıma yerleştirdi. Ollie ona ters ters baktı. O sadece omuz silkti ve sadık bir müttefik olarak benim yanıma geçti. Her şeyin eskisi gibi olabileceğini düşünmekle aptallık etmişim. Ollie'yle ilişkimden sonra arkadaş grubumuz ikiye bölünmüştü. Gavin ve Beck tabii ki Ollie'yi, Nic ise beni seçmişti. Çizgiler çekilmişti ve hepimiz birbirimize karşı dostça *davransak da*, artık eskisi gibi değildi ve asla da olmayacaktı.

"Bir şey söylemek istememiştim. Ağzımdan kaçtı."

Ollie tiksintiyle homurdandı. Omuzları kaskatı kesilmiş bir halde dönüp uzaklaştı. Bunu düzeltmek istemekle yaralarını yalnız başına yalamasına izin vermek arasında kaldığım için ona seslenmeden önce bir an tereddüt ettim. "Ollie, bekle."

Sanki beni duymamış gibi yürümeye devam etti.

Dylan beni tutmak için elini koluma doladı. "Bırak onu." "Tam bir pislik gibi davranıyor," diye ekledi Nic.

"Öylece gitmesine izin veremem. Onu incittim. Onunla konuşmam gerek."

Dylan beni bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kararından memnun olmadığı belliydi. Yüzüne bakmadım. Ne düşündüğünü görmek istemedim. Onun yerine Ollie'nin peşinden gittim.

Ona yetiştiğimde durdurmak için kolundan tuttum ve tam önünde duracak şekilde hareket ettim. Çenesini ovuşturdu, gözleri uzaktaki bir şeye dikilmişti. "Benim hiç şansım olmadı, değil mi Scarlett? Her zaman o vardı."

"Aramızda olanların Dylan'la hiçbir ilgisi yoktu. Bunu biliyorsun."

Sert bir şekilde güldü. "Tabii ki olmadı. Neden o? Seçebileceğin onca adam varken, neden o olmak zorundaydı?"

Ollie sanki Dylan'la ölümcül düşmanlarmış ve ben yanlış tarafı seçmişim gibi konuştu. Aslında birbirlerini tanımıyorlardı bile. Benim

Gözlerim Dylan'ı aradı. Bizi duyamayacak kadar uzaktaydı ve Nic'le konuşuyordu ama beni izliyordu.

Bakışlarımı Ollie'ye çevirdim ve sorusunu düşündüm. *Neden o?* Aynı şeyi ben de kendime defalarca sormuştum. Kelimelere dökebileceğim bir şey değildi bu. Söyleyebilsem bile Ollie'yle paylaşmak istediğim bir şey değildi. "Bilmiyorum."

"Birlikte olmamamızla başa çıkabilirim. Anlıyorum. Anlıyorum. Arkadaş olarak daha iyiyiz. Başka biriyle takılmanı bile sorun etmem. Bunu aşabilirim. Hoşuma gitmezdi ama senin mutlu olmanı istediğim için sorun etmezdim. Ama sana şunu söyleyebilirim, o seni mutlu etmeyecek. O berbat biri, Smalls."

"Onu tanımıyorsun bile. On yedi yaşındayken olduğu çocuk değil." Ama öyle olsa bile benim için fark etmezdi. O on yedi yaşındaki çocuğa çok aşık olmuştum ve zaman bunu değiştirmemiş gibi görünüyordu.

"*Her zaman* onu savunuyorum." Başını salladı ve yüksek sesle nefes verdi. "Sadece ona geri dön. Ama seni mahvettiğinde, her şey darmadağın olduğunda, çünkü olacak... bana ağlayarak gelme."

Sözleri ve içindeki zehir beni sersemletip susturdu. Bir zamanlar bana hiçbir şeyin ve hiç kimsenin arkadaşlığımızın önüne geçemeyeceğine dair söz veren çocuk neredeydi? Aramızdaki bağ on dört yıl önce, ailem her zaman çok 'meşgul' olduğu için bana bisiklet sürmeyi öğrettiğinde ve kız kardeşim bana kaybolmamı ve onu rahatsız etmeyi bırakmamı söylediğinde kurulmuştu. Sienna beni odasından kovup kapıyı yüzüme çarptığında o benim yanımdaydı. Babam kız kardeşime övgüler yağdırırken ve bana yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değilmiş gibi davranırken.

Ve babası onunla geçirmesi gereken hafta sonlarında onu ektiğinde onun yanında oldum. Ollie'ye Noel'de bir bateri takımı alması için babama yalvaran bendim. Hep bundan bahsederdi. Tek istediği buydu. Ama annesinin parası yetmedi. Babam hayır dedi çünkü o cimri bir piçti. Ben de yepyeni *bisikletimi*, Noel hediyesi Ollie'ye bir bateri seti almak için sattım ve ceza alıp azar işitmeme umurunda değildi. Bu Ollie'yi mutlu etmişti ve benim için önemli olan tek şey buydu.

"Vay canına. Tamam. Arkadaş olduğun için teşekkürler. Arkamı kolladığını bilmek güzel."

"Sadece iyiliğe karşılık veriyorum."

"Ben de seni hep savundum," diye fısıldadım. Ama sözlerimi duymadı. Çoktan gitmişti.

Sahilde durup onun uzaklaşmasını izlerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kollarımı kendime doladım, aniden soğuğu hissettim. Sarışını yakaladı ve sanki yüzüme vurulmasının nasıl bir his olduğunu bana göstermek istermiş gibi onu bir öpücüğün içine çekti. Canım yanıyordu ama başka birini öptüğü için değil.

Ollie ve ben artık çocuk değildik. Aynı takımda bile değildik.

Birdenbire bu parti o kadar da eğlenceli gelmemeye başladı.

Dylan'ın sesiyle döndüm. Gözleri parlak gözlerimi aradı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi ve dalgalı, rüzgârda savrulan saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı, dokunuşu o kadar nazik, o kadar dayanılmaz derecede yumuşak ve tatlıydı ki göğsümü ağrıttı. Dylan nazik olabilirdi. Ama zalim olabileceğini de biliyordum. Kimse tamamen iyi ya da tamamen kötü değildi. Dylan da öyle. Ben de değildim. Ollie de değil.

Beni kollarıyla sardı ve şaşkınlığımı üzerimden atıp kollarımı beline dolamam birkaç saniye sürdü. Yanağımı atan kalbine bastırdım ve havuzumuzu temizlerken taze limon ve misket limonu sıkıp buz gibi içecekleri ona taşıyan on bir yaşındaki kızımı hatırladım. On yıl sonra bir kış gecesinde yıldızlı bir kumsalda neden şimdi bunu düşündüğümü bilmiyordum. Belki de Ollie'nin sorusu yüzünden. Neden Dylan'da hep başkalarının görmediği bir şey görmüştüm? Neden ona hep inandım? Bu sorulara cevap veremiyordum. Çoğu zaman bana karşı nazik bile olmamıştı. Bir kere bile lütfen ya da teşekkür ederim dememişti. Yine de içten içe beni önemseydiğini biliyordum.

"İyi misin?" diye sordu ve hasarı değerlendirmem için beni serbest bıraktı. Ne olduğumu bilmiyordum. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Seni bırakayım." Başımı salladım ve kumların üzerinde yorgun ve yenilmiş bir halde ilerlerken o önden gitti ve beni arkada bıraktı. Ollie'nin yanından geçerken ona baktım. Hâlâ sarışınla öpüşüyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Onu incitmişim ve şimdi o da bu iyiliğe karşılık vermek istiyordu.

Nic bana katıldı ve Dylan'ı arabasına kadar takip ettik. "Yanıdayım bebeğim. Eve gidip dondurma yiyeceğiz ve 80'lerin filmlerini izleyeceğiz." Kolunu omuzlarıma doladı ve sıktı. "Don't You (Forget About Me)" şarkısının nakaratını söylerken ona minnettar bir gülümseme verdim, yumruğunu *The Breakfast Club*'daki Judd Nelson gibi kaldırmıştı.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Dairemize giderken sessizlik hakimdi. Mutluluk balonum patlamıştı, o öpücük ve sonrasındaki ruh hali mahvolmuştu. Dylan'ın bizi bırakıp gitmesini bekliyordum.

ama motoru durdurdu, arabadan indi ve kapağı açtı. "Senin için bir şeyim var."

Nic ve ben meraklı bakışlar attıktan sonra Dylan'la G-Wagen'inin arkasında buluştuk. Kahverengi kutulara bakıp anlam vermeye çalıştım. "Bütün bunlar da ne?"

"Doğum günü hediyen." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve bu büyük jestten pişman olmuş gibi görünüyordu ama boku yediğini biliyordu. Artık geri almak için çok geçti.

"Doğum günü hediyem mi?" Tekrar ettim. *Bana doğum günü hediyesi mi almış?*

Üçümüz de kutuları üst kattaki ikinci dairemize taşıdık ve Dylan ikinci bir yolculuk için geri dönmek zorunda kaldı. Kutular büyük ve ağırdı ve oturma odamızı dolduruyordu. İki yatak odalı dairemiz küçüktü ama yine de bu aşırı görünüyordu. Ondandır hiçbir şey beklemiyordum, hatta bırakın hediye getirmeyi, partime bile gelmeyeceğine kendimi ikna etmiştim. Nic, kutuları yırtıp içinde ne olduğunu görmek için yanıp tutuşuyor gibi görünüyordu.

Dylan son iki kutuyu yere bırakıp duvara dayadıktan sonra doğruldu ve ön kapıya yönelirken parmağını bana doğru eğdi. Sanki ben onun emir kuluymuşum gibi. Bir aptal gibi onu dışarı kadar takip ettim ve kahverengi sıvaya yaslandım. Beni kollarının arasına aldı, bir elini başımın iki yanına koydu ve kirpiklerimin altından onu izledim. Duygularını ele veren tek şey o çalkantılı mavi grilerdi. Dylan'da bir yoğunluk vardı, sanki patlamasına saniyeler kalmış saatli bir bombaydı ve onu kontrol altında tutmak için tüm kısıtlamalarını kullanmak zorundaydı.

Beni korkutması gerekirdi ama korkutmadı.

"Shaggy Doo'ya aşık mısın?"

"*Shaggy Doo?* Onun adı Ollie. Ve hayır, ben değilim. Ama o benim arkadaşım ve ona değer veriyorum," diye itiraf ettim. "Onu incitmekten nefret ediyorum."

Parmakları çenemin altında kıvrıldı ve başparmağını çenemin üzerinde gezdirdi. "Bu sensin, değil mi Starlet? Neden bu kadar iyisin?" Sanki gerçekten iyi olduğuma inanıyordu, oysa ben onun düşündüğü gibi iyi bir kız olmadığımı biliyordum. "Kimseyi incitmekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Yine de bunu her zaman yapıyorum." Bakışlarımı kaçırdım. Bazı cevaplar istiyordum. "Beni neden öptün Dylan?"

"Neden seni öpmeme izin verdin?"

Belki de bu daha iyi bir soruydu. "Çünkü... Düzgün düşünemiyordum." Saçımın bir tutamını parmaklarına dolayıp hafifçe çekiştirirken yutkundum. "Ne oyunu oynuyorsun?"

"Ben oyun oynamam. Ben çocuk değilim," diye alay etti. Ollie'ye hiç benzemediğini açıkça belirtmek istiyordu. Birbirlerini tanımıyorlardı bile ama aralarındaki düşmanlık hâlâ devam ediyordu.

"O zaman bu ne? Sienna'ya ne olmuş?"

Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Ne olmuş ona? Uzun zamandır görüşmüyoruz."

"Bu hala yanlış."

"O zaman neden bu kadar doğru hissettiriyor?"

Buna verecek bir cevabım yoktu çünkü doğru hissettiriyordu. Tam olarak doğru değil. Yine de iyi hissettiriyordu. Ama şehvet o anda her zaman iyi hissettirir, değil mi?

"Sen önce ona aittin."

"Hiç kimseye ait olmadım."

Ve muhtemelen hiçbir zaman da sevmeyecekti. "Ama bir zamanlar onu sevdiğini inkar edemezsin."

Bir yanıt beklemiyordum. Dylan'ın hoşuna gitmeyen soruları yanıtlamamak gibi bir alışkanlığı vardı. Bu yüzden cevap verdiğinde beni şaşırttı, hem de dürüstçe.

"Bir süre aşk vardı. Ve başka şeyler. Çoğunlukla başka şeyler. Sienna ve ben birbirimiz için her açıdan temelden yanlışlık. Birbirimizin fikrini seviyorduk ama aslında birbirimizi o kadar sevdiğimizden emin değilim. Bittiğinde, tutunacak iyi bir şey kalmamıştı."

Bunun onu üzüp üzmediğini, kalbini kırıp kırmadığını anlamak için yüzüne baktım. Ama ifadesi nötrdü ve ondan üzgün bir titreşim alıyordum.

Ona benden hoşlanıp hoşlanmadığını sormak istedim. Birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu düşünüp düşünmediğini. Ama bu biraz zorlama olurdu. Birbirimizi çok az tanıyorduk, yine de bazı açılardan onu tanıdığımı ve onun bilebileceğinden daha iyi anladığımı hissediyordum. Geçmişlerimiz çok farklıydı. Ben ayrıcalıklı büyüdüm, hiçbir şey istemedim. Ama size yeterince iyi olmadığınızın söylenmesinin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ve Sienna tarafından ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Kız kardeşim kötü bir insan değildi ama zayıftı, bencildi ve küçük yaştan beri, başkasını otobüsün altına atmak anlamına gelse bile her zaman kendini seçeceğini biliyordum.

Dylan alnını benimkine dayadı, yumuşak nefesleri benimkilere karıştı ve parmakları kolumda gezindi. Gözlerim kapandı ve kendimi sabitlemek için ellerimi gömleğine sokmamak için avuçlarımı arkamdaki sert duvara dayadım.

Dizlerimin bağını çözdü. Dilimin tutulmasına ve kafamın karışmasına neden oldu. İstememem gereken şeyleri istememe neden oldu.

"Yanlış kız kardeşi seçmişim."

Sesi alçaktı. Sessizdi. Ama sözleri sanki göğsümün duvarlarına çarpan kalbimin gürültülü atışları arasında bağırması gibi duydum. Böyle şeyler söylemeye hakkı yoktu. Bu ne cüret?

Yanlış kardeşi seçmişim.

Bu konuda *doğru olan* hiçbir şey yoktu. Bana hissettirdikleri dışında. Ama o bile çelişkilerle doluydu. Çok canlı hissediyordum. Çaresiz. Endişeli. Tahrik olmuş. Korkmuş. Heyecanlı. Huzursuz.

Ve çok, çok berbat.

Hâlâ duygularımı kontrol etmeye, bir tepki oluşturmaya çalışıyordum ki duvardan uzaklaştı ve beni orada tek başıma bıraktı. Başka bir kelime etmeden, bir veda bile etmeden gitmişti. Dakikalar sonra, ayaklarım hala aynı noktaya yapışık, onun arka lambalarının karanlıkta kayboluşunu izledim.

Hız treninden yeni inmiş gibi hissediyordum. Yine de içimde yolculuğun daha yeni başladığına dair bir his vardı.

DYLAN

O Pazar akşamı, bir gece önce içtiğim ot ve viskiyi telafi etmek için spor salonunda birkaç saat geçirdikten sonra - her şey dengeyle ilgili -Shane ve Remy'nin mercan pembesi sahil evine gittim ve neredeyse ön kapının hemen içinde duran bir kutuya takılıp düşüyordum.

"Rem," diye seslendim ve merdivenlerden inen ayak seslerini duydum.

"Hey Dyl." Remy bana gülümsedi ve sonra kaşlarını çatarak kutuya baktı. "Bunu unutmuşum. Sanırım araba koltuğu. Çok fazla şey teslim edildi." Eğildi, kollarını kutunun etrafına sardı ve kaldırmaya çalıştı. Kutuyu elinden zorla aldım ve ona ters ters baktım.

"Bir bok taşıyamazsın. Kutudan uzaklaş."

Güldü ve beni oturma odasına kadar takip etti. Evleri havalıydı, maviler ve grilerle dekore edilmişti ve açık, havadar bir hissi vardı. Remy'nin çerçeveli fotoğrafları duvarları kaplıyordu; okyanus fotoğrafları, Shane'in sörf fotoğrafları, benim havuzumda yüzerken çekilmiş bir fotoğrafım ama neyse ki yüzüm görünmüyordu. Fotoğrafımın çekilmesinden nefret ederdim. Remy her zaman ruhumdan bir parça çaldığını söyleyerek şaka yapardı ve bu bana öyle hissettiriyordu. Sanki mahremiyetim ihlal ediliyormuş gibi. Mankenlik yaptığı yıllarda kameraya nasıl poz verdiğini hayal bile edemezdin. Bütün o süre boyunca sarhoş ve kafam güzel olmalıydım.

Araba koltuğu kutusunu oturma odasının duvarına, bir araya getirilmesi gereken diğer bebek mobilyası kutularının yanına ittim ve ona bakmak için döndüm.

Bir şeylerin ters gideceğine dair gerçekçi olmayan bir korkum vardı. Korkularımı Remy ya da Shane ile paylaştığımdan değil. Onlar çok boktan şeyler yaşıdılar

karanlık düşüncelerimin onların mutluluğunu gölgelemesini istemedim. Tuhaf önsezilerim vardı, gecenin bir yarısı beni soğuk terler içinde uyandıran kötü rüyalar. Çocukken bu tür önsezileri çok sık görürdüm ve genellikle güvenilir oldukları kanıtlanırdı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çifte genişlik gibi."

Homurdandım. Remy modellik yaptığı günlerde hep incecikti, çok zayıftı ve arkadan bakınca sekiz aylık hamile olduğunu asla anlayamazdınız. Sanki atletinin altına bir basketbol topu sıkıştırmış gibi görünüyordu, geri kalanı ise uzun bacaklı, sıkı ve incedi.

İkiz kız kardeşimle birbirimize çok benziyorduk. Aynı cilt tonu, koyu renk saçları ve yüksek elmacık kemikleriyle benim kadın versiyonumdu. Annemize benziyorduk ama açık renk gözlerimizi sperm donörümüzden miras almış olmalıyız, her kimse artık.

"O beşiği bir araya getirmemi ister misin?"

"Shane yakında evde olacak. Ona yardım edebilirsin." Merdivenlerin dibine gitti ve yukarıdan gelen müziğin sesini duyabilmek için sesini yükselterek seslendi. "Hey Scarlett. Yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

"Sorun değil. Ben hallederim," diye cevap verdi.

Scarlett'i Perşembe gecesinden beri görmemiştim. Başka bir kız olsaydı, o öpücüğü ikinci kez düşünmezdim. Başka bir kız olsaydı, onu siker ve giderdim. Ya da yapmazdım. Kadınlar söz konusu olduğunda, çoğunlukla kararsızdım. Ya kabul ederdim ya da terk ederdim. Bir kızı yatağıma almak için hiç bu kadar uğraşmamıştım. *Asla*. Ama Scarlett öylesine bir sevişme değildi. Bu da sorunun bir parçasıydı. Ona her zaman değer verdiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Yanlış kardeşi seçtiğimi söylediğimde de yalan söylemiyordum. Ama beni bu kadar dürüst olmaya iten şeyin ne olduğundan emin değildim.

"Scarlett'in burada ne işi var?" Onu mutfığa kadar takip ederken Remy'ye sordum.

"Bebeğin odasını boyuyorum. Görene kadar bekle. Çok güzel olmuş. Onu işe almamız için bizimle konuştuğuna çok sevindim."

"Ona bundan hiç bahsetmedin, değil mi?" Ona bir dükkan zinciri açacak kadar malzeme almış olmam yeterince kötüydü, bir de iş bulmasında parmağım olduğunu bilmesini istemiyordum.

"Merak etme. Sırrın güvende. Tanrı kimsenin senin gerçekten önemseddiğini düşünmesini istemez." Gözlerini devirdi. "Yine de harika biri. Hiçbir zaman gerçekten

Bizim için çalışmaya başlayana kadar onu tanıyordum. Biraz garip, değil mi? Sienna biz lisedeyken bizimle takılmasına hiç izin vermezdi."

"O sadece bir çocuktu." Sienna ve Scarlett hiçbir zaman o kadar yakın olmamışlardı. Aralarındaki altı yıllık yaş farkı biz gençken her zaman çok daha büyük görünmüştü ama şimdi önemsiz görünüyordu. Benim de farkında olduğum gibi, Scarlett artık yirmi bir yaşındaydı ve çocuk değildi.

"Sanırım." Remy bana buzdolabından bir şişe su uzattı ve bir tane de kendine aldı. Suyumu birayla değiştirdim, bu evde bira içen tek kişinin ben olduğumdan neredeyse emindim ve kız kardeşim buzdolabını özellikle benim ziyaretlerim için dolu tutuyordu.

"Scarlett'i tanıyor muydun? Yani, üniversitedeyken onunla hiç takıldınız mı?"

"Bana mesaj falan atardı. Onu etrafta görürdüm." Biramdan uzun bir yudum aldım, Scarlett'le olan geçmişimin ayrıntılarına girmek istemiyordum.

"Eskiden mesaj mı atıyordun?" Remy kara kaşlarını kaldırdı, daha fazlasını bekliyordu. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Konuşmayı yönlendirerek sordum benden uzaklaşıp ona döndü.

Ellerini sıkı ve alt dudağını çiğnedi, bu bir konuda gergin olduğunun açık bir işaretiydi.

"Neyin var?" Bakışlarım atletinin altındaki şişliğe kayarken sesimdeki telaşı bastırmaya çalıştım. "Bebek iyi mi?"

"Evet, öyle bir şey değil. Bebek iyi."

Kız kardeşimin gri kedisi Pearl, bacaklarımın arasına girip çıkıyor, dikkatimi çekmek için miyavlıyordu. Onu kucağıma aldım ve bir futbol topu gibi kolumda tuttum, kalçamı mutfak tezgahına dayayıp Pearl'ün yumuşak tüylerini dalgınca okşarken endişe içimi kemiriyordu.

Remy bana yumuşak bir gülümseme verdi. Ben onu durduramadan kedisini tutarken fotoğraflarımı çekti. Fotoğraf makinesi her zaman elinin altındaydı ve yıllar boyunca, bundan nefret ettiğimi çok iyi bildiği için benim çok fazla fotoğrafımı çekmişti.

Yakın çekim yapmak için kamerasını yakınlaştırırken elimi kaldırdım. "Kes şu lanet fotoğrafları artık."

Gülerek fotoğraf makinesini kasap tezgahının üzerine koydu ve bir tabure çekti. "Bir bebeği kucağına alana kadar bekle. Milyonlarca fotoğraf çekeceğim. Buna alış Dylan Amca."

Dylan Amca. Vay anasını.

Kediyi yıpranmış ahşap zemine bıraktım ve kovaladım. Kedileri sevmezdim bile ama o lanet kedi yine de hep bana gelirdi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Remy'ye çenemi salladım ve sorunun ne olduğunu söylemesini istedim.

"Annemin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Neden?" Birama uzanarak çenemi kapattım.

"Bunu çok düşündüm ve ben sadece... Onun bebeğimizin hayatının bir parçası olmasını istemiyorum." Remy konuşurken sırlı mavi bir kâsenin içindeki meyve ve avokadoları yeniden düzenledi, işe yaramaz bir çaba olsa da ellerini meşgul etme ihtiyacı duyuyordu. "Bizi hiç korumadı ya da bizimle ilgilenmedi ve ben ona güvenmiyorum. Bizi bir kamyon durağında bıraktı Dylan. Ne tür bir anne bunu yapar?" Kötü bir anne. O gün Remy ve ben kan yeminimizi ettik. Birbirimizi asla geride bırakmayacağımıza söz verdik. Ne olursa olsun, her zaman birbirimizin yanında olacaktık. Altı yaşındaydık, bir kamyon durağındaki çöp bidonlarının arkasında saklanıyorduk, geride kaldığımızı kimsenin öğrenmesi riskini göze alamayacağımızı bilecek kadar sokak zekasına sahiptik. Bu ilk kez olmamıştı ve kesinlikle son da olmayacaktı ama o gün

anılarımızda.

Remy kan kaybından öleceğimden çok korkmuştu. Ben de ben olduğum için, kan yemini etmek için kırık bir şişenin cam parçasıyla bileğimi kesmiştim. Her zaman daha zeki olan ve kendine zarar vermeyen Remy, aynı amaca ulaşmak için başparmağını delmişti.

"Annem için endişelenme. Seni rahatsız etmez." Bu tutabileceğim bir sözdü. Rae St. Clair ekmeğinin nerede yağlandığını biliyordu ve anlaşmamızın bir parçası da Remy'den uzak durması gerektiği idi. Lisemizi nadiren ziyaret ettiğinde Tristan Hart'la flört ederek Remy'nin başına yeterince dert açmıştı. Bu yüzden Tristan Hart, Remy'ye bir fahişe gibi davranmıştı. Sonra da kızının ona aşık olmasını umursamadan Shane'e asıldı. Tıpkı annemiz işin içine girdiğinde olduğu gibi tam bir karmaşa.

"Ona ne kadar ödedin?" Remy bana bir bakış atarak sordu.

Elli bin. Ama bu bir yıl önceydi ve şimdiye kadar o parayı tükettiğinden ve yakında daha fazlasını isteyeceğinden şüpheleniyordum. Yine de para umurumda değildi. Eğer onu Remy'den uzak tutacaksa, annemize ne isterse ödeyecektim. Nedenini Tanrı bilir ama yine de kendimi ona karşı sorumlu hissediyordum. Annelik için boktan bir bahaneydi. Ama bazen sadece konuşmak için beni arardı. Ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı

Analiz etmek umurumda değildi, telefonlarına hep cevap verdim. Hala her ay kirasını ve sağlık sigortasını ödüyordum ve o bizim için aynısını hiç yapmamış olsa da hala onun için endişeleniyordum.

"Bunun için endişelenme," diye tekrarladım.

"Bu beni korkunç bir insan mı yapar? Onun kendi torunuyla tanışmasını bile istememem?" Bir damla gözyaşını sildi. Hamileliğin onu daha duygusal yaptığını fark etmiştim.

"Suçluluk duymanı gerektirecek hiçbir şey yok ve bunu bana ya da bir başkasına haklı göstermek zorunda değilsin. Ben de oradaydım. Bunu seninle birlikte yaşadım."

Boktan bir çocukluk geçirdik. Buna çocukluk bile diyemezsin. Hiç çocuk muamelesi gördüğümü hatırlamıyorum. Annemizin hevesiyle oradan oraya taşındık, her zaman bir sonraki kasabanın daha iyi olacağı vaadiyle. Spoiler uyarısı: Manzara değişikliği hiçbir şeyi değiştirmede. O hala bir sarhoştur, hala para için bacaklarını açıyordu ve biz de yükü ağırlaşp bizi kaldırım kenarında bırakana kadar yanında taşıdığı yüklerdik.

"Biliyorum," dedi usulca, bir gözyaşını daha silerek.

Remy'yi ağlarken görmekten nefret ederdim. Her zaman çok sertti, her şeyden çok zorunluluktan dolayı, bu yüzden bu hissettirdi... Bilmiyorum, garip. Göğsümde bir sıkıntı hissettim. Biramı bitirdim ve kendime bir tane daha alarak kapağını lavabonun altındaki salıncaklı kutuya attım. Annem... boktan çocukluğum... ezici suçluluk duygumun ağırlığı... bunlar beni içmeye itti.

"Sanırım... eğer sen olmasaydın, hayatta kalamazdım," dedi Remy bana. "Artık devam etmek istemediğimden beni kaldırdın. Benim için savaştın. Sen benim gücümün ve her zaman yanımdıydın. Arkamı kolladın ve ihtiyacım olduğunda kıcıma tekme bastın."

Böyle bir övgüyü hak etmedim. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında değildim. Shane'i kaybetti ve o da her şeyini kaybetti - ününü, profesyonel sörf kariyerini, beyin tümöründen ölmek üzere olan babasıyla geçirebileceği zamanı. Her şeyini. Hepsi söz verdiğim gibi Remy'nin yanında olmadığım içindi. Tristan Hart lisede Remy'ye zorbalık yaparken onunla ilgilenmiş olsaydım, Shane kasıtsız adam öldürme suçundan asla hapse girmeyecekti ve Remy yedi yılını kalbi kırılmış olarak geçirmek zorunda kalmayacaktı. Ama hayatımdaki diğer pek çok şey gibi, artık bu konuda da yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Başımı eğerek, yüzümü görmemesi için enseme ovuşturdum. Bunların hiçbirini hakkında konuşmak istemiyordum.

"Senin hatan değildi," dedi Remy. Çocukken ikiz telepatimiz vardı. Bazen, şimdi olduğu gibi, hâlâ vardı. Tam olarak ne düşündüğümü biliyordu.

"Olan oldu." Bu suçluluk duygusunu her zaman taşıyacaktım ve Remy'nin bunu ortadan kaldırmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ama benim hatalarımı ve pişmanlıklarımı yüklenmesi gerekmiyordu. Özellikle de bir bebek beklerken ve Shane'le birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmuşken.

"Beni Russell'dan kurtardın."

Konuşmak istemediğim başka bir şey. Koleksiyona eklenecek bir başka boktan anı. Hafıza şeridinde gezinmek benim için iyi bir zaman değildi. Tüm bu anıları derinlere itmekte ve üzerlerine ışık tutmamakta ustalaşmıştım ve bu şekilde kalmalarını istiyordum. Gömülü. "Dediğim gibi, annem için endişelenme. Ona senin hayatın hakkında hiçbir şey anlatmıyorum ve o da seninle iletişime geçmemesi gerektiğini biliyor."

"Seni seviyorum."

Ön kapının açıldığını duyduğumda huysuzca "Aynen öyle," dedim. Birkaç saniye sonra Shane mutfakta bize katıldı. Uzun bir yudum almadan önce selamlamak için biramı ona doğru eğdim. Kelimelerim yetersiz kalıyordu ve o da artık buna alışmıştı.

"Merhaba sevgilim." Remy, Shane'e sanki gökyüzüne ay ve yıldızlar koymuş gibi gülümsedi. Onların aşkı daha önce gördüğüm ya da deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Birinin beni onların birbirini sevdiği gibi sevebileceğinden şüpheliydim. Ama Remy'nin onu hak eden bir adam bulmuş olması beni mutlu etmişti.

"Merhaba bela." Shane kollarını arkadan ona doladı ve boynunun yan tarafını öptükten sonra bakışlarını bana sabitledi. "Bize bir otel satın aldığını ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Ne?" Remy bağırdı. "Aman Tanrım, bana hiçbir şey söylemiyorsun. Bir otel mi satın aldın? Ne oluyor Dylan?"

Omuz silktim. "Şu bebek mobilyalarını bir araya getiriyor muyuz, getirmiyor muyuz?" Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki Remy kolumdan tutup beni geri çekti.

"İki kişilik bir ev için oldukça hızlı refleksler."

Hiç eğlenmemişti. Onlarla yüzleşmek için döndüğümde, aynı suçlayıcı bakışlarla karşılaştım. Shane ve Remy birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Adamın kirli sarı saçları ve tam bir sörfçü erkeği görünümü vardı. Kız ise koyu renk saçlı ve egzotik görünümlüydü. Ama o kadar uyumluydular ki

yüz ifadeleri bile

ifadeler ayna görüntülerine dönüşmüştü. *Eşzamanlılık*. "Henüz kamuoyu tarafından bilinmiyor. Şimdilik bunu kendinize saklayın."

"Bundan haberim bile olmadığına göre, bu o kadar da zor olmamalı," diye söylendi Remy. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hangi otel?"

"Surf Lodge."

Remy'nin çenesi düştü ve başını geriye doğru eğerek arkasında duran, elini hamile karnının üzerinde gezdiren Shane'e baktı. "Annenle babanın evlendiği yer burası değil mi?"

"Evet, öyle." Bir kahkaha attı. "Whitaker'ın bunu sana satmasını nasıl sağladın?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben sadece büyüleyici halimdeydim."

Bu Shane'i güldürdü. Har har har. Gereğinden biraz daha yüksek sesle. "Jimmy ile yakın olduğumu söylediğimde bana sattı," diye itiraf ettim. "Ve ona burayı buldozerle yıkıp pahalı bir butik otel inşa etmek yerine bir sörf pansiyonuna dönüştürmek istediğimi söylediğimde kabul etti."

"Kahretsin. Bunu yapar mısın?" Shane bunu yapmayı düşünmeme bile şaşırmış görünüyordu.

O.

Omuz silktim. "Biraz katkıda bulunmak isteyebileceğini düşündüm.

Çünkü sen

Bir sürü sörf hostelinde kaldım. Takım odaları yapmayı düşünüyordum. Firefly Surfboards'un adını duyurmak için."

Shane bir süre sessiz kaldı, bilgiyi değerlendiriyordu. "Neden bize bundan bahsetmedin? Neden Cal Whitaker'dan öğrenmek zorunda kaldım?"

Eninde sonunda ona söyleyeceğimden başka ne diyeceğimi bilemeden ensemi ovuşturdum.

Shane başını salladı. "Tam bir baş belasısın. Hoşuna gitse de gitmese de biz bir aileyiz. Bana ne zaman güvenmeye başlayacaksın?"

Ona da Remy'ye güvendiğim kadar güveniyordum ki bu yüzde yüzdü ama hayatımın büyük bir bölümünü kimseye güvenmeden geçirmiştım. Böyle şeyler bir gecede değişmez.

"Sana güveniyorum."

"Bunu göstermek için komik bir yöntemin var."

"Kişisel bir şey değil," dedi Remy. "Kimseye bir şey anlatmaz." "Babam hep Surf Lodge'u satın almak isterdi," dedi Shane.

Bunu biliyordum.

"Ona dünya şampiyonluğunu kazandığımda satın alacağımızı söyledim."

Bunu da biliyordum. Shane hapisteyken Jimmy bana söylemişti. Ve Oteli bu yüzden satın almıştım. Eğer Shane'in

yüzüme vurur ve kabul etmezse, ona eşit bir pay verirdim. Ama o bunu asla kabul etmezdi, tıpkı benim gibi sadaka olarak görürdü, bu yüzden konuyu açmadım bile.

"Shane," dedi Remy usulca, alt dudağı titriyordu ve gözyaşlarına boğulacağından endişeleniyordum. "Dünya şampiyonu olabilirdin. Olmalıydın."

Biramı boşalttım ve onlara sırtımı dönerek boş şişemi çöpe attım.

"Hey. Ateşböceği. Bunların hiçbiri değil. Ben mutluyum. Hayal edebileceğimden çok daha fazlasına sahibim." Ateşböceği doğruyu söylediğine inanana kadar bakışlarını ondan ayırmadı ve onu birçok kez rahatlatmak zorunda kaldığından ve gerekirse son nefesini verene kadar bunu yapmaya devam edeceğinden şüphelendim. Ona inandığından emin olunca bakışları Remy'den bana kaydı. "Babam seninle çok gurur duyardı."

Umarım öyledir. Hayatımda pek çok kötü şey yapmıştım ama Jimmy beni hiç yargılamamıştı. Beni destekledi ve daha büyük hayaller kurmamı sağladı. Bir hayduttan ya da uyuşturucu satıcısından daha iyi bir şey olabileceğime inandırdı. Shane hapisteyken ve Remy modellik kariyerine devam ederken, Jimmy ve ben yakınlaştık. Tanıdığım en iyi adamlardan biriydi. Shane iki iyi ebeveynle kutsanmış ve ikisini de kaybettiğinde lanetlenmişti. Annesi o daha çocukken bir çarpıp kaçan sürücü tarafından öldürülmüştü. Babası da bir yıl kadar önce beyin tümöründen ölmüştü.

Hayat çok adaletsizdi.

Remy ve Shane'i mutfakta bıraktım ve müziği takip ederek merdivenlerden ikinci kata çıktım.

Bebek odasının kapısında durup omzumu kapının pervazına yasladım ve Scarlett'in Lizzo'nun "Truth Hurts" şarkısında kıcını sallayışını izledim. Bir sürü tavır ve hareketle şarkıya eşlik ederken kahkahamı bastırdım. Benim onu izlediğim gerçeğinden habersiz, elinden geleni yapıyordu. Sırtı bana dönüktü, elindeki boya fırçasını unutmuştu, alçalırken kıcı neredeyse yere degecekti, sonra dengesini hiç kaybetmeden tekrar yükseldi. Yumuşak bir porno şovu gibiydi.

Taş gibi sertleşmişim. *Tekrar.*

Her şey düşünüldüğünde, bu çok uygunsuzdu.

Bir iki dakika sonra Scarlett arkasına döndü ve elini kalbine götürerek bir çığlık attı. "Tanrım, beni korkuttun." Bakışları gri eşofman altımdaki ereksiyona kayarken sııttım, sonra tekrar yüzüme döndü. Kızardı. Çok şirindi.

"Güzel twerking."

"Gösteriyi beğendiğine sevindim, sapık." Gözleri tekrar kasıklarına kaydı. Kabul edelim, gözden kaçırmak zor, saklamak imkânsızdı ve ben de bunu umursamayacak kadar utanmazdım.

"Gördüklerini

beğendin mi?" "Daha

iyilerini görmüştüm."

Ona yavaş, tembel bir sırtış attım ve sırtı duvara dayanana kadar ona doğru ilerledim. "Bundan şüpheliyim."

"Nereden biliyorsun?"

"Shaggy Doo'ya bakılırsa, zevkiniz tartışılır. Dur tahmin edeyim. Repertuarında tek bir pozisyon var. Misyonerlik."

"Ona Shaggy Doo demeyi kes. Misyonerlikte de yanlış bir şey yok." Gözlerini devirdi. "Neden seksten bahsediyoruz?"

"Neden aletime bakıp duruyorsun?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Çünkü karnımı dürtüyor. Onu benden uzak tut."

Güldüm ve olduğum yerde kaldım, tam önünde duruyordum, aletim karnını dürtüyordu. Sarı saçlarında boya vardı ve yanağında mavi bir çizgi vardı. Bu ve aletimin kararları belirlediği gerçeği, beni resmettiği okyanus sahnesine hızlı bir bakıştan daha fazlasını vermekten alıkoydu. Yunuslar mı? Denizyıldızları? Bir tür deniz canlısı. Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim ve boyayı savaş boyası gibi yüzüne bulaştırdım. Daha iyi değil, daha kötü yapıyordu. Dudakları hafifçe aralandı ve göğsü kabardı. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Burada benim için gerçek bir ahlaki ikilem yoktu. Onu istiyordum. Sade ve basit. Onu becermek istiyordum. Sikimin üzerine boşalırken çıkardığı sesleri duymak istiyordum. Adımı haykırdığını ve daha fazlası için yalvardığını duymak istiyordum. Kirli miydi? Sert mi seviyordu? Tüm bu soruların cevaplarını istiyordum.

Biz rızası olan iki yetişkindik. Sienna ile ilişkim bitmişti. Arkadaş kalmadık çünkü hiç arkadaş olmamıştık ve ayrılığımız

dağınık ve nihai oldu. Sienna'yı nadiren düşünüyordum ve bir zamanlar yaşadığımız her şey sanki bir ömür önce yaşanmış gibi geliyordu.

Ayrıca, Scarlett Sienna'ya hiç benzemiyordu. O daha güçlüydü. Daha dürüsttü. Kendine karşı daha dürüsttü. Sienna'da hiç olmayan bir masumiyete sahipti. Çok seksiydi.

Açıkçası, neden seks yapmamamız *gerektiğine dair hiçbir* neden bulamıyordum. Zihnim olasılıklarla çılgına dönmüştü ve zonklayan aletim eşofmanımın içinden çıkıp onun küçük tatlı amına gömülmek istiyordu. Onu duvara yaslayıp anlamsızca sikmemek için tek yapabildiğim buydu.

Ta ki fantezilerimin üzerine bir kova buz gibi su dökene kadar.

"Düşünüyordum da..." Bana tatlı bir gülümseme verdi, bunda kurnazlık ya da çıkarıcılık yoktu. "Sadece arkadaş olmalıyız."

"Arkadaşlar." Bu kelime hiç ağzımdan çıktığı kadar çekici gelmemişti. Bu benim için kesinlikle hayır demektir. Hayatımda hiç arkadaş zonuna düşmemiştim ve şimdi de düşmek üzere olmadığım emindim. Ama pazar gününden itibaren beş şekilde becermek istediğin biriyle *sadece arkadaş* olmanın mümkün olmadığını anlayana kadar bu küçük fikriyle eğlenmesine izin verecektim.

SCARLETT

W Dylan' a sadece arkadaş olmamız gerektiğini söylediğimde ciddi dim.

Gerçi yüzündeki ifadeye bakılırsa, hayatında hiç arkadaş zonu yemediğini söylemek yanlış olmazdı. Almak için çok pahalı olduğunu iddia ederek doğum günü hedi yemi iade etmeye bile çalışmış tım ama geri almayı reddetti.

Bana verebileceği en güzel hedi yeydi. Düz beyaz tiş örtler, Vanlar, atletler ve kot ceketlerden oluşan kutular, tasarım tutkunu kalbim için boş tuvallerden oluşan bir hazine.

Nic ve ben kutuları aç tığımızda nutkumuz tutulmuş tu ve o zamandan beri tüm boş zamanımı tasarımlarım üzerinde çalışarak geç iriyordum. Ne zaman bir parçayı bitirsem, Dylan'a bir fotoğraf gönderiyordum, ilgilendiğine ş aşı rıyor ve yorum yaptı ğ ında d a h a da ş aşı rı yordum.

Benim için bir web sitesi kurma teklifini unutmamış tı, iş te ş imdi on ikinci katta asansörden iniyor ve bir Ç arş amba akş amı EZ Solutions'ın cam kapılarından içeri adım atı yordum. Ş irketin adı ve açık plan düzeni Dylan hakkında bildiğ im her ş eye ters düş ü yordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu omuz hizasında parlak kahverengi saçları ve modaya uygun boynuz çerçevesi gözlükleri olan bir kadın. Kalem etek giymiş ti ve topuklu ayakkabılarıyla bir kilometre uzunluğ undaki bacaklarını gösteriyordu. Tahmin etmem gerekirse, yirmili yaş larının ortalarında ya da sonlarındaydı ve seksi kütüphaneci tarzında çekiciydi. İlk düş ü ncemin "*Dylan'la yattın mı?*" olmasından nefret ediyordum.

"Ah. Evet." Boğ azımı temizledim ve elimi postacı ç antamın askısına doladım. "Dylan'ı görmeye geldim. Benim adım Scarlett."

Onay için iPad'ini kontrol etti ve sonra başını salladı. "Ben Melanie, onun asistanıyım."

Ona ne kadar kişisel yardımda bulundu? Böyle düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Sadece arkadaşız, diye hatırlattım kendime.

Melanie'yi fark etmediğim bir köşedeki ofise kadar takip ettim ve kapıyı açıp beni içeri almadan önce üç kez çaldı.

Kapıyı kapatmadan önce Dylan'a attığı özlem dolu bakışı fark ettim ve onun bu durumdan habersiz görünmesi beni heyecanlandırmadı desem yalan olur. Ama sadece arkadaş olduğumuz için bunun bir önemi olmamalıydı. Şık siyah masasının karşısındaki siyah döner koltuğa oturup gözlerimin onun alanında gezinmesine izin verirken kendime sürekli bunu söylemem gerekiyordu. Ofisinde kişisel hiçbir şey yoktu. Sadece bir dizüstü bilgisayar ve bir masaüstü bilgisayar. Masasının köşesinde düzgünce istiflenmiş klasörler. Tahmin ettiğiniz gibi siyah kalemle dolu siyah bir kalemlik. Dylan'ın ofisi sahilin karşısındaki yeni mavi camlı yüksek binalardan birindeydi ve köşe ofisi olduğu için manzarası muhteşemdi.

"Neden herkes açık alanda oturuyor da siz Yarasa Mağarası'nda kilitli kalıyorsunuz?"

"Çünkü ben benim."

"Peki, siz burada tam olarak ne yapıyorsunuz? EZ Solutions'da mı?" Kahkahalarım boğazımda düğümlendi. Dylan'ı tanıyan herkes onun kolaylığın zıttı olduğunun farkındaydı.

Sandalyesinde geriye yaslandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu; bu hareketiyle gömleğinin kaslarına doğru nasıl gerildiğini fark etmemek için kendimi zor tuttum. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsunuz Bayan Woods?"

"Um, evet. Bu çok komik. Hiç kolay değilsin."

"Sakin misin, Scarlett?" Ses tonu şakacıydı ama içinde başka bir şeyin akıntısı vardı. Umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım bir şey daha.

"Hayır. Ben çok çalışırım. Özel bakım ve ilgi istiyorum." Aman Tanrım, tam da bunu besliyordum, değil mi?

Alt dudağını ısırdı ve ateşli bakışları beni çırılçıplak soyarken gözleri karardı. İşte böyle hissettiriyordu. Burası birdenbire sıcak mı olmuştu? Yutkundum ve güneş okyanusa batarken, gökyüzü mandalina ve menekşe rengine bürünürken arkasındaki tavandan tabana pencerelerden dışarı baktım. Doğanın en güzel hali.

Bakışlarım ona döndü. Doğanın en şiddetli güzelliği. Dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu, bana bakmıyordu bile, bu da nefes almamı kolaylaştırıyordu. "Peki bana ne iş yaptığını söyle."

Ekranın üzerinden bana baktı, sonra eliyle gelip yanına oturmamı işaret etti, ben de sandalyemi masanın etrafında döndürüp yanına oturdum, postacı çantam kucağımdaydı. "Biz bir yazılım geliştirme ve danışmanlık firmasıyız."

"Sizin için çalışan kaç kişi var?" "Otuz."

"Vay canına. Etkilendim." Bunu içtenlikle söyledim. Kendi kendini yetiştirmiş bir milyonerdi. Serveti miras kalan babamdan çok daha etkileyiciydi. "Tüm bunları kendi başına yaptın."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Ama çok büyüktü ve alçakgönüllü davranıyordu. Başarılarını küçümsüyordu. "Bir ortağım var. Cruz Vega. Onunla bir kez tanışmıştın. Kısaca. Sohbet edecek vaktimiz olmadı." Ağzı eğlenerek kıvrıldı.

Dylan yeraltı dövüşünden bahsediyordu. Bahislerden gelen parayı toplayan arkadaşıyla tanıştığımı hayal meyal hatırlıyordum. "Ah. Doğru. Polislerden kaçmakla meşguldük. Ne çılgın bir geceydi."

Bir omzunu silkti. "Benim dünyamda sıradan bir Cuma gecesi idi."

Ve şimdi ona bakın. Dünyanın kralı. Artık para için savaşmak, uyuşturucu satmak ya da yüzme havuzlarını temizlemek zorunda değildi. Hayatını, büyürken nasıl olduğunu hep merak etmiştim ama ne zaman soru sorsam beni susturmuştu. Sienna'nın bile bu konuda pek bir şey bildiğini sanmıyordum. Ona hiçbir şey anlatmadığından şikâyet ederdi.

"Bu web sitesini benim için kuracak vaktin olduğuna emin misin?" "Olmasaydı teklif etmezdim."

Dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkardım, şifremini girdim ve önümüzdeki masanın üzerine koydum, sonra da ellerimi kucağımda birleştirdim. Onunla ofisinde buluşmanın, benim dairemde ya da onun evinde buluşmaktan daha az samimi hissettireceğini düşünmüştüm. Ama kendi küçük baloncuğumuzdaydık, panjurlar çekiliydi, camlar ses geçirmezdi ve bu dört duvarın dışındaki gürültüyü yok ediyordu. Ve aldığım her nefeste onun baş döndürücü kokusunu içime çekiyordum. Yani, hiç de daha az samimi değildi. Ama neyse ki, web sitesi tasarımına odaklanmıştı, bana sorduğunda tüm iş gibi ve kaba davrandı

Markamla ilgili sorular, kolayca cevaplayabildiğim sorular. Tasarımlarım, tereddüt etmediğim birkaç şeyden biriydi. Çocukluğumdan beri hayatımda yapmak istediğim tek şey buydu.

Dylan söylediğim her kelimeyi dikkatle dinledi ve sözümü kesmeden veya kendi görüşlerini enjekte etmeden konuşmama izin verdi, ardından fikirlerimi tasarıma uyguladı. Bir web sitesi kurmanın bu kadar kolay görünmesini sağlaması gülünçtü. Dylan'ın daha önce hiç görmediğim bir yönüydü ve işini bildiği ve yaptığı işte iyi olduğu açıktı, ancak onun adı altındaki uygulamaların gerçek parasının geldiği yer olduğunu biliyordum. Artık yapmadığını söylediği web sitesi tasarımından değil. Sanırım bu özel bir iyilikti.

"Tüm bunları yapmayı nasıl öğrendin?" Benim için sadece birkaç saat içinde hazırladığı sitede gezinirken sordum. Bayıldım. Tam olarak benim estetiğime uygundu. Gece mavimsi, orman yeşili ve metalik altın rengi ile bir tutam tozlu pembe. Dylan web sitesinde fotoğraflarımın olması konusunda ısrar etmişti, ben de telefonumu uzatıp fotoğraflarım arasında gezinmesine izin vermiştim. Saklayacak bir şeyim yoktu. Firefly Surfboards'un zemininde bir tahta boyarken çekilmiş bir fotoğrafımı seçmişti. Bir diğerinde Ollie'nin minibüsüne orman temalı bir resim yapıyordum. Üçüncüsünde ise sahildeydim ve kamera beni kahkahamın ortasında yakalamıştı. Büyük boy güneş gözlükleri, düz beyaz bir tişört ve üzerine dev palmiye yaprakları boyadığım kısa beyaz bir şort giymiştim.

"Lise son sınıfta devlet üniversitesinde dersler aldım. Bana kodlama öğrettiler. Sonunda anladığım bir dil oldu" diye şaka yaptı.

Güldüm. Sadece Üstün Yetenekliler Programı'ndaki gerçekten zeki çocuklar devlet üniversitesinde ders alırdı. O programda olduğunu fark etmemiştim.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve çantama yerleştirdim. "Bunu benim için yaptığın için teşekkürler."

"Sorun değil." Ayağa kalktı, anahtarlarını ve cep telefonunu cebine koydu ve "Hadi gidelim" dediğinde kapıdan çıkmanın yarısına gelmişti bile. Seni eve bırakayım."

Sanki sonradan düşünülmüş gibi.

İçimi çekerek çantamı omuzladım ve asansöre doğru yürümeye başladım. Eğer önümden kaçacaksa, en azından beni bekleyebilirdi. Sanki asansörün daha çabuk gelmesini sağlayacakmış gibi aşağı düşmesine iki kez bastı. Çalan telefonum sessizliğimizi böldü ve asansörün sesi duyulup kapılar açılırken ekrana baktım. Ollie. Partimden beri konuşmamıştık.

"Buna cevap vermeyi mi planlıyorsun?" Boş asansöre adım attığımızda Dylan sordu. Sanki Ollie'nin çağrısına cevap vererek onu kişisel olarak rencide ediyormuşum gibi bir suçlama gibiydi.

Doğrusu, cevap vermeye niyetim yoktu. Onu daha sonra arayacaktım. Ollie'yle Dylan'ın önünde konuşmaya çalışmak çok garip olacaktı, bu yüzden neden öyle söylediğimi bilmiyorum. "Biz arkadaşız. Neden cevap vermeyeyim ki?"

Sırtım gümüş duvara çarptı ve kolları beni içine hapsetti. "*Sadece arkadaş mıyız?*
Bizim gibi mi?"

Cevap vermedim. Cevap veremezdim. Ağzı benimkinden sadece birkaç santim ötede duruyordu, o dudakları -daha altı gece önce öptüğüm dudakları- beni tahrik ediyordu. Kalbim göğsüme çarpıyordu ve hafifçe başımın döndüğünü hissettim. Tanrım, havaya ihtiyacım vardı. Ya da başka bir şeye.

Dizi bacaklarımın arasına girdi ve onları birbirinden ayırdı. Bir elini kalçamın arkasından aşağı doğru kaydırıp bacağımı kaldırarak beline doladığında bir iniltiyi bastırdım. Sert boyu kasıklarına baskı yapıyordu ve vücudumu ona sürtmeye dürtüsüne direndim. *Zar zor*. Beni nefessiz bırakan ve daha fazlası için çaresiz bırakan öpücüklerle uyuştururken, kısa tırnaklarım omuzlarına battı. Bu yasak meyvenin tadına daha yeni bakmıştım ama o beni şimdiden bir bağımlıya dönüştürmüştü. Asansörün kapıları açıldı ve aptalca yakışıklı yüzünde bir sırıtışla bana bakarak geri çekildi.

"Arkadaşlar bunu
yapar mı?" "Hayır,"
diye mırıldandım.

"Hmm. Sanırım o zaman kuralları değiştirmemiz gerekecek." Bu sözlerle asansörden vals yaparak çıktı ve beni dişlerimi sıkıp ellerimi yumruk yaparak bıraktı.

"Geliyor musun?" diye omzunun üzerinden seslendi. Oyun oynamadığını iddia eden biri için bu kesinlikle bir oyun gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Burada ne işimiz var?" Evimin yakınında olmayan marinanın yanındaki otoparka park ettiğinde sordum.

"Acıktım."

"Ben değilim."

"Bu yüzden mi karnın gurulduyor? Aç olmadığın için mi?"

Hain midem yine guruldadı. En son ne zaman yemek yemiştim? Açlıktan ölüirken iyi bir mücadele vermek zordu. Kaputun etrafında döndü ve benim için yolcu kapısını açtı, bir şövalyelik gösterisiyle tutmam için elini uzattı. Sanki. "Isırmam. Sen istemediğın sürece."

Elini ve sözlerini görmezden geldim ve yanından geçip gittim. Beni hangi restorana götürdüğü hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, bu benim açıkça sahip olmadığım bir güce sahip olmak için yaptığım acınası bir girişimdi. Beni Japon teppanyaki restoranı Sapporo'ya götürdü, eli sanki randevuya çıkmış gerçek bir çiftmişiz gibi sırtımın küçük kısmındaydı. Marinadaki en sevdiğim restorandı. Yıllardır buraya gitmemiştim çünkü dışarıda yemek yemek benim için karşılayamayacağım bir lükstü. Uzun gümüş ızgaraları ve palaya benzeyen bıçaklarını kullanan beyazlar içindeki şefleri gören yüksek arkalıklı taburelerde yan yana oturuyorduk.

Yumurtaları havada hokkabazlık yaparak ve kızarmış pilav için spatulalarıyla kırarak bir gösteri yapıyorlardı. Bu bana denediğim zamanı hatırlattı. "On ikinci yaş günümde tüm arkadaşlarımı buraya getirdim ve şefe bana yumurta numarasını öğretmesi için yalvardım. Kafamda yumurta kırmayı nasıl başardım bilmiyorum ama oldu ve oldukça komikti. Çiğ yumurta yüzümden aşağı damlarken Nicola ve Ollie kışlarıyla güldüler."

Dylan o kadar çok güldü ki hırıltılı nefes alıyordu. "Beni öldürüyorsun."

"Oldukça komiğim," diye kabul ettim, onu güldürdüğüm için biraz gülümsedim, asansör numarasına olan kızgınlığım geçici olarak unutuldu. "Burası pek senin tarzında bir yere benzemiyor. Akşam yemeğinin yanında bir şovu sevmene şaşırdım."

"Benim yok. Ama sen biliyorsun."

Tam o sırada küçük, sıırım gibi siyah saçlı bir adam olan sunucumuz koltuklarımızın yanında durdu ve bize menüyü, yemeklerin nasıl hazırlandığını ve porsiyon boyutlarını açıklayarak tüm konuşmasını yaptı. Ya da Dylan zavallı adamın açıklamasına iki saniye kala sabrını kaybedip sözünü kesmeseydi bunu yapacaktı.

"Nasıl çalıştığını biliyoruz." Dylan kolumu dürttü. "Ne istersin?" Her zaman biftek ve karides kombinasyonunu sipariş ederdim ama burası

gerçekten pahalı ve bütçemi aşıyordu, bu yüzden bu gece o l m a y a c a k t ı . "Ben sadece köfte alacağım." Menüdeki iştah açıcıyı işaret ettim ve Dylan'ın bu tavrını telafi etmek için gülümseyerek sunucuya geri uzattım.

Kabalık.

Dylan sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi birkaç saniye boyunca gözlerini bile kırpmadan bana baktı. Her ne anladıysa tatmin olmuş bir şekilde garsona döndü. "Bir biftek. Bir biftek ve karides." Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ve bana doğru tahmin ettiğini biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Ben bir Asahi birası alayım." Başparmağını bana doğru salladı. "Ona bir soda getir."

Soda mı? Bana beş yaşındaymışım gibi davranıyordu. "Bana sadece köfte, lütfen."

Dylan bıkkınlıkla içini çekti. "Bize sipariş ettiğim şeyi ve köfteleri getir." Zavallı adam. Tartışmaya devam ettim. Dylan ağzımı tıkamak ister gibi bakıyordu. Garsonun gözleri benden Dylan'a kaydı ve Dylan ona "*Beni ciddi ciddi sorguluyor musun?*" der gibi bir bakış attı.

Dylan'ın sorumlu olduğu sonucuna vardıktan sonra garsonumuz içkilerimizi almak için aceleyle uzaklaştı. O uzaklaşınca Dylan'a döndüm. "Ne oluyor be? Şimdi de benim için mi sipariş veriyorsun?"

"Para için endişeleniyorsun. Yapma."

"Ödemene izin veremem-"

"Baş belası olmayı bırak. Gerçekten biftek istediğinde lanet köfte sipariş etmene izin vermeyeceğim."

Garson içkilerimizle döndü ve gülümsememi hak eden *tek* kişi olarak ona gülümsedim. O gittikten sonra, birasını içmekte olan Dylan'a döndüm, sanki o öyle dediği için mesele hallolmuştu. Hayatımda ihtiyacım olan son şey bir kontrol manyağıydı. Biri tarafından büyütülmüştüm ve bu konuda yeterince doyuma ulaşmıştım, çok teşekkür ederim.

"Neden buradayız? Sakın bana aç olduğunuz için olduğunu söylemeyin."

"Ben açım. Açlıktan ölüyorum." Eli, sanki oraya aitmiş gibi kalçama uzandı ve sonra, daha cesurca, eli kalçalarımın arasına girdi. İmkânı yok. Oraya gitmiyorduk. Elini ittim. Yılmadan kulağıma fısıldadı, "Benim tatlım olabilirsin."

Her şey seks içindi, değil mi? Yaptığı her şey sadece tek bir amaç içindi ve bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. "Beni bu yüzden mi yemeğe getirdin? Tüm bunları bu yüzden mi yapıyorsun? Web sitesi, doğum günü hediyesi, Remy'yi tasarımlarım için dükkânda kendime ait bir yer açmam konusunda ikna etmek... Hepsi beni yatağa atmak için miydi?" Sesim her hecede yükseliyordu ve yatakta olmamız umurumda bile değildi.

ya da insanların bizi duyabileceğinden korkuyordu. Dylan çenesini sıktı ve dümdüz önüne baktı, cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

"Tanrım. Ne kadar aptalım?" Kalın kafama biraz mantık sokmaya çalışarak alnıma bir şaplak attım. "Öyleydi, değil mi? Yaptığın her şey seks yüzünden oldu."

Koltuğun arkasında asılı duran çantamı aldım ve onu orada bırakarak hızla uzaklaştım. Hayatımı daha da zorlaştırmadan yeterince sorunum vardı. Hepsi pantolonuma girmek istediği içindi.

Kapıya doğru uzandığımda eli bileğimi kavradı ve beni döndürdü. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Gidiyorum. Oyun oynamadığını söylemiştin ama bu büyük bir oyun gibi geliyor. Oyuncağın olarak kullanabileceğin başka birini bul." Öfkelenerek elimi onun avuçlarından çektim.

"Sakin ol lan." Başka bir çiftin çıkmasına izin vermek için beni kapıdan uzaklaştırdı. Ancak o zaman kafama dank etti. Bizi herkes birlikte görebilirdi. Biri beni ve Dylan'ı tanırса bu kolayca aileme ya da Sienna'ya ulaşabilirdi. İşin komik tarafı, şu anda en az endişelendiğim şeyin bu olmasıydı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Benden ne istiyorsun Dylan?"

Gözlerini bana dikti ve çenesini sıktı, yanağındaki kaslar titriyordu. "Seni yemeğe getirdim çünkü ben açım ve senin de yemeye ihtiyacın var. Diğer şeyleri de... Sana yardım etmek istediğim için yaptım."

"Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

Bastırdım. "Çünkü yapabilirim."

Başımı salladım, onu bu kadar kolay bırakmaya hazır değildim. "Bu yeterince iyi bir cevap değil. *Gerçek* sebep ne?"

"Gerçek neden Scarlett? Gerçeği mi istiyorsun?"

Başımı salladım, gözlerim kapıya kaydı, bana gerçek bir şey söylemezse kaçmaya hazırdım. Dürüst bir şey. Kalmak için bir sebep. Bir çıkmazdaydık, onun duruşu da benimkini yansıtıyordu, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Tam ondan vazgeçmek üzereydim, kapıdan çıkıp bir taksi çağırmama saniyeler kalmıştı ki nihayet konuştu. "Herkesin kendisine inanan birine ihtiyacı vardır. Ben sana inanıyorum ve bunu sana gösterme şeklim buydu. Tıpkı senin benim için her zaman yaptığın gibi, hak etmediğim zamanlarda bile. Kabul etmediğim zamanlarda bile seni gördüm, Scarlett. Seni her zaman gördüm."

Bunu beklemiyordum. Öfkem dağıldı ve bir balon gibi söndüm.

"Şimdi sen başka bir olay çıkarmadan oturabilir miyiz?"

Olay çıkarmak umurunda değildi. Bu gibi şeyler onu rahatsız etmiyordu ama oturup onunla birlikte yemek yememi istiyordu. Asla lütfen demeyeceğini, zaten kendini rahat olduğundan daha savunmasız hale getirdiğini bildiğimden, sadece başımı salladım ve koltuklarımıza döndük.

Hâlâ sözlerinin boğazımda yarattığı yumruyu yutmaya çalışarak profiline baktım. Koyu renk saçlarının tepesi uzun, yanları ve arkası kısaydı ve bu gece saçlarını arkaya doğru taramıştı. Bu onu daha korkutucu gösteriyordu. Elmacık kemiklerinin keskin açıları, kesik, temiz çene hattı ve yüzünün mükemmel simetrisi daha da belirginleşmişti. Birasını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı, şişeyi önümüzde duran manzaraya doğrultmadan önce yutkunurken boğazı titredi.

"Gösteriyi kaçırıyorsun."

Ben değildim. Dylan ilgi odağıydı. Ama bu kadar yakından bakmamdan hoşlanmıyordu, özellikle de ruhunun bir parçasını benimle paylaştıktan sonra, bu yüzden başımı teppanyaki ızgarasına doğru çevirdim ve bıçakların gümüş ışıltısını izledim, ızgara biftek ve karides kokusu ağzımı ağızdan sulandırdı.

Dylan'ın yaptığı buydu. Beni bir an kızdırabilir, bir an sonra da gözyaşlarına engel olabilirdi. Kısa bir süre içinde şehvetten aşka, kalp kırıklığına ve aradaki bir düzine başka duyguya çılgınca savruluyordum. Hepsi onun yüzünden. İşin korkutucu yanı, içten içe bunun sadece seksle ilgili olmadığını biliyor olmamdı. Çok daha fazlasıydı ve şimdi bile, oyunun bu kadar başındayken, nasıl bırakıp gidebileceğimi bilmiyordum. Aramızdaki bu şey sonsuza dek süremezdi. Tüm olasılıklar buna karşı yığılmıştı. O oydu, hiç kimseye ait olmamış bir adam ve ben de bendim, onun benim olmasını umutsuzca isteyen kız.

Daha sonra, Dylan beni evime bıraktığında, karnım tok ve yemek komasına girmişken, "Açık olmak gerekirse, seni becermek istiyorum ama bunun sana yardım etmemle bir ilgisi yok" dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden kapımı iterek açtım ve onun arabasından çıktım.

Araba.

"Ve Scarlett... kendini kandırmayı bırak. Biz *sadece arkadaş* değiliz."

O konuşmanın kapısını çarpıp çıktım. Kimseyi kandıramamıştım.

Kandırmamıştım.

kendim bile.

SCARLETT

"W Mavericks'te bir iş buldum," dedi Ollie, sörf tahtalarımızı suya taşırken, çıplak ayaklarımız soğuk suda ayak izleri bırakırken. Kum. Gökyüzü berrak bir maviydi, ufukta birkaç parça bulut vardı ve güneş tam tepemizdeydi. Bugün geç başlamıştık ama kışın sörf yapmanın güzelliği, mola yerinde sadece yerlilerin olması ve asla o kadar kalabalık olmamasıydı.

"Bu harika. Senin adına gerçekten çok sevindim." İç çekti. "Smalls, özür dilerim, tamam mı?"

"Biliyorum. Ben de." Bugünlerde tek yaptığımız özür dilemektir. "Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

Bundan daha fazlasıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk ama tartışacak havada değildim. "Sadece sörf yapalım ve bunu arkamızda bırakalım, tamam mı?"

Son zamanlarda Ollie'yle her birlikte olduğumda bir şeyleri geride bırakmaya çalışıyormuşuz gibi hissediyordum. Konuyla ilgili daha fazla şey söylemek ister gibi görünüyordu ama fikrini değiştirdi ve bunun için minnettar oldum.

"Dalgalar yükseliyor."

Bugün harikaydılar. Oraya gitmek için heyecanla sııttım. Sörf yapmak için mükemmel bir gündü, hava ve okyanus sıcaklığı altmışlardaydı ve tam dalgıç kıyafetimin vücut sıcaklığımı suda birkaç saat dayanacak kadar sıcak tutuyordu.

Kürek çekerken Dylan'ı arka tarafta gördüm. Sırada Shane ve Travis ile birlikteydi ama ben ağır dalgaların altında kalmadan oraya ulaşmaya o kadar odaklanmıştım ki ona doğru bakmaktan başka bir şey yapamadım. Ördek dalışı yaptım, başım soğuk okyanus suyunun altında kaldı, dalga

Beni kıyıya sürüklemeye çalışan akıntıya karşı savaşırken başımın üzerinde kırılıyordu. Muzaffer olarak, ıslak saçlarım başıma yapışmış ve yüzümde Dylan'la hiçbir ilgisi olmayan bir gülümsemeyle dalgaları geçmek için sertçe kürek çektim.

Sörf yapmak beni o kadar canlı, o kadar enerjik hissettirdi ki, mutlu olmaktan başka bir şey hissetmek imkansızdı.

Ollie Dylan'ı gördü, gördüğünü biliyordum ama neyse ki bundan bahsetmedi. Dylan'ı çoğunlukla görmezden geldim. Buraya sörf yapmaya gelmişim, onu dalgıç kıyafeti içinde süzmeye değil. Bunun yanı sıra, dalgalar için birbirimizi rahatsız etmeyeceğimiz kadar aramıza mesafe koymuştuk. Yine de birkaç tanesinde onu izledim.

Dylan şapşal bir ayaktı, sol ayağı yerine sağ ayağını öne atarak sörf yapardı. Agresif bir sörfçüydü. Sertçe hücum eder, dalgayı pompalayarak mümkün olduğunca fazla hız kazanmaya çalışırdı. Dylan'ın sörfünde Zen diye bir şey yoktu ve teknik ya da stil konusunda çok da endişeli değildi. Sadece dalgayı sonuna kadar kullanana kadar tam gaz devam ediyordu. Sanırım nasıl yaşıyorsa öyle sörf yapıyordu.

Travis ve Shane'i de izledim. Onlar hepimizden farklı bir seviyedeydi. Farklı bir stratosfer. Shane'in en iyi arkadaşı Travis profesyonel bir sörfçüydü ve üç kez dünya şampiyonu olmuştu, dolayısıyla harika bir sörfçü olması doğaldı. Ancak sörf camiasındaki herkes Shane'in dünya şampiyonu olabileceğini biliyordu. Kariyeri kısa sürmüş olsa da, o hala en iyi sörfçülerden biriydi. Shane'i sörf yaparken izlediğinizde, sörfün kolay ve zahmetsiz olduğuna inanarak kendinizi neredeyse kandırabilirdiniz. Bolca Zen.

Shane ne zaman bir dalgaya binseydi, Dylan onun sörf tahtasına biner ve omzunun üzerinden onu izlerdi. Shane'in Dylan'ın Travis'i değil de sadece onu izlediğini fark ettiğinden bile şüpheliydim ama bunu ilginç buluyordum. Dylan'ın bana doğru zar zor bakması da ilginçti. Üç gece önceki akşam yemeğimizden beri onu ne görmüş ne de ondan haber almıştım ama beni becermek istediğine dair yaptığı açıklama hâlâ kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyordu. O gece bana söylediği diğer şeyler de öyle.

Seni gördüm, Scarlett. Seni hep gördüm.

Kendi ailesinde çoğunlukla görünmez hissetmiş, ablasının gölgesinde kalmış bir kız için bu sözler benim için çok şey ifade ediyordu. Ve Dylan bir şekilde bunu biliyordu.

Ollie bir dalgaya bindikten sonra kürek çekerek yanıma geldi ve sörf tahtasının üzerine çıktı. Ufka bakıyordum, öğleden sonra güneşini içime çekiyordum, pedal çeviriyordum.

kalmaya karar verdim. Yüzümde gizli bir gülümseme olabilirdi.

"Sörf mü yapacaksın yoksa hayal mi kuracaksın?" Ollie alay etti ama sesinde düşüncelerimin beni nereye götürdüğünü biliyormuş gibi bir tını vardı ve bu onu mutlu etmiyordu.

Yine de haklıydı. Buraya sörf yapmaya gelmişim. Eğlenmek için sörf yapıyordum. Heyecan için. Bazen de gösteriş yapıp kendimi aptal yerine koyuyordum. Aklımdaki şey için mükemmel görünen bir dalga setine göz attım ve Ollie'ye sııttım. "O dalganın üzerinde benim adım yazıyor. Bana Süpermen de."

Ollie inledi. "Olamaz. Sikeyim hayır."

Dalgaya doğru kürek çekerken gülüyordum ve onun sözlerine aldırmıyordum. "Bunu aklımdan bile geçirme, Smalls. Bugün dalgalar ağır."

Adrenalin pompalanıyordu ve sörf tahtamın üzerindeydim, dalganın kenarından uçup havayı yakalarken sahte güvenim tavan yapıyordu. Süpermen gibiydim, yükseklerde uçuyordum, sörf tahtam tam da istediğim gibi gökyüzündeydi. Ya da her şey altüst olmasaydı Süpermen olacaktım. Havada çırpınarak kollarımı ve bacaklarımı savurdum, umutsuzca sörf tahtamın raylarını tutmaya çalıştım. Söylemeye gerek yok, bu asla gerçekleşmedi. Suyu geri düştüm, sörf tahtam yoktu ve ağır dalgalar tarafından paçavra paçavra çevrildim. Hangi yönün yukarı, hangi yönün aşağı olduğu hakkında hiçbir fikrim kalmayana kadar yuvarlandım ve döndüm.

Bir ömür gibi gelen bir süre sonra, sörf tarafından hırpalanmış ve kumlu dipte sürüklenerek kıyıya çıktım ve dizlerimin üzerine çöktüm, ciğerlerimdeki suyu öksürerek çıkardım. Toplayabildiğim tüm zarafetle -ki hiç zarafetim yoktu- titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve sörf tahtamı geri aldım. Ve sıg sulara kık üstü yere çakıldım.

Suyun kenarına varıp nefes almak için kumların üzerine oturduğumda kendimi çamaşır makinesinde tam devir yapmış gibi hissediyordum.

"Kahretsin," dedi Dylan, bir anda ortaya çıkarak. Sörf tahtasını kumun içine itti, denize sürüklenmesini önlemek için yüzgeçlerini indirdi ve önüne çömeldi. "Sen iyi misin?"

Endişeleneceği düşünülebilirdi ama kahkahalarını zar zor bastırıyordu. Neredeyse kahkahasını patlatacaktı. Onu suçlayamam. En iyi anlarımdan biri değildi. Şüphesiz altın değerinde bir eğlence. İçimi çektim. "Ben iyiyim. Zedelenmiş egom dışında."

"Neredeyse başarıyordun." Ona pis bir bakış attım. Artık kendini tutamıyordu. O kadar çok gülüyordu ki iki büklüm olmuştu. Gözlerimi devirdim ve kendini toparlamasını bekledim.

Gölmekten nefesi kesildikten sonra, "Eğer dikkatimi çekmeye çalışıyorsan, çektin," dedi. Yumruğuyla göğsüne vurdu. "Oh adamım, beni öldürüyorsun." Başımın üstünden bir avuç yosun kopardı ve omzunun üzerinden attı. Bu iyi bir bakış olmalı. Biri beni vurdu. "İyi olduğuna emin misin?"

Tekrar gözlerimi devirip ayağa kalktım, biraz hırpalanmıştım ama kırılmamıştım. "Ben iyiyim."

Kahkahasını gizlemek için elini yüzünden aşağı kaydırıldı. "Vay anasını. Günümü güzelleştirdin."

"Seni güldürmek için her şeyi yaparım." Dalış giysisinin üst yarısını soydu, çok sıcak olduğundan yakınıyordu, çünkü evet çok sıcaktı ve gözlerim göğsündeki yoğun mürekkepli dövmelelerde gezindi. Yanılmışım. Sandığım gibi göğsünün tamamı dövmelelerle kaplı *değildi*. Kalbinin üzerinde, yaklaşık iki elimin uzunluğu ve genişliği kadar bir boşluk vardı. Boş. Boştu. Sanki ressam bir başyapıtı resmederken yarı yolda durmuş ve tuvali yarım bırakmıştı.

Bunu kim yapar ki?

Örgülerimden birinin ucunu çekiştirerek dikkatimi kalbinin üzerindeki boşluktan uzaklaştırdı. "Bunlar çok şirin." Sonra yakınımaya eğildi ve ıslak saçlarımdan bir tutamı alnıma doğru taradı. "Shaggy Doo ile birlikte olmandan hoşlanmıyorum."

"Beğenmek zorunda değilsin. Ollie benim arkadaşım. Aş artık bunu." "Seni beceren bir *arkadaş*."

Yine o noktaya gelmiştik. İki elimi çıplak göğsüne koydum ve onu itmeye çalıştım. Ellerini bileklerime doladı ve beni kendine çekti. "Bu gece evime gel. Seni ben alırım."

"Bu gece meşgulüm."

Bana inanmıyormuş gibi gözleri kısıldı. Sanki onu içermeyen bir planım olamazmış gibi. Bir adım geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yapmakla meşgulsün?"

"Nic'e 80'ler film maratonu yapacağımıza söz verdim. Pizza yapıyor. Size bir açıklama borçlu olduğumdan değil."

Homurdandı. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama öğrenmek için yeterince uzun kalmadım.

"Sonra görüşürüz, Dylan."

Cevap vermesine fırsat vermeden, Shane suya girerken sörf tahtam kolumun altında, koşarak suya girdim. Gözlerini

Dylan'ı bıraktığım yere, sonra da bana döndü. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Ona kocaman bir gülümseme verdim ve daha fazla yorum yapmadı. Bu işin dışında kalmayı tercih edeceği hissine kapıldım. Akıllıca bir hareket.

"Sana ne demiştim? Bu bir eşzamanlılık," dedi Nic GPS'i Dylan St. Clair'in evinden başkasına doğru takip ederken. Daha önce hiç gitmediğim ve Nic bulana kadar adresini bile bilmediğim bir ev.

"Arkamdan bu planı yaptığina inanamıyorum." Dylan'la yan yana benzin pompalıyor olma ihtimalleri neydi? Yok denecek kadar az. Yine de olmuştu.

"Oh hadi ama. Bana evini görmek ve bu gece onunla takılmak için can atmadığını söyle."

"Bütün emeklerimi boşa çıkardın." "Ne zor işi?"

"Arkadaşımla bir film maratonunu-"

"Diğer arkadaşınla ateşli bir seks." Nic kolumu okşadı. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Ama bu eğlenceli olacak. Sadece vibing yapacağız."

"Onunla tanıştınız. Sadece titreşim yapmıyor. Karamsar ve düşünceli ve neredeyse hiç konuşmuyor bile." Bu her zaman böyle değildi ama bu tartışmanın amacı için yeterince doğrudu.

"Uh huh."

"Sence de bu garip değil mi?" Onun sokağına dönerken sordum. Burası bir aile mahallesine benziyordu, bu yüzden Dylan'ın burayı seçmesine şaşırmıştım. Aslında ortaokuldan bir arkadaşımın burada yaşadığından emindim. Yedinci sınıftayken onun havuz partisine gittiğimi hatırlıyorum. Evler tepelere ve kanyona bakıyor, uzaktan deniz manzarası görünüyordu.

"Hayır. Bunda garip olan ne? Belli ki seninle vakit geçirmek istemiş. Ayrıca, ben sen ve Ollie ile takıldım. Sen de benimle ve o suratlı her neyse onunla takıldın."

"Aaron."

"Ah, Aaron. Onda ne buldum ki?" "Büyük bir aleti vardı."

"O yaptı. Çok güzeldi. Güzel ve düz. Dylan'ın aleti nasıl?"

"Seninle Dylan'ın siki hakkında konuşmuyorum." GPS'e göre varış noktamıza ulaşmıştık.

"Henüz görmedin, değil mi?"

"Hayır." Ama hissettim.

"Büyük bir aleti varmış gibi görünüyor. Kalın, anlıyor musun? Hey, belki piercingi vardır. Öyle bir tipe benziyor-"

"Sikler hakkında konuşmayı kes," dedim ve ikimiz de Dylan'ın araba yolunda kıkırdama krizine girdik.

Ön camdan evine baktım. Çok güzeldi. Gerçekten güzeldi. Yemyeşil yeşilliklerin ve palmiye ağaçlarının arkasına saklanmıştı. İki katlı, İspanyol tarzı, beyaz sıvalı, pişmiş toprak çatılı ve siyah ferforje süslemeli bir evdi; Dylan'ın yaşındaki bekâr bir adamın yaşayacağını hayal edemeyeceğiniz bir ev. Dylan'ın yaşayacağını hayal ettiğim ev hiç değil. Gerçi ben ne hayal ederdim? Şık ve minimalist bir şey. Bol camlı ve kromlu bir çatı katı dairesi mi?

"Bu çılgınlık. Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

"Kişisel şefin gibi olacağım. Sadece pizza ve film ve sonrasında siz ikiniz-"

"Seninle eve geliyorum. Sakın bir numara yapıp beni onun evinde bırakmaya kalkma." Arabadan indik ve çantaları arka koltuktan indirdik. Ev yapımı pizza yapmak için gereken tüm malzemelerin yanı sıra pizza taşı, tavalar ve Tanrı bilir daha neler vardı bu çantalarda. Nic fazlaydı ama ben de öyleydim. Çok iyi anlaşıyorduk. "Aslında arabanın anahtarlarını bana vermelisin."

Nissan'ının anahtarlarını vermesi için elimi uzattım. Uzattığım eli görmezden gelerek gözlerini devirdi ve çantalarımızı taşıyarak Dylan'ın ön kapısına doğru yürüdük. Tüm bu çantalarla iki hafta kalmayı planlıyor gibi görünüyorduk.

Zili çaldım ve hiperventilasyon geçirmemeye çalıştım. Nic'in ne dediği umurumda değildi. Bu garipti. Dylan insanlardan hoşlanan biri değildi. Benzin istasyonunda Nic'le dostça bir sohbete daldığını ve bizi bu akşam davet ettiğini hayal bile edemezdim. Bütün konuşmayı o yapmış olmalıydı. Bahse girerim her şeyi o planlamıştı. Eğer gerçek bir arkadaş olsaydı, bizi bir araya getirmek yerine beni Dylan'dan uzak tutmaya çalışırdı.

Kapı açıldı ve işte karşımdaydı, dizleri yırtık solmuş kot pantolonu ve siyah tişörtüyle soğukkanlı görünüyordu. Sonra gülümsedi, düz beyaz dişlerini gösteren gerçek bir gülümseme ve ben bayıldım.

Kelimenin tam anlamıyla bayıldım.

Gülümsediğinde beni Dylan'dan koruyabilecek hiçbir zırh yoktu. Daha da kötüsü, çok çekiciydi. *Büyüleyiciydi*. Neredeyse çocuksu ve çok sevimliydi, sanki orada olduğumuz için mutluydu. Bununla başa çıkamazdım. Çantaları elimizden aldı ve onu mutfağa kadar takip ettik, yolda oturma odasına da bir göz attık. Evini çok sevmiştim. Hayal ettiğim gibi değildi, yine de temiz beyaz duvarları ve siyah beyaz Fas halılarıyla kaplı koyu renkli parke zeminleriyle tam ona göre idi. Ahşap kirişli tavandan sarkan siyah ferforje avizeler ve siyah dolgulu kanepeler çok rahat ve davetkâr görünüyordu. Sanki içlerine gömülmek ve bir an önce oradan ayrılmak isteyecekmışsınız gibi.

"Aman Tanrım, bir şefin mutfağına sahipsin," diye ciyakladı Nic, paslanmaz çelik ve siyah granit tezgâhların genişliğine bakarken gülümsemesi mega watt'tı. "Bu inanılmaz. Bir Viking ocağı." Dylan çantaları adaya koyarken Nic elini sevgiyle pırıl pırıl parlayan paslanmaz çeliğin üzerinde gezdirdi, onun bir ocak için duyduğu heyecanla eğleniyordu.

"Çok yemek yapar mısın?"

"Asla," dedi Dylan gülerek. Gözleri tezgâhın üzerindeki kırmızı şarap şişelerine takıldığında Nic yine kendinden geçmişti. "Önerdiğim şarabı almışsın!"

Dylan bir omzunu silkerek kaldırdı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Bu gece dağınık ve karmakarışık. İçten içe böyle olmasını tercih ederdim. Nic bir şişe şarabın tıpasını açarken şaraptan ve Dylan'ın harika mutfağından bahsedip duruyordu ve ben de ne olup bittiğini anlamaya çalışarak öylece duruyordum.

Üçlü ilişkilerden hoşlanıyor muydu? Oh, kahretsin. Bunu düşünmemiştim bile. Nic'ten etkilenmiş miydi? İkimizi de becermek istiyor muydu?

Elime bir kadeh şarap tutuşturdu, ben kadehi alıp teşekkür ederken parmakları benimkileri okşuyordu, gözlerim kadehimdeki yakut renkli sıvıya odaklanmıştı. Ona bakmak bile istemiyordum. Bu her zaman benim felaketim olmuştur. "Kıskanma, Starlet."

"Pfft. Ben kıskanç değilim. Neden kıskanayım ki?" Cesaretimden büyük bir yudum aldım ve tekrar doldurulmasını istememek için kendimi zor tuttum. Tanrım, neden bana böyle hissettiriyordu? Onun kokusuydu. Etrafta uçuşan o lanet feromonlar.

Bana yavaş, tembel bir sırıtış attı. "Bilmiyorum. Neden olası ki?"

Neyse ki Nic benden yardım istemek için o anı seçti. Zamanımı ve dikkatimi meşgul edecek bir şey. Dylan, tabii ki pizzaya yardım etmedi.

yapıyordum. Ben yemek programı çekiyormuş gibi davranan Nicola'ya yardım ederken o birasını içti ve telefonuyla oynadı. Dylan şaka olsun diye müziği değiştirdi ve surround ses sisteminden "Truth Hurts" patladı.

"Canınız dans etmek isterse diye," dedi. Nic ve ben buna uyduk, o hamuru hazırlarken dans ettik ve ben de malzemelerden sorumlu oldum. İtalya'da bütün bir köyü doyuracak kadar mozzarella rendeledim.

Tam hamuru unlu zeminde açmak üzereydik ki kapı çaldı. Birkaç saniye sonra Dylan yanında başka bir adamla mutfığa döndü; kırpılmış siyah saçlı, defans oyuncusu gibi yapılı bir İspanyol.

"Şuna bak. Küçük kız kardeş büyümüş."

Dylan arkadaşına bir bira uzatırken, "Gözlerini kardeşinden uzak tut," diye homurdandı.

Cruz olduğunu tahmin ettiğim adam kıkırdadı ve sonra kendini tanıttı.

"Hatırlıyorum. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Bu arkadaşım Nicola."

"Şef," dedi sırtarak, gözleri yavaş bir iniş yaparak onu tepeden tırnağa süzdü. "Sizinle tanıştığıma *çok memnun oldum*."

"Sizinle tanıştığıma da *çok memnun oldum*." Nic neredeyse mırıldanıyordu.

Tamam. Şimdi mutfak adasının karşısında birbirlerine bakıyorlardı. Sanki bir ömür boyu aradıktan sonra ruh eşlerini bulmuşlardı ve birbirleri olmadan bu kadar uzun süre nasıl yaşadıklarını hayal bile edemiyorlardı. Onları izlemek gerçekten de böyle hissettiriyordu. Nic'in hiçbir erkeğe böyle davrandığını görmemiştim ve bu karşılıklı gibi görünüyordu. Ta ki Nic kafasını sallayıp kendini toparlayana ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verene kadar. "Hamuru açmamıza yardım etmek ister misin?"

"Çok isterim." Cruz ellerini birbirine sürttü ve adanın etrafında dönerek onun yanında durdu. Cruz gülümsedi, yan gözle bakışlırlarken küçük, gizli bir gülümsemeydi bu ve ben Dylan'la birlikte onların özel anlarına izinsiz girmişmiş gibi hissettim. "Sadece bana ne yapacağımı göster."

Dylan sırttı. Bir kahkahayı bastırdım. Dylan'ın çöpçatanlık yapacağını kim tahmin edebilirdi ki? Sürprizlerle doluydu ve ortaya çıkardığı her katmanda biraz daha fazla aşık oluyordum.

DYLAN

T 80'lerin filmlerini izlememiz için bizi ikna etti. Cruz hiç ikna olmadı. Adam çoktan kuku kırbaçlamıştı. Nicola'yla tanıştıktan beş dakika sonra yumurta gibi çatladı ve tüm hayat hikayesini paylaştı. O da aynısını yapmıştı. Artık Nicola Benedetti hakkında ihtiyacım olandan çok daha fazlasını biliyordum. Starlet ve ben pizzalarımızı yerken kenardan izledik ve bana o tatlı küçük gülümsemeleri verdi, neredeyse utangaçmışız gibi. Birbirlerini yeni yeni tanıyorlardı ve zaten karmaşık bir geçmişleri yoktu.

Bu gece bir planım yoktu. Onu yatağa atmaya çalışmıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, onunla takılmaktan, film izlemekten, pizza yemekten, onun film hakkındaki yorumlarını dinlemekten, her neyse, memnundum. Ne yaptığımızın bir önemi yoktu, sadece onun yanında olmak hoşuma gidiyordu. Bu da garipti. Bir kıza karşı en son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum. Belki de hiç.

Hiç biriyle çıkmamıştım. İlk kez seks yaptığımda on beş yaşındaydım. O yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başındaydı. Shelby. Little Rock'ta yaşarken onun çimlerini biçerdim. Zengindi, birkaç dönümlük büyük bir evde yaşıyordu ve kocası her hafta sonu golf oynuyordu. Sadece sikişirdik. Öpüşme yoktu. Samimiyet ya da tatlı sözler gerekmezdi. Sonrasında cebime bir tomar para sıkıştırır, göz kırpar ve "Teşekkürler. Gelecek cumartesi aynı saatte?"

Berbat mı? Belki de.

Faturaları ödemek, dolaba yiyecek koymak ve sürekli içki ve ot tedarik etmek için ruhunuzu satar mıydınız? Görünüşe göre yapardım ve yaptım da. Sadece on beş yaşında olduğumu bilmiyordu. Bu küçük detayı atlamış olmalı.

Lisedeyken bir ünüm vardı. Size en iyi uyuşturucuyu getiren, sonra soyunma odasında amigo kız arkadaşınızı beceren ve yüzünüzü siktikten sonra sizi BMW'nizin deri iç kısmında kanlar içinde bırakan adamdım. Sienna'nın istediği adam buydu. Yasak olanın tadına bakmak. Babasına orta parmağını gösterme çabası. Benim ne olduğumu biliyordu ve bu yüzden beni seçmişti. Uygun biri gelene kadar siktiği adam bendim.

Ama Scarlett... o farklıydı. Beni ben olduğum için seviyordu ve ben bu konuda ne yapacağımdan tam olarak emin değildim.

Görünüşe göre bir şey yapmama gerek yokmuş. Scarlett hafif sıkletti, iki kadeh şarapla sarhoş oldu. Şimdi, gözaltındaki çocuklarla ilgili bir filmin jeneriği dönüyordu ve o kendinden geçmişti. Bana sarılmış, bacaklarını sevimli bir kedi yavrusu gibi altına sokmuştu. Omuzlarına doladığım kolum uyuşmuştu ama onu rahatsız etmek istemediğim için hareket ettirmedim. Ne yapıyordum ben?

Nic diğer kanepedeki yerinden, "İkiniz çok rahat görünüyorsunuz," diye gözlemledi. "Yaşlı evli bir çift gibi," dedi Cruz kıs kıs gülererek.

Ona orta parmağımı gösterdim ve o da kıkırdadı. "Misafir yatak odalarından birinde kalacağız."

"Burası Holiday Inn değil." Ama kalmaları umurumda değildi. Bir sürü odam vardı ve eve dönmeyi düşünemeyecek kadar çok içmişlerdi.

"Burası daha güzel. Duvarlar da o kadar ince değil," dedi Nic göz kırparak, Cruz'la birlikte üst kata çıkıp tavşanlar gibi sevişmek üzere olduklarından hiç utanmadan. Oldukça havalıydı. Dobra biriydi. Oyun oynamazdı. Bu hoşuma gitmişti. Belli ki adımlarında her zamankinden biraz daha havalı olan Cruz'un da hoşuna gitmişti.

Bu arada, bir kızı uyutmuştum. Bu bir ilkti.

Onu yukarı taşırken sikimle düşünmüyordum. Onu yatağıma yatırdığımda, kafatası tişörtü ve taytıyla, saçları dağınık ve karmakarışık bıraktığımda bile aletimle düşünmüyordum. Vanilya ve bal gibi kokuyordu, yumuşak nefesinde kırmızı şarap kokusu vardı. Baş döndürücü bir kombinasyondur. Tatlı, masum ve yasak. Tıpkı onun gibi.

Bu kız ölü gibi uyuyordu ve sadece kısa bir süre kıkırdandı, tutarsız bir şeyler mırıldandıktan sonra memnuniyetle iç çekerek tekrar uykuya daldı. Yorganı omuzlarına kadar çektim ve yatağın kenarına oturdum.

yatağa uzanmış, onun uyumasını izliyordu, yüzü o kadar huzurluydu ki, sanki tüm rüyaları güzelmiş gibi yemyeşil dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyordu.

Scarlett'i süzmeye başladıktan birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Sessize aldım ve çılgın annemin onu uyandırmadığından emin olmak için kontrol ettim. Sabahın biri aramak için en sevdiği saatti. Dışarıya, balkona eğildim, sesimin duyulmasını engellemek için Fransız kapılarını kapattım ve annemin çağrısına cevap verdim.

"Neye ihtiyacın var?" Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım ve bir sigara yaktım.

"Annemi böyle mi selamlıyorsun şekerim?" Arka planda kumar makinelerinin ve bardakların şingirdediğini duydum. Annem Vegas'ta bir kumarhanede barmenlik yapıyordu. Bütün bahşişleri kumar makinelerine ve rulet çarkına giderdi. Kaybedilen bir oyun varsa o da buydu. Her aradığında, bana her şeyini kaybettiğini ya da onu hapisten kurtarmam gerektiğini söylemesini beklerdim. Onunla her şey mümkündü.

İçimden bir duman çıkarıp gözlerimi kısarak balkonumdan manzarayı seyrettim. Yıl boyunca Roma havuzumda yüzdüm ve soğuk aylarda en uygun seksen iki dereceye kadar ısıtmak için küçük bir servet harcadım. Çimlerim bakımlıydı, Fas çinileri pırıl pırıldı ve mülkümün etrafındaki cam çit pırıl pırıl parlıyordu, çok temiz ve lekesizdi. Bulunduğum noktadan bunu göremiyordum ama biliyordum ve bu yeterince iyiydi.

"Sanırım Wayne bana evlenme teklif edecek. Gerçekten istiyorum. Bu sefer farklı bebeğim. Sanırım beni gerçekten seviyor. Bu bir şey olmaz mıydı?"

Kesinlikle öyle.

Her zaman farklıydı, ama sadece onun zihninde. Dakikada bir mil konuşuyordu ve konuşmasına izin verdim, kelimelerini gerçekten dinlemedim, daha ziyade nasıl bu kadar heyecanlandığını dinledim. Çok yüksek. Aşırı heyecanlıydı. Kelimelere takılıyor, beyni tüm silindirleri ateşliyordu. Onu pek çok kez böyle görmüştüm, inişlerini ve çıkışlarını ve yaklaşık bir yıl önce çok fazla hap alıp viskiyle yıkadığında dibe vuruşunu görmüştüm. Yardım çığlığı onu hastaneye düşürmüştü ve her şeyi bırakıp onun yanında olmamı sağlamıştı. Tam olarak beni istediği yerde.

Remy'ye hiç söylemedim. O ve Shane o sırada seyahat ediyorlardı. Koh Samui, sanırım. Bali'deki düğünlerinden yaklaşık bir ay önceydi. Mutluydular, birbirlerine geri dönmenin yolunu buluyorlardı ve annemin saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda değillerdi. Onu bir tedavi merkezine yatırmıştım. BEŞ

Günler sonra, kendini kontrol etti. Sonra onu uzmanlara götürdüm ve bir psikiyatrist ona teşhis koydu. Bir süre için iyiydi. Dengeliydi. Ama bu uzun sürmedi.

Saçma sapan konuşmasını kestim. "İlaçlarını alıyor musun?"

Başım çatlayacak gibiydi, Scarlett'in uyumasını izlediğim o huzur dolu anlar annemin telefonuyla raydan çıkmıştı. İyi olan her şeyi mahvetmek gibi bir huyu vardı ama vicdanım artık onun telefonlarını görmezden gelmeme izin vermiyordu.

Öfkeyle iç çekti. "Onlara ihtiyacım yok. Kendimi suyun altındaymışım gibi hissetmeme neden oluyorlar. Dünyanın neşesini ve rengini emiyor. Bu nasıl iyi bir şey olabilir ki? O doktorlar neden bahsettiklerini bilmiyorlar."

Çenem sıkıştı ve burnumun kemiğini sıktım. Bu kadın benim ölümüm olacaktı. "O lanet ilaçlara ihtiyacın var-"

"Oh, endişelenmeyi bırak. Kendimi harika hissediyorum. Ben ve Wayne dansa gidiyoruz. Çölde araba sürmek ve yıldızların altında dans etmek istiyorum. Yeni bir elbise aldım. Kırmızı. Ve ona uygun ayakkabılar. Beni bunun içinde görene kadar bekle. Yakında gelip beni ziyaret etmelisin. Şehre ineriz. Bir gösteri izleriz. Sevdiğin o biftekçiye yemeğe gideriz."

Vegas'tan nefret ederdim. Hep nefret ettim. Çok gürültülü. Çok sahte. Çok fazla kötü anıyla doluydu.

"Bu gece herkese resminizi gösteriyordum ve tüm bayanlar sizin bir reklam panosuna ait olduğunuzu söyledi. Calvin Klein iç çamaşırı modelleri gibi."

Bu ne lan? "Fotoğrafımı kimseye gösterme."

"Sadece seni düzeltmeye çalışıyorum. Vegas'ta şansın yaver gider, buna söz verebilirim. Benim gitmem gerek. Seni seviyorum, bebeğim."

Yanıtımı beklemeden telefonu kapattı ve ben de bir sigara daha içerek Remy'nin çocuğunun annemin genlerini taşıyamaması için inanmadığım bir Tanrı'ya dua ettim. Ya da bu konuda benimkini.

Starlet hala derin uykundaydı, Cruz ve Nicola koridorun sonunda Tanrı bilir ne yapıyorlardı ve ben tamamen uyanıktım, o kadar çok huzursuz enerjiyle bir çıkışa ihtiyacım vardı ki. Seks bir seçenek değildi, bu yüzden yüzmeye gittim. Elli tur attıktan sonra uyuyacak kadar gevşemiştım ve güvertede bıraktığım havluyu kaptığım gibi kendimi havuzdan dışarı attım.

"Hey Romeo." Gözlerimi Juliet'in balkonuna kaldırdım, ironi gözümden kaçmamıştı. Starlet ferforje korkuluğun üzerine eğilmiş, kömür grisi yorganımı bir pelerin gibi omuzlarına sarmış, dalgalı sarı saçları ay ışığında parlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Havluyu belime bağlayıp Fas fayanslarını geçerek tam altında durana kadar sordum.

"Uyandım ve havuzun ışıklarını gördüm," dedi bana bakarak. "Gecenin bir yarısı neden yüzüyordun?"

"Uyuyamadım."

"Üşümedin mi?"

"Hayır." Parmaklarımı havluyla kurutulmuş saçlarımda gezdirdim. Uçlarından havuz suyu damlıyordu ve tüylerim diken diken olmuştu, gece havası suyun sıcaklığından otuz derece daha soğuktu. Ama Kuzey Kutbu'nda çıılçiplak dursam da üşüdüğümü inkâr edebilirdim.

Yorganı vücuduna daha sıkı çekti ve bana bakmak bile onu üşütüyormuş gibi ürperdi. "Şimdi yatağa geliyor musun?"

İlginç bir ifade tarzı. "Bu bir davetiye mi?"

"Burası senin yatak odan."

Bu da şu soruyu akla getirdi, *içinde olacak mısın?* Yatak odamda. Yatağımda. Ben içindeyken. Ona bunu sormak dilimin ucundaydı. Ama kendimi durdurdum. Hayatımda ilk defa iyi adam olmak istedim. Doğru olanı yapmak istedim. "Sen yatağına dön. Ben boş odada uyuyacağım."

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. Hayal kırıklığı mı? Senaryoya sadık kalacağımı mı umuyordu? Bunun onun seçimi olmasını istedim. Niyetini açıkça belli etmesini istedim. Beni seçmesini istedim. Ama bu şekilde değil. Onu rızası olmadan yatağıma sokarak zorladığım zaman değil.

"Oh. Tamam. Evet." Omzunun üzerinden bana baktı. "Ben diğer odada uyuyabilirim. Sen kendi yatağında yatmalısın."

"Ben iyiyim. Sadece odamda kal." Devam et, kokunu çarşafıma ve yastıklarına bırakarak bana işkence et. "İyi geceler, Starlet."

"İyi geceler." Gülümsedi ve omzunun üzerinden el sallayarak veda etti, yorganımı yatak odasına geri sürükledi. Fransız kapıları kapandı ve eve girip havuz ışıklarını kapatırken bir iniltiyi bastırdım.

Bu gece ona sahip olabilirdim. Beni Bay İyi Adam'ı oynamaya iten neydi? Lanet olası salak.

Kendi kendime kıkırdayarak ıslak valizlerimi çamaşır odasına bıraktım ve merdivenlerden ikinci kata ıktım. Ayak seslerim yatak odamın kapısının önünde durdu. Kapının diğerk tarafında uyuyordu. Üzerimde havludan başka bir şey olmadan kapının önünde duruyordum.

Yürümeye devam et, pislik. İyi adam olmaya çalışıyorsun, unuttun mu?

Benim güçlü yanımdı değil.

İçimdeki tartışmanın ortasında kapı bir aralık açıldı ve sonra daha da açılarak koridora ay ışığı saçtı. Sanki beni bekliyordu. Burada olacağımı başından beri biliyordu.

Bekliyorum. İstemek. Hazır olmak.

Bakışlarım vücudunda gezindi; tişörtün altındaki diri göğüsleri, kalçalarının kıvrımı, çıplak bacakları. Yol boyunca bir yerlerde tayıtı çıkarmıştı. Tişörtünün etekleri kalçalarının üstüne geliyordu. Altına giydiğı şeyi örtecek kadar mütevazı ama dikkat dağıtacak kadar kısaydı. Scarlett ufak tefekti ama bacakları vardı.

"Merhaba," diye fısıldadı dudacağının kenarını ısırarak.

"Merhaba," dedim ve sonra ikimiz de sebepsiz yere güldük.

Bir elimi kapının pervazına koydum ve içeri eğildim. Bal ve vanilya kokusunu alabilecek kadar yaklaştım. "Ne yapıyorsun, Scarlett?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Dudaklarını yaladı, gözleri çıplak gövdemden aşağı, kalçalarıma bağı havluya doğru gezindi. Bu doğru. Sadece bir bilek hareketiyle yere düşecekti.

"Bunlar şarkı sözleri mi?" Bakışları kaburgalarımındaki mürekkepli kelimelere kaydı: *Nefes alamıyorum ama savaşabiliyorken savaşıyorum.*

"Yani... dövmen... Hep merak etmişimdir..."

"Eminem. 'Love The Way You Lie.' Bu benim ilk dövmemdi."

Parmak uçlarıyla kelimelerin izini sürdü, dokunuşu tüy kadar hafifti ama sanki beni dağılıyormuş gibi hissettiriyordu. Tenimi yakıyor ve koruyucu katmanların altına gömölüyordu.

"Hâlâ öyle hissediyor musun?" diye sordu, sesi kısılmıştı, gözleri benimkilere dikilmişti. Dudakları aralandı ve yumuşak bir nefes kaçtı; dişlerimi o gür dudağa geçirmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Nefes alamıyormuşsun gibi mi?"

Gözlerimiz kilitlenmişti, ev o kadar sessizdi ki uyanık olan tek iki kişi olduğumuzu biliyordum. Sonunda cevap verene kadar uzun dakikalar geçmiş gibi geldi. "Bazen."

Şu anda *tam olarak böyle* hissediyordum. Nefesim kesilmişti ve henüz birbirimize dokunmamış olmamıza rağmen, onun için o kadar zorlanıyordum ki, kendimi iğrenç bir şaka gibi hissetmeye başlamıştım.

Dün gece, spor salonundan sonra, Cruz ve ben birkaç bira içmeye gitmiştik. Geçmişte birkaç kez takıldığım Waverly ile karşılaştım. Waverly ile her zaman karşılıksız seks yapmıştık. Ki bu mükemmeldi. Ateşliydi, kirlenmeyi seviyordu ve asla fazla kalmıyordu. Yine de hızlı bir sevişme teklif ettiğinde ne yapmıştım? Hayır demiştim.

Şimdi bana bir öpücükten başka bir şey vermemiş, hayatımı zorlaştırma ve kafamı karıştırma potansiyeline sahip bir kızın önünde duruyordum, yine de onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Orada öylece durup birbirimize bakmamız, sessiz bir "yapacak mıyız, yapmayacak mıyız" savaşına kilitlenmemiz sadece dakikalar sürdü ama sanki yıllar gibi geldi. Ön sevişme tarihinde hiçbir şey ne bir ses ne de bir dokunuş olmadan bu kadar uzun sürmemişti.

İlk hamleyi kimin yaptığını bilmiyordum ama bir sonraki bildiğim şey elimin onun vahşi, asi saçlarına dolandığı, avuçlarının göğsümde gezindiği ve ağzının onunkiyle çarpıştığıydı. Dilimi yastık yumuşaklığındaki dudaklarının kenarında gezdirdim ve iç çekerek beni içeri almak için ayrıldılar, dillerimiz evrenin sırlarını çözmenin anahtarını tutuyormuş gibi birbirimizin ağzının en derin girintilerini keşfediyordu.

Scarlett'i öpmek bana seksin başlangıcı gibi değil, ana olayı gibi geliyordu. Dudakları çiğleşip şişene ve dilinin ucundaki tek kelime benim adım olana kadar onu öpmek istiyordum.

Onun tek bir tadına baktım ve sahip olduğum azıcık kararlılık da tuzla buz oldu.

Kalçalarını kavrayıp onu odanın içine doğru ittiğimde itiraz etmedi. Kapıyı tekmeleyerek kapattım, onu yerden kaldırdım, bacakları belime dolandı, ağzı hala benimkiyle kaynaşmıştı. Sırtını duvardaki uzun şifonyere dayadı, dillerimiz sanki bu bir sahip olma savaşıymış gibi düello yapıyordu.

Ben inledim, o inledi. Tırnakları sırtımda geziniyor, tenimi çiziyor, beni işaretliyordu.

Ereksiyonum kalın pamuğu yırtmakla ve kazara içine gömülmekle tehdit etmesine rağmen havlunun hala yerinde durması bir mucizeden başka bir şey değildi. Bana karşı gıcırdama şekli ve az önce bir genç gibi davranma şeklimle

bir şilte üzerinde kuru kuruya sevişerek nasıl boşalacağımı keşfetmişken, havlunun her yerine boşalırsam hiç şaşmam.

Bizi döndürdüm ve onu yatağıma fırlattım, sırtı yatakta zıplıyordu, tişörtü pamuklu erkek şortunu ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmıştı. Pamuklu iç çamaşırları ne zamandan beri bu kadar seksi olmuştu? Scarlett Woods onları giydiğinden beri.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sormayı düşündü sonunda, ellerim ayak bileklerine dolanıp onu yatağın kenarına sürüklerken kendini dirseklerinin üzerine itti, kızı neredeyse yatağın üzerinden sarkıyordu.

"Yapamam... Yapmayacağım..."

"Beni becermek mi?" Pamuğu bacaklarından aşağı kaydırarak amının çıplak kalmasını sağladım. Kalçalarını birbirinden ayırarak ayaklarını yatağa düz bir şekilde yerleştirdim ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Onun amına bir tapınak inşa etmek istedim. Scarlett Woods'un sunağında ibadet etmek.

"Bunu istiyor musun, Starlet?"

"Evet. Yani... Dylan," dedi nefes nefese, parmaklarımı onun uyarılmışlığıyla ıslanmış kaygan sıcaklığında gezdirdiğimde küçük bir inilti kaçtı. Hayal ettiğim kadar nefis bir kızdı. Şeftali gibi olgunlaşmış, suları parmaklarımı kaplamıştı.

"Ağırdan alacağız." Yavaş bir ayarım olduğundan emin değildim ama her şeyin bir ilki vardı.

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm.

"Tadına bak." Parmaklarımı emdi, gözleri yarı açtı, yanakları çukurlaşmıştı, parmaklarımı yalayarak temizlerken sikim şişiyordu.

Bacağını omzuma attım ve başparmağımla amının dudaklarını açarak çatlağından klitorisine kadar yaladım.

Scarlett inleyerek parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve kafatasımın arkasını tuttu.

Klitorisini parmaklarımın arasına sıkıştırdım, dilim dar duvarlarının içine daldı. O kadar derine girmiştik ki çıkabileceğimi hiç sanmıyordum.

İnlemeleri yoğunlaştı ve gözleri kapalı bir şekilde önümde kıvranmaya başladı. "Oh, Tanrım."

Bu doğru. Ama Tanrı'nın adını boş yere kullanmak yerine, benim adımı haykırmanızı istiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Şişmiş klitorisine masaj yaparak ve dilimle onu becererek sordum.

"Mmm hmm. Ben asla... Yani... kimse..."

Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. Odanın loş gölgesinde bile yüzünün pespembe kızardığını görebiliyordum. "Hiç kimse sana oral seks yapmadı mı?"

Kirpiklerini indirdi. "Ben oral seks yapmam." Sanki bu bir açıklamaymış gibi. Ama bu da neydi?

"Neden olmasın?" Parmaklarım kış yanağının etini ısırarak bir cevap istiyordu. Bir yanım bunu daha önce hiç yapmadığı için mutluydu. Diğer yanım ise ne yapacağını bilmiyordu.

"Um... Yani, denedim ama bu beni..." Başını başka yöne çevirdi. "Yapamadım işte."

"Kimse mükemmel değildir," dedim, onu güldürdüm ve sonra iki parmağımı içine kaydırduğmda nefesini tuttu, sıkı duvarlarını gerdi, çığlık atmasına ve elime karşı öğütmesine neden olan bir noktaya ulaşana kadar uzandı ve kıvrıldı.

"Çok yaklaştım... Yapacağım..."

"Benim için gel," diye emrettim, klitorisini ısırdım. Onu uçurumun kenarına gönderdim.

Muhteşem bir şekilde boşaldı, benim adım Tanrı'nınkinin yerini aldı, tüm vücudu sarsıldı.

Kemiksizdi, dirsekleri kırıldı ve sırtı yatağa doğru çöktü. Dilimin düz kısmıyla, orgazmı geçene kadar onu uzun, yavaş yaladım.

Kollarımı başının iki yanına dayadım, ağzım vücudunda yukarı doğru hareket etti ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Beni sertçe öptü ve belindeki havluya uzandı. Bir tskk ile elini ittim ve ayağa kalktım.

"Bana dokunamazsın. Beni becermeye ya da dudaklarını sikime dolamaya hazır olana kadar olmaz."

Kaba sözlerim karşısında çenesi düştü.

"İyi geceler, Starlet." Yatak odamdan çıktım ve onu yatağmda yatarken bıraktım.

Tatlı rüyalar, bebeğim.

Geldim, gördüm, fethettim ve sonra ayrıldım. Düzeltiyorum. O geldi, ben gittim, mavi toplar sağlam. Ve bu konuda kızgın bile değildim. Dudaklarımı yaladım. Tadı hâlâ onun gibiydi.

SCARLETT

A Ufak tefek esmer kız kot ceketin parasını bana uzattığında içimi bir gurur heyecanı kapladı. Bu benim Surf Voodoo koleksiyonu - öldürücü bir dalgaya binen silindir şapkalı bir şifacı. Satışı gerçekleştirdim ve para üstünü mavi Firefly logolu beyaz bir çanta içinde ona teslim ettim. Ayrılmadan önce birkaç dakika sohbet ettik ve web siteme göz atacağına söz verdi.

Birkaç dakika sonra Ryan elindeki enerji içeceğiyle arkadaki şekillendirme bölmelerinden birinden çıktığında ben tişörtleri yeniden katlıyordum. Firefly şapkasını çıkardı, parmaklarını sarı buklelerinde gezdirdi ve şapkayı kafasına geçirerek satış tezgâhına doğru ilerledi ve en son SURFER dergisini aldı.

"Mola vermek istersen dükkânın önünü ben kapatabilirim," dedi, başını karıştırdığı derginin sayfalarından kaldırmadan.

Şimdi sessizdi, öğleden sonra sükûneti vardı, ben de teklifini kabul ettim. "Teşekkürler," dedim ve Remy'nin ofisine giderken ona bir gülümseme attım.

Kapı açıldı ve telefonla konuşuyordu. Sabit hattı, bu yüzden işle ilgili olduğunu biliyordum. Remy tüm özel pano siparişleriyle ilgileniyor ve markanın sözcülüğünü yapıyordu. Onu rahatsız etmemeye özen göstererek ofisinden kot ceketimi ve çantamı aldım, el sallayarak vedalaştım ve sessizce oradan ayrıldım.

Güneşin parıltısından korunmak için güneş gözlüklerimi takarak ağaçlarla çevrili ana caddede yürüdüm. Bir Akdeniz sahil kasabasının tüm cazibesine sahipti ve SoCal'ın soğuk faktörü, beyaz sıva ve allık pembe cepheleri barındırıyordu.

Son moda butikler, sörf mağazaları ve insanları izlemek için mükemmel açık hava restoranları. San Francisco ve Seattle'da bulunduğum süre boyunca bu şehri özlemiştim. Bugün hava yetmiş dereceydi ve yüzüme vuran güneş tenimi ısıtıyordu.

Sweet Creamery'de tezgâha doğru ilerlerken telefonum çaldı. Cevap vermemek için kendimi zor tuttum ama verdim. "Selam anne. Bir saniye."

"Kurabiye Canavarı'nı waffle külahında alabilir miyim lütfen?" Tezgâhın arkasındaki bayana sordum. Benim favorimdi, Kurabiye Hamuru ve Oreo karışımıydı.

"Tamamdır," dedi gülümseyerek.

"Dondurma mı?" dedi annem, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bir top dondurmada kaç kalori olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Umurumda da değil."

"Belin öyle. Pek sıska sayılmazsın."

"Ben de şişman değilim." Tamam, kalçalarım ve popom vardı ama vücudum sörf yapmaktan şekillenmişti ve karnım dümdüzdü. Ugh, neden kafamı karıştırmasına izin verdim ki? Tezgâhın arkasındaki kadınla göz göze geldik.

"Anneler," dedi başını sallayarak, koyu renk tirbuşon bukleleri zıplarken nefesinin altından. Mavi dondurma külahını tezgâha koydu ve ben de ona bir yirmilik uzattım. Para üstünü cebime koyduktan sonra "teşekkür ederim" diye mırıldandım ve dondurmamı alıp kulağımda annemin sesiyle gezintime devam ettim. Annem ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yokken, ben sahile ve iskeleye doğru kıvrılan yokuşlu caddede yoluma devam ettim.

"Az önce Melrose'da bir butiğe girdi."

"Kim yaptı?" Dondurmamdan birkaç yudum alarak

sordum. "Cecily," diye yanıtladı annem bıkkınlıkla.

Bu beni olduğum yerde durdurdu. "Um, bunu nereden

biliyorsun?" "Onu takip ediyordum. Sence burun estetiği

yaptırmalı mıyım?" *Ah anne.* "Burnun mükemmel. Burun

estetiğine ihtiyacın yok."

"Onda olup da bende olmayan ne var?" Burnunu çekti ve onu arabasında oturmuş, Los Angeles'ta bir butiğin önüne park etmiş, babamın metresini izlerken hayal ettim. Neden kendine böyle işkence ediyordu?

"Evet, biliyorum. Benim yarı yaşında. Ama komik olan ne biliyor musun?"

Tüm bunlarla ilgili tek bir komik şey bile düşünemiyordum. "Ne?"

"Onun yaşındayken bana çok benziyordu."

"Anne, onu takip etmeyi bırakmalısın. Bunu kendine yapmaya devam

edemezsin. Ondan boşanmak istediğini söyle," diye yalvardım.

sağır kulaklara düşer. Ama yine de bunları söyleme ihtiyacı hissettim. "Dışarıda seni sen olduğun için sevecek biri var."

"Başka kimseyi istemiyorum," diye sızlandı.

Külahımın kalanını çöp kutusuna attım ve yapış yapış olmuş elimi siyah taytıma sildim. "İyi olacak mısın? İşten sonra gelmemi ister misin?"

"Baban ve ben Hank ve Trudy ile akşam yemeği için kulübe gidiyoruz."

Gözlerimi devirmiştım. Belediye başkanı ve eşiyle akşam yemeği. Oh ne güzel. Annem mazoşist olmalı. Şimdi bana yüklendiğine göre kendini daha iyi hissediyordu, bu yüzden vedalaştık ve telefonumu kot ceketimin cebine soktum.

Okyanus kenarında oturmaya ihtiyacım vardı. Ayak parmaklarımı kuma gömmek. Tuzlu havayı içime çekmeye. Kafamı boşaltmak ve her şeyi bir perspektife oturtmak. Buna çok ihtiyacım vardı.

İkili bir hayat sürüyordum. Gündüzleri sörf dükkânında çalışıp ek iş olarak utanmaz bir şıfırtı oluyordum. Havva'nın Adem'i zehirli elmayla ayartması gibi Dylan'ı yatak odasına çektiğim gecenin üzerinden altı gün geçmişti. Gel, bir ısırık al, tatlı ve yasak. Kimsenin beni becermesine izin vermemiştim ve utanmayacak kadar tahrik olmuşum. Ama ona oral seks yapmadığımı söylediğime inanamıyordum. Bir gün bu ağzıma bir filtre takacağım.

O gecedan üç gün sonra Dylan Firefly Surfboards'a uğramıştı. Depoda saklanmışım, envanteri gözden geçiriyordum ve o kapıyı kapattı, kıcımı bir yığın kutunun üzerine yerleştirdi ve bana öpücüklerle ve orgazmla işkence etmeye başladı, çığlık atmamı ve tüm dükkânı uyarmamı önlemek için eliyle ağzımı kapattı.

O zamandan beri mesajlaşıyorduk ve ben hayaller kuruyordum.

Şeytandan bahsetmişken.

Durdum ve Dylan'ı caddenin karşısından izledim. Elleriyle bir şeyler işaret ediyor, Surf Lodge'un dışında bir inşaat işçisiyle tartışıyordu. Adam her ne söylüyorsa belli ki onu mutlu etmiyordu. Ellerini dar kalçalarına dayamış, sanki sabrı sınanıyormuş ve kaybetmek üzereymiş gibi gökyüzüne bakıyordu. Diğer adam ellerini kaldırdı ve geri çekildi.

Bakışlarım Dylan'a dönmeden önce adamın kamyonetine binip uzaklaşmasını izledim - yan tarafında AJW *İnşaat* yazıyordu. Telefonunu kulağına dayamış, çenesini sıkmış ve omuzları kaskatı kesilmiş bir halde volta atıyordu.

Aramasını bitirdiğinde telefonunu cebine koydu ve ellerini saçlarının arasından geçirerek ensesinde birleştirdi. Çekingen bir tavırla ona yaklaştım ve sahil yolunda yanında durdum.

"Ne oldu?" diye sordum. Önümüzdeki üç katlı otele bakarak sordum. Bir zamanlar beyaza boyanmış olan yıpranmış ahşap, su mavisiiyle süslenmişti. Her zaman havalı bir otel olduğunu düşünmüş ve ellili yıllarda, zaman ve doğa koşulları onu yıpratmadan önce nasıl görüldüğünü hayal etmeyi sevmişimdir.

Dylan paketten bir sigara çıkardı, yaktı ve cevap vermeden önce bir nefes çekti. "İnşaat ekibim işi bıraktı."

Ben cevap veremeden, likralı ve koşu ayakkabılı orta yaşlı bir kadın Dylan'a pis bir bakış attı ve bağırdı, "Sigara içmek öldürür. Senin pasif içiciliğine ihtiyacımız yok."

Dylan onu görmezden geldi ve sigarasından bir nefes daha çekti. Eliyle dumanı uzaklaştırdı ve birkaç kez öksürdü, güçle yanımdan geçip gitti.

Dikkatimi tekrar Dylan'a yönelttim. "Neden bıraktılar?"

Esprili bir şekilde güldü. "Çünkü biri benimle kafa bulmaya çalışıyor." 'Birinin' babam olduğuna dair şüphelerim vardı.

"Şimdi ne olacak?"

"Başka bir inşaat şirketi tutacağım."

Eğer önsezilerim doğruysa ve babamla karşı karşıya gelecekse, bu başka bir inşaat ekibi tutmak kadar basit olmayacaktı. Babam istediğini elde etmek ya da Dylan'ın istediğini elde etmesini engellemek için her yolu denerdi. Ve babamın sahip olup Dylan'ın sahip olmadığı tek şey bağlantılarıydı.

"Bu babamla mı ilgili? Senin için işleri berbat mı ediyor?" "Elinden geleni yapıyor."

Ayağımdaki siyah beyaz kareli Vans'lara baktım, babamın böyle bir pislik olmasından utandım. Bunca yıldan sonra neden hâlâ Dylan'ın peşindeydi? Neden her şeyi bir güç savaşına dönüştürmek zorundaydı? "Özür dilerim."

"Neden? İnşaat ekibime siktirip gitmelerini mi söyledin?"

"Hayır. Ama nasıl çalıştığını biliyorum. Eğer bir şey istiyorsa, onu elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmaz."

"Siktir et onu." Bana daha yakından baktı, dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigara sözlerinin üzerinde sallanıyordu. "Dilin neden mavi?"

"Kurabiye Canavarı dondurması."

"Mmm." Sigarasından bir nefes daha çekti, sonra onu kuma fırlattı ve ayağının altında ezdi. Orada bırakacağını düşünmüştüm. Ama onu yerden aldı ve durduğumuz yerden birkaç metre ötedeki çöp kutusuna attı. "Bundan Remy ya da Shane'e bahsetme."

Bizden değil otelden bahsettiğini anlamam bir saniye sürdü. "Yapmayacağım."

Okyanusa baktı ve suyun üzerinde parıldayan güneşe karşı gözlerini kıstı, gözlerinin etrafında o seksi küçük çizgiler belirdi. Martılar gri, yıpranmış ahşap iskelenin üzerinde daireler çiziyor ve uzakta bir kiralık tekne kristal mavisini suda süzülüyordu. Mükemmel bir gündü.

Dylan, "Sörf yapmayı bu mola yerinde öğrendim," dedi.

Gülümsedim. "Ben de." Birkaç kişi sörf yapmaya çalışıyordu ama kıyıya yakın bir yerdeydi, dalgalar sık yerlerde kırılıyordu ve düzgün bir sörf yapmakta zorlanıyorlardı. "On altı yaşımıdayken böyle dalgalarda sörf yaparken tahtamı kırmıştım."

Dudağı eğlenerek kıvrıldı. "Süpermen manevrası yapıyorsun."

Güldüm. "Bunu asla unutamayacağım."

"Seni düşündüğümde aklıma gelen ilk şey bu değil." "Hayır mı?"

"Hayır." Ağzı kulağımın kabuğuna yaklaştı ve başparmağıyla saçlarımı yana doğru itti. "Senin o küçük tatlı amını düşünüyorum." Dişleri kulak mememi sıyrırken nabzım hızlandı. "Ve ben seni yerken ağzından çıkan sesleri."

Tanrım, çok kirliydi. Yanaklarım sıcaktan kızardı ve ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı sıktım. "Yapmalıyız-" *Çok geç olmadan dur.*

"Mmm. Yapmalıyız."

Beni hazırlıksız yakalayıp çenemi kavradı, yüzümü ona doğru çevirdi ve sonra beni sertçe öptü, dili ağzımın içine kaydı. Midem kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop tarafından istila edilmiş gibi hissediyordum. Ayak parmaklarımın ucuna basarak ellerimi göğsüne doğru kaydırdım.

Ne yapıyordum ben?

Aklım başıma gelince geri çekildim ve bizi izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım.

Çok dikkatsiz davranmaya başlamıştık. "Biri bizi görmüş olabilir."

Bana yavaş, tembel bir sırıtışla baktı. "Ben senin küçük kirli sırrın mıyım, Scarlett?"

"Um, evet... hayır..." Bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım, onu ön kapıdan geçirip aile yemeğinde yanıma oturtacağımı cesurca ilan ettiğim zamanı hatırladım. Ne kadar da safmışım. Ama o tamamen farklı bir durumdu.

"Ne olduğumuzu bilmiyorum," diye itiraf ettim, yüzünde bir ipucu arıyordum. "Neyiz biz Dylan?"

"Biz bir doğruyu yapan iki yanlışız."

Güldüm. "Bu şekilde çalıştığından pek emin değilim."

"Kim ne düşünürse düşünsün." Elimini avucunun içine aldı ve başparmağının iç kısmıyla bileğimin üzerinde tembel daireler çizerek omurgamda aşağı yukarı lezzetli ürpertiler yarattı. Bugün gözleri daha mavi görünüyordu, gri benekleri güneş ışığında gümüş gibi parlıyordu. "Bu gece meşgul müsün?"

Başımı salladım.

Kara kaşlarını çatı. "Başka bir film maratonu mu?"

"Hayır. Mavericks'e gidiyorum."

"Mavericks." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Bir jarhead ile takılmak mı istiyorsun?"

"Ne? Hayır." Denizcilerin orada takıldığını bile bilmiyordum. Hiç içeri girmemiştim. "Ollie'nin grubunun orada bir konseri var."

"Huh. Nic seninle mi geliyor?"

"Çalışması gerekiyor."

Bana üç kafam varmış gibi baktı. "Mavericks'e gidiyorsun yalnız mı?"

"Evet." Bir omzumu silktim. "Önemli bir şey değil. Konuşacak insanlar bulacağıma eminim." Belli ki yanlış bir şey söylemişim.

Dylan'ın gözleri kısıldı. "Saat kaçta oynuyorlar?" "On ama-"

"Ben seni alırım."

"Hayır!" Çabucak söyledim, gözlerim dehşetle açıldı. Şimdi ona gerçeği söylediğim için kendime lanet ediyordum. Ben ve koca ağzım. "Bu gece gelemezsin. Sen ve Ollie anlaşıyorsunuz. Doğum günümün bir kez daha tekrarlanmasını istemiyorum."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O bara bensiz gitmiyorsun."

"Benimle gelmesi için başka birini bulurum. Ryan'a sorabilirim ya da-" "Akşam görüşürüz."

"Hayır. Davetli değilsin."

Bu bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Çenesinin inatçı duruşundan davet edilip edilmemesinin umurunda olmadığını anlayabiliyordum. "Davetiye beklemiyordum. Sonra görüşürüz, Starlet," dedi göz kırparak. *Bir göz kırpma.* Çok ukala.

Sanki mesele hallolmuş gibi uzaklaşıp cipine bindi ve gözlerini korumak için bir çift siyah Wayfarers gözlük taktı. Arabayı sürerken mükemmel dudaklarında tembel bir sırıtışla ön camdan beni izledi.

Midem bulandı. Bu berbat bir fikirdi.

SCARLETT

"Y Sen sadece arkadaşım olarak geliyorsun. Ollie için bu işi berbat etmek istemiyorum," diye hatırlattım Dylan'a, bara giden caddeyi geçerken.

"Dokunmak, öpmek ya da... bana bakma bile. Aslında, odanın diğer tarafında durmalı ve benimle değilmişsin gibi davranmalısın."

Barın önünde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu, sesinde bir suçlama vardı. "Yalnız gelmeyi planladığını biliyor muydu?"

"Evet."

"Ve bu konuda iyi miydi?"

Çenemi kaldırdım, ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Neden olmasın ki?"

"En son Mavericks'e gittiğimde bir kavga çıktı çünkü bir dangalak hayır cevabını kabul etmedi."

"Peki o kavgayı kim başlattı? Dur tahmin edeyim, sendin." Onu göğsünden dürttüm.

"Asıl meseleyi kaçırıyorsun." Bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, kot ceketimin altındaki dikenli bir çelenk içinde kafatası olan siyah atletimi, yılan derisi desenli mini elbisemi, siyah file çoraplarımı ve Docs ayakkabılarımı inceliyordu. Eli popomun üzerinde gezindi, kalçamı kavradı ve beni kendine doğru çekti. "Bunu benim için mi giydin?"

"Hayır. Ben erkekler için giyinmem." Bu doğrudu. Kendim için giyinirdim.

"Yani *tek başına* bir bara gitmek için bunu giymeyi mi planlıyordun?"

Bu sorgulamanın nereye varacağını sezerek kendimi savunmaya geçtim.

"Ne istersem giyebilmeliyim."

Kaşlarını çatı. "Eğer bütün gece sana asılan bir grup pislik istiyorsan."

"Artık beni var olmayan tüm tehlikelerden koruyacak bir sen varsın." Kapıyı açıp beni içeri sokarken gözlerimi devirdim, hoparlörlerden rock müzik çalıyordu. Kapıdaki adama giriş ücretimiz için Dylan'dan önce yirmi dolar uzattım ve ellerimizi damgalattık.

Dylan beni, duvarları Route 66 işaretleri, Heineken aynaları ve dart tahtalarıyla süslü barı dolduran insan kalabalığının arasından geçirdi. Arkadaki masalardan gelen bılardo toplarının şakırtısı müziği ve bardak şingırtılarını kesiyordu. Bayat bira ve ter kokuyordu. Tipik bir bar. Tamamen zararsız.

Bu gece iyi bir kalabalık olduğunu görmek beni mutlu etmişti ama tanıdığım biriyle karşılaşma konusunda paranoyak olmuştum. Ya da daha kötüsü, Sienna'yı tanıyan biriyle. Üstelik Ollie'ye Dylan'ı getireceğimi haber vermek için mesaj atmıştım ama cevap alamamıştım. Yani evet, bu gerçekleşmeyi bekleyen bir tren kazasıydı.

Terlemeye başlamıştım ve bunun barın içindeki sıcaklıkla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Ceketimi çıkardım ve bir koluma geçirdim.

Dylan iki bira sipariş ederken ben de tanıdık yüzler bulmak için odayı taradım. Bakışlarım Ollie'nin kabloları bantladığı sahneye takıldı, sırtı odaya dönüktü. Beck ve Gavin barın daha aşağısında, sahneye daha yakın bir yerde bira içiyor ve hiç biri tanıdık gelmeyen birkaç kızla sohbet ediyorlardı. Normalde yanlarına gidip onlarla takılırdım ama bu gece bunu yapamazdım. Dylan varken olmaz. Belki de burada kalsaydım arkaya doğru, kimse beni görmezdi bile.

Dylan elime bir bira sıkıştırdı. Ona teşekkür ettim ve biranın dörtte birini içtim. Gözlerini bana dikti. "Kafayı bulmayı mı planlıyorsun?"

"Yardıma olacak mı?" Terli avuç içimi eteğime sildim. Kıkırdadı. "Sakin ol. Her şey yolunda."

Onun için söylemesi kolaydı. Kalçasını bara yasladı ve birasından bir yudum aldı, eli kalçamın etrafında kıvrıldı, başparmağı eteğimin bel bandının üzerindeki yumuşak teni okşadı. Hiç düşünmeden ona doğru eğildim ve elimi göğsüne, siyah tişörtünün yumuşak kumaşının altında sertleşmiş, zayıf, kesik kaslarının üzerine kaydurdım. Ne yaptığımı fark ettiğimde elimi çektim ve bir adım geri çekilerek biraz daha bira içtim.

Dylan güldü, belli ki bütün bu olanları benden daha eğlenceli buluyordu. Gerçekten de utanmaz bir şıfıntıydım.

Birkaç dakika sonra hoparlörlerden gelen müzik kesildi ve ışıklar karardı. Biraz rahatladım ve Beck sahneye fırladığında başımı kaldırıp baktım.

gitarını sırtına astı. Elini dikenli saçlarının ağarmış uçlarından geçirdi ve öndeki bir kıza göz kırptı, eli mikrofonun etrafında kıvrıldı ve ağzına götürdü. "Herkes merhaba. Bu gece geldiğiniz için teşekkürler. Biz Savage Nobles'ız."

Bu, kalabalıktan takdir edici bir alkış ve birkaç tezahürat aldı. Beck ve Gavin kuzenlerdi ve soyadları Noble'dı, dolayısıyla grubun adını lisenin kafeteryasında yaptığımız bir beyin fırtınası sırasında bulmuştuk.

Beck, uzun, siyah saçlarını yüzüne savuran Gavin'i, ardından sopalarını havaya fırlatıp tek eliyle yakalayan, siyah kalp atışı ve davullarla boyanmış beyaz tişörtünün kolları altında pazuları esneyen Ollie'yi tanıttı. O tişörtü onun için yapmıştım. Yıllar boyunca ona ve grup elemanlarına pek çok tişört yapmıştım.

"Pekâlâ," dedi Beck gitarını omuzlayarak. "Hadi biraz müzik çalalım."

Ollie ritmi ayarladı, Gavin ritmi getirdi ve Beck liseden sonraki yaz yoldayken yazdıkları bir şarkı olan "Halcyon Days" in akorlarını çaldı. Beck'in bluesy rock sesiyle sanki doksan yaşındaymışız ve daha güzel günlere bakıyormuşuz gibi gençliğimizin altın günlerini anlattığını duymak bana nostaljik hissettirdi.

"Oldukça iyiler," dedi Dylan kulağıma, ben başımı sallarken dudakları boynumda geziniyordu. Onları dinleyerek sayısız saatler geçirmiştik, Beck'in garajında onlar takılırken takılmıştım. Seattle'daki köhne bir depoda yırtık pırtık bir kanepede oturmuş, yorulmak bilmeden sesleri, şarkı sözleri üzerinde çalışmış, umutlarını ve hayallerini bir gün büyük çıkışlarını yakalamaya bağlamışlardı. Her şeyden çok, tüm hayallerinin gerçekleşmesini istiyordum. Çünkü onlar iyiydi.

Onlar gerçek anlaşılmıyordu.

Grup setini tamamladığında, üçüncü biramı içiyordum, dans etmekten terlemiştim ve müziğin etkisindeydim. Gergin olmayı unutmuştum, çekingenliğim bir kenara atılmıştı.

Beck mikrofona, "Sizin için de uygunsa bir cover yapacağız," dedi.

The Arctic Monkeys'in "Do I Wanna Know" şarkısının açılış akorları odayı doldurdu ve Dylan'ın eli etrafıma dolandı, dudakları boynumla buluşurken avuç içi karnıma doğru düzleşti. O gece sahilde yaptığımız gibi dans ettik, boştaki kolum boynunun arkasına dolandı, onun kolu ortama dolandı, vücutlarımız senkronize hareket etti. Etrafımızdaki insanlar kayboldu ve sadece o, ben, müzik ve çılgınca atan kalbim kaldık.

Çok dikkatsizdim. Çok umursamaz. Ama hiç kimse bana onun hissettirdiği gibi hissettirmemişti. Aşk sarhoşuydum. Gözlerim kapalıydı. Müziğin ritmi içimde yankılanıyor, vücudunun sıcaklığı içimde bir cehennemi aydınlatıyordu. Ona karşı koyacak gücüm yoktu, yakınlığı o kadar erkeksi, o kadar sarhoş edici ve lezzetliydi ki doğal olarak kafam güzeldi.

Müzik durduğunda, son nota çalındığında ve kalabalık tezahürata başladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve trans halinden çıktım. Bakışlarım, kaşlarını çatmış bana bakan Ollie'ye takıldı. Birkaç saniye boyunca gözlerimiz kalabalık barda kilitlendi ve yüz ifadesi sertleşip kızgınlaşınca irkildim.

Benden nefret ediyor. Ollie benden nefret ediyor.

Midem bulandı. Yine yapmıştım.

Ollie sahneden atladı ve kalabalığın arasından bana doğru ilerledi. Dylan'la arama biraz mesafe koymaya çalıştım, sanki daha birkaç dakika önce kıcımlı kasıklarına dayamışken bunun bir faydası olacakmış gibi. Ollie önümde durdu.

"Onun burada ne işi var?" Ollie dişlerini sıktı, teni terden kayganlaşmış, yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Geleceğini sana mesaj attım. Hiç cevap vermedin." Sanki bu bir mazeretmiş gibi.

"Bu bara yalnız gelmesini mi bekliyordun?" Dylan söyledi. "Aklından ne geçiyordu?"

Sessiz ol Dylan. İşleri olduğundan daha da kötü hale getirmekte ustaydı.

Ollie ellerini yumruk yaparak Dylan'a baktı ve bir an için onu yumruklayacağından endişelendim. Ama bu Ollie'nin tarzı değildi. "Bu benimle Scarlett arasında." Ollie kolumdan tuttu ve beni Dylan'dan uzaklaştırarak ön kapının yanındaki karanlık bir köşeye sürükledi. Çenesi sıkıştı ve yanağındaki kaslar gerildi. Bu sefer geri dönüş olmayacağına dair içimde bir his vardı. "Yani bunu yapıyorsun. Onunla ilişkiye mi giriyorsun?"

"I..." Dylan'a baktım. Onu iki saniyeliğine yalnız bırakmıştım ve sarışın bir kız ona asılmaya başlamıştı bile. Gözlerini oymak istedim. Onun benim olduğunu haykırmak. *Geri çekil, sürtük*. Beni şiddet yanlısı hissettirdi.

Neyim vardı benim böyle? Bakışlarım tekrar Ollie'ye döndü. "Unut gitsin. Ben cevabımı aldım." Elini terli saçlarında gezdirdi. ve inançsızlıkla başını salladı. "Seçiminizi yaptınız. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Uzaklaşmasını engellemek için kolunu tuttum. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin için hecelememi mi istiyorsun?" Sert bir şekilde güldü. "Ben senin arkadaşın olamam, Scarlett. Denedim ama yapamıyorum."

Boş boş baktım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Ama... sen neden bahsediyorsun? Bunu kastetmiş olamazsın."

"Seni onunla görmek beni öldürüyor," dedi, sesi gerilmişti.

"Ollie. Bunu yapma," diye yalvardım. "Lütfen. Yapabiliriz... yapabilirim... bunu çözebiliriz." Bunu tersine çevirecek sözcükleri bulmak için çabaladım ama hiçbirisi yoktu. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Seni uzun zaman önce kaybettim. Yaşayacaksın," diye tükürdü.

Bunun gerçekten olduğunu anlayınca kalbim acıyla sıkıştı. Ollie ve ben on dört yıllık arkadaşlığımızı bir barın karanlık bir köşesinde sona erdirecektik. "Ollie, lütfen. Sadece-"

"Ne yapalım?" diye çıkıştı. "Bunu senin için bir perspektife oturtmama izin ver. Sana anlayabileceğin bir şey vereyim. Sen *ona ne kadar aşık*san, ben de sana o kadar uzun zamandır aşığım. Sen benim kalbimi kırdın, Scarlett. *Herkes* sana aşık olduğumu biliyordu. Sen hariç herkes."

"Özür dilerim." Sözlerim kırık bir fısıltıyla çıkmıştı. Ollie çok güzeldi, gerçekten öyleydi. Yetenekliydi. Komikti. Kocaman bir kalbi vardı. Bir arkadaşısı için her şeyi yapardı. Herhangi bir kız ona sahip olduğu için çok şanslı olurdu. Ona aşık olmak çok kolay olmalıydı. "Çok özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim."

"Evet, oturduğum yerden bunu asla anlayamazsınız."

Bu sefer uzaklaştığında peşinden gitmedim. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşümle kalabalığın arasından geçerek ön kapıdan dışarı çıktım ve destek için tuğla duvara yaslandım. Kalbim boğazımda, titreyerek nefes aldım.

Nasıl bu kadar zalim olabildim? En iyi arkadaşımın duygularını nasıl bu kadar umursamadım?

Bir değil, iki kez yüzüne fırlatmıştım. Ollie'nin yerinde olsaydım, ben de kendimden nefret ederdim.

Kapının açıldığını ve müziğin dışarı taşıdığını duydum, sonra kapının kapanmasıyla boğuklaştı. Dylan gelip önümde durdu, gözleri yüzümde geziniyor, onu okumaya çalışıyordu. Zor olmasa gerek. Kendime ve ona kızarak yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim.

"Şimdi mutlu musun? Ollie aramızdan ayrıldı."

Dylan benimle göz hizasına gelecek şekilde eğildi. "Seni üzgün görmenin beni mutlu ettiğini mi sanıyorsun?"

Omuzlarım çöktü, yaptığım şeyin ağırlığı üzerime çöktü. "Bunu ona nasıl yapabildim? Nasıl bu kadar korkunç olabildim?"

"Korkunç değilsin."

"Neden bu gece gelmek için ısrar ettin?" Asıl soru şuydu: Neden ona izin vermiştim? Buna bir son vermeliydim. Ona hayır demeliydim. Ya da en azından ellerimi ondan uzak tutmalıyım. Dylan'la birlikte olmanın sorunu buydu. Ne zaman onun yanında olsam, doğru düşünemiyor ve yanlış kararlar alıyordum.

Bir arkadaşlığı yok etmiştim. Dylan için başka neyi yok edebilirdim ki?

Beş dakika sonra Dylan 7-Eleven'a girdi ve motoru durdurdu.

"Burada ne işimiz var?"

"Anahtarları kontakta bırakacağım, böylece müzik dinleyebilirsin." Kalçamı nazikçe sıkarak her şeyin yoluna gireceğine dair beni rahatlatmaya çalıştı. "Hemen döneceğim."

Kapı arkasından kapandı ve arabasının Bluetooth hoparlörlerinden The Neighbourhood'un "Sweater Weather" şarkısı çalarken onun mağazaya girip görevdeki bir adam gibi koridorlardan birine yönelmesini izledim.

Koltuğuma çöktüm ve Nic'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım ama Ollie'yle olanları konuşmaya henüz hazır değildim ve benden ayrıntı isteyeceğini biliyordum, bu yüzden telefonumu cebime geri soktum ve gözlerimi kapattım. Tek görebildiğim Ollie'nin yüzüydü. Ollie benim ilk ve tek sevgilimdi. Hatta

On beş yaşımdayken yaptığımız bir konuşma sayesinde Dylan'a dolaylı yoldan bağlandım.

"Seninle uğraşan olursa beni ara, anladın mı?" "Evet, tabii. Ama ben hiç becerilmedim ya da becerilmedim."

"Öyle kalsın."

"Sence sonsuza kadar bakire mi kalmalıyım Dylan?"

"Sana doğru davranan birini bulana kadar bekle. Özel birini. Ve sakın sikiş kelimesini söyleme. Ağzından çıkınca kulağa yanlış geliyor."

Dylan'ın tavsiyesine uymuş ve özel birini beklemiştim. Kalbimle güvendiğim birini. Ollie'yi seçtim ve o çok nazik, çok tatlıydı. Ama ben onun kalbini kırmıştım. Başım bir gümbürtüyle koltuk başlığına düştü ve birkaç kez çarptım.

Şu anda kendimden nefret ediyordum.

Dylan iki plastik poşetle döndü ve onları arkaya yerleştirdi. Poşetlerin içinde ne olduğunu sormadım bile. Arabayı yola çekerken tek kelime etmedim. Dakikalar sonra iskelenin yanındaki halka açık alana park etti ve arka koltuktan bana bir kapüşon fırlattı.

"Gel hadi."

"Nereye gidiyoruz?" "Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Sadece eve gitmek istiyorum," dedim, yorgun ve yenilmiş bir halde.

"Ve ne yapalım? Dondurma yiyip 80'lerin filmlerini mi izleyeceğiz? Benim daha iyi bir fikrim var. Hadi," diye ikna etti. "Gittiğimiz yerde manzara daha güzel."

İç çekerek arabadan indim ve onun yanında yürüdüm, deniz meltemi kızarmış yanaklarımı serinletti. Titredim, kollarımı kapüşonlunun içinden geçirip fermuarını çektim, burnumu pamuklu kumaşın içine sokup kokusunu içime çektiğimde kendime kızdım. Bir müdahaleye ihtiyacım vardı. Kavisli kaldırımı takip ederek denize bakan çimenli bir tepedeki pembe taş bankları geçtik ve alçak duvardan kaykay numaraları yapan, tekerlekleri betona sürtünen bir grup gencin yanından geçtik.

The Surf Lodge'un ön girişinde durduk ve Dylan iki çantayı da sağ eline alıp kapının kilidini açtıktan sonra beni içeri soktu ve yol göstermek için telefonunun fenerini kullandı.

"Dikkatli ol," dedi, yuvarlanmış halıya ve düz olmayan zemini kaplayan döküntülere takılıp düşmemem için bana elini uzatarak.

İnşaat ekibi işi yarıda bırakıp gitmiş ve duvarları kısmen yıkılmış ve elektrik kablolarını açıkta bırakmıştı.

Merdivenleri çıktık, Dylan önden gidiyordu, ben de arkasından ayrılmadım. Otel küf kokuyordu, inşaat işlerinden kalan talaş boğazıma takılıyor ve öksürmeme neden oluyordu. Merdivenlerin tepesine vardığımızda Dylan bir kapıyı açtı ve beni düz bir çatıya çıkardı. Temiz deniz havasını derin derin içime çektim ve telefonumun fenerini mekâna tuttum, ışığı uzak duvara yayılmış barın üzerine tuttum, masalar ve bar mobilyaları olduğunu tahmin ettiğim şeylerin üzerini muşambalar örtüyordu.

Dylan iki Adirondack sandalyeyi korkuluklara sürükledi ve yan yana dizdi. Yanına oturdum ve ayaklarımızın dibindeki iki çantaya baktım.

"Çantalarda ne var?"

"Şeker mi şaka mı?"

Kendime rağmen biraz güldüm ve bir torba atıştırmalık yiyecek karıştırdım. Doritos, Twizzlers, M&Ms, bir torba dolusu tatlı ve tuzlu abur cubur. Bunları kendisi için almadığını biliyordum. Bu onun beni daha iyi hissettirme çabasıydı. Dylan'ın bu kadar tatlı olabileceğini asla hayal edemezdim, ama beni her zaman şaşırtıyordu.

Anahtarıyla bir şişe biranın kapağını çevirdi ve kendisi için bir tane açmadan önce bana uzattı. "Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı.

"Burası çok güzel." Tuzlu havadan yapış yapış olmuş koltuğumda arkama yaslandım ve okyanus manzarasını, suda parıldayan gümüş bir ay terliğini, kıyıya vuran dalgaların sesini dinlendirici bir ninni gibi içime çektim.

"Evet, öyle. Pasifik Okyanusu'nu ilk kez gördüğümde... herhangi bir okyanusu... on altı yaşındaydım. Hayatımda gerçeğin hayali karşıladığı tek andı." Daha fazlasını duymak isteyerek bekledim, benimle kendinden bir parça paylaşacağını hissediyordum.

"Ben ve Remy sörf yapmayı öğrenmek istedik. Kendimize kaykay yapmayı öğretmiştik, aynı şeyi sörfte de yapabileceğimizi düşündük. Bir gün Shane'in babası Jimmy'den sörf tahtası kiraladık. Eskiden bir sörf dükkânı vardı." Başımı salladım, onunla hiç tanışma fırsatım olmamasına rağmen Jimmy'nin kim olduğunu bildiğimi onayladım.

"Bize birkaç temel şey öğreteceğini söyledi." Dylan nefesinin altında kıkırdadı. "Bizi buraya getirdi ve kum üzerinde alıştırma yaptırdı. Ben çok

Kızgındım. Sadece suya girmek istedim. Ama nedense kaldım ve bize anlattığı her şeyi dinledim. Sanırım bunun nedeni kimsenin bana bir şey öğretmek için zaman ayırmamış olmasıydı. Ve o sadece havalı, sakın bir hippie adamdı. Zen'ini bulma konusunda çok başarılıydı."

Ergen Dylan ile Shane'in daha yaşlı bir versiyonunun sörf yaparken birbirlerine bağlandıklarını hayal ederek gülümsedim. "Shane gibi mi?"

"Shane'den bile daha rahattı. Her zaman en iyi tavsiyeyi o verirdi. Her zaman dinlediğimden değil. Ama üniversitedeyken Remy gitmişti... Shane gitmişti... ve ben Jimmy'yle takılır, ot içer, hayattan falan konuşurdum."

"Onu özölüyorsun," dedim usulca.

"Tanıdığım en iyi adamdı. Bu çatıda evlendi. Bana bir gün Surf Lodge'u satın alıp restore etmek istediğini söylemişti. Ama hiç şansı olmadı."

Onun hikayesini düşündüm. Dylan için bu sadece eski bir otel değildi ve parayla da ilgili değildi. Tarihin bir parçasına, Jimmy'nin bir parçasına tutunmak istiyordu ve bunu yapabilmesinin yollarından biri de Surf Lodge'u restore etmektir. "Burası senin için çok şey ifade ediyor."

Başını salladı. "Ama duygusal nedenlerle bir şey satın almak genellikle kötü bir iş karardır."

"Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı." Elimdeki şişeye baktım, bir kez daha babamın yüce dolar dışında herhangi bir şeye ne kadar az saygı duyduğunu hatırladım.

"Senin sorunun değil. Bir yolunu bulacağım." Sesi kendinden çok emin geliyordu ama durum ne olursa olsun bu sözleri söyleyeceği hissine kapıldım. "Ollie'yle ne oldu?"

"Artık arkadaşım olamayacağını söyledi," dedim, bu sözlerin kesinliği beni yeniden vururken midem bulanıyordu.

"Hâlâ sana aşık."

Moralim daha da bozuldu ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Gözlerimin önünde duran şeyi göremeyecek kadar kör, aptal mıydım gerçekten? Kalbime bir suçluluk duygusu saplanmıştı ve bunun hiç geçmeyeceğini düşünüyordum. "Bilmiyorum. Belki de."

"Buraya gel." Kucağını sıvazladı.

Cazip ama tehlikeli. Ona ne zaman çok yaklaşısam, bu sadece daha fazlasını istememe neden oluyordu. Bu gece olanlardan sonra onunla şu anda konuşmamalıydım bile.

"Neden bu gece benimle gelmek için ısrar ettin?" Tekrar sordum, sesim acıyla karıştı.

"Sana söyledim," dedi, onu sorguladığım için kızgın görünüyordu. "O bara yalnız gitmeni istemedim." Sesi yumuşadı. "Arkadaşlığınızı mahvetmeye çalışmıyordum."

Sesindeki samimiyeti duydum ama yine de. Belki de arkadaşlığımı mahvetmek istememişti ama yine de olmuştu. Kalbimde, kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığını biliyordum. Dylan'ın bu gece benimle gelmesine izin vermiştim. Kollarını bana doladığında onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştım. Beni bir şey yapmaya zorlamamıştı, ben teşvik etmiştim.

Berbat ettim.

"Bu konuda tek başıma oldukça iyi bir iş çıkardım."

Birasını yere bıraktı, ayağa kalktı ve beni tüy kadar hafifmişim gibi kollarına aldı, sonra oturdu, beni kucağına aldı, bacaklarım sandalyesinin kolundan sarkıyordu, kolu sırtımdaydı. Kıpırdandım, kaçmaya çalıştım, biram şişeden akıp kapüşonuna sızdı. Beni tuttu ve bırakmadı.

"Benimle savaşmayı bırak. Sadece rahatla." Burnunu yanağıma sürttü ve dudaklarımın köşesini öptü. "Yukarı bak, Starlet."

Başımı arkaya eğdim ve gökyüzünde salınan yıldızlara baktım. Çocukken, uzanıp dokunabileceğim kadar yakın olduklarını düşünürdüm. Şimdi ise inanılmaz derecede uzak görünüyorlardı.

"Hâlâ yıldızlardan dilek diliyor musun?" diye sordu birasını dudaklarına götürerek.

"Hayır." En parlak yıldızı aradım ve onlara dilek dilemeyi ne zaman ya da neden bıraktığımı hatırlamaya çalıştım. "Eskiden yıldızlara dilek diler miydin?"

"Asla."

Bakışlarım ona takıldı. Yıldızları izliyordu, başı sandalyenin arkasına yaslanmıştı, boğazı açıktaydı. Yalamak istedim. Yüzümü içine gömmek. Onun yerine biramdan bir yudum aldım. "Neden olmasın?"

Bir omzunu silkti, gözleri hâlâ gökyüzündeydi. "Anlamını göremedim."

"Peki ya doğum günü mumlarını üflediğin zaman? O zaman bir dilek tuttun mu?"

"Hayır."

"Bu... gerçekten üzücü."

Dylan usulca güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?" Başımı salladım. Kalçamı sıktı. "Dileklerinden herhangi biri gerçekleşti mi?"

"Evet." *Beni öptün.*

"Ne dilediğine dikkat et derler." "Belki de onları dinlemeliydim."

Sanki dileğimin ne olduğunu biliyormuş gibi dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dileğimin gerçekleşmiş olmasının iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum. Kaçınılmaz gibi gelmişti.

Ay ışığında kenarları daha keskin, saçları daha koyu ve teni daha solgun görünüyordu. Tüm renkleri atılmış siyah beyaz bir fotoğraf gibi. Burada onunla birlikte olmak, yıldızlı bir Şubat gecesinde 1950'lerden kalma bir otelin çatısında onun kucağında oturmak gerçeküstüydü. Uzun zamandır bu benim hayalimdi, bir yıldızın üzerindeki dileğimdi ve şimdi gerçekleştiğine göre, bu konuda ne yapacağımdan emin değildim.

Ne dilediğinize dikkat edin.

Vücudumu döndürerek arkamda yerde duran çantaya uzandım. Dylan uzanıp çantayı benim için aldı ve kucağıma koydu. Fıstıklı M&M'lerden oluşan bir poşeti yırtıp açtım ve birkaç tanesini ağzıma attıktan sonra poşeti Dylan'a uzattım. Başını hayır anlamında salladı, ben de şekere kolayca erişebilmek için onları kucağımda tuttum.

Sessizliğe gömüldük ve yıldızların altında biralarımızı içtik, kıyıya vuran dalgalar bizim müziğimizdi, yanağım onun köprücük kemiğine yaslanmıştı.

Dylan'a aşık olmak benim lanetimdi. Ollie ilk kaybımdı ama devam edersem onun son olmayacağını biliyordum. Dylan'la aramızdaki her neyse onun peşinden giderek çok şey kaybedecektim. Oysa onun kaybedecek neyi vardı ki?

Babam zaten onun peşinden gidecekti, yani bunun ilişkimizle hiçbir ilgisi yoktu. O ve Sienna ayrılmışlardı, yani onu çoktan kaybetmişti. Remy'nin her zaman Dylan'ı seçeceğini biliyordum. Sienna'yla arkadaş bile kalmamıştı. Ya bu yüzden işimi kaybedersem? Sienna öğrenirse beni evlatlıktan reddederdi. Her şeyi riske atmaya değer miydi?

Yolumuzda çok fazla engel vardı ve Dylan benim olabilirmiş gibi davranmanın hiçbir faydası yoktu. Ama ne zaman kalmak ya da çekip gitmek gibi bir seçenikle karşı karşıya kalsam, hep yanlış olanı yaptım.

"Çok fazla düşünüyorsun." Elini çatık kaşlarımın üzerinde gezdirdi ve saçlarımı yanağımdan sıyırdı, eli başımın arkasına doğru kayarak ona doğru eğildi. Ağzlarımız çarpıştı, aniden ve bir anda,

Öpüşmemiz açlık, ihtiyaç, istek ve daha fazlasının kışkırtıcı vaadiyle doluydu.

Dudaklarımız çiğ ve şiş olana kadar öpüştük. Çenesindeki tırnak izleri yumuşak tenimi sıyrıyordu ama umurumda değildi. Uyuşturucuya ihtiyacı olan bir keş gibi öptüm onu.

Yıldızlar öldü ve yeniden doğdu ve benim çılgın kalbim temposunu değiştirdi, onunla aynı anda atmaya başladı.

Doğru ve yanlış arasındaki çizgi bulanıklaşıp değişmişti ve tek düşünebildiğim, her şeyin çok yanlış olduğu ama çok doğru hissettirdiği bu baş döndürücü, sarhoş edici duygunun peşinden gitmektir.

Bir öpücük yüzünden. *Onun* yüzünden.

DYLAN

"S o... Woods seni satın almak mı istiyor?" Soyunma odasının kapısı yazılım mühendisimiz Raj'ın arkasından kapanırken Cruz alçak sesle konuştu. O sırada

Ofis binamızdaki spor salonunu kullanırken yaşadığımız sorun, ofisimizdeki herkesin de spor salonunu kullanmasıydı.

"Öyle görünüyor." Havlumu spor çantama attım ve üzerime bir çift siyah eşofman altı ve tişört geçirdikten sonra yüksek topuklu ayakkabılarımı giymek için banka oturdum.

"Ve tahmin edeyim... hayır dedin."

Birkaç kelime daha söyledim ama özetle 'hayır' dedim. Woods beni şahsen aramamıştı, avukatı aramıştı.

"Bu arada sen de onun kızıyla çirkinleşiyorsun. *Diğer* Kızım. Bu bir kan davası falan mı?"

"Scarlett'in bununla hiçbir ilgisi yok."

Cruz bana şüpheli bir bakış attı. "O kadar kız varken onu seçmiş olman çok saçma. Bunun sonunun iyi olmayacağını biliyorsun, değil mi? Sienna'yla aranızda olanlara baksana. Ve bu onun kız *kardeşi*."

Sanki bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Spor çantamı omzuma attım ve kapıya doğru yürüdük. "Birbirlerine hiç benzemiyorlar."

"Sienna gibi kaltak değil," diye onayladı. Sienna için kaltak doğru kelime miydi emin değilim ama sanırım onun en kötü yanını ortaya çıkardığımı söyleyebilirsiniz.

Dr. Phil değildim ama ben bile ilişkimizin zehirli olduğunu biliyordum. O bana yalanlar ve boş vaatler veriyordu, ben de cansız nesneleri yumruklayarak, bir şeyleri kırarak ya da çekip giderek ilişkiyi canlı tutuyordum.

Kendi saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalıyordu. Öyle bir noktaya geldi ki, o gözyaşlarına boğulmadan ya da benim bir pislik olduğumu haykırmadan aynı odada bile bulunamaz olduk.

Yine de onu her terk edişimde geri dönmem, bir kez daha denemem için bana yalvarmıştı çünkü 'bir dahaki sefere her şey farklı olacaktı'. Bunu daha önce nerede duymuştum? Neden daha fazla işkence için geri dönmeye devam etmiştik? Biliyorsam ne olayım.

İşte aptallığın tanımı: Aynı aptalca şeyleri yapmaya devam etmek ve farklı sonuçlar beklemek.

Evet, Sienna'yı unutmuştum ama Scarlett farklı bir hikâyeydi. O bir meydan okumaydı ve ben hayatımda hiçbir meydan okumadan geri adım atmamıştım. Beni daha önce hiç uğraşmak zorunda kalmadığım bir şey için çalıştırıyordu ve mavi taşaklar bir yana, bu sadece canlandırıcı değil, eğlenceliydi de.

Scarlett beni mutlu ediyordu ama bundan daha çok onu mutlu etmek istiyordum. Shaggy Doo ile arkadaşlığını bozmak gibi bir niyetim yoktu, ama doğrusunu söylemek gerekirse, Shaggy Doo'nun hâlâ ona aşık olduğunu fark etmemiştim. Sanırım bunu doğum günü gecesi fark etmeliydim. Ama hadi ama, o pislik onu aldatmıştı. Ne bekliyordu ki? Scarlett'in hâlâ 'sadece arkadaş' olabileceklerini düşünmesi saflıktı.

Kabul edelim, erkekler bölgeciydi, hak iddia ediyorduk ve başka bir pisliğin gelip bölgemize işemesini istemiyorduk. Scarlett artık benimdi. Başka biriyle takılmayacağım anlamında.

Çekip gitsem daha mı iyi olurdu? Kesinlikle evet. Ama gidecek miydim? I
gerekir.

Anlaşıldığı üzere, evrenin hastalıklı bir mizah anlayışı varmış.

"Neden onunla konuşmak istiyorsun?" Cruz sordu, gözleri şüpheyle kısılmıştı, park yerindeki arabalarımıza doğru ilerlerken telefonu kulağına dayalıydı. Başını salladı ve bir kahkaha attı. "Senin iyilik perisi rolünü oynamana ihtiyaçları yok, bebeğim."

Bebeğim?

Cruz telefonunu bana uzattı. Kaşlarımı kaldırdım. "Nicola arıyor. Bir iyiliğe ihtiyacı olduğunu söyledi."

Nicola'nın benden ne isteyebileceğini merak ederek telefonu ondan aldım. "Evet?"

"Hey Dylan. Dinle, Scarlett hasta. Kötü üşütmüş. İsteyim ama ona ilikli et suyu yaptım."

"Dana iliği suyu. Bu ne lan?"

"Senin için gerçekten çok iyi. Senin için de yeterince yaptım. Cinque Terre'den alıp ona götürebilir misin? Lütfen. İsterdim ama işten ayrılammam. Arayabileceğim tek kişi sensin. Remy'yi hasta edemez ve Shane hastalanırsa-"

Scarlett'in hayatındaki her Tom, Dick ve Ollie'nin adını saymadan ve neden yardım edemeyeceklerine dair bir neden belirtmeden önce uzun açıklamasını kestim. "Evet, anladım. On dakika sonra görüşürüz."

Hâlâ konuşuyor olsa da aramayı sonlandırdım ve telefonu Cruz'a geri verdim.

Cruz kaşlarını çattı. "Telefonu bana geri vermen gerekiyordu, sık kafalı."

"Onu geri ara." Arabama tırmandım ve bir sonraki sözleri üzerine kapıyı çarparak kapattım.

Küçük bir ülkeyi doyuracak kadar ilikli et suyuyla donanmış olarak, parmaklarımı Scarlett'in ön kapısına vurdum ve beklemeye başladım. Hiçbir şey yoktu. Tekrar çaldım. Hala cevap yoktu, ben de açılmasını hiç beklemeden kapıyı denedim.

Lanet olsun.

Burası Los Angeles ya da New York olmayabilir, ama kapınızı kilitmeden bırakabileceğiniz kadar güvenli tek bir yer bile bilmiyordum. Herhangi biri içeri girip onu soyabilirdi. Ya da daha kötüsü.

Duvardaki düğmeye basarak oturma odasını biraz aydınlattım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

"Scarlett?" Küçük oturma odasından yarım duvarla ayrılmış mutfığa geçerken seslendim.

Dairesine sadece bir kez gitmiştim, doğum günü gecesini. Ona benziyordu. Vintage ve bir tutam modern. Gece mavisi bir kanepe, 1950'lerin ahşap sehpa ve iki uyumsuz sandalye. Biri yeşil, diğeri hardal sarısıydı. Beyaz duvarları birkaç çerçeveli sanat eseri süslüyordu ve bunların onun tasarımları olduğunu biliyordum.

Çorba kaplarını mutfak tezgâhının üzerine koydum ve koridorda ilerlerken ona tekrar seslendim, onun odasına varana kadar kafamı odalara soktum ve kapının girişinde durdum. Yatak başlığının üzerindeki peri ışıkları karanlığı aydınlatıyordu ve küçük bedeni Hawaii çiçek desenli yorganın altında büzülmüştü. Yatağının üstündeki duvarda yüzlerce Polaroid asılı duruyordu.

Gözlerimi onun Shaggy Doo ve arkadaşlarıyla gülümseyen fotoğraflarından -hayatının son on yılındaki mutlu anıların anlık görüntülerinden- ayırarak önünde çömeldim, böylece göz hizasındaydık. "Selam," dedim sessizce. "Nasıl hissediyorsun?"

Göz kapakları çırpınarak açıldı ve ışık gözlerini acıtmış gibi irkildi. Gözleri buğulanmış, yanakları pembeleşmiş ve dudakları çatlamıştı. Dalgali sarı saçları başının yan tarafına dökülmüştü. Çok genç görünüyordu, ateşi olan bir çocuk gibi, ama hasta olsa bile yine de çok güzeldi. Tehlikeli bir güzelliği vardı.

Beni sertleştirdi, ama aynı zamanda zayıflattı. Onun için.

"Ne yapıyorsun-" Öksürmeye başladı ve cümlesini bitiremedi. Gözleri açık tutamayacak kadar ağırmış gibi tekrar kapandı.

Elimi alnına koydum. Dokunuşumla irkildi, dudaklarından bir inilti kaçtı.

"Yanıyorsun."

"Ellerin çok soğuk," dedi sesi kısık bir şekilde. Ellerim her zaman olduğu gibi sıcaktı. O kadar titriyordu ki dişlerinin takırdadığını duyabiliyordum. "Çok soğuk. Isınamıyorum."

Bir dakika düşündükten sonra yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve yatağın diğer tarafına dönerek yorganı indirdim. Kısa bir bakışta benim eski kapüşonlu tişörtümü ve flanel pijama altlarımı giydiğini gördüm. Tişörtüm ve eşofmanlarımla arkasından yatağa girdim ve vücutlarımızdaki ıslığı hapsetmek için örtüleri yukarı çektim. Burası lanet bir fırın gibiydi, ama hala titriyordu, bu yüzden onu yakınımaya çektim ve vücut ısımla onu ısıtmaya çalıştım.

Scarlett tüm koruyucu içgüdülerimi ortaya çıkardı, her zaman da çıkardı. Onlu yaşlarındayken, birinin ona bulaşacağı düşüncesi midemi bulandırırıldı. Kendine göre sert ve güçlüydü, ama sanki dünya hâlâ neşe ve mucizelerle doluymuş gibi bir masumiyeti vardı. Bu yönünü severdim. Onunla ilgili pek çok şeyi severdim.

Yeraltı dövüşüme geldiği geceyi hatırlıyorum. Hiç gitmemesi gereken bir yerdi. Özellikle de tek başına, gece vakti, otobüste ve yaya olarak.

Daha da kötüsü, dikkatleri üzerine çekmişti. Geniş bebek mavileri ve dişlerinizi geçirmeniz için sizi çağıran o lanet dudaklarıyla küçük bir sarışın bomba. Ya da çiğ çiğ öpmeye. Ya da onları etrafına sarmanı... Kahretsin, şimdi bunu düşünemezdim. O hastaydı. Ateşler içinde yanıyordu, ben ise onun vücudundan yayılan sıcaklıktan taşaklarım terliyordu. Ama ben olduğum yerde kaldım, onun kişisel ısıtıcısıydım, onu sıcak tutmaya çalışıyordum.

"Daha iyi misin?" Bir süre sonra dişlerinin takırdaması durduğunda sordum.

"Mmm hmm."

Yani Scarlett Woods ile ilk kez yattım, seks yapmadık ya da uzaktan yakından cinsel bir şey yapmadık.

Gece boyunca yarı saydam bir duruma girip çıktı ve 102 derece ateşle aklını kaçırmış olmasaydı anlatmayacağından emin olduğum şeyler söyledi. 102 olduğunu biliyordum çünkü kontrol etmek için banyo dolabında bulduğum dijital termometreyi kullandım. Her saat başı. Saat başı. Ana tavuk gibi.

Ona su ve tadı görüldüğünden daha güzel olan et suyundan biraz içirdim ve saçmalıklarını dinledim. Sevimli, komik ve dürüsttü ve bana daha önce hiç istemediğim bir şeyi diletti. Birinin peri masalında kötü adam yerine kahraman olmayı.

Çünkü Scarlett Woods on bir yaşından beri bana aşık olduğunu itiraf etmişti ve ben de onun yatak odasının penceresine tırmanmışım.

SCARLETT

T Yatak odamın kapısı hafifçe çalındı ve sonra açıldı, koridordan karanlık odama ışık sızdı. Nic bana kocaman bir gülümseme verdi. ve masa lambamı yaktı. Yatağımın başucuna dumanı tüten bir kupa koyarken gözlerimi ışığa alıştırmaya çalışarak birkaç kez kıptım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yatağımın kenarına oturarak. Greyfurt duş jeli gibi kokuyordu, ıslak saçlarını şık bir at kuyruğuyla arkaya toplamıştı, üzerinde havlu kumaştan bir şort ve eskiden Aaron'a ait olan büyük boy bir Lakers sweatshirt'ü vardı.

Yastıkları başucuma dayadım ve doğruldum. Bu basit hareket bile başımı döndürdü ve öksürük krizine girmeme neden oldu.

Aptal soğuk algınlığı. Pazar günü boğaz ağrısı ve öksürükle başlamıştı. Pazartesi sabahı uyandığımda her yerim ağrıyordu ve gözbebeklerim bile acıyordu. "Topal bir erişte gibi."

"Hiç şaşırmadım. Suyunu iç."

"Et suyu mu?" Kupaya uzandım ve ellerimi etrafına dolayarak koklamak için burnuma götürdüm. "Nedir bu?" Yüzümü buruşturarak sordum.

"Sadece iç. Sana iyi gelecek. Güven bana."

"Ançuez seven kız söylüyor bunu." Bir yudum aldım. Çok kötü değildi ama daha fazlasını da isteyecek değildim.

"Ee?" diye sordu, kupamı işaret ederek.

"Fena değil." Onu yatıştırmak için bir yudum daha aldım. "Mmm. Yum."

Güldü ve yatakta sürünerek yanıma oturdu, sırtını yatak başlığına dayadı, kıskanılacak kadar uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazladı.

"Ne zamandır uyuyorum?" Pencereden dışarı baktım. Karanlıktı. Gece yarısı karanlığı gibi.

"Aşağı yukarı yirmi dört saat kadar."

Gözlerim büyüdü. "Ne?!" Burnumu kıvırdım. "Çöplükten yeni çıkmışım gibi kokmama şaşmamalı."

"Evet." Burnunun ucunu çimdikledi. "Kokuyorsun, bebeğim."

Sadece gerçeği söylerken hakarete uğrayamazdı. "Peki ya iş?"

"Senin için hasta olduğumu söyledim. Shane istediğin kadar dinlenebileceğini söyledi. Remy iyi olduğundan emin olmak için aradı."

Shane ve Remy'nin bilgilendirildiğini bildiğim için biraz rahatladım ve çorbamı içtim. Sessizdik ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Sekiz yıllık arkadaşlıktan sonra onu nasıl okuyacağımı biliyordum. Bana büyük bir şey söylemek için yanıp tutuşuyordu. Koluna bir şaplak attım. "Aman Tanrım. Cruz'la kaçtınız mı?"

Gözlerini devirdi. "Sadece bir gün oldu, on yıl değil, Rip Van Winkle. Ama bil bakalım seni kim sağlığına kavuşturdu?" Kendini beğenmiş görünüyor. Bu yüzden güvenilmezdi.

"Sen mi?" Umutla sordum. Lütfen Nic olsun.

Nic başını salladı, gülümsemesi genişledi. Sakın söyleme, sakın söyleme, sakın söyleme. "Dylan."

O söyledi. Bir iniltiyle sırtımı yastıklarına yasladım. Onun burada olduğunu hayal meyal hatırlıyordum ama bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm. Dün gece bir sürü tuhaf rüya görmüştüm ve bir noktada dev bir sosisli sandviç beni sokakta kovalıyordu. Bunu analiz etmek bile istemedim. "Gerçekten mi? Dylan beni böyle mi gördü?" Dehşetle sordum.

Ne giydiğimi kendime hatırlatmak için yorganı kaldırdım. Siyah ve yeşil ekose pijama altları ve kapüşonlu Cadılar Bayramı çorapları. Ugh. Biri beni vursun. Çantacı bir kadına benziyordum.

Nic başını salladı, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Evet. Dün onu aradım ve o da bu zorluğun üstesinden geldi."

"Onu neden aradın ki?" Çünkü gerçekten de aramayı düşünmesi gereken en son kişi oydu. Hiçbir şey öksürük ve ateş kadar romantik olamaz. Romantik bir ilişkimiz yoktu. Evet, vardı. Hayır, değildik. İçimdeki tartışma vücudumda kalan azıcık gücü de tüketti.

Tükenmişim. Kullanılmış bir bulaşık bezi gibi sıkılmışım.

"Çalışmam gerekiyordu ve senin yalnız kalmanı istemedim. Başka bir annen olsaydı onu arardım ama annen işe yaramazdı." Ne yazık ki bu doğruydı. Çocukken ateşlenmeye meyilliydim ve annem çocukluk hastalıklarımla dadının ilgilenmesine izin verirdi. Ama yine de.

Dylan mı?

"Gece kaldı ve bu sabah ayrıldı."

Soruyu sormadan önce zaman kazanmak ve cevabı duymaktan korkmak için bardağı k o m o d i n i n üzerine koydum. "Nerede uyudu?"

"Senin yatağında."

"Aman Tanrım. Bu sadece..." Ne olduğunu bilmiyordum. Ölümçül mü? Deli mi?

Nic, "Gerçekten harikaydı," dedi. "Sadece çorbayı bırakacağını ya da belki ben işten eve dönene kadar kalacağını düşünmüştüm ama elinden gelenin fazlasını yaptı."

"Hiçbir şeyi yarım yaptığını sanmıyorum." Bu da bana onun sözlerini düşündürdü: *Beni becermeye ya da dudaklarını sikime dolamaya hazır olana kadar olmaz.* Şimdi bunu düşünmeli miydim? Hayır, kesinlikle hayır. "Ama Nic, Mavericks'teki o şey..." Sanki bir ömür önce olmuş gibi geliyordu ama hâlâ taze bir yara gibi acıyordu. "Ollie'yi kaybettim."

"Biliyorum. Bu berbat bir şey."

Ertesi gün ona tüm hikâyeyi anlatmıştım, yani o da biliyordu ama ben yine de bu konuyu açma ihtiyacı hissettim. "Dylan orada olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı."

"Bunu düşünüyordum. Eğer Ollie'nin söyledikleri doğruysa, yani kalbini kırdıysan, seni herhangi bir erkekle görse de aynı sorunu yaşardı. Sadece Dylan oldu."

Birisi Dylan'ın takımındaydı. Ollie'yi hiçbir zaman Dylan'ı savunduğu gibi savunmamıştı. "Neden bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorsun?"

Cevap veremedi telefonun çaldı ve kontrol etti, ben mesajı okuyamadan ekranı gizledi. Muhtemelen Cruz'dan geliyordu. Tanıştıkları gecedan beri durmadan mesajlaşıyorlardı. İlişkileri çok kolaydı. Oğlan kızla tanışır, oğlan kıza aşık olur, kız oğlanın kemiklerini kırmak ister. Ve bunu yapmaları tamamen kabul edilebilirdi. Yollarında hiçbir engel yoktu. Kız kardeş yoktu. Ollie yoktu. İşbirlikçi baba yok.

"Eğer acele edip şu çorbayı bitirirsen, duş almak için zamanın olabilir."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz biri ön kapıyı yumrukladı. Sesi saldırgan geliyordu. Aklım hemen en olası adaya gitti. "Olamaz. Bana olmadığını söyle-"

"Sana ön kapıyı kilitlemen konusunda ne demiştin?" Dylan homurdandı. Kapının kapandığını duyduğumda gözlerim açıldı, bu Dylan'ın dairemizin içinde olduğu anlamına geliyordu. Sinsice dolaşıyordu.

"Nic," diye tısladım. "Ona burada olmadığımı söyle."

"Hey Dylan. Scarlett'in yatak odasındayız," diye bağırdı.

Hain. Yorganı başımın üzerine çektim.

Chase, Sienna'ya Sevgililer Günü'nde evlenme teklif etmişti. Onu Batı Hollywood'da şık bir restorana götürmüş ve erimiş çikolatalı lav pastası geldiğinde herkesin ve annelerinin önünde diz çöküp Sienna'ya evlenme teklif etmişti. Gözyaşları ve şampanya eşliğinde evet demişti.

Bunu bu sabah ben duştayken sesli mesaj bırakan annemden öğrendim. Sienna'dan da benzer bir hikaye anlatan bir sesli mesaj daha geldi.

İşe on beş dakikalık yürüyüşümde onu geri aradım çünkü aramamak kabalık olurdu. Normalde yürüyüşe aldırmaıdım ama kara fırtına bulutları toplanmıştı ve şemsiyem yoktu. Sonunda kendimi yeniden insan gibi hissediyordum ve soğuk algınlığından kurtulmuşum, bu yüzden ihtiyacım olan son şey sağanak yağmura yakalanmaktı.

"Tebrikler," dedim Sienna'ya, sesime coşku katmaya çalışarak ve bunun hissettiğim suçluluk duygusunu bastırmasını umarak. "Senin adına gerçekten çok mutluyum." "Teşekkürler. Annem şimdiden düğünü planlamaya başladı." Neredeyse gözlerini devirdi. Benimkiyle eşleşti.

"En azından bu ona kafasını takacağı yeni bir şey verecek."

Ona söylemeliydim. Şimdi benim için bir fırsattı. Eski erkek arkadaşını öptüm. Bana iki orgazm yaşattı. Tamam, üç. Beni sağlığıma kavuşturdu. Dün gece bana baharatlı Pho ve dondurma getirdi ve *Stranger Things*'i izledik.

Bunları ona nasıl anlatabilirdim? Aşık olmam gereken en son adama aşık olduğum için ne kadar üzgün olduğumu hangi kelimelerle ifade edebilirdim? Ben

bir sürtük. Bir fahie. Gelmiş geçmiş en kötü kız kardeş aday.

"Chase'le mutlusunuz, değil mi? Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Korkak.

Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti, ya da ben bunu hayal etmiş olabilirim. "Onu sevmeseydim evet demezdim. Birlikte gerçekten iyiyiz. Birbirimiz için iyiyiz."

"Ne ekilde?" Kuru temizlemecinin arkasındaki her zamanki yerinde bir uyku tulumunun içine bzlm olan Corbin'e doğru kotum. O bir savaş gazisiydi, unutulmulardan biriydi ve yarım dünya ötedeki bir çölde bir yerlerde aklını yitirmiti.

Plastik tama çantasını onun asker yeili spor antasnn yanına koydum ve o uyanmadan önce sıvtım. Bazen kızardı. Bazen ağladı.

Yan taraftaki taco dükkanındaki aılardan biri, sanki komplocuymuuz gibi yanından hızla geçerken bana göz kırpt.

Sienna, "Benzer gemilerden geliyoruz ve bunun önemli olduğunu dnmeyebilirsiniz ama öyle," dedi. "Ve aynı temel değerlere sahibiz."

Deli gibi açık olan birinden beklenecek bir cevap değildi. Daha çok bir psikiyatristin söyleyeceği bir şeye benziyordu. Temel değerler neydi?

"Oh. Tamam. Bu iyi bir şey. Temel değerler iyidir. Mutlu olmaya, hayatına devam etmene ve senin için doğru olan birini bulmaya sevindim," diye yarım yamalak bitirdim.

"Bu hayat çok daha kolaylatıryor. Dylan'la her şey çok yorucuydu. Çok çalışıyordu, oysa Chase gerçekten bir yetişkin gibi konuşuyor ve davranıyor."

Vücudum rahatlamıtı. Dylan çok yorulmutu. Daha fazlası için geri dönmek istemiyordu. Onu amıtı. "Sanırım doğru insan bulunca böyle oluyor. Bu kadar zor olmamalı, değil mi?"

"Sanırım değil." Bir süre sessiz kaldı. "zel biriyle tanıştn mı?"

Evet, hatta bazen benimle konuşuyor. "Hayır."

Tanrı beni yere serecekti. Gökyüzüne baktım. Bulutlar gittikçe kararıyordu.

"Belki ite seksi bir srfyle tanışrsn. Hey, komam lazım. Bir toplantıya gitmem gerekiyor. Sonra konuuruz velet," dedi, benim için eski lakabnı kullanıyordu ama ses tonu sevecendi.

Görüşmeyi bitirdikten sonra, yağmuru yenmeye çalışarak hızımı artırdım. Ön kapıya ulaşmama saniyeler kala gökyüzü açıldı ve ilk yağmur damlaları yüzüme çarptı.

Dylan St. Clair'i arzuladığım için cezam bu muydu? Ne kadar İncil'e uygun. Ya da davranışımı meşrulaştırdığım için aldığım bir ceza da olabilirdi. Sienna'nın sesi mutlu geliyordu. Sevdiği bir adamla evleniyordu. Hayatına devam etmişti. Dylan neden aynısını yapamamasındı? Bir şey vardı. Yaptığımız şeyde kesinlikle yanlış bir şey yoktu.

Kendinize bunu söylemeye devam edin. Günün birinde kendi yalanlarınıza gerçekten inanmaya başlayacaksınız.

SCARLETT

TOnunki bir randevu değildi. Sadece iki arkadaşın birlikte sıradan bir akşam yemeğiydi. Santa Ana'da küçük bir suşi mekanında. Costa'dan 30 mil uzakta.

del Rey, tanıdığımız biriyle karşılaşma ihtimalimizin düşük olduğu bir yer.

Dylan işi bittikten hemen sonra beni almıştı ve üzerinde siyah bir kot pantolon ile gözlerindeki griyi ortaya çıkaran çelik grisi düğmeli bir gömlek vardı. Yaz şimşeklerine benziyorlardı. İçten içe yanıyorlardı. Tıpkı onun gibi.

Yolcu koltuğuna tırmandığımda parmaklarım onun kalın, siyah saçlarını karıştırmak ve dağınık bir hale getirmek için kaşınıyordu. Ama kaçınmışım. *Zar zor.*

Restorana giderken Dylan'a Sienna'nın nişanlandığını söylemiş ve tepkisini ölçmek için yüzünü dikkatle izlemiştim. Ama anlayabildiğim kadarıyla bu haber onu üzmemiş ya da şaşırtmamıştı. Tek söylediği, "Başından beri birlikte olması gereken adamı bulmuşa benziyor," olmuştu. Sonra müziğin sesini yükseltti ve bu konuşma da böylece sona ermiş oldu.

Şimdi Dylan'ı sarışın ahşap masanın üzerinden, bir parça somon sashimi'yi on yıl boyunca genzini temizleyecek kadar wasabi ile kaplarken izliyordum. Titreyen çiğ balığı ağzına götürdü ve gözleri büyüyüp sulanmaya başladığında güldüm. "Vay canına," dedi başını sallayarak ve bu beni daha çok güldürdü.

Komik kısmı? Bir sonraki sashimi parçasını bir öncekinden daha fazla wasabi ile doldurdu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. O kadar gülünçtü ki gülmeden duramadım.

"Saçmalıyorsun," dedim çay fincanımın kenarından ona bakarak.

"Biliyorum," dedi gülerek.

Bu gece Dylan'ın farklı bir yönünü görmeye başlamıştım. Eğlenceli ve şakacıydı, duruşu rahattı ve Sienna'nın nişan haberinin onun dünyasını sarsmadığına ya da kalbini kırmadığına gerçekten inanmaya başlamıştım.

"Mazoşist misin sen?" Bir parça karides tempura rulosunu soya soslu kâseme batırdım ve ağzıma attım. Mmm, çok güzeldi.

"Başımın dönmesini seviyorum."

"Tuhafsın," dedim bir ağız dolusu suşinin ardından, çubuklarım paylaştığımız suşi tabağından bir parça somon nigiriye uzanmaya başlamıştı bile. İşte bu kadar açgözlüydüm.

"Sen de öylesin."

"Teşekkür ederim," dedim, bunu bir iltifat olarak kabul ederek. "Çocukken bali koklar mıydın?"

"Hayır." Dudaklarını büzerek bana çarpık bir sırıtış attı; sırıtışı o kadar çocuksu ve sevimliydi ki, insanın içini ısıtıyordu. "Whip-its her yerdeydi."

"Hiç denemedim."

Yemek çubuklarını miso ile kararmış morina balığının son parçasına saplayarak benden önce davrandı. Çenem düştü, yemek çubuklarım şimdi boş olan mavi sırlı tabağın üzerinde duruyordu ve ağzına attığında yüzümdeki ifadeye güldü. "Ne kaçırdığını bilmiyorsun."

Ha. Asla bir centilmen olmakla suçlanamaz. Onun yerine gyoza ile yetindim. Aç kalacak değildim ya. Dylan altı kişiye yetecek kadar yemek sipariş etmişti, iki kişiye değil. "Çırpma bağımlılığın ne zaman başladı?" Önümdeki seçenekleri incelerken çayımdan bir yudum alarak sordum. Kızarmış ton balığı mı yoksa başka bir gyoza mı?

"Ben sekiz dokuz yaşlarındayken Savannah'da yaşlı bir kadının evinde yaşıyorduk. Dot. Dondurmaları için buzdolabında krem şanti bulundururdu. Bayılırdım buna. En güzel günüm, ağzını emince kafayı bulduğumu anladığım gündü. Zavallı Dot. Yine bittiğini ya da almayı unuttuğunu düşünerek çıldırırdı. Yeni bir tane alır almaz onu çalar ve odamda saklardım."

Güldüm. "Sekiz yaşında bir hırsız ve uyuşturucu bağımlısı." "Genç başladım."

Yeterince yediğime ve bir ısırık daha alırsam patlayacağıma karar verdim ve masanın üzerindeki seramik demlikten kendime bir fincan çay daha doldurdum. "Kaç yerde yaşadın?"

Çubuklarını bıraktı ve birasından bir yudum alarak koltuğunda arkasına yaslandı. "Sayılamayacak kadar çok."

"Neden bu kadar çok taşındınız?" Çocukluğu hakkında daha fazla şey öğrenmek için merakla sordum. Onun hakkında, nereden geldiği ve hayatının nasıl olduğu hakkında daha fazla şey.

Bir omzunu silkti, bakışları küçük, minimalist suşi restoranında geziniyordu. Şeflerin barda oturan müşterilere servis yaptığı uzun bir suşi barının karşısındaki ahşap kabinlerden birindeydik. "Annem hep daha iyisini aradı."

"Ne iş yapıyordu?" Sık sık yer değiştirmelerinin işle ilgili olup olmadığını merak ederek sordum.

"Barmenlik yapıyordu. Diğer şeylerin yanı sıra."

'Diğer şeylerin' ne anlama geldiğini duymak için bekledim ama konuşması bitmişti.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu ve aynı anda hesabı istedi. Garsonumuz o kadar becerikliydi ki saniyeler içinde elinde hesapla masamıza geldi.

Hâlâ içmem gereken bir fincan çay ve sindirmem gereken bir yemek vardı. Bu arada Dylan garsona kredi kartını uzatmaya başlamıştı bile.

Tanrım. Bu adam. Kendisi ya da geçmişi hakkında en ufak bir şey anlatır anlatmaz beni susturdu.

"Sakin sallamayın. Ağzınızla başlığı kapatın ve içinize çekin."

"Doğru yapıyor muyum?"

"Daha derine sok. Dudaklarını etrafına sar."

Gülerek koluna bir şaplak attım. "Bu kadar çift anlam yeter."

"Kendine ve süslü Fransızca kelimelerine bak."

Çok gülüyordum ve daha kırbaçlamayı bile yapmamıştım.

Dylan marketin önündeki park yerinden geri geri çıkıp yola çıkarken ben de nasıl kırbaçlayacağımı anlamaya çalışıyordum. Kutuyu ağzıma doğru eğdim ve ağzını kapattıktan sonra bırakmadan önce birkaç saniye emdim. Başımı döndürdü, biraz sersemletti ama sevmedim. İyice ölçmek için birkaç kez daha denedikten sonra kutuyu salladım ve ağzıma krema fişkırttım.

"Mmm." Azot oksitle kafayı bulmaktansa krem şantiyi yemeyi tercih ederim. "Tatlı."

"Sikeyim. Beni sertleştiriyorsun." Bir elini direksiyonda bırakan Dylan, kot pantolonunu düzeltti.

"Beni krem şanti yerken izlemek seni sertleştiriyor mu?" Ağzıma daha fazla krem şanti fişkırtarak alay ettim. Ona sııttım ve elinde bir kutu Reddi-Wip ile orta konsola doğru eğildim. "Aç kapıyı."

Başını bana doğru eğdi, bir gözü hâlâ yoldaydı, ağzını açtı ve ben de ağzını krem şantiyle doldurdum. Sonra kutuyu elimden kaptı ve arka koltuğa fırlattı, ona ne yaptığımı hissedebilmem için elimi aşağıya doğru yönlendirdi.

Kendimi cesur ve maceracı hissederek kot pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim. Elimi itmeye çalıştı. "Sana dokunmak istiyorum," diye ısrar ettim.

"Ne dedim ben?" diye hatırlattı bana. Bu adam çok inatçıydı, söylediklerinden geri adım atmayacağını biliyordum.

"Beklemeyi tercih ettiğinizi mi söylüyorsunuz..." Elim külotunun içinden ona sarıldı. Ona daha önce hiç dokunmamıştım ama şimdi ne kadar kalın ve sert olduğunu hissedebiliyordum ve daha fazlasını istiyordum. "Kendini inkar etmeyi mi tercih ediyorsun?"

Elimi avucunun içine aldı ve uzaklaştırdı. "*Diyorsun ki* Kendini inkâr etmeyi mi tercih ediyorsun?" diye karşılık verdi.

Dudaklarımı yaladım, onu tatmak için açıklanamaz bir dürtü hissettim. Onu içimde hissetmek için. Onun her şeyine sahip olmak için, ne şekilde olursa olsun. Bunu istedim. Onu istiyordum. Ya hep ya hiç olmadıkça ona sahip olmama izin vermeyecekti. Ollie bana karşı hep çok dikkatli olmuştu. Bana camdan yapılmışım gibi davranırdı. Kırılgan. Kırılabilir. Bir parçam bunun onun için yeterli olmadığını, benden daha fazlasını istediğini biliyor olmalıydı. Yine de beni asla çok zorlamamıştı. Ve şimdi nedenini anlıyordum. Beni kaybetmekten korkuyordu. Oysa Dylan tam tersiydi. Beni sınırlarına kadar zorluyordu çünkü böyle yaşıyordu. Kaybedecek bir şeyi yokmuş gibi.

Kendimi cesur hissetmemi sağladı. O kayalık uçurumun kenarında, bilinmeyene doğru serbest düşüşün eşiğinde sallanıyordum. Dylan'la hep böyle hissederdim.

Emniyet kemerimi çözerek dizlerimin üzerine çöktüm ve orta konsola doğru eğildim.

"Ne yapıyorsun, Starlet?"

"Sana oral seks yapıyorum."

"Söyle. Kelimeleri söyle."

Derin bir nefes aldım ve çekingenliğimi bir kenara ittim. Karanlıkta daha kolaydı, tek ışık onun ön panelinden geliyordu, bu yüzden yanaklarımın alevlendiğini göremiyordu. "Dudaklarımı sikinin etrafına dolamak istiyorum."

Dylan inledi, bu alçak gırtlak sesi doğrudan içime işledi ve külotunun kemerini aşağı doğru itti. Aleti serbest kaldı ve sanki hayatımda hiç penis görmemiş gibi ona baktım. Tamam, etraftaki en deneyimli kız ben değildim. Ama Dylan'ınki kalın, uzun ve sertti, dimdik yukarı bakıyordu ve bana çok büyük göründü. Ortalamadan daha mı büyüktü? Tanrım, neden onun aletin büyüklüğünü düşünüyordum ki? Muhtemelen ağzıma girmek üzere olduğu için. Ve belki başka yerlerime de.

Karın kaslarındaki dövmeli yıldızlar aynı hizadaydı ama bu sefer gülme isteği duymadım. Azıcık bile.

Elim tabanın etrafına dolandı ve sıktım, ucunu ağzıma götürüp dudaklarımı etrafına sararken elimde seğirdiğini ve sertleştiğini hissettim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç kez yaladım.

"Bu lanet bir buzlu şeker değil," diye homurdandı. "Eğer bunu yapacaksan, benim yöntemimle yap."

"Bu ne anlama geliyor?"

Çok geçmeden anladım. Elleri saçlarıma dolandı ve başımın arkasını tutarak beni istediği yere doğru yönlendirdi.

"Sertçe em," diye emretti.

İçime alabildiğim kadar almaya çalıştım. Daha önce hiç oral seks yapmamıştım ve denediğim zamanlarda da korkup elimle iş yapıyordum. Ama Dylan'ın hırıltılı nefes alışını ve kirli ağzından hırıltı gibi çıkan kelimeleri duymak beni öylesine tahrik etmişti ki, onu sertçe emerken yanaklarım çukurlaşırken o lezzetli acıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırıyordum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Benim yüzümden çözüldüğünü bilmek beni güçlü hissettiriyordu, ağzıma o kadar sert ve derin giriyordu ki onu boğazımın arkasında hissedebiliyordum. Biraz öğürdüm ama otoyolda ilerlerken ritmimi buldum, Blackbear'ın "Girls Like U" şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çalıyordu.

"Geleceğim," diye uyardı.

"Mmm hmm," diye mırıldandım, titreşim onu sınırın ötesine itti.

Ağzıma ılık, tuzlu sıvı fışkırırken "Fuuck," dedi. O düzeltene kadar arabanın biraz savrulduğunu hissettim çünkü tabii ki ilk seferinde

Birine oral seks yapsaydım, bunu hızlı giden bir arabanın içinde yapardım.

Dilimi yarığın üzerinde gezdirdim, onu bırakmadan önce son damlayı yakaladım ve dudaklarımı yalayarak topuklarıma yaslandım. Dikkatini yola vermeden önce bana baktı ve kot pantolonunun içine girip fermuarını çekti ama düğmesini açık bıraktı.

"Oral seks yapmayan biri için hiç fena değil." "Fena değil mi?" Kaşlarımı öfkeyle kaldırarak sordum.

"Oldukça şaşırtıcı." Sırıttım. "Kotunu çıkar."

"Neden?" Ön camdan dışarı baktım ve hâlâ otoyolda olduğumuzu teyit ettim.

"Sadece yap."

Bir an tereddüt ettim, sonra koltuğuma doğru oturdum ve kot pantolonumu çıkardım, benden Golden Gate'ten atlamamı istese bunu yapacağıma ikna olmuşum. Siyah Vans'ımı tekmeledim ve popomu koltuktan kaldırarak aşağı ittim. Kot pantolonumdan sıyrılarak yere attım ve üzerimde soluk pembe pamuklu bir erkek şortu kaldı. Omuzları açık siyah kazağımın altına siyah dantelli bir sutyen giymiştim.

"Kendine dokun."

"Kendime dokunmak mı?"

Aptalca sordum. "Mmm hmm."

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Birinin önünde değil. Ama kalçalarımın arasındaki ağrı o kadar lezzetliydi ki neredeyse acı verecekti ve o izlerken kendimi boşaltma düşüncesi beni heyecanlandırdı. Emniyet kemerimi bağladım, çıplak ayaklarımı direksiyona dayadım ve elimi külotumun içine sokarak koltuğuma çöktüm. Zaten o kadar ıslaktım ki, klitorisim o kadar şişmiş ve zonkluyordu ki, kendimi boşaltmak için fazla bir şey gerekmeyecekti.

"Parmaklarını sikeyim," dedi.

İki parmağımı içeri kaydırđım ve nefesim kesik kesik çıkarken, başparmağım sıkı sinir demetini ovuyordu.

"İşte böyle. Daha yavaş. Evet, aynen böyle," diye homurdandı. Eli benimkinin üstünde hareket etti ve benimkinin baskısını artırarak beni daha derine girmeye zorladı. "Çözüldüğünü görmeme izin ver."

Kalçalarım titredi ve duvarlarım parmaklarımmın etrafında kasıldı, orgazm bir dalga gibi üzerime çökerken görüşüm bulanıklaştı, vücudumu sarsana kadar yoğunluğu arttı. Koltuğuma yığıldım, ayaklarım yere çarptı ve yavaşça şimdi ve buraya döndüm. Yanaklarım

Dylan'ın önünde mastürbasyon yaptığının farkına varmamla hararetlendi. Ancak onun hiçbir endişesi yoktu.

"Çok güzelsin. Tadına bakmama izin ver."

Parmaklarımı ağzına götürdüm ve dudakları parmaklarımın etrafına dolandı, en sevdiği ikrammış gibi parmaklarımı emdi.

Boynumun arkasından tutarak beni kendine doğru çekti, ağzını ağzıma yapıştırdı ve dilini içeri soktu. Dillerimiz birbirine karışıp ritimsiz bir şekilde dans ederken ve dişlerimiz çarpışırken benim tadım onun tadına karıştı. Elinin bir hareketiyle emniyet kemerim yuvasına geri döndü ve beni kucağına sürükledi, direksiyon simidi kıcıma saplandı, tırnaklarım kafatasını çizdi. Bu öpücüğün tatlı bir yanı yoktu. Aç, ilkel ve aceleciydi ve tekrar sertleştiğini, ereksiyonunun kalçama baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Uzaklaştığında, daha fazlası için nefes nefese kalmıştım, başım dönüyordu ve yarı sayıklıyordum, istediği her şeye söz vermeye hazırdım. Kapüşonlu gözleri yüzümde gezindi ve dudakları sanki aklımı okumuş gibi o seksi, yarı gülümsemeyle bir tarafa doğru eğildi.

Aklım başıma gelince pencereden dışarı baktım. Evinin önüne park etmiştik ve ben fark etmemiştim bile. Bu oluyordu. Hiçbir yanılsama içinde değildim. Bu gece çizgiyi aşacaktık. Onu yok edecektik.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu ve dudakları boynumun kenarına değip nasırlı avuçları kazağımın altından kayarak doğru düşünmemi imkânsız hale getirdiğinde bana geri çekilme şansı verdi.

Bir saniye bile tereddüt etmedim. "Hayır."

"Şükürler olsun. Çünkü bu gece seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğim."

Bu bir söz gibi geldi.

"Benim için kirleneceksin, Starlet," dedi sesi boğuklaşarak. Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Tanrı yardımcım olsun. Cehennemim dibindeydim ve kasabanın en pis kızı olmak üzereydim. Beni mahvedeceğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Kendi ölümümün aktif bir katılımcısı olacaktım.

DYLAN

W Belinden tutup onu kapalı kapıya doğru ittiğimde kapıdan daha yeni geçmiştik. Ellerini tuttum ve başının üstünde, tahtaya sabitledim. Ona doğru bastırarak, dilimi kulağının kabuğundan boynuna doğru sürükledim ve emme ile ısırma arasında gidip geldim. Kıvranıyor, sikime yaklaştırmaya çalışıyordu ama ben o kadar kolay teslim olmuyordum.

Beni arzulamasına, beni her şeyden daha çok istemesine ihtiyacım vardı. *Yalvarmasına* ihtiyacım vardı. Tercihen dizlerinin üzerinde, ellerini dua eder gibi kavuşturmuş. Kollarını serbest bıraktım ve kazağını başının üzerine kaldırdım. Göğüsleri siyah dantelli sütyeninin kaplarından dışarı taşmıştı ve onları tatmam gerekiyordu.

Tanrım, mükemmeldi. Sütyenini açmaya bile zahmet etmedim, aşağı çektim ve meme ucunu emip okşadım, pembe tepe daha da sertleşti. Sağ ve sol göğsü arasında gidip gelirken saçımı çekiştiriyor ve "daha, daha" diye bağılıyordu.

Bu doğru, ona daha önce sahip olduğundan daha fazlasını verirdim.

Dilim ve ellerim karnında gezinirken kıcını sıktım ve o inledi. Bu sese asla doyamayacaktım. Şimdi dizlerimin üzerinde, pantolonunu çözdüm ve aşağı çektim, soluk pembe pamuklu erkek şortunu ortaya çıkardım. Tam Scarlett'e göreymi, tatlı ve masum olanla yasak olanı karıştırıyordu. Danteli mi yoksa ipeği mi tercih edeceğimi umursamamasını çok seksi buluyordum. Ama gitmeleri gerekiyordu. Bacaklarından aşağı kaydurdım ve amını yalayıp emdim. Damlıyordu, o kadar ıslaktı ki yalayıp temizlemem bir saatimi alırdı.

"Ne istiyorsun, Starlet?"

"Sen," dedi nefes nefese, kısa tırnakları omuzlarıma batıyor, kalçaları sallanıyor, yüzümü sikmeye çalışıyordu. Ama olmadı. Bir dahaki sefere boşalmasına izin verdiğimde, içine o kadar derin gömülmüş olacaktım ki, aletimin kendi posta kodu olacaktı. "Seni istiyorum."

"Tekrar dene." Nasırlı başparmağımı şişmiş klitorisine bastırdım ve inledi, ses doğrudan kaya gibi sertleşmiş sikime gitti ve inanılmaz derecede sertleşmesine neden oldu, kotumun fermuarını zorladı. Yeterince sert bastırırsam patlayacağını biliyordum ve bunu istemiyordum. Onu henüz becermemiş olmam bir mucizeydi. "Ne istiyorsun?"

"Senden istiyorum..." Klitorisini okşadım, sadece inlemesini sağlayacak kadar, orgazm olmasına yetecek kadar değil, sonra parmaklarımı ıslak dudaklarında gezdirdim ve bir parmağımı diğer deliğine bastırıp etrafında dolaştırdım.

"Oh Tanrım," diye inledi ayağa kalkıp dilimi meme ucunun etrafında ve göğüslerinin vadisi arasında gezdirirken.

Elim boğazına dolandı, tepkisini test ediyordum. "Daha sert," dedi, gözleri yarı açıktı.

"Bana ne istediğini söyle." Elimi çekmeden önce daha sert sıktım. "Beni becermeni istiyorum," dedi, gözleri şehvetle parlıyordu. sesi alçak ve baştan çıkarıcı.

"Bu kadar yeter." Onu yerden kaldırmadan önce sertçe öptüm, bacakları belimi sardı, onu merdivenlerden yatak odama taşırken ağzı benimkine yapıştı.

Kargaşasızca onu yatağıma attım ve komodin çekmecemde sakladığım prezervatifleri aradım. Sütyeninin askıları kollarından aşağı kayarken yatağın üzerinde geriye doğru kayd, gözleri bana dikilmişti. Yarım düzine folyo paketi yatağın üzerine attım ve gözleri büyüdü, dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. Kıkırdadım ve çırlıçıplak soyundum, gözleri hala üzerimdeydi, güzel pembe dili Santa Ana'dan gelirken sikimin etrafını sarmış olan o dolgun dudakları yalamak için dışarı fırladı. Neredeyse arabayı hurdaya çevirecektim ama buna değecekti.

"Benim için ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," dedim, o daha önce hiç görmemiş gibi bakarken ereksiyonumun üzerinde bir prezervatif yuvarladım.

Bir an duraksadı, tartıştı ve ben haklı olduğumu hissettim. Misyonerlik onun cinsel deneyiminin kapsamıydı. Bu değişmek üzereydi.

Starlet her zaman bu kadar uysal değildi, beni zorladı, bana meydan okudu, ama bu sefer değil. O bunu istedi. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöktü,

Kıçını havaya kaldırdı ve omzunun üzerinden bana baktı. Avuç içim kışkının etine çarptı ve ellerimle yanaklarını ayırıp başımı eğerek önce bir yanağını, sonra diğerini ısırp parmağımla diğer deliğini yaladığımda nefesi kesildi. Daha fazlası için çaresizce yüksek sesle inleyerek geri bastırdı. Uyluklarının arasına girdim, uzunluğumu yumrukladım ve ucumu girişine yönlendirdim. Tek bir hamlede, kabzasına kadar gömülmüştüm ve lanet olsun, cennetimi bulmuştum. Yumruk gibi sıkıydı, amı o kadar ıslak, sıcak ve mükemmeldi ki sonsuza dek içinde yaşamak istiyordum.

Harekete geçmeden önce ona alışması için bir an vererek durdum.

"Ohh... ohh..." diye inledi, kolları gevşedi ve göğsü yatağa çöktü, yüzünün bir tarafı kömür grisi çarşafıma bastırdı. Saçlarını avuçlayıp onu yataktan kaldırdım ve omzunun üzerinden bana baktı. Öne doğru eğilerek onu sert ve derin bir şekilde öptüm, elim klitorisini ovma için altına uzandı. Anında patladı.

"Aman Tanrım. Dylan," diye çığlık attı, sıkı duvarları beni sıkıyor, tüm vücudu sarsılıyordu. Taşaklarım sıkılaştı ve onun sert nefes alışının sesi ve titreyen vücudunun hissi beni geçici olarak kör eden bir orgazma sürükledi. En iyi performanslarımdan biri değildi. Kaç dakika dayanmıştım? Sikişimin saygınlığını koruyacak kadar değil, orası kesin. Ama umurumda bile değildi.

Prezervatifi attıktan sonra birlikte yatağa uzandık, başı göğsümdeydi, kolum ona sarılmıştı ve içimi garip bir huzur duygusunun kapladığını hissettim. Birkaç uzun an boyunca sessizdik, nefes alışverişlerimiz dışında ses yoktu ve onunla birlikte olmanın beni mutlu ettiğini fark ettim.

"Bunun için cehenneme gideceğim," dedi Scarlett, seks sonrası sigaramı içerken, başı kucağımda, aletim onun için yeniden sertleşiyordu.

Düşmüş bir melek. Bana Lucifer de. "Güzel. Arkadaşlığı kullanabilirim."

Onu iki kez daha becerdim ve vücudu benimkine sarılmış halde uykuya daldı. Bacakları birbirine dolanmış, yanağı atan kalbime yaslanmış, elim kalçasına sarılmıştı. İşte böyle uyuduk, bedenlerimiz birbirine kavuşmuş aşıklar gibi kaynaşmıştı.

İşte o zaman gerçekten boku yediğimi anladım.

Birkaç saat sonra uyandığımda, güneş yeni doğmaya başlamıştı, soluk sarı güneş ışıkları Scarlett'in altın rengi teninde dans ediyordu. Onu uyandırmamaya dikkat ederek vücudunu benimkinden ayırdım ve yorganı üzerine çektim.

Yatağımın başucundaki masadan telefonumu aldım, cevapsız aramaları ve annemden gelen sesli mesajı görünce içimden küfrettim. Telefonum sessizdeydi. Onu yanımda banyoya götürdüm. Çılgın annemin ne istediğini de görebilirdim. Çişimi yapıp ellerimi yıkadıktan sonra sesli mesajını dinledim ve sonra onu geri aramadan önce tekrar dinledim, midemin çukurunda hasta bir his vardı.

Aramam sesli mesaja düştü. Tekrar denedim. Ve tekrar. Ama hiç açmadı.

Sikeyim.

Önsezilerim Remy hakkında değildi. Annemle ilgiliydi.

Yerde unuttuğum kot pantolonumu giydim ve şifonyerimden temiz bir gömlek aldım.

"Hey," dedi Scarlett'in uyku sersemi sesi arkamdan. Yüksek topuklu ayakkabılarımı giymek için yatağın kenarına oturdum, aklım Vegas'a olabildiğince çabuk gitmenin lojistiğine odaklanmıştı. Kollarını arkamdan bana doladı ve çenesini omzuma dayadı. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

Ellerini çözdüm ve ayağa kalkarak yerdeki giysilerini toplayıp ona doğru fırlattım. "Giyin. Seni bırakacağım," dedim kaba bir şekilde.

Topuklarının üzerine oturdu ve pencereden dışarı baktı. Dışarısı neredeyse hiç aydınlık değildi. "Tamam. Hâlâ sörf yapmaya gidiyor muyuz?"

"Plan değişikliği."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Oh. Ama-"

"Tanrı aşkına. Bunu tartışacak vaktim yok. Yapacak işlerim var. Giyin hadi." Kesinlikle yanlış bir şey yapmadığı halde onu terslediğim için kendimi bok gibi hissederek odadan çıktım ama korku ve dehşet beni hoşbeş etmekten aciz hale getirmişti.

Dairesine giderken sessizdik. Alt dudağını çiğniyordu, üzgün ya da kırgın ya da her ikisi birden, ama bunu daha iyi hale getirmek için söyleyecek bir şey bulamadım. Ben de varsayılan moduma geçtim. Kesinlikle hiçbir şey söylemedim.

Dairesinin önünde durduğumda "Bu bir hata mıydı?" diye sordu. "Yani, evet, öyle olduğunu biliyorum, ama sen-"

"Bir şey oldu," diyerek sözünü kestim. Şu anda herhangi bir şey hakkında ne hissettiğime dair en ufak bir fikrim yoktu ve duygulardan falan bahsedecek zihinsel kapasiteye sahip değildim. "Gitmem gerek."

"Evet, tamam, nasıl olduğunu anlıyorum. Tanrım. Gerçekten çok aptalım." Ben daha tek kelime edemedim, aklım başka yerde olduğu için hazır bir cevabım da yoktu, arabadan inmiş ve kapıyı çarpmıştı.

Kapı kapanır kapanmaz gaza bastım ve Scarlett'i ve Costa del Rey'i arkamda bırakarak caddede hızla ilerlemeye başladım.

DYLAN

I Vegas'a gitmeye karar verdim. Arabayla dört saatten az bir sürede oraya varabilirdim. Arabam yanımda olacaktı ve uçuşlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım, kiralık arabalar veya taksiler.

Müzik bangır bangır çalarken, bir yanım çoktan geç kaldığımı bilse de hız sınırını aşarak otomatik pilotta sürdüm. Önünüzde uzanan yüzlerce kilometrelik yolun ve araba kullanmaktan başka yapacak bir şeyinizin olmamasının sorunu, size düşünmek için çok fazla zaman vermesiydi. Bektan anıların saldırısına uğradım, unutmak için çok uğraştığım şeyler zihnimin ön saflarına itildi.

On iki yaşındaydım ve annemin dangalak erkek arkadaşı Remy'ye tecavüz etmeye çalışmıştı. Remy'nin kilitli yatak odasına girdiğimde, elimde beyzbol sopası, Russell'ın pantolonu dizlerine kadar inmişti ve kız kardeşimin üstündeydi, etli avuç içi onu susturmak için ağzına kenetlenmişti, pislik herif. Hâlâ küçüktüm ve iki yüz kiloluk bir pislikle boy ölçüşemezdim ama her zaman bir dövüşçü olduğum için bu beni caydırmamıştı. Öfke ve adrenalin beni ateşlemiş, bana yumruk ve tekme attığında acıyı engellemişti. Ona beyzbol sopasıyla vurmaya devam ettim, öfke beni sağır, kör ve yarı deli hale getirdi. Remy beni durdurmasaydı devam edecek ve onu ölüme terk edecektim.

Annem her zamanki gibi partiye geç kalmıştı ve bizi çöp konteynerlerinin arkasında saklanırken bulmuştu. Bize arabaya binmemizi söyledi ve sonra gece boyunca ve ertesi gün boyunca sürdü de sürdü. Çöle varıncaya kadar iç bölgelerde ve üst eyaletlerde dolaştı. Bu şekilde Vegas'ta bir karavan parkında yaşamaya başladık.

Annemin eve getirdiği erkeklere karşı tetikte, tek gözüm açık, topaklı bir kanepede uyuduğumu hatırlıyorum. Bazen Remy'nin yatak odasının kapısının hemen dışında yerde uyuyakalırdım, böylece kız kardeşime ulaşmadan önce beni geçmeleri gerekirdi.

Remy güzeldi, erkekler onu fark ediyordu ve bir daha ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Benim gözetimimde olmaz. Vegas'ta yaşadığımız bir gece, annem eve berbat bir yüz ve kırık kaburgalarla geldi. Pisliğin birinin onu dövduğünü öğrendiğimde neredeyse uyuyana kadar ağlayacaktım. Ama ağlamak yerine annemin birasıyla sarhoş olmuş ve parmak eklemlerimin derisi yırtılıp parçalanana kadar duvarı yumrukladım.

Vegas hakkındaki görüşüm mü? Umutların ve hayallerin ölüme gittiği yerdı. Başka nerede düğün şapellerinin yanında rehin dükkanları ve striptiz kulüpleri bulabilirsin? İşte bu her şeyi anlatıyordu. Bu şehir sizi başarısızlığa hazırlıyor.

Yani şu anda olmak istediğim son yer Lanet Günah şehri'ydi.

Annemin dairesi Vegas şehir merkezindeydi, Strip'e arabayla yaklaşık on dakika uzaklıktaydı. Apartman kompleksi bir vaha vaat eden ama bunu yerine getirmeyen yerlerden biriydi. Üç katlı iki soluk sarı bina, çöl rüzgarında sallanan kahverengi palmiye ağaçlarıyla çevrili boş bir yüzme havuzuna bakıyordu, güneş ışığı perişanlığı vurguluyordu. Burası tam da annemin yaşamayı sececeği türden bir yerdı. Bir kadına milyonlarca dolar verseniz ve ona her yerde yaşayabileceğini, sınırın gökyüzü olduğunu söylemeniz bile, sonunda kendini değersiz bir karavan parkında ya da şehrin yanlış tarafındaki metruk bir evde bulurdu.

Daha iyisini hak ettiğine hiç inanmamıştı ve bu inancını çocuklarına da aktarmıştı. Dünya sizi ait olduğunuz yere geri gönderecekse neden iyi bir şey için çabalayasınız ki?

Ön kapısına vurduktan ve cevap alamadıktan sonra anahtarımı kullandım ve dairesine girdim. Teknik olarak daire benimdi. Kira kontratı benim adıma yapılmıştı. Kirayı ben ödüyordum. Faturaları ben ödedim. Ona bildiğim tek şekilde baktım. Ona para vererek.

Dairesinin havası bayattı ve yaralı sehpanın üzerindeki kırmızı ruj lekeli filtrelerle dolu taşan kül tablasından sigara kokusu geliyordu. Minderlerinde lekeler olan bok gibi çirkin kahverengi ekose bir kanepede bej duvara yaslanmıştı. Onlu yaşlarımda üzerinde uyuduğum kanepeye çok benziyordu. Havada toz zerrecikleri uçuşuyor, güneş oturma odasındaki dikey panjurların arasından süzölüyordu ve ben her şeyi içime çekip sıradan olanı işlemeye çalışıyordum,

Annemin dairesine daha fazla girmeye cesaret edemedi önce günlük varoluşu.

Elimi yüzüme sürdüm ve koridorda durup nefes almaya çalıştım. Göğsüm sıkışmıştı ve midem çalkalanıyordu. "Anne. Kaldır kışını yataktan."

Sesim sessiz dairede yankılandı. Kapalı yatak odasının kapısının diğer tarafından tek bir ses bile gelmiyordu. Koridorda öylece durdum ve o pis bej duvarlar üzerime kapanırken bekledim. Hiçbir şey için.

Adımlarım yavaş ve ölçülüydü, kapıya yaklaştıkça deri yüksek topuklu ayakkabılarım muşambada gıcırdıyor, attığım her adımda korkum artıyordu. Elim kapı koluna doladım ve çevirdim. Kapıyı iterek açtım, annemin yatak odasına girdim ve ucuz parfümünün kokusundan neredeyse öğürecektim. Sürdüğü parfümden nefret ediyordum. Tatlı ve iğrençti ve ucuz kimyasallar gibi kokuyordu. Yatak odası boştu.

Burada olmayabilir. Dışarı çıkmış olabilir.

Kapalı banyo kapısının önünde durduğumda bunu umuyordum. Aynı yöntem. Derin nefes al. Nefes al. Nefes ver. Alnımdaki teri kolumun tersiyle sildim. Siyah Henley'imın yakası beni boğuyordu.

Lanet olsun. Kapıyı açtım ve koridorda durdum, önümdeki sahneyi anlamaya çalışırken ayaklarım olduğum yere sabitlendi. İlk başta gördüklerimi algılayamayacak kadar şok olmuştum.

Kırmızı bir deniz.

Çok fazla kırmızı var.

Elbisesi. Beyaz fayanslardaki kan. Banyo suyu. Ruju.

Küvette bir elbise giyyordu. Dudakları kırmızıya boyanmıştı. Tırnakları da öyle. Teni hayalet gibi solgundu, simsiyah saçlarına karşı sapsarıydı.

Ve kan... her yerdeydi.

Safra boğazımın arkasını yaktı. Tuvalet eğildim ve midemde hiçbir şey kalmayana kadar kustum.

Doğrulup elimin tersiyle ağzımı silerken gözüm telefonuna takıldı. Bileğinden damlayan kan gölünün içinde yatıyordu. Boş bir Jack Daniels şişesinin yanında.

Durup düşünmeden onu kucağıma aldım ve ölü annemi koridordan geçirerek yatak odasına götürdüm. Onu neden küvette bırakmadığımı bilmiyordum. Banyoda kırmızı bir su izi bıraktım.

yatak odasına götürdü ve onu tozlu gül rengi yatak örtüsünün üzerine yatırdı. Elbisesi gibi ucuz, ipeksi bir örtüydü ve zayıf bedenine yapışıyordu.

Maskara gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken banyoya döndüm ve iki ucuz, ince havlu alıp birini sabun ve suyla köpürttüm. Yüzünü ovarak temizledim, makyajın her izini sildim, sanki hayattaki tek görevim yapmacıklığın katmanlarını soyup çıplak tenini ortaya çıkarmakmış gibi.

Neden o kadar makyaj yapmıştı? Bileklerini kesmeden önce görünüşü için zaman ve çaba harcamış gibi. Dikey olarak, yatay olarak değil.

Onu bulacak kişinin ben olacağımı biliyordu. Ben olacağımı *biliyordu*.

Küçük bir çocukken annemin dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünürdüm. Bana dans etmeyi öğretti. Her şeyin yavaş dansını. Onu mutfakta ya da yaşadığımız yerin arka bahçesinde gezdirirdim. Eli elimde, kolum belinde, sanki küçük bir çocuk değil de bir erkekmişim ve başka bir yüzyıldan iki kişiymişiz gibi. Onu döndürür ve geri sarardım, utanırdım ama içten içe yavaş dans etmekte bu kadar iyi olduğum için gurur duyardım. Bu onun yüzünde bir gülümseme yaratırdı. Bu ona neşe verirdi ve bu da beni kral gibi hissettirirdi.

Rae St. Clair, zorlu yaşam onu ele geçirmeden önce güzeldi. Eskiden hayalleri vardı. Onlara ne olduğunu bilmiyordum. Ya da ona. Hayat, sanırım.

Telefonumu cebimden çıkarıp, sabahın ikisinde cevap vermeyi ihmal ettiğimde bıraktığı sesli mesajı tekrar oynattım ve ölü annemle yatak odasında durdum, kanlı banyo suyu yere damlıyordu ve her kelimeyi tekrar dinlemek için kendimi zorlarken ayaklarımın altında bir su birikintisi bırakıyordu.

"Wayne beni terk etti, bebeğim. Kalacağına söz vermişti. Gerçekten farklı olacağını düşünmüştüm. Keşke telefonu açsan. Sana daha önce söylemem gereken şeyleri söylemek için bir şans istiyorum. Çok yorgunum, bebeğim. Çok yorgunum, biliyor musun? Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. İyi bir anne olmadığımı biliyorum ama olmak istedim, gerçekten istedim. Hepsi bebeklerimden vazgeçmem için benimle konuşmaya çalıştı ama ben vazgeçmedim, bu yüzden o ikiyüzlülerden kaçtım ve bir daha arkama bakmadım. Bana şeytan dediler. Size şunu söyleyeyim, o Baptist papaz bir aziz değildi, değil mi?"

"Seni çok seviyorum. Sen benim ilk aşkımdın ve sanırım son aşkım olacaksın. Umarım bunu hep hatırlarsın. Artık büyümüş olsan da, her zaman benim küçük oğlum olacaksın. Her şey kötü değildi. Güzel zamanlarımız da oldu, değil mi? Bak ne kadar ilerledin. Ve kız kardeşin, sanırım onu kıskanıyordum, hala da kıskanıyorum. Kendi kızımı. Bir düşünsene. O

güzeldi. Bütün erkeklerin başını döndürürdü. Genç kız olduğunda, erkekler artık beni eskisi gibi fark etmiyorlardı. Hepsi Remy'yi istiyordu, değil mi? Russell hakkında buna inanmayı hiç istemedim... Üzgünüm. İstemedim işte."

Ağlıyordu, gözyaşları yüzünden kelimeleri birbirine karışıyordu ve arka planda akan suyun sesini duydum. Banyo yapıyordu, içinde öleceği banyoyu. "Gerçek şu ki, her zaman en çok seni sevdim. Ve sanırım bu bir anne için itiraf edilmesi korkunç bir şey. Kız kardeşin çok kibirliydi ve benden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Ve sen... sen her zaman onu bana tercih ettin. Sanırım sadece seni kendime istedim. Umarım bir gün beni affedebilirsin. Hoşça kal, bebeğim."

*Onu affetmek
mi? Orosu
çocuğu!*

Telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım. Şifonyerinin üzerindeki ayna paramparça oldu, çatlaklardan oluşan bir kaleydoskop yatakta yatan kadının görüntüsünü bozdu.

"Hayır!" Yumruğumu alçıpana vurarak kükredim. "Bunu bize yapamazsın. Bunu yapmaya hakkınız yok."

Duvarı yumruklamaya devam ettim, parmak eklemlerimin üzerindeki deri kırıldı, parke zemine kan damladı. Sıva çatladı, duvar delik deşik oldu ama yine de yetmedi. Dünyayı yıkmak ve ateşe vermek istedim.

Kolumu şifonyerin üzerinde gezdirirken göğsüm kabardı, makyaj malzemeleri ve parfüm şişeleri havada uçtu. Odasını darmadağın ettim, mobilyaları alt üst ettim, ucuz ahşaplar duvara çarptıkça parçalanıyordu ve yıkacak bir şey kalmadığında duvara yaslandım ve aşağı kaydım, kırım yere çarptı. Başımı ellerimin arasına alarak, annemin yatak odasının zeminine, enkazın ortasına oturdum, onun sevgisinin ağırlığı ciğerlerimdeki tüm oksijeni sıkkan bir yükü. Acımı hafifletmek için kalbimin üzerindeki boşluğu ovuşturdum ama işe yaramadı.

Sen buna aşk mı diyorsun? Yaptığın şey, bana her zaman yaptığın şey, sevgi değil.

Onun aşkı hastalıklı ve çarpıktı. Benim ve Remy'nin büyürken başımıza gelen her boktan, ruhumuzu mahveden şey onun yüzündendi. Kendi annemiz. Kendimiz için bunu yapamayacak kadar küçükken bizi büyük kötü dünyadan koruması gereken kişi, belayı kapımıza kadar getirmiş ve çocukluğumuzu elimizden almıştı.

Şimdi kolay yolu seçmiş ve bir kez daha kendi pisliğini temizlemek için beni terk etmişti.

Bir sigara yaktım, kesikleri çiğ ve kanlı olan berbat elimin parmakları arasına sıkıştırdım ve bir nefes çekerek ciğerlerimi nikotin ve katranla doldurdum. Sigarayı içtikten ve klas bir piç gibi yere attıktan sonra telefonumu aldım. Ekranı çatlamıştı ama hâlâ çalışıyordu.

Başparmağım yeşil arama düğmesinin üzerinde gezindi. Şu anda istediğim tek kişi oradaydı. Sadece onun tatlı sesini duymak istiyordum. Yalan yok, boş vaatler yok, kurnazlık ya da manipülasyon yok. Dürüst, gerçek ve cesur.

Scarlett'i aramak yerine 911'i aradım.

Polis geldikten ve onların tüm rahatsız edici sorularını yanıtladıktan ve annemin cesedi kaldırıldıktan sonra ortalığı temizledim.

Sonra Wayne Briggs'i aramaya gittim.

Geceyi acil serviste geçirdi. Ben de geceyi sarhoşlar koğuşunda geçirdim. İlk defa bir geceyi hapiste geçirmiyordum. Ama annem için verdiğim son mücadele olacaktı.

SCARLETT

"A Buna cevap verecek misin?" Nic ağzına bir avuç parmesanlı patlamış mısır tıktırarak sordu. Aşırı derecede *Riverdale*, sanki hayatımda daha fazla drama ihtiyacım *varmış* gibi, ama şimdi gözlerim telefon ekranıma yapışmıştı.

Neden beni gece yarısı arıyordu?

Dört gün. Dün geceki hatadan yeterince hızlı kurtulamamış gibi beni evimin önünde bırakıp gittiğinden beri dört gün geçmişti.

Onunla birlikte olmak pek çok açıdan yanlıştı ama olmaması gereken açılardan da çok doğrudu. Elbette, seks harikaydı. Beni daha fazlasını ister halde bırakmıştı. Ancak son birkaç gündür düşüncelerimi tüketen şey, aradaki anlar ve sonrasındaki anlardı.

Öpücükleri. Yumuşak ve tatlı. Aç. Alaycı. Eğlenceli. Elleri ve ağzı tenimin her santimini ezberlemek istercesine okşuyordu.

Eğer sadece seks olsaydı, unutmak daha kolay olurdu. Ve sanırım Dylan'ı bu kadar tehlikeli yapan da buydu. Bir an neredeyse acı verecek kadar sert, bir an sonra nazik ve şefkatli. O mükemmel bir fırtınaydı. Vahşi. Tahmin edilemez. Evcilleştirmek ya da kontrol etmek imkansızdı. Ortalığı kasıp kavurabilecek güzellikte bir şeydi. Çok yaklaşırsan seni yok edebilirdi.

Ve her zaman fırtınaya çok yaklaştım.

Ama kalbim bir kez daha reddedilmeyi kaldıramadı.

Telefonum çalmayı bıraktığında, "Onunla konuşmak gibi bir niyetim yok," dedim. Nic bu kez onu savunmaya çalışmadı.

Telefonum tekrar çalmaya başladı ve bir kez daha cevap vermedim. Nic telefonumu almadan önce üç kez daha aradı. "Eğer sen cevap vermezsen, ben veririm. Sadece ne istediğine bak ki şovumuza geri dönebilelim."

Telefonu elinden kaptım ve cevap verdim. "Ne istiyorsun?"

"Beni alman gerekiyor," dedi Dylan, kelimeleri bulanıklaşarak. Arka planda çalan Guns N Roses'ın "Welcome To The Jungle" şarkısının sesinden onu duymak için zorlandım. "Hastaneye götürmen gerek."

"Neden dışarıda sarhoş oluyorsun?"

"Gel ve beni al, Starlet."

"Arabam bile yok. Taksi çağır."

Aramayı kestim ve tırnağımı çiğnedim. Neden suçlu hissedeyim ki? Hissetmemeliydim.

"Ne istiyormuş?" Nic sordu.

"Hastaneye götürmek için. O sarhoş."

"Pislik."

"Aynen öyle."

"Ama seni sağlığına kavuşturdu," diye ekledi, gözlerimiz elimde yeniden çalmaya başlayan telefona kaydı.

Bunu mantıklı bir şekilde, reddedilmenin acısını hissetmeyen akıllı başında bir insan gibi düşünmeye çalıştım. Kız kardeşi doğum yapacaktı. Orada olmak istiyordu ve belli ki araba kullanamayacak kadar sarhoştı. Yardım için beni arıyordu.

Neden ben? Lanet olası bir arabası bile olmayan birini aramak hiç mantıklı değildi. Cruz'u aramalıydı.

Ama ardı arkası kesilmeyen telefonlara daha fazla dayanamadım, ben de pes ettim ve telefona cevap verdim.

"Neredesin sen?" Kızgınlığımı gizlemeye bile çalışmadan tersledim. Arka planda yeni bir şarkı. Hâlâ yüksek sesle. Def Leppard mı?

"O Last Stand'de, sevgilim."

Kaşlarım birbirine çatıldı. Sesi tanıyamadım. "Um, kimsiniz?"

"Adım Cal Whitaker. Oğlunuz kötü durumda. Sanırım bir arkadaşına ihtiyacı var."

"O benim oğlum değil ve biz gerçekten arkadaş değiliz." Şimdi sadece küçüklük yapıyordum.

Cal kıkırdadı. "Nasıl istersen. Gelip onu alabilir misin? Arabası burada ama araba kullanacak durumda değil, ben de değilim."

"Seni bir yere bırakmamı ister misin?" Sormayı düşündüm. "Hayır, hayatım. Sadece gel ve onu al."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Telefonu kapattıktan sonra Nic'e baktım.

İç çekti. "Bırak da üzerime bir şeyler giyeyim."

Kanepeden fırladık ve rekor sürede giyindik. Dakikalar sonra, ben başparmağımı çiğnerken Nic'in Son Direniş esprileriyle Son Direniş'e doğru yola çıktık.

Nic barın önünde durduğunda ikimiz de pencereden dışarı baktık. Dylan tuğla duvara yaslanmıştı, dudaklarının arasında yanan bir sigara vardı, başının üzerindeki neon tabela onu maviyle yıkıyordu. Sigarasından çıkan duman havaya karışarak yüzünün üzerinde bir sis perdesi oluşturuyordu. Siyahlar giymiş, koyu renk saçları dağınık, dövmeleri ve sigarasıyla bir albüm kapağına aitmiş gibi görünüyordu.

Nic, "Gerçekten çok sarhoş görünüyor," dedi. "Sizi götürmemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Arabası burada. Ben hallederim." "İyi olduğundan emin olmak için burada bekleyeceğim."

Orta konsola uzandım ve ona sarıldım. "Seni seviyorum. Gelmiş geçmiş en iyi arkadaş olduğun için teşekkürler."

Güldü ve beni tersledi. "Defol git buradan. Oğlunun yardıma ihtiyacı var."

Ve adamım, gerçekten de öyle. Dylan'a doğru yürüdüm ve ağzının kenarından duman çıkarırken önünde durdum, kan çanağı mavi-gri gözleri bana odaklanmaya çalışıyordu. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı ve çenesinde onu son gördüğümde beri tıraş olmamış gibi kirli sakallar vardı.

Yüzüne kazınmış keder ve acıyı, elmacık kemiğinde kavgaya karışmış gibi duran morluğu gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Sigarasından bir nefes daha çekti, sonra yere atıp yanmasına izin verdi. Çizmemin altında ezdim ve tekrar ona odaklandım.

"İyi misin?" Tutmak için değil ama hasarı incelemek için eline uzandım. Dokunuşum nazik olmasına rağmen yüzünü buruşturdu. Parmak eklemleri kabuk bağlamıştı ve eli şişmiş görünüyordu. "Ne oldu?"

"Fark etmez." Parmak eklemlerinin arkasını elmacık kemiğimin üzerine hafifçe dokundurdu. "Tatlı, tatlı Scarlett."

Dokunuşundan uzaklaştım ve derin bir nefes aldım, sesindeki şefkate ve gözlerindeki hüzne karşı kendimi çelikleştirmeye çalıştım. Ne zaman

Beni diğer erkekler için mahvedeceğini söylemişti, şaka yapmıyordu. "Gitmeliyiz."

Sözsüz bir şekilde anahtarlarını bana uzattı ve duvardan iterek park alanındaki arabasına doğru tökezledi. O kadar sarhoştı ki emniyet kemerini yuvasına oturtmak için üç deneme yapması ve bir sürü küfür savurması gerekti.

Hastaneye gidiş sessizdi. Ben koca cipi kullanırken o yolcu koltuğunda sızmıştı ve uyurken sinsice ona bakıyordum. Hastanenin park yerine girip motoru durdurduğumda emniyet kemerimi çözdüm ve koltuğumda dönerek göz kapakları açılana kadar birkaç dakika onu izledim. Doğrulup iki elini saçlarında gezdirdi ve şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Hastanedeyiz. Remy'nin bebeği olacak," diye hatırlattım ona. Kapıyı iterek açtı ve arabadan yuvarlanarak çıktı, dizleri betona çarpmadan önce kapıyı tuttu.

"Lanet olsun," dedi ve sanki kendisine haksızlık edilmiş gibi kapıyı sertçe çarparak kapattı.

Doğum merkezinin beşinci katta olduğunu teyit ettikten sonra asansörü beklerken, "İyi olacak," dedi. "İyi olmak zorunda. Onu kaybedemeyiz." Kelimeler boğazından acı çekiyormuş gibi döküldü ve kısa bir an için adamı değil çocuğu gördüm. Dağınık siyah saçları ve kollarımı ona sarıp sorunlu ruhunu yatıştırmak istememe neden olan kırılganlığıyla acı verici derecede güzel bir çocuk.

Nasıl oluyordu da bir an boğazını yumruklamak isterken bir an sonra onun için ağlayabiliyordum? Bu onun süper gücüydü. Derimin altına, kalbime ve kafamın içine böyle giriyordu.

"Onu kaybetmeyeceksin, Dylan. O iyi olacak. Yakında amca olacaksın. Her şey yoluna girecek." Asansörün kapıları açıldığında ve içeri girmeden önce birkaç kişinin inmesini beklediğimizde ona güvence verdim. Sessizlik içinde beşinci kata çıktık ve Hasta Kabul masasına giden tabelaları takip ettik. Beşinci kat sarı ahşap ve kereviz yeşili ile dekore edilmişti ve duvarlarda fırça darbeleriyle yapılmış resimler vardı. Sakinleştirici ve dingindi, alan açık ve havadardı ve bir hastaneden çok bir otele benziyordu.

Planım, ben masada haberleri kontrol ederken Dylan'ı bekleme alanında bırakmaktı. Hemşireler onun viski kokusunu alırlarsa bayılabilirler ya da onu eve gönderebilirlerdi. Birkaç kişi Dylan'a meraklı bakışlar atarken

sallana sallana oturma alanına doğru ilerledi. Bacağı sehpaye çarptı ve küfrederek sehpayı tekmeledi. Bir kere. İki kez. Üç kez. Sonra döşemeli bir sandalyeyi uçurdu. Yan yattı, sağlam ahşap iskeleti hâlâ sağlamdı, Tanrı'ya şükür.

Onun nesi vardı? Koltuğa oturup dövmeli parmaklarıyla şakaklarına masaj yaparken sandalyeyi düzelttim ve dişlerimi sıktım.

Yaşlı bir kadın, çantasını kucağına koymuş, ayak bileklerini kavuşturmuş, adamın bariz sarhoş haline kaşlarını çatı.

"Buraya böyle geldiğin için kendinden utanmalısın," diye tıslayarak gözlerini ona dikti. Üzerinde lavanta rengi bir twinset ve inciler vardı, ağarmış kahverengi saçları düzgün bir bukleye toplanmıştı.

Dylan bir kahkaha attı ve ona orta parmağını gösterdi. "İşte senin fikrin benim için bu kadar önemli."

Aman Tanrım.

Çenesi düştü. "Seni bu bekleme alanından çıkarttırmalıyım." "Git kendini becer," dedi Dylan, başını eğerken gözleri kapanıyordu. Sanki onu desteklemesi gerekiyormuş gibi duvara sırtını dayadı.

Kadın hışımla ayağa kalktı ve ona bir kez daha pis pis baktıktan sonra Hasta Kabul Bankosuna doğru koşarak uzaklaştı. "Bekle," diye arkasından seslendim. Dylan'ı bırakıp kadının peşine düştüm ve masaya varmadan ona yetiştim. "Lütfen. O sadece... genelde böyle değildir. O-"

"Küfürbaz bir sarhoş." Dudaklarını büzdü ve sanki korunmaya ihtiyacı varmış gibi kollarını göğsüne yasladığı çantasına doladı.

"Tacizci değil." Tamam, az önce onu sözlü olarak taciz etmişti ama onun ima ettiği anlamda küfürbaz bir sarhoş değildi. "Lütfen. Sadece..." Omzumun üzerinden baktım. Dylan uyuyordu, başı yana düşmüştü, masumiyetin resmiydi. Ya da tepeden tırnağa siyah giyinmiş dövmeli kötü bir çocuk ne kadar masum görünebilirse o kadar masumdu. "Daha fazla sorun çıkarmayacak."

Böyle bir garanti veremeyeceğimi bildiği için bana şüpheli bir bakış attı. "Benden duymuş olma, tatlım." Kolumu okşadı. "Böyle erkekler sadece kalbini kırar."

Bu bilgece tavsiyeyi verdikten sonra bekleme alanına döndü ama odanın karşı tarafındaki bir koltuğa geçti. Kriz önlenmişti, rahat bir nefes aldım ve masaya baktım. Wilder bebekten henüz haber yoktu, bu yüzden Dylan'ın yanındaki koltuğuma döndüm ve bir süre telefonumda gezindim. Gözlerini üzerimde hissedince başımı çevirip ona baktım.

Hastane ışıkları altında daha da kötü görünüyordu. Sanki günlerdir uyumamış gibiydi.

"Sana ne oldu Dylan?"

Sorumu duymazdan geldi ve elimi kucağına çekti, çok daha büyük olan nasırlı eli benim küçük elimi içine aldı ve ben kenetlenmiş ellerimize, birbirine geçmiş parmaklarımıza baktım ve buna bir anlam vermeye çalıştım. Ama yapamadım.

Böyle çocuklar sadece kalbini kırar. Ne kadar haklıymış.

Benim biraz havaya ve boşluğa ihtiyacım vardı, onun da bir an önce ayılması gerekiyordu. Shane ve Remy onun böyle sarhoş bir şekilde ortaya çıkması hakkında ne düşünürlerd? Kahve. Ona kahve getirmeliydim. Hâlâ sarhoş olacaktı ama en azından kafein haberleri duyduğunda onu daha uyanık hale getirebilirdi.

Kararımı verdim, ayağa kalktım. "Gidip sana kahve getireyim." "Beni bırakacak mısın, Starlet?"

"Yakında döneceğim."

"Herkes gidiyor," diye mırıldandı. Gözleri tekrar kapandı ve birkaç saniye boyunca onu izledim, ona neler olduğunu anlamaya çalıştım, ama o büyük beyninde neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O bir muammaydı. Eksik parçaları olan bir yapboz. Tekrar yakınlaşmasına izin verirsem kalbimi ezip geçecek kötü bir çocuk. Şu andan itibaren, onu kol mesafesinde tutmalıydım. Seks yok. Öpüşmek yok. Çatılarda, hızla giden arabalarda ya da başka bir yerde samimi anlar yok.

Derin bir nefes aldım ve kahve aramak için uzaklaştım.

SCARLETT

"İ Sabah seni almaya gelirim," dedim Dylan'ın araba yoluna girdiğimde. Shane ve Remy'nin bir oğlu oldu. Ama biz almadık onunla tanışmak için. Dylan'ın içinde bulunduğu durumda değil. "Kal," dedi.

Tek bir kelime. Bir emir. Beni hastaneye götürmek için aradığını bile hatırlamıyordu. Sıfır hatırlama. Yani hayır, onun evinde kalıp kendimi daha fazla işkenceye teslim etmeyecektim. Ona yardım ederek üzerime düşeni yapmıştım ve en fazla bu kadar ileri gidebilirdim.

"Ben eve gidiyorum. Yoruldum. Sen de yorgunsun. Senin evinde hiç kıyafetim yok-"

Orta konsola doğru eğildi, motoru durdurdu ve anahtarları cebine koydu. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

O da öyle düşündü. Arabadan hızla indim, bir taksi çağırdım ve onu beklemek için garaj yolunun sonuna kadar yürüdüm. Dramatik mi davranıyordum? Belki de öyleydi. Ama kahve almaya gittiğimde aklıma başka bir çirkin düşünce geldi. Ya Dylan yalan söylediye? Ya iddia ettiği gibi Sienna'yı gerçekten unutamadıysa? Ya nişan haberi onu dibe vurdurduysa? Belki de bu yüzden günlerce kaçmış ve bu gece zil zurna sarhoş olmuştu. Ya da belki de bu onun çalışma şekliydi. Vur ve kaç.

Çok fazla belki vardı ve yeterli cevap yoktu ve ben bunları düşünemeyecek kadar yorgundum.

Birkaç dakika sonra taksi geldi ve ben kapıyı çekerek açtım. Bir el koluma dolanıp beni geri çekti, sonra öne çıkıp arabanın kapısını kapattı. "Gitme."

"Eve gitmem gerek Dylan. Bırak gideyim." Bu savaştan bıkmıştım.

Kollarını arkamdan doladı ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. "Yalnız kalmak istemiyorum. Burada kal. Lütfen," diye ekledi ve sanki kalmam için bana yalvarıyor gibiydi.

Dylan hiç yalvarmadı. Asla lütfen demezdi. Ama bu gece ikisini de yapmıştı. Ve Nic'in Dylan'ın beni sağlığıma kavuşturmasıyla ilgili söylediklerini hatırladım. Gece boyunca ateşimi ölçtüğünü, alnımı serin bir bezle sildiğini ve benim için endişelendiğini söylemişti.

Daha büyük bir insan olup onun için de aynısını yapabilir miyim?

Taksi şoförü sabırsızlıkla "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu.

Belli ki cezalandırılmaya aç biriydim. Bebekken biri beni kafamın üzerine düşürmüş olmalı çünkü evet anlamında başımı sallamam gerekirken hayır anlamında sallamışım. "Bunun için üzgünüm."

Şoför oflayıp puflayarak uzaklaştı ve beni elimden tutup evine götüren Dylan'la baş başa bıraktı. Uzun bir gece olmuştu ve onu merdivenlerden ikinci kata kadar takip ederken kendimi yorgun ve şaşkın hissediyordum.

Yatak odasında bir şifonyer çekmecesini açtı ve eliyle işaret etti. "Tişörtler orada. Ne istersen al."

O ana banyoya girip kaybolana kadar kapı aralığında bekledim ve kapıyı açık bıraktım. Birkaç saniye sonra duşun aktığını duydum ve çekmecedan yumuşak gri bir tişört alıp koridordan soldaki son yatak odasına doğru yürüdüm. Kalçamın ortasına kadar inen ve yumuşatıcı gibi kokan tişörtünü giydim, Tanrı'ya şükür onun gibi değil, dişlerime parmağımla diş macunu sürdüm ve dolapta bulduğum gargarayla gargara yaptım.

Sürünerek yatağa girdim, tüylü beyaz yorganı üzerime örttüm ve yan döndüm. Ay ışığı Fransız kapılardan içeri süzülüyor, odayı gölgeler içinde bırakıyordu.

Romeo, neden yıllar önce yatak odamın penceresinden içeri girmek zorundaydın ki? Sana asla aşık olmamam gerekiyordu.

Yatak odasının kapısının açıldığını duydum ve uyku numarası yaparak gözlerimi kapattım.

Saniyeler sonra naneli nefesi yüzümde gezindi, duş jelinin kokusu viski kokusunu maskeleydi. Gözlerimi kapattım ve nefes alış verişlerimi düzene sokarak gitmesini bekledim.

Ama bu kadar kolay pes edeceğini düşünmemeliydim.

Örtüler vücudumdan aşağı kayd ı ve beni kaldır ıp bir gelin gibi kollar ında taşıyarak eşikten geç ıp karanlık koridordan aşağıya indirdi, bu kadar sarhoş biri için adımları şaşırtıcı derecede sabitti.

"Ne yapıyorsun?" Tutuşundan kurtulmak için mücadele ettim ama o daha da sıkı tuttu. "Beni yere bırak."

"Uyuduğ unu sanıyordum."

"Sen beni uyandırana kadar öyleydim."

Yalanıma bir an bile inanmayarak homurdandı ve beni yatağ ına fırlattı. Üzerinden kalkmak için çabaladım ama eli bileğ imi kavradı ve beni geri çek ıp bedenimi kendine doğru çekti.

Kaşıklışıyorduk. Dylan kaşıklışıyordu.

"Biz... kucaklaşıyor muyuz?" Cevap olarak bir homurtu aldım. Ereksiyonunun arka taraf ıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Güvendesin Rahibe Teresa. Bu gece seni becermeyeceğ im," dedi büyücü, elini tişörtümün altından geç ır ıp karnımda gezdirerek. Omzumun üzerinden yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı.

Saniyeler sonra usulca horlamaya başladı. Göğ sü inip kalkıyor, nefes alıp veriyordu ve uyuduğ unu anladım. Karanlığ a baktım, vücudum onun kıvrımlarına doğru kıvrıldı ve uyanık kalmak için savaştım. Gözlerimi kapatıp kendimi rahat bırakırsam onun kollar ında bir bebek gibi uyuyacağ ımı biliyordum.

Ama gitmem gerekiyordu. Kırılgan kalbim bunu istiyordu.

DYLAN

TErtesi sabah hastaneye çiçeklerle ve altın folyo şeker kutusuyla geldim. Sanki yüz dolarlık bir buket ve bir düzine elle daldırılmış çikolata kaplı çilekler her şeyi telafi ederdi.

Bir gece öncesine ait anılarım bulanıktı. Scarlett'i aradığımı hatırlamıyordum ama beni hastaneye onun götürdüğünü hatırlıyordum. Shane'in bekleme odasına geldiğini ve bana bir erkek olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Ve Scarlett'e benimle kalması için yalvardığımı... *yalvardığımı... hatırlıyordum.* Ona ne kadar çok ihtiyacım olduğu aşığılayıcıydı. Bu sabah derin bir uykudan sonra uyandığımda hâlâ bitkin durumdaydım ve Scarlett gitmişti.

Şimdi, günün sert ışığında, tüm akşamdan kalmaların anasıyla, yeni yeğenimle tanışacaktım. Shane'in Remy'nin oda numarasıyla birlikte gönderdiği mesajı kontrol ettim. 503. Bebeğin adı Kai James Wilder'dı, sabah 1:42'de sağlıklı bir erkek çocuğu olarak doğmuştu, iki kilo sekiz ons ağırlığındaydı. Remy iyiydi. Anne ve bebeğin durumunun iyi olduğunu söylemişti.

Remy'nin odasına girdiğimde kapı aralığından bana baktı, yüzü gülümsemeyle aydınlanmıştı. Kız kardeşim her zaman güzeldi ama bugün göz kamaştırıcıydı. Mutluydu. Artık kendine ait küçük bir ailesi vardı.

Güneş, hastane kampüsüne, bankların ve oyun alanının bulunduğu yeşil bir parka bakan süitinin yüksek kemerli pencerelerinden parlıyordu ve tek bir bulut bile neşesini bozmuyordu. Bugün ona annemizden bahsedemeyeceğimi biliyordum. Doğru zamanın ne zaman geleceğini bilmiyordum ama şimdi olmadığı kesindi.

"Dylan. Buradasın." Kucağındaki bebeğe baktı ve lanet olsun, o kadar küçüktü ki, başını örten küçük mavi bir şapka, vücudunu saran

bebek drm gibi beyaz pamuklu bir battaniye. "Buna inanabiliyor musun?" Ben inanamadım. İnanılmazdı.

Çiçekleri ve çikolataları ilgilenmesi için Shane'e uzattım. Bana kaşlarını çattı ve bunun ona verdiğim hediyelerle bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Ama dün gece içinde bulunduğum durum hakkında Remy'ye hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum. Onu üzme istemezdi. Ve kardeşinin tutarlı bir cümle kuramayacak kadar sarhoş bir halde hastaneye geldiğini öğrenmek onu üzebilirdi.

Shane'e "Sana bir kutlama purosusu ya da esrar getirirdim ama sen sigara içmiyorsun," dedim.

"Önemli olan düşüncedir."

"Onu tutmak ister misin?" Remy yumuşak bir gülümsemeyle sordu. Başımı salladım ve hastane yatağına yaklaştım.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu, sesi endişeyle karıştı. "Spor salonunda antrenman yapıyordum," dedim, yalan dilimde hazırды.

Neyse ki satın aldı ve beni daha fazla sorgulamadı.

"Bir dahaki sefere onlara senin güzel yüzünden uzak durmalarını söyle." Homurdandım. "Göğüslerini kapatır mısın?"

"Sanki daha önce hiç meme görmedin," diye alay etti. Kız kardeşiminkileri görmeme gerek yoktu, siyah bir bornozun altına giydiğı sutyenden neredeyse dışarı sarkıyorlardı. "O küçük olabilir ama ben kendimi Dairy Queen gibi hissetmeye başladım. Al bakalım. Al onu."

Bir bebeğın nasıl tutulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eğildim ve onu kollarıma verdi ve mütevazılık adına bornozunu düzelitti. "Sadece başını desteklediğinden emin ol. Bunun dışında onu sev," dedi ben doğrulurken, bebek kollarımdaydı.

Zor olmamalı. Bu küçük adamı zaten çok seviyordum.

Kayıtsız şartsız.

Shane kendi koltuğunun yanına bir koltuk çekti ve ben de oturdum, yerleşip yeni yeğenimin yüzünü incelerken bebeğın başını desteklediğinden emin oldum.

Kabul edelim, genel olarak bebekler komik görünüyordu. Ama bu bebek mükemmeldi. Çok güzeldi. Minik parmaklarına ve pembe büzülmüş dudaklarına hayran kalmıştım. Kapalı göz kapaklarının altındaki ince damarlara.

Çok kırılgan. Çok muhtaç. Çok güvenen.

"Nasıl hissediyorsun?" Sonunda Remy'ye sormayı düşündüm.

"Yorgun ve bunalmış ama iyiyim." Biraz daha kötü görünen Shane'e

gölümsedi. Eğer bir şey varsa, Remy daha iyi görünüyordu.

ondan daha dinlenmişti. "Eve gidip biraz dinlenmelisin," dedi ona, elini sıkarak.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Benden kurtulmaya çalışmayı bırak." "Asla. Seni sonsuza dek tutacağım."

"İyi misin?" Shane bana sordu. Sesi sıradan geliyordu ama yüzündeki ifade bana farklı bir hikâye anlatıyordu.

Homurdandım ve bir omzumu silktim. Ben olmanın güzelliği, kimsenin benden normal bir insan gibi sohbet etmemi beklememesiydi.

"Yeni amcasının sorumlulukları onu bunaltmış," diye alay etti Remy. "Öyle olmalı." Shane bana şüpheyile baktı.

"İyi olduğuna emin misin?" Remy sordu. "Sienna'nın nişanı hakkında mı?"

Sienna'nın nişanı mı? Bunu tamamen unutmuştum. Olayların büyüklüğü düşünülduğünde, ikinci bir düşünceyi bile gerektirmiyordu. Haberler o kadar da şok edici değildi. "Biz bittik Rem. Uzun zamandır bitmiştik."

"Tamam," dedi yavaşça. "Sadece düşündüm ki... Yani, üzgün olman anlaşılabilir bir şey."

"Benim için sorun değil." Ses tonum amaçladığımdan daha sertti. "Her şey yolunda."

Gözleri açıldığında Kai'nin yüzüne baktım. Henüz ne renk olacaklarına karar verememişler gibi bulanık bir mavi tonundaydılar. Yüzü buruştu ve pancar kırmızısının endişe verici bir tonuna dönüştü, minik bedeni tekrar gevşemeden önce kollarımda kaskatı kesildi.

"Kahretsin," dedim gülerek, dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak.

"Gerçekten." Shane oğlunu kollarımdan aldı ve sanki çocuğunun kirli bezini değiştirmekten daha heyecan verici bir şey hayal edemiyormuş gibi yüzünde bir gülümsemeyle onu alt değiştirme masasına götürdü. İki kişilik bir işti. O ve Remy, bebeği temizlemenin ve yüzüne iştmeden temiz bir beze sokmanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken gülüyorlardı.

"Hey, hey, hey," dedi Travis, her ikisi de hediye taşıyan kardeşi Ryan'la birlikte odaya girerken. Yumruk tokuşturmayı çok seviyorlardı ve ben de selamlaşmak için sandalyemden kalktım. "Geleceğin dünya şampiyonuyla tanışmak için buradayız."

Ryan, "Shane gibi bir babayla çocuk kısa sürede havayı yakalayacaktır," dedi.

Shane, "Ona üç ya da dört yaşına kadar zaman verelim," dedi.

"Merhaba bebeğim. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun," dedi Travis, Remy'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve ona doldurulmuş bir fok balığı uzattı. "Bana Shane'in bir milyon yıl önce J-Bay'de gördüğü fokları hatırlattı."

Shane homurdandı. "Onlar köpekbalıklarıydı."

"İlk tanıştığımız gündü," dedi Remy gülümseyerek.

"Hayatımın en güzel günüydü," dedi Shane

Gitme vakti geldi. Hafıza şeridindeki yolculuklarını vedalaşmak için yeterince uzun kestim. "İşe gitmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedim Remy'ye.

"Tamam. Yakında görüşürüz. Eve döndüğümüzde sana haber veririm."

Koridorda yürürken kahkahalarının sesi peşimden geliyordu. Güzel bir hastane olmasına rağmen yine de hastane gibi kokuyordu. Bebekler doğuyordu. İnsanlar hastalanırdı. Öldüler. Ölümlülüğümüzün bir hatırlatıcısı.

Beyaz fayansların üzerindeki kanı hayal etmekten kendimi alamıyordum. Annemin cansız bedeni. Korkunç yüzü.

Alnımdan ter damlıyordu ve nefes almaya çalışıyordum ama hava ciğerlerimde hapsolmuş gibi hissediyordum.

Geldiğimde koridor bu kadar uzun ve dar görünmemişti.

Artık gerçekten terliyordum. Gözeneklerimden sızan dün geceki viskinin kokusunu alabiliyordum. Neyim vardı benim? Duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum.

Asansör düğmesine bastım. Bir kere. İki kez. Üç kez. Lanet asansör neredeydi?

Kapılar açıldı ve içeri girmek için hamle yaptım, ama ok aşağıyı değil yukarıyı gösteriyordu. Scarlett diğer asansörden indi, o da yukarı çıkıyordu ve önümde durdu. Çok güzel görünüyordu, uzun sarı saçları gevşek ve dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülüyordu, bebek mavisi gözleri berrak ve parlaktı. Yüzümü saçlarına gömmek ve onu içime çekmek istiyordum. Dünyayı unutmak.

Ama Scarlett'in önünde kendimi tamamen kaybetmek yapılacak eğlenceli şeyler listemde olmadığından, asansör düğmesine tekrar bastım. Gözlerim etrafa dalıp merdivenleri aradı. Çıkış neredeydi?

"Acelen mi var?" diye sordu.

"Bir toplantıya gitmem gerek." Yalan. Kolumun tersiyle alnımı sildim. Bu hastane yüz derece olmalı.

Konuşuyordu, kulak kabartmaya çalıştım ama belli ki söylediği şeyi kaçırmışım çünkü iç çekti. "O da neydi?" diye sordum.

"Ben sadece..." Durdu ve başını salladı. "Dün gece sana ne oldu Dylan?"

"Sarhoş oldum," diye zekice bir cevap verdim.

"İyi misin?" diye sordu, yüzümü incelerken kaşları birbirine çarpıyordu.

Hayır, iyi falan değildim. İyi olmaktan o kadar uzaktım ki, bunu ifade edecek bir kelimem bile yoktu. "Her şey yolunda."

"Tamam. Biliyor musun?" Etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Bunu bir hata olarak kabul edelim. Bence artık birbirimizi görmememiz en iyisi."

Hata mı? Pek çok hata yapmıştım, ama Scarlett onlardan biri değildi. Ne yazık ki bu kelimeler ağzımdan çıkmadı çünkü hayatımı kurtarmak için tutarlı bir cümle kuramıyordum.

Gözlerimin önünde küçük siyah noktalar uçuşuyordu ve bayılmama iki saniye kalmıştı. Dik durmak için elimi duvara dayadım ve gömleğimin yakasını gevşettim. Ölmek üzere olduğumdan oldukça emindim.

"Tamam." Geri çekildi. "Peki... sanırım sonra görüşürüz."

Tereddüt etti, bir şey söylememi bekledi. Söylemediğimde yüzü hayal kırıklığı içinde düştü. Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı, benim de gitmesine izin vermekten başka çarem yoktu çünkü kendimi kaybetmekle meşguldüm.

Asansörün kapıları nihayet açıldı ve ben de oradan çıktım.

Alabama bindiğimde camları açtım ve tam bir sinir krizi geçirdim. Kafamdan bir yük treni geçiyordu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçirdiğimi sandım.

Kendimi toparlamam yirmi dakikamı aldı.

Hayatım boyunca çok şey yaşadım ve daha önce hiç böyle bir şey başıma gelmemişti. Kendimi güçsüz hissetmeme neden oldu ve bu da kendimi toparlayamadığım için beni öfkeliendirdi.

Ofisime vardığımda saat sabahın on biriydi ve o kadar bitkin düşmüştüm ki kendimi triatlonu yeni bitirmiş gibi hissediyordum.

İş her zaman yardımcı olmuştur, bu yüzden kendimi işe verdim ve kafamdaki tüm gürültüyü engelledim. Ben yazılım geliştirmeye odaklanırken Cruz'un işin müşteri tarafıyla ilgilenmesi kesinlikle kimseyi şaşırtmayacaktı.

Her zaman iki şeyde başarılı olmuşumdur: matematik ve kodlama. Sıfır insan becerisi gerektiren iki disiplin. Basit. Mantıklı. Sayılar

ya da kalbini sikmek. Dünya bana fazla geldiğinde çekildiğim güvenli yerimdi.

Simon Woods hâlâ acınası oyunlarını oynuyor, ağırlığını koymaya çalışıyor ve her fırsatta planlarımı engelliyordu. Yeni inşaat ekibini işe aldıktan sonra işler yolunda gitmeye başlamıştı. Sonra planlama komisyonu bir sörf pansiyonu açmak için uygun izinlere sahip olmadığımı iddia eden bir dilekçe verdiğinde her şey durdu. Tamamen saçmalık.

Şaka olsun diye e-posta hesabına girdim. İnsanların e-postalarından öğrenebilecekleriniz ilginç.

Bir de şuna bakar mısınız? Simon Woods aslında The Surf Lodge'u bir butik otele dönüştürmek niyetinde değilmiş. Meğer ben onun çarkındaki bir dişliymişim. Her şeyi yıkıp lüks bir sahil oteli ve süslü mağazalarla dolu bir kordon inşa etmesini engelleyen tek şey. Woods'un arka cebinde belediye başkanının yanı sıra konseyde ve planlama komisyonunda yer alan eski dostlar kulübünün üyeleri vardı.

Bir keresinde eğlence olsun diye Bellavista Country Club'a üyelik için başvurmuştum. Golf oynadığım ya da Costa del Rey'in kurucu ailelerinden biriyle takılmak istediğim için değil, sadece ne olacağını görmek için. Şok edici. Başvurum reddedildi.

Ellerimi kirletmeye yabancı değildim ve Simon Woods'un seviyesine inmekten nefret etsem de Surf Lodge benim için önemliydi. Costa del Rey de öyle. Simon Woods planlarını gerçekleştirirse, sevdiğim kasabanın manzarası tamamen değişecekti. Küçük aile işletmeleri ve sörf dükkanları Woods'un görkemli yeniden geliştirme planlarına yol açmak için yerlerinden olacaktı.

Neyse ki burası Kaliforniya'ydı ve bir sürü aktiviste, hippie ve çevreciye çarpmadan Prada çanta sallayamazdınız. Orange County'nin iyi vatandaşlarının kendi arka bahçelerinde neler olup bittiğini bilmeye hakları vardı.

Oops. Şuna bak. Bilgi sızdırıldı. Şimdi sadece arkama yaslanıp beklemek zorundaydım.

İnsanların dilekçe vermesi uzun sürmedi. Birkaç gün içinde kasabanın yarısı bu kampanyaya katıldı. Tanrı Amerika'yı korusun. Görünüşe göre belediye başkanı

biraz zor durumda.

İşler sarpa sardıktan birkaç gün sonra Simon Woods ofisime daldı. Kahverengi saçlarının şakaklarına aklar düşmüştü ama bunun dışında on yıl önce tanıştığım aynı pisliğe benziyordu. Pahalı bir takım elbise giymiş, burnunun ucuyla bana bakan, kendini beğenmiş zengin bir piç.

"Bu şüpheli onuru neye borçluyum?"

"Bunun arkasında senin olduğunu biliyorum."

Kanıtı yoktu. Çaylak değildim. Liseden beri hesaplara giriyordum ve her zaman dikkatli olmuşumdur. ABD hükümetiyle uğraşmaya gerek yoktu. Artık yapmamamın nedenlerinden biri de buydu. Bunu en son yaptığımda, Remy ve Shane'e yardım etmek için John Hart'ın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmıştım. Gerçi bunu bilmeleri gerekmiyordu. Remy'nin bu işi kendi başına hallettiğini düşünmesi çok daha iyiydi.

"Neyin arkasında? Daha açık olmanız gerekecek." "Aptal numarası yapma. O bilgiyi sen sızdırdın."

"Dikkatli ol," diye uyardım. "Suçlamanı destekleyecek hiçbir kanıtın yok. Değersiz bir serseri olabilirim ama benim dünyamda bile buna iftira denir."

Parmağıyla beni işaret etti. "Savaşı kazandığınızı düşünebilirsiniz ama ben size savaşı kazanmak için ne gerektiğini göstereceğim."

"Sen öyle yap. Bu arada ben de Cecily'yi becereceğim," dedim, aynı zamanda becermekte olduğu asistanına atıfta bulunarak. E-postalarından öğrendiğim başka bir şey daha. Patavatsızlıklarını kâğıt üzerinde bırakmamak için gerçekten daha dikkatli olmalıydı. "Onu daha fazlası için yalvarır halde bırakacağım."

"Seni orospu çocuğu."

En azından bunu doğru anlamıştı. Ben bir orospu çocuğuydum. Hem de bir piç. "Seni alaşağı edeceğim," dedi memnun bir sırıtışla. Bu çantada. Ayağa kalkıp bileğindeki elli bin dolarlık İsviçre saatini kontrol ederken özel dikim takım elbise ceketindeki hayali tüyleri fırçaladı. "Uzun sürmez," dedi sanki öğle tatilinde bu işi bitirip tozunu almayı planlıyormuş gibi. "Sen değerli bir rakip bile değilsin."

"Beni hafife almak hata olur." Ayağa kalktım ve avuçlarımı masamın üzerinde düzleştirdim. "Şimdi güvenliği çağırıp sizi binadan attırmadan önce ofisimden defolup gitmenizi öneririm."

Ofisimden çıktı ve kapıyı ardına kadar açık bıraktı. Bu, her Tom, Dick ve Melanie'nin benim alanıma tecavüz etmesi için açık bir davet değildi ama tam olarak öyle oldu.

İmzalanması gereken bir yığın evrakı bıraktıktan sonra Melanie'ye, "Çıkarken kapıyı kapat," dedim.

Her ne kadar kutlama yapmak, zaferin heyecanını yaşamak, bu savaşı kazandığımı bilmekten memnuniyet duymak istesem de yapamazdım. Doğru insanları tanıyordu, tüm doğru bağlantılara sahipti. Karar vericilerin çoğunu arka cebinde tutuyordu. Peki ya ben? Mahallenin iyi çocuklarından biri olduğum hâlâ acı verici bir şekilde ortadaydı. Bu şehirde beni hiçbir yere götüremezdi.

Ama hiçbir zaman nazikçe boyun eğen ya da yenilgiyi kabul eden biri olmadım. Her zaman yaptığım gibi savaşıyor ve yenilecektim. Onu da, soyağacını da, kulüp üyeliğini de sikeyim.

Döner koltuğumda döndüm ve okyanusa baktım, her zaman benden kaçan huzuru bulmaya çalıştım.

Kendime işkence etmek için telefonumda geziniyor, Scarlett'in gönderdiği tüm tatlı, komik mesajları okuyordum. Sonra web sitesini açtım ve birkaç dakika boyunca fotoğraflarına baktım. Zavallı bir ezik gibi, kapatmadan önce Instagram'ını takip ettim, nasıl olduğunu, ne yaptığını, iyi olup olmadığını merak ettiğim için kendime lanet ettim.

Gerçeklik kontrolü. Babası benim ezeli düşmanımdı. Kız kardeşi, ilişkilere sonsuza dek tövbe etmemi sağlayacak kadar zarar vermiş olan eski kız arkadaşımdı. Ve Scarlett, annemin aramasını telesekretere bıraktığımda seviştiğim kızdı.

"Bence en iyisi artık birbirimizi görmememiz."

Buna hiç şüphe yok. Benden uzak durması onun yararınaydı. Ben onun ihtiyacı olmayan türden bir belaydım. Ama Scarlett rastgele bir sevişme değildi ve unutulması o kadar kolay değildi.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sonra onu geri kazanmaya çalışacaktım ve annemin intiharıyla raydan çıkmadan önce ne yapıyorsak onu yapmaya geri dönecektik.

Annemin intiharı. Hay sikeyim. Elimdeki kalem ikiye ayrıldı.

DYLAN

TKai'nin doğumunun üzerinden üç buçuk hafta geçmişti ve ben hala Remy'ye haberi vermemiştim. Annelik bunaltıcıydı, ve duyguları karmakarışık, bu yüzden Kai'yi ziyaret etmek için her uğradığımda bunu kendime saklamak için başka bir bahane buluyordum. Onu bağışlamak istedim. Onu korumak ve mutlu olması için ona bu zamanı vermek istedim ama karanlıkta bırakılmayı ne kadar takdir edeceğini bilmiyordum. Eğer tam tersi olsaydı, benden sakladığı için çok kızardım.

Yara bandını sökme zamanı.

Shane, Kai'nin yatma saatinden sonra gelmeme şaşırdığını gizleyerek ön kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti. Remy kanepeye kıvrılmıştı, üzerinde eşofmanları ve Shane'e ait olduğundan şüphelendiğim büyük boy kapüşonlu bir tişört vardı. Mutlu ve uykulu görünüyordu, yüzünde sadece benim için yumuşak bir gülümseme vardı ve bunu ona yapmaktan nefret ediyordum.

"Hey. Az önce Kai'yi kaçırdın. Biz de film izlemek üzereydik. Bize katılmak ister misin?"

"Seninle konuşmam gerek. Sen ve Shane," diye ekledim, çünkü sürekli aile olduğumuzdan ve ona güvenmeye başlamam gerektiğinden bahsedip duruyordu.

Shane, Remy'nin yanındaki kanepeye oturdu ve sanki onun desteğine ihtiyacı olduğundan şüphelenmiş gibi kolunu Remy'nin omuzlarına doladı. Onların karşısındaki sandalyeye oturdum ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Bu benim güçlü yanımdı değil.

"Sorun nedir?" Remy kaşlarını çatarak sordu. Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Annem."

"Aman Tanrım, bunu neden fark etmedim?" Kanepenin koluna vurdu. "Seni *hep* üzüyor. Onunla konuştun mu? Şimdi ne yaptı?"

Boğazımı temizledim. Bunu ona söylemenin kolay bir yolu yoktu, bu yüzden açık açık söyledim ve ona yarı doğruyu söyledim. "Aşırı dozdan öldü."

"Siktir," diye mırıldandı Shane.

Remy şaşkınlıkla bana baktı. Kelimelerin kafama dank etmesini bekledim. Sanki bir şekilde gerçeği sakladığımı ve annemizin ölümünün bir şişe hap içip uykuya dalmaktan çok daha korkunç olduğunu biliyormuş gibi bana yalancı demesini bekledim.

Annem artık peşimi bırakmıyordu. Kesik bilekler. Kanı. Wayne için aldığı kırmızı elbise. O görüntüyü kafamdan asla silemeyecektim ama kız kardeşimin de aynı yükü taşımasına izin verirsem lanetlenirdim.

Remy ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

"Ne demek istiyorsun?" Remy başını salladı, durumu kavramaya çalışıyordu. "Annem uyuşturucu kullanmaz. Yani, eskiden hiç kullanmazdı... Aşırı dozda ne?"

"Haplar." Yalan söylemek kolay geldi. Gerçeği bir yalanla örtbas ettiğim için zerre kadar suçluluk hissetmedim.

"Bu ne zaman oldu?"

"Bir ay önce." Yüzündeki ifade karşısında irkildim ve bu kadar beklediğim için kendime lanet ettim.

"Bir ay önce mi? Ama... ne? Kai doğmadan önce mi?" "Birkaç gün önce."

"Dylan," diye fısıldadı, sonunda anladığında gözleri yaşlarla dolmuştu. "Annem öldü mü?"

Başımı salladım.

"O... bir not bıraktı mı?"

Remy'nin asla duymayacağı bir sesli mesaj. Silmiştim. Başımı hayır anlamında salladım.

Yalanlar üst üste yığılıyordu ama ben bu sorulara hazırlıklıydım.

"Belki de bir kazaydı," diye düşündü.

"Evet." Yalanı besledim, bu sonuca vardığı için minnettarım.

Remy'nin annemizin hayatı hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki, ona ne kadarını anlatacağımı bilemiyordum. Remy'nin neden annemizin hayatından çıkmasını istediğini anlamıştım ve bu isteğini yerine getirdim. Ta ki kanlı sona kadar.

O sesli mesajı ikizimden saklamak yanlış mıydı? Yargıç ya da jüri yoktu, sadece vicdanım bana doğru olanın bu olduğunu söylüyordu. Nasıl

Annemizin kendi kızını kıskandığını bilmek Remy'ye yarar sağlayabilir mi? Yaramaz.

"Nerede yaşıyordu?"

"Vegas." Bu konuda da yalan söylemeyi düşünmüştüm ama hikâyemi kontrol etmek için asla aramayacağı ihtimali yüksekti. Neden benden şüphe etsin ki? "Her şeyi halletmek için oraya gittim, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

"Tek başına mı gittin? Ve bana söylemedin mi?"

"Seni üzmem istemedim."

"Demek gittin. Tek başına mı? Başka kimseye söyledin mi?" "Hayır. Senden önce kimseye söylemezdim."

Birkaç saniye sessiz kaldı, bilgiyi düşündü. Shane hâlâ kolunu Remy'nin omzuna atmış, sessizce destekliyor ve ona her şeyi sindirmesi için zaman tanıyordu. "Ama bunu tek başına yapmak zorunda kalmamalydın Dylan. Ben senin ailenim. Shane de senin ailen. Sen ve ben, Dylan. Her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Her zaman birbirimizin yanında olacağımıza söz vermiştik. Hatırladın mı?"

"Arkandaydım, Remy. Seni üzmem istemedim. Hele de her an bir bebeğin olacakken." Shane'e baktım, bana destek olması için sessiz bir yalvarış. *Aile, dostum, hatırladın mı?*

"O haklı," dedi Shane, işaretimi alarak. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Remy başını çevirdi, gözleri Shane'inkilerle buluştu. "Bu dün olmadı, Shane. *Bir ay* oldu."

"Seni bununla uğraşmak zorunda kalmaktan kurtarmaya çalışıyordum. Annemin senin için mutlu bir zaman olması gereken bir şeyi mahvetmesini istemedim, Rem." Neden bunu bir türlü anlayamıyordu?

"Asıl noktayı kaçırıyorsun. Anlamıyor musun? Tanrım, Dylan, neden bu kadar mankafasın?" Yüzü buruştu ve gözyaşlarına boğuldu.

Shane onu kollarının arasına aldı, bir eliyle başının arkasını tutarken diğer eliyle saçlarını okşuyordu. Hıçkırıklar vücudunu sarmıştı ve o kadar çok ağlıyordu ki endişelenmeye başlamıştım. Shane'in yüzündeki endişeli ifadeden onun da endişelendiğini görebiliyordum. Saçlarını okşamaya ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye devam etti ama o da benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyordu. Sonunda kendini toparlayıp gözyaşları dinene kadar sanki bir ömür boyu orada oturup onun ağlamasını dinlemişim gibi hissettim.

Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için alt kattaki banyodan bir rulo tuvalet kağıdı aldım ve ona uzattım.

Bir süre baktı, sonra gülmeye başladı ve onu benden aldı, ben de yerime döndüm. "Aman Tanrım. Bu tam sana göre. Mutfak tezgahında Kleenex var."

"Aynı işi yapar."

Shane ve ben başının nerede olduğunu anlamaya çalışarak onu yakından izlerken o birkaç tuvalet kâğıdı şeridini açtı, gözlerini sildi ve burnunu sildi. Remy'nin hayatımda sadece iki kez bu kadar çok ağladığını görmüştüm. İkisinde de Shane için. O pislik ona neredeyse tecavüz ettikten sonra bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Kamyon durağında terk edildiğimizde de tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Ya da annemin bizi geride bıraktığı diğer zamanlarda. Bu yüzden annemiz yüzünden böyle yıkılmasını beklemiyordum.

"Bunu kendi başına yapmak zorunda olduğunu hissetmen beni öldürüyor Dylan." Gözleri tekrar yaşlarla doldu ve onları sildi ve ancak o zaman kafama dank etti. Annem için ağlamıyordu. Benim için ağlıyordu. "Sana onu korumanın senin görevin olduğunu hissettirdiği için ona çok kızgıyım. Hiç çocukluğunu yaşayamadığın için çok kızgıyım. Kai'ye bakıyorum ve düşünüyorum... Bebeğimin senin yaşadıklarını yaşamasını asla istemezdim."

"Sadece ben değildim, Rem. Sen de bunu yaşadın. Sen benden daha kötüsünü yaşadın." Sanki bu aptalca bir yarışmaydı ve biz kimin daha kötü olduğu konusunda yarışıyorduk.

"Ben yapmadım. O... sen onun her zaman pisliğe sürüklediği kişiydin. Her zaman başvurduğu kişi sendin. Sarhoşken onu bardan eve nasıl getirdiğini hatırlıyorum. Ben de kapısının önünde durup onu dinlerdim. Ona karşı çok iyiydin. Ona hep uyumasını, yarın her şeyin daha iyi olacağını söyledin. Sonra bizi terk ettiğinde, kiramızı ve faturalarımızı ödemenin senin sorumluluğun olduğunu düşünürdün. Bu asla senin tek başına taşıyacağın bir yük değildi ama sen hep taşırdın. Çok inatçıydın. Bana bakmak için sen vardın ama senin kimsen yoktu Dylan. Çok yalnızdın."

"Geçmiş kurcalama. O eski bir tarih." Bunu söylediğim için ikiyüzlüydüm. Son birkaç haftayı geçmiş kurcalamaktan *başka bir* şey yapmayarak geçirmiştım. Ve vardığım sonuç, geçmişin gömülü kalmasının daha iyi olduğuydu.

"Sadece... lütfen. Yaptığın her şey için seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Yalnız olmadığını bilmeni istiyorum Dylan. Her zaman senin için burada olacağım, tamam mı? *Her zaman.*"

Ona bakamadım. Boğazımdaki yumruyu geçip yutkunamadım bile. Konuşabilmem için birkaç dakika sessiz kalmam gerekti. Boğazımı temizleyerek, "İyi misin?" diye sordum.

"Annem
hakkında mı?"

Başımı
salladım.

"Shane var. Kai var. Sen varsın. Bu yüzden iyi olacağımı biliyorum. Ama senin için orada olabilirdim, Dylan."

"Bitti. Bitti. Ben iyiyim. Yolumuza devam edelim."

"İyi değilsin Dylan. Keşke... Keşke benim sahip olduğum şeyi sen de bulabilseydin. Mutlu olmanı istiyorum. Özel birini bul. Evlenmeni. Bir ailen olsun."

"Ben senin gibi değilim, Rem. Böyle şeyleri hiç istemedim." Bu tam olarak doğru değildi. Tüm bu fikirler hoşuma gitmişti ama gerçekte bunların benim için gerçekleştiğini düşünmüyordum.

Bana bakmaya dayanamadığım hüzünlü bir gülümseme verdi. Benim için gitme vakti gelmişti. Duymak istemediği kısımları çıkararak haberlerimi vermiştim ve Shane bundan sonra onunla ilgilenecekti. Tıpkı yıllardır yaptığı gibi.

Ertesi gece Shane beni ziyaret etti. "Burası tanıdık geliyor. Sanki buraya daha önce de gelmişiz gibi," dedi ve cam çitlere doğru kayarak bakımlı çimlerimde yanıma oturdu. Shane ve ben burada en son yaklaşık iki yıl önce, Sienna ile ayrıldığımız gece birlikte oturmuştuk.

Burası yıldızların altında, tepelerin, kanyonun ve uzaktaki bir parça denizin manzarası eşliğinde oturmayı en sevdiğim yerd. Bu evi satın aldığım da, ne kadar uzağa geldiğimi takdir etmemi sağlayan şey bu manzaraydı. Sanki dünyanın tepesinde oturuyordum. Yine de şişenin dibine bakıyordum. Hâlâ her zamanki boktan adam olduğumun kanıtı.

Değişen tek şey içkimin daha pahalı olması ve manzaramın daha iyi olmasıydı.

Viskiden bir yudum daha aldım, boğazımdan aşağı kayarken yanmayı hissettim. Alkol tüm kenarları bulanıklaştırdı, tepelerdeki evlerin ışıkları puslu bir parıltıya dönüştü.

"Seni Remy mi gönderdi?" Ben sordum.

"Senin için endişeleniyor ama ben tek başıma geldim."

Ona şişeyi uzattım ama reddetti, ben de takviye edici bir içki daha aldım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ne zamandan beri *herhangi bir şey* hakkında konuşmak istiyordum ki? "Konuşacak bir şey yok."

Bana yan gözle baktı. "O zaman bir süre burada oturacağım. Yıldızları izleyeceğim." Bu yirmi saniye kadar sürdü. "Scarlett'i aramalısın."

"Yıldızları seyretmeye ne oldu?" "Plan değişikliği."

"Neden Scarlett'i arayayım ki?" Sormadan edemedim.

"Çünkü seni önemsiyor." Bunu nasıl bildiği ya da neden böyle düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ve bence sen de onu önemsiyorsun."

"Şimdi de çöpçatanlık mı yapıyorsun?"

Homurdandı. "İkinizi bir araya getirmenin akıllıca bir hareket olacağından emin değilim. Bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşünüyordum."

Bir *arkadaş*. Yine o pis kelime.

"Kai'nin doğduğu gece seni hastaneye götürmesi için neden onu aradın? Neden onun tasarımlarını dükkanda satmamız için bizimle konuştun? Ben sörf tahtası tasarımcısı aramazken neden onu işe almam için benimle konuştun? Bütün bunlar neydi?"

"Ne kadar çok soru var. Başımı döndürüyorsun." "Viski yüzünden. En son ne zaman ayıktın?" On üç yaşındayken.

"Seni buraya ben davet etmedim."

"Seni önemsemişimi o kalın kafana ne zaman sokacaksın? Daha fazlası var, değil mi? Gerçekten ne oldu?"

Sorularına cevap vermek yerine biraz daha viski içtim. Sonra bir ot yakıp tüttürdüm ve ipucunu anlayıp gitmesini umdum. Taştan kan çıkaramazsın. Ama bu onu denemekten alıkoymadı.

"Onu kim buldu? Anneni kim buldu?"

"Seni evimden kovmama iki saniye kaldı."

Sanki her şeyi çözmüş gibi başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ondan sonra bir süre sessizce yanımda oturdu, yıldızları seyretti ya da göbeğini seyretti ya da Zen insanları ne halt ediyorsa, sonunda gitmek için ayağa kalktı. "Yarın benimle sörf yapmaya gel."

"Senin bakman gereken bir karın ve çocuğun yok mu?"

"Bu yüzden sörf yapıyorum. Kendinize iyi bakmazsanız kimseye faydanız dokunmaz. Bunu zor yoldan öğrendim. Her ne yaşıyorsanız yaşayın, insanların içeri girmesine izin vermek yardımcı olur. Doğru insanları. Seni önemseyenleri. Her zaman kimseye ihtiyacın yokmuş gibi davrandığını biliyorum ama var."

Bu küçük mücevherle beni huzur ve sessizliğimle baş başa bıraktı. Ona bunu ya da başka değerli bir şeyi söylemedim ama sesi giderek babasına benzemeye başlamıştı. Her ne kadar Shane gibi, Jimmy gibi olmayı çok istesem de, ben o şekilde yaratılmamıştım.

Sen ve ben, bebeğim, türümüzün iki örneğiyiz.

Annemin bana söylediği buydu. Bana hep böyle söylerdi. Ve her ne kadar inanmak istemesem de, doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bu acıma partisine bir son vermenin zamanı geldi. Hayatıma devam etme ve geçmişi geride bırakma zamanı. Buraya kadar gelmek için çok çalışmıştım. Bir şişenin dibinde kendimi kaybetmek çok kolay olurdu ve bunun olmasına izin veremezdim.

Elimi viski şişesinin boynuna doladım ve çite bir yumruk attım. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Şişe kırıldı, camı paramparça oldu ve ben uzaklaşırken viskinin ıslattığı pürüzlü parçaları çimenlerin üzerine bıraktım.

Kıyafetlerimi çıkarıp ısıtılmış havuzuma daldım. Elimdeki kesiklerden akan kan suyu bulandırdı ve yüzdüm, yüzdüm, yüzdüm.

Sevdiğim ilk kadını unutmaya çalıştım. Annemi. Trajik bir şekilde kaybolmuş, dikkatsiz, çıkarıcı, bazen sevgi dolu, nazık, komik ve bulaşıcı olacak kadar hayat dolu bir kaltak. Ama onunla ilgili güzel anılarım o kadar uzak, o kadar uzun zaman önceydi ki, bazen bunların hepsinin bir rüyadan ibaret olup olmadığını merak ediyordum.

Ne tür bir aptal onu her zaman hayal kırıklığına uğratan, yalanlar ve boş vaatlerle besleyen, nadiren annelik yapan birinin yasını tutar ki? Aynı aptal, annesinin onurunu korumak için sayısız kavgaya karışmıştı. Başarısızlıklarına ve kendinden başka kimseyi umursamamasına rağmen, o aptal *bendim*.

Son turumu yüzmeyi bitirdiğimde, bırakmaya ve yoluma devam etmeye hazırdım.

Şu an tek istediğim o küçük güneş ışığıydı.

Kırılan parçalarımı tekrar bir araya getirmesini istedim. İçimde uzun zaman önce ölmüş olan bir şeyi canlandırmasını.

Başka bir deyişle, imkânsızı istedim.

SCARLETT

Sienna'nın nişanı annemin hayatına yeni bir soluk getirmişti ve ben de nişan partisine katılmaya zorlanmışım. Her şey mükemmel olmak. Ben de dahil. Bu gibi şeyler onun için önemliydi ve ne onun ne de Sienna için hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordum. Bu yüzden en iyi şekilde davranacağıma söz vermiştim. Bu da zar zor üç kelime söylediğim anlamına geliyordu.

Sienna ve Chase gece boyunca birbirlerine yakın durdular. Her zaman herkesten daha iyi olduğunu düşündüğünü hissettiren kendini beğenmiş bir görüntüsü vardı. Tıpkı babam gibi. Saç kesimleri bile aynıydı. Kısa ve yandan ayrılmıştı. Koyu renk bir takım elbise ve ütülenmiş beyaz bir gömlek giymişti. Sienna sıvı altın rengi bir elbise giyer ve gülümserdi.

"Çok güzel görünüyorsun Scar," demişti Sienna geldiğimde ve beni kucaklamıştı. Suçluluk duygusunun gelmesini beklemiştim ama bir süre sonra suçluluk duygusu yerini kalp ağrısına bırakmıştı.

Yapmamam gerektiğini bilsem de Dylan'ı özleyiyor ve sürekli onu düşünüyordum. Radyodaki sessizliğe bakılırsa, beni hiç düşünmüyordu. Acıtmaması gerekirdi ama acıttı.

"Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun." Gerçekten de öyle. Sienna inkar edilemeyecek kadar güzeldi. İkimiz de sarışın ve mavi gözlüydük ama benzerlikler burada bitiyordu. Uzun boylu ve salkımsöğüt gibiydi, yüz hatları klasik bir güzelliğe sahipti ve bende asla olmayan bir zarafet havası vardı.

"Annem bir serseri gibi görüneceğinden endişeleniyordu." Sienna güldü.

"Bu yüzden bana tüyler ve kırmızı tabanlı ayakkabılar gönderdi."

"Tam senlik."

"Elbette öyleler."

Milyon yıl geçse de bu kıyafeti seçmezdim - siyah ve beyaz jakarlı Louboutin'lerle tül ve tüylerden oluşan kısa siyah straplez bir karışım. Bu küçük kıyafet ikinci el bir araba kadar pahalıydı. Annem kolumdan tuttuğunda eBay'de ne kadar alabileceğimi hesaplıyordum.

"Baban nereye gitti?" diye sordu, sesi sanki misafirlerinin kocasını kaybettiğini anlamasını istemiyormuş gibi kısıktı.

"Bilmiyorum." Ondan kaçmakla meşguldüm. Şimdiye kadar iyiydi.

"Git onu bul," dedi nefesinin altından, bir elini yeni röfleli sarı saçlarının üzerinde gezdirerek. "Yarım saattir yok."

"Eminim yakında ortaya çıkacaktır. Kötü bir kuruş gibi."

"Scarlett." Elimi sıktı, gözleri yalvarıyordu. "Lütfen."

"Tamam."

"Teşekkür ederim. Göz kalemini biraz fazla çekmişsin tatlım. Alt kattaki banyoda dur ve bunu düzelt." Misafirlerini ağırlamak üzere uzaklaşmadan önce kolumu okşadı. Annemin bir dakika önce aşırı eleştirel, bir dakika sonra ise tamamen umursamaz olması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Bana en son ne zaman nasıl olduğumu sorduğunu ve cevabımı gerçekten dinlediğini hatırlayamıyordum.

Onun gerçekten umursamadığını ne zaman anlayacaktım?

Babamı aramak için etrafta dolaşan insanların arasından geçtim. Onu oturma odasında ya da yemek odasında bulamayınca kütüphaneye yöneldim. Bu sosyal toplantılar sırasında işlerini orada yürütürdü. Babam için her parti bir ağ kurma fırsatıydı. Dünya hakimiyetini planladığına şüphe yoktu.

Kütüphane kapısı hafif aralıktı ve babamın sesi kulaklarıma ulaştığında kapının önünde durdum. "Bunu kapatmayı unutma. Buraya kadar sadece o küçük pisliğe yenilmek için gelmedik."

"Karşınızda sadece St. Clair yok," dedi başka bir erkek sesi. Belediye başkanı mı? "Pek çok insan planlarınıza karşı çıkıyor."

Küçük pislik. Babamın Dylan'a taktığı isimlerden biri. Babamın planlarını duymuştum. Kasabada konuşuluyordu, yani bir sır değildi. Yine de Dylan için üzülüm. Surf Lodge'un onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Seni göreve kim getirdi, Hank?" "Seçmenler."

"Saçmalık. Seni göreve ben getirdim. Ve bunu sakın unutma. Sen benim için çalışıyorsun. Konsey... planlama komisyonu... onlar da benim için çalışıyor. Bana en zayıf halkayı bul, gerisini ben hallederim."

Eminim yapardı.

Kapıdan uzaklaşıp meşe merdivenin altına saklandım, belediye başkanı ve başka bir adam babamın kütüphanesinden çıkıp durduğum yerin aksi yönüne doğru ilerlerken sırtımı şam kâğıtlı duvara dayadım.

Sahil temizdi, gülümsememi takındım ve kütüphaneye girdim. Koyu renkli ahşap, deri ve Doğu kilimlerinin yanı sıra cilalı maun barın üzerinde Ortaçağ'dan kalma bir goblen vardı.

Babam kristal bir sürahidenden viskisini dolduruyordu ve kapı aralığına baktı, kaşları soruyla kalkmıştı.

"Selam baba." Gülümseme hala yerinde. "Annem seni arıyor."

Elinde viskiyle barın arkasından dolaşarak önümde durdu. Her ne kadar cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışsam da, babam yine de gözümü korkutuyordu. "Yine kulak misafiri mi oldun, Scarlett?"

Eğer kapalı kapılar ardında iş yapmak istiyorsa, kapının kapalı olduğundan emin olmalıydı.

"Sadece seni bulmaya geldim. Ve bölmek istemedim." Öylece bırakmalıydım. Konuşmasının tek kelimesini bile duymamışım gibi aptal rolü yapmalıydım. "Neden onun peşinden gidiyorsun? Bunu almasına izin veremez misin? Bu onun için gerçekten önemli."

Babamın gözleri kısıldı. "Neden o serseriye savunuyorsun?"

Bir kez daha çok ileri gitmiştim ama her zamanki gibi kendimi durduramadım. "Kız kardeşi için çalışıyorum, bu yüzden Surf Lodge'u neden istediğini biliyorum. Sadece kasaba için iyi bir şey yapmak istiyor."

"Kasaba için iyi bir şey," dedi sert bir kahkaha atarak. "Bu kasabanın neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Dylan St. Clair'e gelince, o da hak ettiğini bulacak."

"Ama neden? Sana ne yaptı ki?"

"O, kız kardeşini kendi seviyesine çekmeye çalışan ve başaramayan değersiz küçük bir pislik. Bana kalırsa, geldiği o çukura geri dönebilir."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. O değersiz küçük bir pislik

değildi. "Partiye geri dön, Scarlett. Ve ortalığı karıştırmamaya

çalış." Çenemi kapattım ve kütüphaneden çıktım.

Kız kardeşimin eski erkek arkadaşını babama karşı savunmak bana düşmezdi.

"Nedir bu?" Sunucuya sordum, elimle ağzımı siper ettim, aslında sandığım gibi mini turta kabuğunda çikolatalı mus değildi.

"Tavuk ciğeri mus," dedi bir sonraki kurbanına geçmeden önce, gümüş tepsi avucunun içinde dengede duruyordu.

"Tadının göt gibi olmasına şaşmamalı," dedim nefesimin altında.

Mümkün olduğunca ince davranmaya çalışarak, tavuk ciğeri musunu kokteyl peçeteme tükürdüm, buruşturdum ve kanıtı altın daldırma güllerle dolu Ming vazosunun yanına sakladım. Arkamda derin ve erkeksi bir kahkaha duydum.

"Kıç yemeyi sevmiyor musun?"

Zihinsel olarak suratımı astım ve sesin yüzünü tanımak için arkamı döndüm. Adamın şeytani bir görünüşü vardı. Kahverengi saçları mükemmel bir şekilde taranmış, hınzırca sırıtıyor ve gözlerinde sanki akraba bir ruh bulmuş gibi bir parıltı vardı.

"Bunu duydun mu?" Gülümsememi bastırmaya çalışarak sordum.

"Sırrın benimle güvende." Şampanya kadehini benimkiyle tokuşturdu.

"Ben Logan, Chase'in kardeşiyim."

"Doğru ya. Ben Scarlett, Sienna'nın-"

"Küçük kız kardeş. Biliyorum." Beyaz gömleğinin yakasını gevşetti, gözleri bir kaçış kapısı arar gibi odanın içinde geziniyordu. Bu hissi biliyordum. "Biraz temiz hava almak ister misin?"

"Çok isterim."

Tasarım elbiseleri ve takım elbiseleri içinde şampanya ve kokteyllerini yudumlayan parlak, plastik insanların arasından gülümseyerek geçtik. Bu tür sosyal toplantılardan hiç hoşlanmamıştım. Her şey çok sahte ve çok sıkıcı görünüyordu. Kahkahalar ve havadan sudan konuşmalar o kadar yapmacıktı ki çığlık atmak istiyordum. Yatları tartışan iki çiftin ve ikinci bir tatil evi almak için en iyi yer hakkında konuşan başka bir grubun yanından geçtik. Ağzımı tıka.

Yemek odasından geçerken Logan boş şampanya kadehini maun büfenin üzerine bıraktı.

mutfağı ele geçirmiş olan catering ekibi. Fransız kapılardan arka verandaya çıkarken ciğerlerimi serin gece havasıyla doldurdum. Bu partiye geldiğimden beri ilk kez doğru düzgün nefes alıyordum.

"Sende de var mı?" Logan yüzümü inceleyerek sordu. Yakışıklıydı. Neredeyse *fazla* yakışıklıydı.

"Neyi?" Şampanyamın içinden ahududu garnitürünü çıkardım ve tavuk ciğeri tadından kurtulmak için ağzıma attım. Blech.

"Küçük kardeş sendromu. Bu bir şey, biliyorsun. İşlevsiz, zengin ailelerde yaygındır."

Güldüm. "Sanırım öyle. Bende o ve başka şeyler var. Ben ailenin asisiyim," dedim iç çekerek. "Ama bu gece en iyi davranışımı sergilemeye çalışıyorum."

"Takdire şayan bir iş yapıyorsun." Sesinde bir eğlence vardı ama benimle alay ediyormuş gibi gelmiyordu. Sanki aynı takımdaymışız gibi hissettim.

"O duyguyu bilirim. Ben ailenin yüz karasıyım." Gülümsedi, dişleri ay ışığında bembeyazdı ve kendimi onun ve aile dinamikleri hakkında daha fazla şey öğrenmek isterken buldum.

"Chase ile iyi anlaşıyor musunuz?"

"Çoğunlukla," dedi ve Sienna'yla ilişkimden bahsederken benim yaptığım gibi onun da kendini tuttuğunu hissettim. "Kız kardeşini seviyor. Birbirleri için çok iyiler."

"Birbirleri için ne şekilde iyiler?" Merakımı uyandırarak sordum. Chase ve Sienna'yı sadece birkaç kez birlikte görmüştüm ve bu da hep aile toplantılarında olmuştu, bu yüzden bir çift olarak gerçekten nasıl olduklarını söylemek zordu.

"Chase'in neşelenmesi gerek. Kışında sopa varmış gibi davranmak gibi talihsiz bir eğilimi var." Bu beni güldürdü. "Kız kardeşinle birlikte olduğu için artık daha iyi. Ve Sienna..."

Tereddüt etti, devam edip etmemesi gerektiğinden emin değildi.

"Ya Sienna?" Düşünce zincirini tamamlaması için onu cesaretlendirerek sordum.

"Sadece güvenilir birine ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Güvenebileceği birine. Chase o adam. O her zaman daha sorumlu biri olmuştur. Doğrusu, o iyi bir adam."

"Güvenilir ve itimat edilir." "Kesinlikle."

Logan'ın sözlerini düşündüm. Sanırım Sienna'nın Dylan'la birlikte olduktan sonra neden bu tür bir güvenliğe yöneldiğini anlayabiliyordum. Chase daha güvenli bir seçenektir. Dylan fırtınasından kurtulduktan sonra güvenilir ve itimat edilir birine sığınmanın ne kadar zor olacağını merak ediyordum.

"Erkek arkadaşın var mı?" Logan ellerini kaldırarak sordu. "Sana asılmıyorum. Sadece merak ettim."

"Şey... hayır, bilmiyorum."

"Sesin pek emin gelmiyor."

Bu, çenemi kapalı tutmam gereken anlardan biriydi. Kız kardeşimin müstakbel eniştesine sır vermek pek akıllıca bir hareket gibi görünmüyordu. "Benim erkek arkadaşım yok. Senin özel biri var mı?"

"Bir sürü özel müşterim var," dedi çarpık bir sırıtışla. Onun bir oyuncu olması beni şaşırtmadı. O tam bir paketti. Zengin, yakışıklı, çekici. Benim tipim değildi ama onunla takılmak eğlenceliydi.

Ona tasarımlarımdan bahsettim. Bana Los Angeles-Venice Beach'te yaşadığını söyledi.

-Ve Güney Amerika'daki son sırt çantalı gezisi hakkında konuştuk.

Logan'ın telefonu bir mesajla çaldı ve telefonunu cebine koymadan önce kontrol etti. "Buradan çıkmaya ne dersin?"

"Evet," dedim biraz fazla hevesli bir şekilde ve Logan'ı güldürdüm.

"Arabayla mı geldin? Sence beni bırakabilir misin?"

Başını salladı. "Ben sürdüm ve arabam bekliyor." Kolunu uzattı, ben de benimkini onunkine doladım.

"Sen bir cankurtaransın."

"Ve sen de tam ihtiyacım olan bahanesin."

"Gidelim," dedim, oradan çıkmak için aceleyle eve doğru ilerlerken. Babamın sesi bizi büyük odada durdurdu.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi babam, odadaki herkesin dikkatini üzerine çekerek. Babamın kolu anneme sarılmıştı ve annem, göstermelik de olsa babamın ilgisini çektiği için çok heyecanlıydı. Misafirleri için hava atıyor ve nazık davranıyordu. "Sienna ve Chase'e ve yaklaşan evliliklerine. Margot ve ben Chase'e ailemize hoş geldin demekten mutluluk duyuyoruz. Hiç sahip olamadığımız oğlumuz gibi oldu. Daha iyi bir birliktelik hayal edemediğimi söylerken sanırım her iki aile adına da konuşuyorum. Chase ve Sienna aynı temel değerleri ve yaşam hedeflerini paylaşıyorlar ve ben her ikisi için de parlak bir gelecek bekliyorum."

Babamın küçük konuşması büyük bir alkış aldı ve herkes kadehlerini Sienna ve Chase için kaldırdı. Sienna babama sarıldı, babam da Sienna'yı kucakladı ve gülümsemesi gurur ve sevinçle dolup taşı. "Sizinle çok gurur duyuyorum. Başardığın her şey için. Ve isteyebileceğim en iyi kız çocuğu olduğun için."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bu gece iyice abartmıştı. Sienna bunu yalayıp yutuyor, gülümsemesi göz kamaştırıyor, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. Sanırım babamın övgü ve hayranlığını kazanmak sarhoş edici olmalı. Yoksa neden annem ve kız kardeşim bunun için yarışsınlar ki? Yoksa neden onu memnun etmek için bu kadar uğraşınsınlar?

Yıllarca kendimi onun benim hakkımdaki düşüncelerinin önemsiz olduğuna inandırmıştım ve neredeyse buna inanmaya başlamıştım. Ama böyle gecelerde, kız kardeşime övgüler yağdırdığında, kendimi dünyanın en büyük eziği gibi hissediyordum.

Logan bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni korur gibi yanına çekti. Bu jesti takdir etsem de kaşlarımı çatarak ona soru sordum.

Sırıttı ve sesini alçaltarak yaklaştı. "Kimse Bebeği köşeye sıkıştırılmaz."

Dirty Dancing göndermesine bir kakhaha patlattım. İstmeden de olsa kakhahalarım babamın dikkatini çekti. Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve odadan geçip ailemin önünde durduğumuzda beni yanından ayırmayan Logan'a baktı.

"Kızınızı eve bırakmayı teklif ettim." Gülümsemesi kibardı, daha önce bana verdiği samimi gülümsemenin aksine.

"Ve ben de evet dedim," dedim sanki evlilik teklifini kabul etmişim gibi kocaman bir gülümsemeyle.

"Çok güzel," dedi annem, ellerini birbirine vurarak, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Çok hoş değil mi Simon?"

Babamın gözleri kısıldı, nasıl bir oyun oynadığımı anlamaya çalışıyordu. Beni kontrol edememekten nefret ediyordu. Benden daha fazla ne alabilirdi? Parasını mı? Sevgisini mi? Onayını mı? Hepsini uzun zaman önce kaybetmişim. "Gerçekten. Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi Logan'a.

"Benim için zevk."

Vedalaştık. Havadan öpüştük. Annem ve babam misafirlerinin arasına karışmak üzere uzaklaştı ve ön kapı bizi çağırdı ama önce kız kardeşimle vedalaşmam gerekiyordu. Kuzenimiz Phoebe ile konuşuyordu.

"Tanrı'ya şükür aklın başına geldi," dedi Phoebe. "Bir an için endişelendim. Yani, onu bu geceki partide hayal edebiliyor musun?"

Sienna sahte olduğunu bildiğim bir gülümsemeyi zorlayarak, "Pek sayılmaz," dedi. "Karavan süprüntüleriyle takılmak senin için iyi bir görüntü değildi,"

Phoebe gülerek, elbisesiyle uyumlu pembe şampanyasından bir yudum aldı.

Bu partide bulunmayan biri için Dylan'a çok fazla ilgi gösterilmişti.

Onun yanından hiç ayrılmayan Chase, kolunu Dylan'a doladı ve Sienna ve ben bu fırsatı vedalaşmak için kullandık.

"Hemen gidiyor musun?" diye sordu, hayal kırıklığına uğramıştı.

Başımı salladım. "İş için erken kalkmam gerekiyor. Ama harika vakit geçirdim."

Sienna gözlerini devirdi. "Boktan bir yalancısın. Ama yakında plan yaparız. Los Angeles'a gelebilirsin ve birlikte takılırız. Çifte randevu yapabiliriz," diye şaka yaptı ve Logan'ın koluna hafifçe vurarak birbirleriyle dalga geçebilecek kadar yakın olduklarını söyledi. "Gerçi Scarlett'in ailenin senin için düşündüğü türden bir kız olmadığından eminim. Gemiyi çok fazla sallar."

"Tam benim tarzımda bir kız." Logan omzumu hafifçe sıktı. "Hadi birlikte kaçalım."

Ona göz kırptım. "Bana sadece tarihi ve saati ver, ben de orada olacağım." Sienna, "Scarlett'e böyle bir şey söyleme," dedi. "O bunu anında yapar.

bir kalp atışı."

"En azından Scarlett'in bir işi var," dedi Chase. "Logan gecelerini kulüplere giderek, gündüzlerini de uyuyarak geçiriyor."

"Ve gitme vakti geldi," dedi Logan. "Seni görmek her zaman güzel, kardeşim."

Logan ve ben küçük kazılara katlandıktan sonra oradan olabildiğince çabuk çıktık ve çıkmaz sokağın sonunda park etmiş tunç grisi bir Tesla'nın yanında durduk. Benim için makaslı kapıyı açtığına "Bu gece gecekonduda oturuyorum," diye şaka yaptım.

"Maserati'yi evde bıraktım."

"Bir dahaki sefere."

DYLAN

W Arabamın kaputunda oturmuş beklerken, bunu düşünmek için bolca zamanım olmuştu. Ona haber vermek için aramadım ya da mesaj atmadım.

burada olacağımı biliyordu. Böyle bir şey yüz yüze yapılmalıydı.

Ve bu gece, ona her şeyi anlatmayı planlıyordum. Her şeyi ortaya dökecektim.

Ondan hoşlandığımı bilmesini istedim. Onu sevmekten de *öte*. Geçtiğimiz ay boyunca onu tahmin edebileceğimden çok daha fazla özlemiştim.

Ve özlediğim sadece seks değildi. O da vardı. Yüzü, gülüşü, kahkahası, filtresiz ağzı, dürüstlüğü.

Doğru ya da yanlış, Scarlett'i hayatımda istiyordum ve kararım konusunda kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Farlar karanlığı aydınlatıyordu ve ben caddenin karşısındaki ve birkaç ev aşağıdaki yerimden arabanın Scarlett'in binasının önündeki sokak lambasının altında durmasını izledim. Sigaramı yere attım ve botumun tabanının altında ezdim, gözlerim Tesla'daydı. Şoför kapısı açıldı, bir adam dışarı çıktı ve ben her şeyi içime çektim -pahalı özel dikim takım elbisesini, boyunu posunu ve GQ fotoğraf çekimi için şekillendirilmiş gibi duran aptal saçlarını.

Zengin. Yakışıklı. Ünvanlı.

Bu sahne bana geçmişî hatırlatıyordu. Orada bulundum, bunu yaptım, lanet tişörtü aldım. Bu son olduğunda adı Chase Carruthers'dı. Sienna'nın onu mu yoksa beni mi aldattığı konusunda jüri hâlâ kararını vermemişti. Sonunda fark etmedi. Onu seçti.

Scarlett dahil herkes Sienna ve Chase'in kuzeni Phoebe'nin düğününde birlikte olduklarını düşünüyordu. Biz son kez ayrıldıktan *sonra*. Öyle olmadı. Sienna Chase'le o düğünden sekiz ay önce Phoebe'nin yılbaşı partisinde tanıştı. Partiye ya da düğüne davet edilmemiştim.

Şimdi, Beyaz Atlı Prens'in makaslı kapıyı açıp elini uzatmasını izliyordum. Scarlett arabadan küçük siyah bir elbise, altı inçlik stilettolar ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle çıktığında kırmızıyı gördüm. Onun için. Benim için değil.

Beni lanet bir sapık gibi gölgelerde gizlenirken görmemişti.

Tatlı ve melodik kahkahası kulaklarıma ulaştı ve karnıma bir yumruk gibi çarptı. Yakın duruyorlardı. Rahat edemeyeceğim kadar yakın. Adam bir şeyler söyledi, sesi benim duyamayacağım kadar kısıktı ve kadın başını salladı, sanki tüm dualarının cevabı oymuş gibi adama gülümsedi.

İyi geceler öpücüğünü alamadan ya da onu yatağa çekmeden onlara doğru yürüdüm.

Beni görünce Scarlett'in gözleri büyüdü ve hemen başını çevirerek önünde duran GQ modeline odaklandı. "Her şey için teşekkürler," dedi dangalağa.

Her şey tam olarak ne anlama geliyordu?

"Her zaman." Gözleri benden Scarlett'e kayıyor, bir tanışma ya da kendisine ters ters bakan adamla ilgili bir açıklama bekliyordu. Hiçbir açıklama gelmeyince, Scarlett'in kulağına bir şeyler söyledi. Scarlett başıyla onaylayınca, adam onu yanağından öptü ve omzunu sıktı.

Bana son bir kez bakarak sürücü koltuğuna oturdu. Scarlett bana dönmeden önce onun arka lambalarının kaybolmasını bekledi.

"Kimdi o?" diye sordum, sesim aldatıcı bir şekilde rahattı. Hemen sonuca varmaya gerek yoktu.

"Bir arkadaş."

"Bir arkadaş. Huh. Bu *arkadaşını* mı beceriyorsun?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor anlamıyorum," dedi rahat bir tavırla, beni siken stilettolarıyla yanımdan geçerken. Bacaklarını, kalçalarının salınımını ya da elbisesinin tüm kıvrımlarını sarışını fark etmemem gerekirdi ama ediyordum. Çünkü o lanet elbiseyi Tesla kullanan bir GQ modeli dangalak için giymişti. Benim için değil. *Onun* için giymişti. O benimdi, tamamen benimdi ve onu geri istiyordum.

"*Sen* benim işimsin," diye homurdandım ve peşinden yürüdüm.

"Aman Tanrım." Dönüp bana baktı, elleri kalçalarında, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Kızgın olduğunda daha da güzel görünüyordu. Gözlerim onun kabaran göğsüne kaydı. Hasta bir piç olduğum için, bu beni sertleştirdi.

"İnanılmazsın. Seni bir aydır görmedim. *Beni terk ettin.* Bu yüzden buraya gelip beni sorgulayamazsın ya da yaptığım her şey seni ilgilendiriyormuş gibi davranamazsın." Yüzüme bakıp benimle alay etti. "Kimi istersem *sikebilirim.*"

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı ve ardından hayalarımına hızlı bir tekme geldi. Bir adım geriye sendeledim. Görünüşe göre küçük kardeş savaşı için silahlanmıştı. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Gözlerim yavaşça onun üzerinde geziniyor, küçük siyah tasarım elbisesini ve topuklu ayakkabılarını inceledikten sonra yüzüne dönüyordu. Dumanlı göz makyajı ve mükemmel saçlarıyla bu gece kendisi gibi görünmüyordu.

"Komik olan ne biliyor musun?" Gevşek bir bukleyi parmaklarımın etrafına doladım. Kaşlarını kaldırdı, bir sonraki sözlerimi bekliyordu. "Senin farklı olduğunu sanıyordum. Sienna'yla gece ve gündüz gibi olduğunuzu düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Çünkü yeni parlak erkek arkadaşın ve tasarım kıyafetlerinle buradasın."

Gözlerindeki acı parıltısını görmezden gelerek saçlarını serbest bıraktım ve parmağımı elbisesinin askısına takarak aşağı yukarı kaydardım, ürperdiğini hissettim. "Eminim baban artık hizaya geldiğine göre krallığın anahtarlarını sana geri verecektir. Artık erkek arkadaşlarını da onun seçmesine izin mi veriyorsun?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdanarak elimi itti ve gitmek için döndü. Belini kavradım ve onu kendime doğru çektim, sırtı göğsümle aynı hizadaydı, kolum onu yerinde kilitliyordu.

"Eski Scarlett'i daha çok seviyordum." Saçlarını kenara çekerek, dişlerim boynunu sıyırdı, yumuşak ama morartıcıydı, kokusu baş döndürücü ve lezzetliydi, tıpkı onun gibi. Ama iyi şeyleri yok etmek benim uzmanlık alanımdı, bu yüzden son darbeyi indirdim. "Bu sadece ablanın ayak izlerini takip etmek için umutsuz bir girişim gibi görünüyor. Ama tahmin et ne oldu? Yetersiz kaldın, küçük kardeşim."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve sertçe yutkunarak onları geri itti ve bana döndü. "Komik olan ne biliyor musun? Gerçekten komik mi? Seni her zaman savundum Dylan. *Her zaman.*" Sesi sözcükleri söylerken titriyordu ama gururu onu, bana hak ettiğim cezayı verirken gözlerimin içine bakmaya zorladı. "Senin bir pislik olduğuna asla inanmadım. "Senin bir pislik olduğuna hiç inanmadım.

buna inandım. Ama sana şüpheyle yaklaşmakla hata ettim. Sen bir pisliksin. Tebrik ederim. Tam da kendimi daha kötü hissedemeyeceğimi düşünürken, yanıldığımı kanıtladın."

Benden uzaklaştı, sırtı dimdikti, sarı saçları ay ışığında parlıyordu ve bu gecenin planlandığı gibi gitmediğini söylemek güvenliydi.

Her şeyi berbat etmiş olmam da mümkündü.

Neden kendini kötü hissetsin ki?

Sokakta durup onun gidişini izlerken, yavaş yavaş içime gömüldüm. Eski hataları tekrarladığının farkına vardım. Biri sizi incitir, misilleme yaparsınız ve en çok acıttığını bildiğiniz yerden vurursunuz.

Scarlett Sienna değildi. Scarlett bana asla ihanet etmemişti. Beni hiç aldatmamıştı. Asla boş sözler vermemiş ya da bana yalan söylememişti. Ona bu şekilde davranmamı hak edecek *hiçbir şey* yapmamıştı.

Ve eğer şimdi gitmesine izin verirsem, benim için değerli olan bir şeyi kaybedeceğime dair içimde bir his vardı.

"Scarlett." Peşinden yürüdüm ve dairesine çıkan merdivenleri tırmanarak ön kapısının önünde durdum. "Bekle."

Kapı suratıma çarptı ve kilitlerin nihai bir çınlamayla yerine oturduğunu duydum. Alnımı tahtaya bastırdım ve başımı birkaç kez tahtaya vurdum.

Pislik.

SCARLETT

Iyeni tasarım fotoğraflarımı web siteme yükledim. Onlar yüklenirken, saçlarımı dağınık bir topuz haline getirdim ve Kalem.

Bu kadar uzun sürmeli miydi? Dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım ve parmaklarımı parlak beyaz masanın yüzeyine vurarak, altın folyo kutudaki elle daldırılmış çikolata kaplı meyvelere dalma isteğime direndim. Portakal dilimleri ve kirazlar. En sevdiklerim. Kutuyu aldım ve Remy'nin masasının altındaki çöp kutusuna attım. Sonra kutuyu geri alıp masanın üzerine koymadan önce birkaç saniye kutuya baktım. Mükemmel çikolataları ziyan etmenin anlamı yoktu. Onları Ryan'a verirdim. Kız arkadaşı çikolatayı severdi.

Telefonum masanın üzerinde titredi ve ekrana baktım.

İç çekerek cevap verdim, beni aramak için üç gün beklemesine şaşırmıştım. "Selam anne."

"Merhaba tatlım," diye şarkı söyledi. Birilerinin keyfi yerindeydi. Annem Cumartesi gecesini nişan partisinin önemli anlarını anlatırken ben de Voodoo Surf koleksiyonumun açıklamasını yazıyordum. "Logan'ı tekrar görmek için bir plan yaptın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Sadece beni eve bıraktı. Hepsi bu."

"Hmm. Şey, çaba gösterebilirsin. Çok iyi bir aileden geliyor. Büyük bir ilaç şirketlerinin sahibi." Sienna ve Chase bir araya geldiklerinden beri bundan sadece yüz kez söz etmişti. "Tatil evlerinden herhangi birini her zaman kullanabileceğimizi söylediler. Hep birlikte bir yerlere gitmemizin iyi olacağını düşündüm. Chase ve Logan'la birlikte tabii ki."

Tabii ki. Büyük mutlu bir aile. Bir aile tatiline gitmektense gözüme kızgın bir demir saplamayı tercih ederim.

Döner sandalyede döndüm ve Remy'nin ofisinin penceresinden elektrikli bisiklet dükkânının somon pambesi cephesine baktım. Sarkan sepetlerden mücevher tonlarında çiçekler sarkıyor ve güneş ince bir bulutun arkasından çıkarak sokağı gün ışıyla yıkıyordu.

"İşle oldukça meşgulüm, o yüzden..."

"Saçmalama. Gerçek bir işin yok ki. Her şeyi ayarlayıp sana tarihleri göndereceğim."

"Anne, en son ailece tatile çıktığımızda tam bir felaketti. Kendimi tekrar böyle bir duruma sokmak istemiyorum. Logan'la bir yere gitmeyeceğim ya da onunla başka bir şey yapmayacağım, bu yüzden çöpçatanlık yapmayı bırakabilirsin. Böyle bir şey olmayacak."

"Biz onu Chase'le ayarlamadan önce kız kardeşin de böyle demişti."

Bakışlarım Shane'in çerçevelenmiş sörf fotoğraflarına kaydı. Bana Zen'i ver,

Dostum, şu anda işime yarayabilir.

"Ben Sienna değilim," dedim sıkılmış çenemin arasından, Dylan'ın sözlerinin darbesini hâlâ hissediyordum. Dylan'ın acımasız yönünü daha önce hiç görmemiştim ama beni herkesin incitebileceğinden daha fazla incitebileceğini bilmeliydim. Onu kışkırtmışım, kıskançlığını körüklemiştim ve o da misilleme yapmıştı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben *asla* Sienna olamayacağım. İyi ya da kötü, ben kendi seçimlerimi yaparım ve birinin banka hesabının büyüklüğü beni etkilemez. On sekizinci yüzyılda olmadığımızı ve görücü usulü evliliklerin artık pek de geçerli olmadığını söylememe gerek bile yok."

Annem yüksek sesle iç çekti. "Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın?"

"İşe dönmem gerekiyor," diye yalan söyledim. Öğle tatilindeydim ama kalbimi kıran pislik yüzünden zaten pek de soğuk olmayan havamı bozuyordu. *Tekrar*. "Güle güle anne."

Aramayı kestim ve içimden çığlık atarak koltuğuma yığıldım.

"Sienna olmadığını biliyorum," dedi arkamdan kısık, boğuk bir ses. "Sen bir hayal kırıklığı değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun." Gözlerimi sıkarak sözlerinin yarattığı acıyı bastırmaya çalıştım ve kapının arkasından kapandığını duydum.

Dylan'la yüzleşmek için sandalyemi döndürdüm ama gözlerimi kaldırıp ona bakmadım. "Burada ne yapıyorsun?"

Masanın üzerine, dizüstü bilgisayarımın yanına, sağ elimin kolayca

ulaşabileceği bir yere bir Starbucks bardağı koydu. Barış teklifini
görmezden geldim.

"Geçen gece her şeyi berbat etmiş olabilirim."

Olabilir mi?

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Söylediklerimde ciddi değildim. Çok güzel görünüyordun."

Sert bir kahkaha attım ve dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım. Kelimeler gözlerimin önünde dans ediyordu ama fark etmemiştim.

"Seni başka biriyle görmekten hoşlanmıyorum," dedi, hâlâ davranışını açıklamaya çalışıyordu.

"Bunu açıkça belirtmiştin." Elimle kapıyı işaret ederek onu uzaklaştırdım. "Artık gidebilirsin."

"Seni sorgulamaya hakkım yoktu."

Bu iyi bir yalvarış gibi gelmeye başlamıştı. Onun bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama geri dönülmez bir şekilde kırılmıştık ve ne kadar yalvarsak da, çikolata ya da kahve versek de bizi düzeltmeyecekti.

Masanın benim tarafıma doğru geldi ve kenarına oturdu, bir ayağı yere basıyordu, gözleri dikkatle yüzümü incelerken benimkiler ondan özenle kaçıyordu. Kokusunun duyularımı istila etmesi yeterince kötüydü, uzak durmaya yemin ettiğim adamın görsel bir hatırlatıcısına ihtiyacım yoktu.

"Lütfen gidin."

"Yıldız adayı, bana bak," dedi usulca ve sesindeki o yumuşaklık, yalvarır gibi söylediği sözler gözlerimi ona çekti ve kapıdan girdiğinden beri ona ilk kez iyice bakmamı sağladı. Büyük hata.

Çenesi kırışmış, saçları dağılmış, yırtık siyah kot pantolon, savaş botları ve üzerinde "pes etme" yazan siyah Pearl Jam tişörtü giymişti.

O tişörtü hatırlıyorum. Pearl Jam'i sevdiğini hatırlıyorum. On dört yaşımdayken bana en sevdiği şarkının "Black" olduğunu söylemişti. Bütün bir yaz boyunca tekrar tekrar dinlemiştim. Acınası, biliyorum. Tıpkı benim gibi.

Neden bugün bu kadar seksi görünmek zorundaydı? Onu hâlâ karşı konulmaz bulmam ne büyük haksızlık.

Ve işte yine buradaydık. Dokunacak kadar yakın, aynı havayı soluyacak kadar yakın, damarlı ön kollarındaki dövmeleri inceleyecek kadar yakın. Ve her zamanki gibi nabzım hızla atıyor, kalbim göğsümde gümür gümür çarpıyordu.

Sonra kendime onun yaptığı şeyleri ve söylediği sözleri hatırlattım ve kendimi koruma ihtiyacım devreye girdi.

Kendimi görünmez bir zırhla koruyarak sandalyemi duvara çarpına kadar geriye ittim. Küçük ofisin izin verdiği ölçüde ondan uzağa. İhtiyacım olan

ve cevaplara ihtiyacım vardı, zaten çekip gitmememin tek nedeni de buydu.

"Benden ne istiyorsun? Cumartesi gecesi neden ortaya çıktın?"

"Seni özledim," dedi basitçe.

"Doğru. Beni özledin." Boş boş güldüm. "Sadece seksti. İsteddiğini aldın ve beni terk ettin. Peki neydi o? Bir ganimet çağrısı mı?"

"Bunun sadece seksle ilgili olduğunu mu sanıyordun?" Sesi o kadar inanmaz geliyordu ki, bunların hiçbirini uzaktan bile komik bulmadığım gerçeği olmasa gülerdim.

"Nereden bileyim? Hiç konuşmuyorsun. Sadece ortaya çıkıp bir Neandertal gibi davranıyor ve nefret dolu şeyler söylüyorsun. Ya da sarhoşken beni arıyorsun ve sonra aradığını bile hatırlamıyorsun. Oyun oynamadığını söylemiştin ama tüm bunlar bana aptalca bir oyun gibi geldi. Ve tahmin et ne oldu? Senin oyununu oynamaktan bıktım."

Dylan kaşlarını çattı. "Bu asla bir oyun değildi."

"Haklısın. Oyunlar eğlencelidir ama bu öyle değildi. Sözlerin beni incitti. Ve sen... sen de beni incittin, tamam mı?" Korunmak için kollarımı kendime doladım, tüm gerçeklerim dudaklarımdan döküldü. Bazı şeyleri içimde tutmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım.

"Kendime bunun sadece seks olduğunu, hiçbir şey ifade etmediğini söylemeye çalıştım. Kendime bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalıştım. Sen ve ben asla birlikte olmamalıydık. Ama bunların hiçbirisi gitmeni ve nedenini açıklamamanı telafi etmedi ya da..." Yüzümü çevirdim. Her zaman çok fazla şey söyledim. Kendimi çok savunmasız bıraktım. Bu benim trajik kusurumdu.

Kalbimi koluma taktım. Zehirli oku için dev bir hedef. Ve her zaman hedefi on ikiden vururdu.

"Sen bir hata değildin. Her şeyi berbat ettim."

"Öyle demek istemediysen neden öyle saldırdın?"

"Benim işim bu."

Başımı salladım, bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin vermeye hazır değildim. "Bu bir bahane değil."

Yüksek sesle nefes verdi.

"Bana dürüst bir cevap ver ya da git," dedim sertçe, kapıyı göstererek. "Seni böyle bir adamla, böyle giyinmiş olarak görmek... eski bir yara." Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar açık ve savunmasızdı.

Dürüst kelimeler. Ama yine de beni incittiler çünkü bunun tamamen Sienna'yla ilgili olduğunu biliyordum.

Bilmem gerekirdi. Beni onunla kıyaslamamış mıydı ve ben yetersiz kalmamış mıydım?

"O benim erkek arkadaşım değil. Beni Sienna'nın nişanından eve bıraktı. Ama bana yalan söyledin, değil mi? Onu unutmadın."

Davranışının tek mantıklı açıklaması buydu. Sandalyemden kalktım ve yanından geçtim. O gitmeye niyetli görünmediğine göre, ben giderdim.

"Sana yalan söylemedim," diye homurdandı.

Bana başka bir açıklama yapmadığı için sözlerini duymazdan geldim. "Ben Sienna değilim. Ve senin teselli ödülün de değilim."

Sözleri beni durdurduğunda elim kapı kolundaydı ve gitmeye hazırdım. Ben.

"Bunu biliyorum." Sesi yaklaştı ama ben sırtımı ona dönerek bekledim. başka ne söyleyeceğini duymak için. "Aklımı başımdan aldı ve onu aştım ama hala yaralarını taşıyorum. Birbirimiz için kötüydük. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bunu düzeltmem için bana bir şans daha verin."

Yavaşça dönüp ona baktım. Alt dudağını ısırды, fırtınalı gözleri o kadar umut doluydu ki kalbim sızladı. Ona bir şans daha vermeyi her şeyden çok istiyordum ama yapamıyordum. "Beni o şekilde terk etmen çok canımı yaktı. Olması gerekenden daha fazla acıttı çünkü o kadar uzun süredir birlikte bile değildik."

"Seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Titrek bir nefes aldım. Dürüstlüğü çok rahatlatıcıydı. "Sana ne oldu? Neden öylece çekip gittin?"

"Annem öldü. İntihar etti." Nefesimi içime çektim. Aman Tanrım. "Seninle birlikte olduğum o gece beni aradı ama ben cevap vermedim. Ve son bir ayımı, eğer çağrısına cevap verseydim belki onu durdurabilirdim diye düşünerek geçirdim."

Sesindeki suçluluk duygusunu ve kederi duyabiliyordum, sanki annesinin ölümünün kendi hatası olduğuna gerçekten inanıyordu. Kocaman bir nefes çekerek, acısını dindirmek için söyleyebileceğim bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştım. Hiçbir şey yoktu.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm, Dylan."

"Olma," dedi huysuzca. "Annem için boktan bir bahaneydi."

"Ama onu seviyordun." Bu bir tahmindir. Annesi hakkında hiç konuşmamıştı.

Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı, gözleri benimkilerle buluşmadı. "Kendi boktan yolumla, evet, sanırım öyle."

Ne yapacağımı bilmeden ama bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak kollarımı ona doladım, ilk başta kararsızdım. Geri çekilmeyince ona daha sıkı sarıldım ve onun kolları da bana dolandı.

Onu hiç bırakmak istemiyormuşum gibi ona tutundum. Çok zalim olabilen bu güzel, kırık çocuk. Sevdığım tek çocuk.

Geçtiğimiz ay yaşananlar aklımdan geçti. O sabah beni aceleyle evden çıkarışı ve sonra bırakışı. O gece çok sarhoş olmuştu ve yalnız kalmak istemediği için kalmam için bana yalvarmıştı. Ama ben onu terk etmişim ve şimdi eğer kalsaydım her şey farklı olur muydu diye merak ediyordum.

Herkes gider.

Ve ben de
gittim.

O sabah onu asansörlerin yanında gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım ama iletişimsizliği beni çok sinirlendirmişti. Yaşadıkları hakkında tek kelime etmemişti.

"İzin verseydin yanında olabilirdim," dedim, onu The Last Stand'in önünden aldığım gece yüzüne kazınan acıyı hatırladığımda gözlerimden yaşlar boşaldı. "Bu senin hatan değildi Dylan. Annenin ölümü senin suçun değildi."

Beni bırakmadan önce birkaç saniye yüzünü saçlarıma gömdü ve bir adım geri çekilip elini yüzünde gezdirdi. Bazen, hastanedeki o gece ve şu anda olduğu gibi, eskiden olması gereken çocuğu bir anlığına görebiliyordum. Ve bu sert adamın bu kadar savunmasız görünmesi kalbimi sızlatıyordu.

"Neden bana söylemedin? Neden bir şey söylemedin?"

"Önce Remy'ye söylemem gerekiyordu. Seni görmeye gelmeden sadece birkaç gün önce ona söyledim."

Remy'nin de annesiydi. Kendi dramıma o kadar dalmıştım ki bunu unutmuştum. Geçen hafta Kai'yi ziyarete gittiğimden beri Remy'yi görmemişim, yani henüz bilmiyordu. Ve sanırım bu Shane'in etrafta dolaşıp insanlara söyleyeceği türden bir şey değildi.

"Ama neden?" Bunu kendi ikizinden neden sakladığına şaşırarak sordum.

Daha önce de sorgulanmış gibi sinirli görünüyordu, büyük olasılıkla Remy tarafından. "Daha yeni bebeği oldu. Bunu onun için mahvetmek istemedim."

Sanırım ona mutlu olması için zaman vermeye çalışıyordu. Ama neden onunla her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Her şey yolunda." Ona şüpheci bir bakış attım. Yüzümü ellerinin arasına alıp yukarı kaldırdı ve gözleriyle yüzümü aradı. "Sen iyi misin?"

Bu sözler boğazımda bir yumru oluşturdu. Çok basit bir soruydu, insanların birbirlerine her zaman sordukları ve gerçekten bir cevap istemedikleri türden bir şeydi. Ama Dylan sorduğunda, sanki gerçekten bir anlamı varmış gibi geldi. Sanki cevap önemliymiş gibi.

Biraz başımı salladım. "Ben iyiyim."

Beni usulca öptü. Dili dudaklarımın üzerinde gezindi ve ben de dudaklarımı ayırarak onu içeri aldım, öpücüğü derinleştirirken kollarım boynuna dolandı. Onun tadına kendimi kaptırmıştım. Baş döndürücü kokusuna. Ellerin vücutumdaki hissine.

Bu öpücükte kaybolmak çok kolaydı. Onun içinde tekrar kaybolmak. Geri çekildim ve bir adım geri attım.

Elini saçlarının arasında gezdirdi ve kaşlarını kaldırarak neyin yanlış olduğunu sordu.

"Ne yapıyoruz biz? Neyiz biz, Dylan? Bunun *sadece* seks olmadığını söylüyorsun, *sadece* arkadaş olmadığımızı söylüyorsun, öyleyse biz neyiz?"

Öfkeyle içini çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Üzerine bir etiket yapıştırmak ister misin?"

"Hayır. Bir cevap istiyorum."

"Ne olduğumuzu bilmiyorum. Ama seni istediğimi biliyorum. Ve başka kimsenin sana sahip olmasını istemiyorum."

Bu bana bir ilişkiye çok benziyordu. Ama yolumuza çıkan onca engel varken, bu nasıl mümkün olabilirdi ki? "Sen hâlâ kız kardeşimin eski erkek arkadaşısın," diye belirttim.

"Tarihi değiştiremem ve biz de bundan ibaretiz. Tarih."

Ama o hâlâ benim kız kardeşimdi ve hep öyle kalacaktı. "Babam seni yakalamak için dışarıda," diye itiraf ettim. "Cumartesi gecesi ona kulak misafiri oldum."

"Onun için endişelenmeyin. Bunun bizimle bir ilgisi yok. Bir yolunu buluruz," dedi kendinden çok emin bir ses tonuyla. Omega Speedmaster'ının saatini kontrol etti. "Bir toplantıya gitmem gerekiyor. Bana şans dile."

"Neden? Kiminle buluşacaksın?"

"Planlama komisyonu, konsey, belediye başkanı. Eminim sevgili babacığım da orada olacak," dedi sakince, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmemiş gibi.

Gözlerim büyüdü ve sonra gülmeye başladım.

Kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen." Yırtık kotuna ve savaş botlarına baktım. Daha yakından incelediğimde, eskiden giydiklerine benziyorlardı, derileri çatlamış ve yıpranmıştı, bağcıkları çözülmüştü. Bela gibi görünüyordu ve ben buna bayılmışımdım. Ama konsey toplantısında giyilecek bir şey değildi.

"Bu kıyafetle bir açıklama yapmaya mı çalışıyorsun?" Tekrar gülerek sordum.

Bana göz kırptı. "Bir kez pislik olan, her zaman pisliktir." "İyi şanslar. Sana inanıyorum, Dylan St. Clair."

Gözleri yumuşadı, yüzümde gezinen gözleri sözlerimdeki gerçeği ararken ukala ifadesi kayboldu. "Bunu hak etmiyorum. Ama o kelimeler... onlar her şey."

Gözlerim yaşlarla doldu. Ağlayan bir bebek gibiydim. Ama bu sözlerin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

'Sonra görüşürüz' diyerek ve alnıma gönderdiği çikolatalardan daha tatlı olan yumuşak bir öpücük kondurarak yanımdan ayrıldı.

Kapı arkasından kapandıktan sonra döner koltuğa oturdum ve bana getirdiği Starbucks'tan bir yudum aldım. Karamel macchiato. Hatırlamıştı. Çikolata kutusunun kapağını kaldırdım ve ağzıma bir kiraz attım, ekşi ve tatlı suları patlayıp sütlü çikolatayla mükemmel bir uyum sağladığında hafifçe inledim.

Yemek pornosu burada.

Parmaklarımdaki çikolatayı yalıyordum ki kapı çalındı ve Shane ofise girdi.

Shane. Patronum. Karısının ofisinde kayınbiraderiyle yiyişiyordum.

Yüzüm ısındı. Sanki yanıyormuş gibi hissettim. "Selam. Nasıl gidiyor?" Utancımı örtmeye çalışarak ona gülümsedim ve bir çikolata ikram ettim, o da reddetti.

"Sana ön tarafta ihtiyacım var. Boyaman gereken bir pano var."

"Ah. Evet. Özür dilerim." Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Ayağa kalkarken dizüstü bilgisayarımı kapattım ve çantama yerleştirdim. "Ben sadece-"

"Kayınbiraderimle takılıyorum." Elini saçlarında gezdirdi ve iç çekti. Onu kandıramadığım hissine kapıldım. Gördüğünden daha fazlasını görüyordu.

izin veriyorum.

"Biz de tam konuşuyorduk," dedim masanın etrafında dönüp ona katılmak için.

Shane elini çenesine götürdü ve yüzümü inceledi. Görebileceklerinden korkarak yüz hatlarımı düzeltmeye çalıştım. Ağzından çıkan bir sonraki kelimelere bakılırsa, çok fazla. "Yargılayacak konumda değilim. Ben yirmi bir yaşındayken on altı yaşında bir kıza aşık oldum. O yüzden sana tek bir şey soracağım. Şu anda çekip gitsen, hayatına devam edebilir ve onu tamamen unutabilir misin?"

İlk içgüdüm yalan söylemektir. Dylan'dan etkilenmemiş gibi davranmak. Ama yüzümün beni ele verdiğinden ve yalanımı hemen anlayacağından eminim, bu yüzden başımı salladım. "Hayır, bunun için artık çok geç," dedim sessizce. "Yine de umutsuz."

Shane bana küçük bir gülümseme verdi ve omzumu sıktı. "Asla. Her zaman umut vardır."

Onun sözleriyle biraz rahatladım. Shane ve Remy imkânsızlıkları yenmişlerdi ve aşkları hâlâ güçlüydü. Ama Dylan ve ben Shane ve Remy değildik. Ne olduğumuzu bilmiyordum.

İki yanlış daha büyük bir yanlış yapar. *O zaman neden bu kadar doğru hissettiriyor?* "Dylan bana annesinden bahsetti. Remy iyi mi?" "Remy iyi mi?" diye sordum.

Shane dükkanın önüne.

"O iyi. Dylan için daha çok endişeleniyor."

"Neden? Yani, tabii ki neden üzgün olduğunu biliyorum... neden ikisinin de üzgün olduğunu. Bu korkunç bir şey. Ama neden Dylan için daha çok endişeleniyor?"

Shane cevap vermeden önce bir süre düşündü, bana ne kadarını söylemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. "Endişeleniyor çünkü o her şeyi içinde tutuyor. Büyürken çok şey yaşadılar ve anneleri..." Başını salladı ve Shane'in büyük bir hayranı olmadığı hissine kapıldım. "O kadın tam bir baş belasıydı. Ama Dylan her zaman ona bakmanın kendi sorumluluğu olduğunu hissetti. Onu korumak. Ona bakmak. Öldüğü güne kadar bunu yaptığına eminim."

"Tam tersi olmalıydı."

"İdeal bir dünyada her çocuğun sevgi dolu ebeveynleri olurdu." Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve ben de ilk defa Kai'nin onu koşulsuz seven iki harika ebeveyne sahip olduğu için dünyanın en şanslı çocuğu olduğunu düşündüm.

Hepimiz o kadar şanslı değildik. Ama belki de hayattaki amaç buydu. Yetiştirilme tarzınıza ve koşullarınıza rağmen, sadece üstesinden gelmeli ve

olabileceğiniz en iyi insan olmaya çalışmalıydınız.

SCARLETT

I Dylan cüzdanından kartını çıkarıp telefonunu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırırken birkaç kapı aşağıdaki içki dükkânını işaret etti.

Kaşları birbirine çatıldı. "Cruz. Bekle biraz." Çenesini bana doğru salladı, bir açıklama isteme şekliydi bu.

"Seninle şarap dükkanında buluşuruz." Ona hızlı bir öpücük verip gülümsedim ve omzumun üzerinden el sallayarak ATM'den para çekmesi ve Cruz'la görüşmesini bitirmesi için yanından ayrıldım. Kulak misafiri olduğum kadarıyla iş yerinde sorunlar yaşıyorlardı. En büyük müşterilerinden birini kaybetmişlerdi.

Ellerimi tüylerim diken diken olmuş çıplak kollarımın üzerinde gezdirdim. Yaz erken gelmişti. Nisan ayının sonuydu ve geçtiğimiz hafta boyunca sıcaklıklar gündüzleri seksenlerin üzerinde seyretmişti. Ama arabadan kapüşonlumu almalıydım. Akşamları hava serinliyordu ve şimdi hava soğuktu, bugün yakalandığım güneş yüzünden kızarmış cildim daha da kötüleştirdi.

Telefonum çaldı ve şortumun cebinden çıkarıp ekranı kontrol ettim.

Vietnam yemeği sipariş ettiğinize göre, bir Riesling ile eşleştirmek istersiniz. Bilgileri mesaj atarım.

Gülümseyerek başımı salladım ve gözlerimi telefonumdan kaldırarak derhal bir tuğla duvara çarptım. Birkaç adım geri attım. "Tanrım, özür dilerim. Nereye gittiğime dikkat etmeliyim."

"Tamam. Benimle her zaman karşılaşabilirsin, güzelim." Adam sırtıttı, koyu renk gözleri vücudumda, atletimin ve yırtık kot pantolonumun üzerinde geziniyordu

şortuma, çıplak bacaklarıma, sonra da gözlerime değil göğsüme döndüler. Bundan nefret ederdim.

Kollarımı kavuşturdum ve yanından geçtim.

"Hey, hey, hey." Kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun? Ben ve arkadaşım biraz bira içmek için sahile gidiyoruz." Yanındaki adama baktım. İkisi de spor salonu farelerine benziyordu, kaslı ve iri yapılydılar, kafaları kazınmıştı. "Bizimle partiye gel."

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

"Bir arkadaşını getir," dedi diğer adam, sanki az önce onları kovmamışım gibi. "O benimle birlikte." Dylan bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni onun yanına yakın.

Adam ellerini kaldırdı. "Benim hatam. Sadece onu bir plaj partisine davet ediyordum." "İlgilenmiyor," dedi Dylan sertçe.

Dylan beni aydınlık şarap ve içki dükkânına götürdü, kolu hâlâ omuzlarımdaydı. Yüzüne baktım. Çenesi sıkılmıştı. "Seninle uğraşıyor muydu?" diye sordu.

Başımı salladım. Bir süre yüzümü inceledi ve ben de ona gülümsedim. "Hayır. Bir şey olmadı. Yanlışlıkla ona çarptım."

"O adam pisliğin teki."

"Onu tanıyor musun?"

"Eskiden aynı spor salonuna giderdik."

"Bana sorarsanız, çok fazla demir pompalıyor. Çok iri yarı."

"Senin tipin değil, ha?"

"Hayır." Pazusunu sıktım ve ona flörtöz bir göz kırptım. "Ben erkeklerimi zayıf ve kaba severim."

Kaşları kalktı. "Adamların mı? Erkekler hakkında tüm bu konuşmalar da ne?" Boynumu okşadı. "Senin sadece bir erkeğin var."

"Ve o fazlasıyla yeterli."

Sırıttı ve popoma küçük bir şaplak attı, keyfi yerine gelmişti. Geçtiğimiz ay bir rüya gibiydi. Her şey o kadar iyiydi ki bunun gerçekten benim hayatım olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım.

"Ne arıyoruz?" diye sordu.

Beyaz şarap reyonunun önünde durduk ve telefonumu cebimden çıkarıp Nic'ten gelen mesajı kontrol ettim. Ona ekranı gösterdim ve o da mesajı okuduktan sonra koridorda ithal şaraplara doğru ilerledik, raflardaki şişeleri tarayarak Nic'in tavsiye ettiği şarabı aradık. Bir şarap züppesine dönüşüyordu.

İki hafta önce Cruz onu Napa'ya ya da bir hafta sonu kaçamağına götürmüştü. Zavallı adam şarap sevmezdi bile ama Nic'i mutlu etmek için her şeyi yapardı, bu yüzden onun için bir hafta sonu şarap tadımıydı. Çoğunu kovaya tükürdüğünü söyledi ki bu beni güldürdü.

Dylan raftan bir şişe Riesling aldı ve etiketini inceledikten sonra daha yakından incelemem için bana uzattı. "Bu o mu?"

"Sanırım öyle." Nic'in mesajını iki kez kontrol ettim ve doğru anladığını teyit ettim. "Evet, bu o."

Sonra fiyatı kontrol ettim ve gözlerim büyüdü. "Geri koy onu. Bu bir şişe şarap için çok pahalı."

Dylan şişeyi yerine koymak yerine iki tane daha aldı ve üç şişeyi de tezgâha taşıyıp yere koydu.

"Dylan. Ciddiyim. O çok saçma. Geri koy onu." Şişeleri almaya çalıştım ama elimi itti.

"Baş belası olmayı bırak."

"Ama bunu karşılayamam."

Kaşlarını çattı. "Para konusunda endişelenmeyi bırakmalısın. Ben satın alıyorum, o yüzden kendine gel."

"Dylan. Üç şişe şarap için doksan dolar. Bu çok saçma." "Durmanın hangi kısmını anlamadın?" Tezgâhın arkasındaki adama baktı. "Onları geri koymadan önce zili çal. Bir şeyler almam lazım. biraz bira."

"Elbette."

Dylan birasını almaya giderken yüksek sesle iç çektim ve Nic'e sommelier'liğimden kovulduğunu bildirmek için mesaj atarken kalçamı tezgâha yasladım. Ucuz ev şarabı benim için gayet iyiydi. Şarap uzmanı olduğumdan değil. Bu pahalı şarabı takdir bile etmezdim.

"Bil diye söylüyorum, seninle paran için birlikte değilim," dedim Dylan'a, Alsace'dan gelen gülünç derecede pahalı şarabımın yanında hiçbir şey tutmayan altı paket IPA ile döndüğünde.

"Benimle seks için birliktesin," dedi, sesi alçaktı ama tezgâhın arkasındaki adamın duyabileceği kadar yüksekti.

Adam öksürdü. Kızardım. Dylan kıkırdadı.

Kapıdan çıkarken koluna bir şaplak attım. "Beni utandırmayı bırak."

"Benimle para için kavga etmeyi bırak. Harcayamadıktan sonra para ne işe yarar ki?"

Sen?"

Dylan cömert biriydi ama neyse ki parasını sağa sola saçan adamlardan değildi. Sadece ihtiyacı olan şeyleri alırdı ve lüks eşyalara ya da süslü oyuncaklara pek meraklı değildi. Benim için para harcadığında da hiçbir zaman karşılık beklediği hissine kapılmadım. Sanırım bu gerçekten bir sorun olmamalı.

Ama yine de. O şarap çok pahalıydı.

Erkek sesleri dikkatimi caddenin karşısındaki otoparka çekti ve Dylan'ın arabasına binmeden önce yanında durdum. Ne gördüğümü anlamam birkaç saniye sürdü. Otopark, bir kamyonetin farlarından gelen ışık huzmesi dışında karanlıktı. İçki dükkânının dışında karşılaştığım iki adamı ve Corbin'i tanıdım.

"Sizi orospu çocukları!" Corbin çığlık attı, körü körüne saldırdı. Yüzü kan içindeydi, uzun kahverengi saçları kafasına yapışmıştı ve gözleri vahşiydi. Ellerimi ağzıma götürdüm ve adamın Corbin'e yumruk atarak onu dizlerinin üzerine çökertmesini dehşet içinde izledim.

Dylan arabasının anahtarlarını bana fırlattı.

"Arabada kal." "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermek için oyalanmadı. Ne yaptığı gayet açıktı. Adamlardan biri asfaltta cenin pozisyonunda kıvrılmış olan Corbin'e tekme attığı sırada caddeyi koşarak geçip otoparka gitti.

Dylan adamı Corbin'den uzaklaştırdı, etrafında döndürdü ve yumruğunu adamın suratına indirdi. Adam daha ne olduğunu anlamadan Dylan iki yumruk daha attı ve ayaklarım beni daha da yaklaştırdı, kalbim boğazımda atıyordu.

Diğer adam Dylan'ı kafasından yakaladı ve spor salonundaki dangalak Dylan'ın suratına yumruk attığında irkildim. Bu adamlar kavga arıyorlardı ve bulmuşlardı da. Dylan geri adım atmıyordu ve şimdi ikiye karşı birdi.

Aklım başıma gelmeden önce yumrukların uçuşmasını izlemem ve kemik ve kasların mide bulandırıcı sesiyle irkilmem birkaç saniye sürdü.

Elimi cebime attım, titreyen ellerim telefonumu tutmaya çalışırken gözlerim otoparktaki kavgaya odaklanmıştı.

Midem çalkalanırken 911'i aradım ve başparmağımı çiğnedim.

Dylan vahşiydi. Onu daha önce de dövüşürken görmüştüm elbette ama bu yıllar önceydi.

"...acil durumunuz nedir?"

"Bir kavga var. El Camino Wine & Liquor'un karşısındaki otoparkta. Lütfen acele edin." Görevliyle görüşmemi tamamladıktan sonra polisler gelene kadar yardım edebilecek birini aramaya koyuldum.

"Sahildeki biralara ne dersin, güzelim?"

Arkamı döndüm ve Dylan'ın spor salonundaki dangalakla yüz yüze geldim.

"Uzak dur benden. Beni hasta ediyorsun."

Yaklaştı, gözleri göğsüme kaydı. "Bu doğru mu? Meme uçların farklı bir hikâye anlatıyor. Beni gördükleri için heyecanlı görünüyorlar."

"Siktir git."

Gitmek için döndüm, Dylan'ın araba anahtarları avucumun içindeydi. Adam beni durdurmak için kolumu tuttu. Yüksek bir kükreme duydum ve adamın eli beni bıraktı. Döndüm ve geri çekildim, Dylan'ın G-Wagen'inin arkasına çarptım, o ve dallama asfalta çarptı. Dylan adamı yere yapıştırmıştı, yumruğunu adamın suratına indirirken yüzü öfkeyle buruşmuştu.

Tanrı'ya şükür siren sesleri havayı yararak geçti ve ben arabanın arkasına doğru sarktım, bacaklarım beni tutamayacak kadar titriyordu.

Kamyonet kayarak durdu ve dangalağın arkadaşı açık pencereden bağırdı. "Kalk lan ayağa. Buradan çıkmamız lazım."

Dylan güldü ve ayağa kalktı, çok geç kaldıklarını biliyordu. Mavi ve kırmızı ışıklar yüzünde parladı ve ben ona doğru uçtum, kollarım beline dolandı, yüzüm göğsüne gömüldü.

"İyi misin?" diye sordu, kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu.

Göğsüne doğru başımı salladım, sonra gözlerimi yüzüne kaldırdım. Kanayan burnunu elinin tersiyle sildi ve ben de hasarı incelemek için yüzünü ellerimin arasına aldım. "İyi misin?"

Dilini patlamış dudağının üzerinde gezdirerek yarı sıırttı, yarı gülümsedi. "Eski günlerdeki gibi."

"Merak etme," dedi elimi yüzünden çekerek. Kesikleri ve morluklarıyla ilgileniyor, kanı bir bezle temizliyor ve kesiklerini antibiyotik **merhemle** tedavi ediyordum çünkü tabii ki

ambulans ve sağlık görevlileri geldiğinde tıbbi tedaviyi reddetmiştir.

"Sert adam, ha?" Kanlı bezi lavaboda durulayıp sıktıktan sonra ellerimi yıkadım ve mutfak havlusunda kuruladım.

"Yumruk atabilirim. Hayatım boyunca bunu yaptım." Elindeki bezle çamaşır odasına gitti ve ben akşam yemeğimiz için dolaptan iki tabak çıkarırken geri döndü.

"Peki, Corbin'i nereden tanıyorsun?" diye sordu, pahalı şaraptan bir kadeh doldurup adada önüme koydu.

O pisliklerin Corbin'e sataşmış olması kalbimi acıtmıştı. Polislere anlattıkları hikâye, Corbin'in onları soymaya çalıştığı ve bunun nefsi müdafaa olduğuuydu. Ki bu çok saçmaydı.

"Sadece işe yürürken. Kuru temizlemecinin arkasında, ara sokakta uyuyor. Birkaç ay önce işe giderken ona yemek bırakmaya başladım. Birkaç kez konuştuk." şaraptan bir yudum aldım ve oldukça iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. "Afganistan'da iki tur yaptı. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama her ne olduysa kafasını karıştırmış. Bana eskiden bir karısı ve küçük bir kızı olduğunu söylemişti. Ama onlara ne olduğunu bilmiyorum."

Dylan birasından bir yudum aldı ve bana baktı. "Sen nereden geldin Rahibe Teresa? Nasıl bu kadar iyi oldun?"

Biraz güldüm. "İyi olmadığımı biliyorsun."

"ylesin. nemli olan yönlerden."

"Hiç soru sormadan hemen atladın."

"İyi olduğum için değil. Kavgayı severim. Onlara doyamıyorum."

Gülümsedim. "O zaman iyi ki her zaman kavga edecek bir şey var. Senin iyiliğin için."

"Her zaman senin için savaşacağım. Her *zaman*."

Bu sözler beni neredeyse öldürüyordu. Bu adam için deli oluyordum ve o benim için her zaman savaşacağına söz veriyordu. Sözlerini farklı şekilde duymayı seçtim, benim için sadece fiziksel olarak savaşmakla kalmayacak, aynı zamanda beni elinde tutmak için de savaşacaktı. Sonunda, umduğum şey buydu.

Kırılan dudağının farkında olarak onu usulca öptüm. Remy'nin ofisine geldiği o günden bu yana sadece bir ay geçmişti ama ilişkimiz bir sonraki seviyeye taşınmış gibi hissediyordum. Gerçek ve iyi hissettiriyordu ve onu sevdiğimi biliyordum. Ve ona aşık olduğumu.

Zil çaldı ve ben ağzımı açıp gerçek aşk itiraflarında bulunamadan yemeğimiz geldi. Dylan olduğu için menüdeki neredeyse her şeyi sipariş etmişti. Siyah granit ada paket servis kapları deniziyle kaplıydı, baharatlı, sarımsaklı aroması ağzımı sulandırıyordu. Neden tabaklarla uğraştığımı bilmiyordum.

Yemek çubuklarımızı kullandık ve kapların içinden yedik, ben tıka basa doyana kadar bir ileri bir geri götürdük. Sonra üst kata çıktık, şarap ve birayla kafayı bulduk, kıyafetlerimizi kaybettik ve yatağa yuvarlandık.

"Hayatındaki her pislik seni hayal kırıklığına uğrattı," dedi Dylan, bileklerimi yatağa sabitleyerek, siyah saçları alnına dökülmüş, yüzü benimkinin sadece birkaç santim üzerinde geziniyordu. Bacaklarım belini kavradı, onu daha yakına çekmeye çalıştım, onu içimde daha derinde hissetmek istedim. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarımı salladım. Sadece ucu içimde kalana kadar kayarak bana işkence etti.

Başını eğdi ve dilini çakıllı meme ucumun üzerinde gezdirdi, sonra dişlerinin arasına aldı ve aynısını diğerine yaptı. İşkence. Saf işkence. Sırtım şilteden kalktı. "Dylan. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye homurdandım.

Yalvarışımı duymazdan geldi.

"Başka bir pislik olmak istemiyorum," dedi, tutuşundan kurtulmaya ve bu sinir bozucu durumun kontrolünü ele almaya çalıştığımda bileklerimi yatağa doğru itti.

"Sen değilsin. Sen kendi ligindesin. Sen *benim* götümsün."

Bu onu güldürdü. Sertçe. O kadar sert ki dudağı tekrar yarıldı.

"Yüzün berbat durumda."

"Yüzün çok güzel," dedi, sesi boğuk, gözleri fırtınalı bir şekilde içime girerken, sonunda bana istediğini verdi. Beni şilteden kaldırdığında, göğüslerim çıplak, terli göğsüne bastırıldığında, kalçalarım onunkileri sıkıldığında ve o kabzasına kadar gömüldüğünde Hallelujah söylemeyi bıraktım.

Çenesini, morarmış gözünü, kanlı dudağını ve jilet gibi keskin, morarmış elmacık kemiğini öptüm ve boşaldığımda onun adını haykırdım.

"Çok güzel bir karmaşayız," dedim.

Hiçbir şey ya da hiç kimse için ondan vazgeçmek istemedim.

DYLAN

S Tarlet'in üzerinde küçük beyaz bir bikini vardı ve ter içindeydi.

Havuzun kenarındaki buz kovaşından soğuk bir bira aldım, elli tur ya da yüz tur yüzmenin ödülüydü, sayısını unutmuştum ve onu çalışırken izlerken uzun bir yudum aldım. Alnı konsantrasyonla çatılmıştı, dolgun alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı, elindeki boya kalemi yeni sörf tahtamın parmaklığı boyunca hareket ediyordu. Güneşten kızarmış tenine vuran yakıcı güneşe aldırmadan dev bir dalga çiziyordu.

Son iki aydır, boş zamanlarımızın ve gecelerimizin çoğunu birlikte geçiriyorduk. Sevişiyor, konuşuyor, gülüyor, aşık oluyorduk. Aşk kısmının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama olmuştu.

Scarlett aşkta iyiydi. Benim berbat halimi sevmekte iyiydi.

Bana yaptıklarımı söyledi ve bunu geri çekilmek yerine beni kabullenmeye zorlayacak şekilde yaptı.

Bu arada, babasıyla hâlâ savaş halindeydim. Surf Lodge'daki fiyasko hâlâ devam ediyordu. Ama şimdi benim işime saldırıyordu. En büyük iki müşterimizi kaybetmiştik. Beni zorluyordu ve onu durdurmanın zamanı gelmişti. Hiç istemediğim halde başlattığı savaşı ona götürecek ve lanet olası savaşı bitirecektim.

Ama bugün Cumartesi'ydi ve Anma Günü hafta sonuydu, dolayısıyla savaş bekleyebilirdi.

Scarlett'e, "Çok seksi

görünüyorsun," dedim.

"Teşekkür ederim," diye

şımardı. "Sıcak ve yakında

ıslanacak."

Kendimi havuzdan çıkardım ve ona doğru yürüdüm. Gözleri irileşti. "Hayır! Buna cüret edemezsin."

Beni hâlâ tanımıyor muydu? Marker hâlâ elindeydi, geri çekildi ve ayağa kalkarak eve doğru koşmaya başladı.

"Bitirmem gerek-"

Onu belinden yakaladım, kendi etrafında döndürdüm ve itfaiyeci hamlesiyle omzuma attım. Küçük yumrukları sırtımı dövüyor ve elimden kurtulmaya çalışıyordu. Gülünçtü.

"Bırak beni, seni Neandertal," diye bağırdı gülerek.

"Dayak mı istiyorsun?" Kıçına bir şaplak attım ve kahkahaları arasında nefes nefese kalarak kollarımda kıvrandı.

Belirsiz bir şekilde onu derinlere fırlattım ve peşinden daldım. Çırpınarak geldi ve yüzündeki saçları iterek bana doğru hamle yaptı, elleriyle omuzlarımı kavradı, tırnaklarını geçirdi. "Sen-"

Tek kelime daha edemedi onu suya batırdım. Kafası çıktığında gözlerini bana dıktı. "Sen bir pisliksin."

Güldüm. "Eşek gibi mi?" "Eşek gibi."

"Bayılıyorsun."

"İtilip kakılmaktan hoşlanmıyorum," dedi kibarca. Küçük yalancı. "Bu adamın seni idare etmesine bayılıyorsun."

Kollarını boynuma doladı ve bacaklarını belime doladı. "Sadece bana özenle yaklaştığında."

"Son zamanlarda sırtımı gördün mü?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Kendimi kaptırmış olabilirim. İyi ki uzun tırnaklarım yok."

"Verdiğin acıya bayılıyorum." Ağzım boynuna yapıştı ve onu emdim. Daha iyi erişebilmek için yana yatırdı ve akli başına gelip ne yaptığımı fark etmeden önce tenini işaretledim.

"Bana morluk mu yapıyorsun?"

"Seni işaretliyorum. *Benimkini*. Tıpkı bu am gibi." Elimi kalçalarının arasına kaydurdum. "Hepsi benim."

"Ama sen benim misin?"

"Başka kimse bana dokunamaz. Sadece sen." "Demek istediğim bu değil."

Onu dudaklarından öptüm ve benden yüzerek uzaklaştı ve havuzdan çıktı, sonra da cildinin her santimini kurulayarak bana işkence etmeye devam etti.

bir plaj havlusu. Sudan çıkıp bira kovamı onun oturduğu yere taşımadan önce onun bir şezlonga doğru ilerleyişini izledim. Kolay erişim. Biraya. Ve ona.

Kovayı, evin her yerinde bulunan Sharpie'leri ve boya kalemleriyle dolu tik yan sehpanın üzerine koydum, bir şezlonga oturdum ve beline uzanarak onu üstüme çektim, sırtı göğsüme yaslandı. Başının arkasını omzuma yasladı ve ellerim güneşin ısıttığı vücudunda gezinirken küçük bir memnuniyet iç çekişi yaptı. Boynunu kulağının hemen altından öptüm ve ürperdiğini hissettim.

Kovadan bir buz küpü alarak göğsünden aşağıya ve gergin karnının üzerinden geçirdim, diğer elimin parmakları arasında meme ucunu sıktım. "Mmm. Bu iyi hissettiriyor," dedi.

"Eğer bundan hoşlandıysan, buna bayılacaksın." Ellerimi dizlerinin altından geçirip kaldırdım ve kalçalarını birbirinden ayırarak iyice açılmasını sağladım. Elim aşağıya doğru inip bikini altının bel bandının içine kayarken, kıcını ereksiyonuma doğru sürterek beni ödüllendirdi.

Hoşuna gidip gitmediğini test etmek için buz küpüyle klitorisini okşadım. Sırtını kamburlaştırdı ve küçük bir çığlık attı.

"Daha fazla mı?"

"Daha fazla," diye nefes aldı.

Buz küpünü sıcak amının içine kaydırdım ve nefesi kesildi. "Oh, Tanrım."

Parmaklarımla daha derine ittim, başparmağım dairesel hareketlerle şişmiş klitorisini ovuyordu. Baş omzuma yaslandı ve elimi becerdi, serbest kalmasını kovalamak için ona karşı süttü.

Elimi aniden çektim. Biraz daha işkence görmesi gerekiyordu. "Ayağa kalk," diye emrettim.

Konu seks olduğunda, kendisine söyleneni aynen yapardı. *Genellikle*. Starlet maceracıydı, her şeye hazırdı, her zaman denemeye ve kendi sınırlarını zorlamaya hazırdı. Onu döndürdüm ve kendime doğru çektim. Bir buz küpüne daha uzanıp ağzıma attım ve dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Nefesinin kesildiğini duyunca boynunun hizasından başladım ve buz küpünü yavaşça aşağıya, aşağıya, aşağıya indirdim. Meme uçlarının üzerinden, iki beyaz üçgenin zar zor örttüğü göğüslerinin arasından geçirdim. Su damlacıkları teninden aşağı süzülüyor, kollarındaki sarı tüyleri diken diken ediyordu. Alçaldıkça alçaldım, en tatlı işkenceyi çekmesini istiyordum.

Ta ki ben onun içine gömülene kadar, ona öyle bir orgazm yaşatacaktım ki, çılgınlıklarını bütün mahalle duyacaktı.

Buz küpü teninin sıcaklığından eridi, ben de buzla soğutulmuş dilimi kullanarak su damlalarını yaladım.

Ellerim, dilim, dişlerim bacaklarının arasına inene kadar her yerindeydi. Bikini altlarını yana kaydardım ve dilim benim olduğunu iddia ettiğim amının içine girdi. Tadı günah ve en tatlı cazibe gibiydi ve ben de onu yiyip bitirdim, sanki açlıktan ölüyormuşum gibi ziyafet çektim ve bu benim en sevdiğim yemekti.

Yakın olduğunu biliyordum ama taşaklarım içine girene kadar boşalmasını istemiyordum. Ayağa kalktım, yüzünü ellerimle kavradım ve dilimi onun sıcak, tatlı ağzına soktum. Onu kaldırarak bacaklarını belime, kollarını boynuma doladı ve emdi, onu Fas fayanslarının üzerinde taşırken tenimde kendi izini bıraktı. Yarın ikimiz de morarmış olacaktık. Bunu düşününce içimden kıkırdadım. On beş ya da on altı yaşımdan beri aşk ısırtığı yememiştim ve kızları ben söylemediğim sürece bana dokunamayacakları konusunda uyaracak kadar akıllanmışım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye homurdandım.

"Beni cezalandıracak mısın?" diye sordu nefes nefese.

"Mmm hmm." Sırtını kaba sıvaya çarptı ve dişlerini alttakine batırmadan önce dudaklarıma gülümsediğini hissettim.

"Çok uzun zamandır kararları sen veriyorsun," diye mırıldandı ve acıyı hafifletmek için alt dudağını emdi. "Sıra bende."

"Aklında ne vardı?" Bacaklarını açıp yere doğru kayarak göğsümü iterken sordum. Tökezleyerek bir adım geri attım, elim kalbimin üzerindeydi ama bu sadece göstermelikti. Gözlerini devirdi.

"Şortunu indir, Romeo."

Fas'a özgü verandamdaki divana doğru yürüdü ve parmağıyla işaret ederek üzerine oturdu. Kahkahalarımı gizlemek için elimi yüzüme sürdüm. O kadar sevimli görünüyordu ki, aslında kararları kendisinin verdiğine inanıyordu, bu yüzden onu eğlendirdim. Şortumu indirdim ve elimle sikimi yumruklayarak ona doğru yürüdüm. "Nereye istersin bebeğim? Ağzında mı? Ya da bekle... Seni kışından becermemi istiyorsun, değil mi?"

Sorularımı duymazdan geldi ve yanındaki koltuğu sıvazladı.

"Otur." Oturdum, sikimi serbest bıraktım ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledim.

Bikini altlarını indirdi, bir bacağını üzerime kaldırırken gözlerinde hınzır bir parıltı vardı, oturmadan önce bana pembe bir parıltı verdi.

Kucağımda.

Sıcak eli sikimi çevreledi, öne doğru kayarken dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı, sikimi ıslak kıvrımlarının arasına kaydırды, şimdiye kadar bulduğum cennete en yakın şeyde onu kucakladı. Ellerim kalçalarının üzerine indi, o sallanmaya başladığında sertçe kavradım, elleri omuzlarıma destek oldu.

"Siktir, Starlet."

"Amaç da bu zaten," dedi, sesi tatlı ve boğucuydu.

Yukarı kalktı, tamamen oturmuş halde üzerime çökmeden önce ucumu girişine doğru yönlendirdi. Ellerim sırtında düzleşti, onu daha yakına çekti, göğüslerini öptü ve ısırды. Scarlett inledi, ellerim beni yakın tutmak için saçlarımdan arasından kayıyordu. Köprücük kemiğini, omzunu, kulağının altındaki hassas noktayı emdim, o ritmi ayarlarken ben de izimi bıraktım, bana karşı gıcırdamasına neden olan cezalandırıcı bir hız, başı geriye savruldu ve boynu tamamen açığa çıktı.

"Dylan," diye inledi, inlemeleri yoğunlaşıyordu.

Kontrolü geri alma zamanım gelmişti. Onu sırt üstü çevirdim, bacağını omzumun üzerinden kaldırdım, böylece daha derine inip içine girebildim.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağırdı. Ter alnımdan onun kabaran göğsüne damlıyordu ve tırnakları omuzlarıma batıyordu, çığlıkları kanyondan duyulacak kadar yüksekti. Siktir, evet.

Hiçbir kadın kendini bu kadar iyi hissetmemişti.

Hiçbir kadın kendini bu kadar iyi hissetmemişti.

Sikeyim. Taşaklarım gerildi ve daha fazla dayanamayacaktım. Çekildim ve arkama yaslandım, kendimi sertçe salladım ve karnının her yerine boşaldım.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda kirpiklerini indirdi ama incinmiş olduğunu görmeden önce değil. "Sana doğum kontrol hapı kullandığımı söyledim. Bana güvenmiyorsun, değil mi?"

Yüzümdeki bir ifade ona bunu anlamadığımı söylemiş olmalı çünkü şezlongdan indi ve bana sırtını dönerek bikinisinin altını yukarı çekti ve temizlenmek için güverteden bir havlu aldı.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "Ben Sienna değilim," dedi.

Havluyu yüzüme fırlattı ve ben şortumu giyip kıcımlı divanın üzerine koymadan önce onun uzaklaşıp evin içinde kaybolmasını izledim. Hay sikeyim. Ellerimi yüzümde ovuşturdım. Bu benim kötü olduğum türden bir şeydi. Ne diyebilirdim ki?

Evet, kız kardeşin ona güvenebileceğime dair bana güvence vermişti ama bak nasıl sonuçlandı.

Nedense, bunun yeterli olacağını düşünmedim.

On yedi yaşındayken Sienna'yı hamile bırakan pislik bendim. Bana doğum kontrol hapı kullandığını söylemişti, yani endişelenecek bir şeyimiz yoktu. En kötüsü de neydi? Bana hamile olduğunu bile söylememişti. Bana danışmayı ya da bu konuda ne yapmamız gerektiğini sormayı bile düşünmemişti, sanki beni ilgilendirmiyormuş ve bu konuda söz hakkım yokmuş gibi.

Ağustos ayında bir gün, onların havuzunu temizliyordum ve babası Ben.

"Senin hatanı hallettim, seni küçük pislik. Sence gerçekten kızımın senin değersiz piçini bu dünyaya getirmesine izin mi vereyim?"

Sanki bir insan hayatı tek kullanımlıkmiş gibi 'icabına bakılabilirdi'. Her şeyin ötesinde beni asıl kızdıran şey, bunu Sienna'dan değil de ondan öğrenmek zorunda kalmış olmamdı.

Evet, bu prezervatifsiz seks yaptığım son seferdi. Dersi zor yoldan öğrendim. Doğum kontrolü bile kazara gebelikleri önlemeye yetmiyordu. Bu yüzden her zaman sardım.

Ama Scarlett neden bunun Sienna'yla ilgili olduğunu düşünsün ki? O zamanlar sadece on bir yaşındaydı ve ailesinin gizli kapaklı işlerini yürütme tarzına bakılırsa, kimsenin ona bundan bahsetmiş olabileceğinden şüpheliydim.

Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Ama kışımı şezlongdan kaldırdım ve Scarlett'i aramaya çıktım. Onu mutfak tezgahının üzerinde oturmuş, kutusundan çıkardığı Cherry Garcia'yı yerken buldum. Kaşığı tekrar kutunun içine soktu ve bir kenara koydu.

"Bazen çok zor oluyor, anlıyor musun? Seni Sienna ile düşünmek."

Onunla Sienna arasındaki en büyük fark neydi? Scarlett suratını asmadı ya da her şeyi içine atıp iltihaplanmasına izin vermedi. Sadece açık ve basit bir şekilde ortaya çıktı ve sorunu belirtti. Bunu takdir etmediysem ne olayım, çünkü zihin okuyan biri değildim ve pasif-agresif saçmalıklarla uğraşamazdım.

Bacaklarının arasında durdum ve ellerimi kalçalarında gezdirdim. Endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını anlaması için ona söyleyebileceğim milyonlarca şey vardı. Ama kız kardeşini kötülemek ya da ilişkimizi kirletmek doğru gelmedi. "Nereden biliyorsun?"

"Babamın seninle konuşmasına kulak misafiri oldum. Mutfakta bir şeyler atıştırıyordum ve kapılar açıktı."

Güneşten ağarmış saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. Saçları kuruduğunda çılgın dalgalar halindeydi ve onları asla evcilleştirmeye çalışmamasına bayılıyordum. Sienna'ya kişilik olarak hiç benzemediği gibi, birbirlerine benzemiyorlardı bile. "Seninleyken onu düşünmüyorum. Ya da hiçbir zaman, gerçekten."

Başını salladı ve alt dudağını çiğnedi. "Sadece..."

"Sadece ne?"

"Seni seviyorum," diye ağzından kaçırdı.

Gözleri büyüdü ve birkaç saniye boyunca sessizlikten başka bir şey olmadı ve sözleri aramızda havada asılı kalırken kalbimin gümbürtüsü mideme indi ve ben kesinlikle hiçbir şey söylemedim. Üç küçük kelime ama güçlü bir yumruk gibiydiler.

Konuşmak için ağzımı açtım, belki de kelimeleri söylemek için, ama asla bilemeyeceğiz çünkü kapı çaldı.

Tezgâhtan indi ve bana arkasını dönerek dondurmayı dondurucuya yerleştirdi ve yüzünü benden saklamaya çalıştığından şüphelendim. Okuması kolaydı. Duygularını belli eder ve nadiren bir maskenin arkasına saklanırdı. "Muhtemelen Cruz ve Nic'tir."

Kapıya doğru giderken homurdandım. "Bunların burada ne işi var?" "Onları biz davet ettik, unuttun mu?"

"Hayır." Kimseyi davet etmemiştim. Sosyalleşme konusunda mükemmel olan Küçük Bayan Congeniality olmalıydı.

Kapıyı açtığımda karşımda gülümseyen bir Nicola ve kendini beğenmiş bir Cruz vardı. Bu günlerde her zamanki ifadesiydi, sanki evrenin sırlarını çözmüştü ve hepsi tek bir kişiyi işaret ediyordu. Nicola'yı. Bu ikisi o kadar aşık ki mide bulandırıcıydı. Birkaç gün önce, onu bir mesajı gülen yüzlü kalp-göz emojiyle imzalarken yakalamıştım. Kendine saygısı olan hangi erkek kalp-göz emoji kullanır ki?

Bir vajina büyüttüğüne ikna olmuşum.

"Izgarayı yaktın mı?" Nic bana sordu.

"Hayır."

Ellerini kalçalarına koydu. Cruz yüz kadar çantayla doluyken onun elleri bunu yapmak için serbestti. "Sana mesaj attım ve izgarayı hazırlamanı söyledim."

Homurdandım. Kim olduğumu sanıyordu? Cruz mu? Ben de ona aynen öyle söyledim. Gözlerini devirdi ve yanımdan geçip gitti.

Cruz onun arkasında uslu bir köpek yavrusu gibi koştururken talimatları takip etti, gözleri onun kıçına yapışmıştı.

"Bütün menüyü planlamış. Dediğini yapın, yolundan çekilin ve kimse zarar görmesin," dedi.

"Seni fena benzetmiş," dedim başımı sallayarak.

"Soğuk bir biraya ihtiyacım var," dedi, çantalarını mutfak adasına boşalttı ve buzdolabımdan bir bira alarak kendine yardım etti.

"Ve bir çift top."

Bana parmağını gösterdi ve birasından uzun bir yudum aldı. "Kahretsin, bugün çok sıcak."

Scarlett Cruz'u kucaklayarak karşıladı ve beni tamamen görmezden gelerek birkaç saniye sohbet etti, sonra minik bikinisiyle havuza girerek ızgaramla tanıştığına şüphe olmayan Nicola'ya katıldı. Onun sözlerini ve yarım kalan işimizi düşünerek kalbimin üzerindeki boşluğu ovuşturdum. Ama artık Cruz ve Nic iki kişilik partimizi bastıklarına göre, aşk ya da prezervatifsiz seks hakkında daha fazla konuşulmayacaktı. Bu da beni rahatlatı.

Kelimeleri söylemeye hazır değildim. Onları destekleyecek eylemler olmadan, kelimeler anlamsızdı. Ona söylemektense göstermeyi tercih ederdim.

"Babasını alaşağı etmeyi planladığını biliyor mu?" Cruz düşüncelerimi bölerek sordu, duyulmaması için sesi alçaktı. Müzik sesinden bizi kimse duymazdı zaten.

"Bunu bilmen bile gerekmiyor."

"Ama seni tanıyorum. Sırtın duvara dayalı. Savaşarak çıkacaksın."

Bu konuda yanılmadı. Simon Woods batacaktı ve bendeniz de bu şerefe nail olacaktım.

"Jimmy'ye çok benziyor, değil mi?" Ben havuz kenarındaki şezlongumdan izlerken Remy, "Jimmy'ye çok benziyor, değil mi?" dedi.

Normalde bununla alay ederdim. Kai sadece üç aylıktı. Ama ne demek istediğini anladım. Kai çok sakın bir çocuktı ve hiçbir şey onu suda olmaktan, tombul bacaklarını tekmelemekten ve yüzünde sakızlı bir gülümsemeden daha mutlu edemezdi.

Remy'nin telefonunun alarmı çaldı ve kapattım. Beslenme zamanı gelmiş olmalı. Remy, Kai'yi havuzun kenarına doğru itti ve benim şezlongumun önünde durdu.

"Hey Dyl, onu alabilir misin? Biberonunu hazırlamam lazım." Onu sıkı bir programa tabi tutuyordu ve piyasadaki tüm ebeveynlik kitaplarını okumuştı. Yine de anladım. Kai'nin hayatının yapılandırılmış ve düzenli olduğundan emin olmak istiyordu, böylece yemek, uyku ve banyo zamanının hepsinin düzenli rutininin bir parçası olarak halledildiğini bilecekti.

Sandalyemden kalktım ve havuzun kenarına çömelip yeğenimi annesinin kollarından almaya hazırlandım. Kai kaygan bir ıslaklığa sahipti ve onu düşürme ihtimalim beni çok tedirgin ediyordu. Onu kollarıma alarak ayağa kalktım ve şezlonga doğru taşıdım. Remy bebek numaralarından oluşan dev çantasını karıştırdı ve bana bir bebek bezi ile bir tulum verdi. Onu ıslak mayosundan ve yüzme bezinden çıkarıp kuru bezi ve kıyafetleri sorunsuzca giydirdim ve tekrar kollarıma aldım.

"Sen artık eski bir profesyonelsin," dedi Remy ve bana o kocaman gülümsemelerinden birini gösterdi. Sırada ne olduğunu biliyordum. Kamerasını bana ve Kai'ye doğrultmuş, deli bir kadın gibi fotoğraf çekiyordu.

"Bu kadar fotoğraf yeter. Çocuğun açlıktan ölüyor. Meme ucuma saldırıyor."

Remy güldü ama yalan söylemiyordum. Kai diş etleri eline yapışmış bir şekilde etrafı kurcalıyordu ve bu onu harekete geçirdi. "Hemen döneceğim."

O içeride kaybolduğunda, burnumla başının üst kısmını okşadım. "Hey küçük dostum. Sen şanslı bir küçük dostsun, biliyor musun? Ailen seni çok seviyor. Ben de senden hoşlanıyorum," dedim kıkırdarak.

Onu göğsüme yasladım ve sandalyemde arkama yaslanıp parmağımı ona uzattım. Parmağıma yapıştı ve emmeye başladı. Yine de çocuk aptal değildi. Parmağımın istediği ya da ihtiyaç duyduğu şey olmadığını anlaması uzun sürmedi. Remy bir biberonla geri döndüğünde, ağlamaları kulak tırmalayıcı desibellere ulaşmıştı ve havuz güvertesinde volta atarken onu aşağı yukarı zıplatıyordum.

Remy meme ucunu ağzına soktu ve sihir gibi ağlaması kesildi.

"Onu beslemek ister misin?" diye sordu, elini başının üstündeki sarı şeftali tüylerinin üzerinde gezdirerek.

"Eğer sana yardımı olacaksa," dedim, sanki büyük bir zorlukmuş gibi. Şişeyi ondan alıp Kai'yi yeniden konumlandırırdığımda sırtıttı, böylece kolumun kıvrımındaydı ve güneş yanığı olmaması için bir şemsiyenin gölgesindeki şezlonga geri döndük.

"Seni artık hiç görmüyormuşum gibi hissediyorum," dedi Remy, benimkinin yanındaki sandalyeye uzanmış, şemsiyenin gölgesinden çıkıp biraz öğleden sonra güneşi alabilmek için. Siyah bir bikini giymişti ve iki ay önce doğum yaptığını asla bilemezsiniz. Aksine, çok zayıftı.

"Seni her zaman görüyorum. Yemek mi yiyorsun?" diye sordum.

"At gibi yiyorum. Emzirme yüzünden. Bugün için yeterince pompaladım çünkü göğüslerimi çıkardığımda ne kadar tuhaflaştığını biliyorum. Emzirmenin rahminizi küçültmesi gerekiyor--"

"Evet, tamam. Bana lanet detayları anlatma."

Güldü. "Demek istediğim, uzun zamandır sadece ikimiz konuşmamıştık." Olamaz, işte başlıyoruz. Soru zamanı. O da hiç istifini bozmadı. "Peki Scarlett'le aranızda ne var?"

"Ben öpüşmem ve söylemem."

Yüksek sesle iç çekti. "Evet, biliyorum. Sienna hakkında hiç konuşmadın bile. Ama bu... bu farklı. Scarlett'i önemsiyorum. Onun incindiğini görmek istemiyorum. Sienna bunu öğrendiğinde ondan nefret edeceğini biliyorsun, değil mi? Bu yüzden kız kardeşini kaybedecek, eğer onunla ilgili ciddi değilsen--"

"Onunla oynadığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben sadece... biliyorsun ki tek istediğim senin mutlu olmandı. Scarlett'i seviyor musun?"

Scarlett'e henüz söylemediysem, kız kardeşime de söylemeyeceğimden emindim. Bütün boş zamanlarımızı birlikte geçiriyorduk. Sikişerek, konuşarak, gülmek, takılmak. Onunla birlikte olmayı seviyordum ve yanımda olmadığına onu özölüyordum. Bu sabah, o işe gitmeden önce gün doğumu sörfü yapmaya gittik ve büyük olasılıkla bu gece daha sonra görüşecektik. Yani evet, sanırım buna bir ilişki diyebilirsiniz.

Ama aşk? Bu çok karmaşık bir durumdu ve ben bu tür şeylerde kötüydüm. İlk ve son felaket ilişkimin de kanıtladığı gibi. Hepsi Sienna'nın suçu değildi. Hem de hiç. Ama birbirimizi neredeyse mahvetmiştik ve Sienna'yı, Sienna *fikrini unutmak* bir gecede olmamıştı. Bolca içki, bolca ot, rastgele ilişkiler ve çok fazla

ofiste uzun saatler geçirdi. Yavaş ve acılı bir iyileşme süreci olmuştu. Kim bunu tekrar yaşamak isterdi ki?

"Dylan, cidden. Sienna eninde sonunda öğrenecek. Eğer onun hakkında ciddi değilsen-"

"Onu önemsemeseydim onunla ilişkiye girmezdim." Konu benim açımdan kapanmıştı.

Biberonu Kai'nin ağzından çıkardım -şimdi hava emiyordu- ve meme ucu bir patlamayla serbest kaldı. Biberonu masanın üzerine koyarak onu omzuma aldım ve tatmin edici bir geçirme sesi çıkarıp omzuma biraz ılık süt damlatana kadar sırtına hafifçe vurdum.

"Bir şey daha söyleyebilir miyim?" Remy sordu. Kai uykuya dalmıştı ve biz de güneşli bir Mayıs gününde takılıyorduk. Ya da deniyorduk.

İkimiz de sorunun retorik olduğunu biliyorduk. Remy konuşmak için benden izin beklemiyordu. Hoşuma gitse de gitmese de ne isterse söyleyecekti. Bu yüzden gözlerimi kapalı tuttum, göğsümde uyuyan Kai'nin sırtını ellerimle ovaladım.

Büyüme evlat, dedim Kai'ye, mesajı aldığını umarak bilgeliğimi telepatik olarak aktardım. Dışarıda büyük, kötü bir dünya var. Genç ve masum kal. Biradan ilk yudumu alma ya da uyuşturucuyu deneme. Asla. Yanlış kıza aşık olma. Ve ne yaparsan yap, büyük kötü Dylan amcana benzeme. Yumruk yumruğa kavga etmek ya da pislik gibi davranmak yok.

Bu kaygan bir zemin, küçük dostum. Başın belaya girerse beni ara. Pis işlerini ben hallederim.

Remy konuşuyordu. Bunu onun sesiyle irkilerek uyandığımda fark ettim. "O da neydi?"

Kollarım bomboştu ve bir an paniğe kapıldım, ta ki Remy'nin Kai'yi araba koltuğuna oturttuğunu, bebek numaralarından oluşan koca çantasını hazırladığını görene kadar. "Gitmem gerek. Yapmam gereken bazı işler var."

"İstersen onu burada bırakabilirsin."

"Teşekkürler. Ama onu yanımda götürreceğim."

Shane dışında kimsenin Kai'ye bakmasına izin vermemişti. Bana sorarsanız, bu biraz aşırı. "Dikkatli ol. Helikopter ebeveyne dönüşüyorsun."

"Umurumda değil. Okula gidene ve ben ondan ayrılmak zorunda kalana kadar onu gözümün önünden ayırmayacağım. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum Dylan. Tek bir şeyi bile."

Bunun için onu suçlayamam. Bizimkinin aksine iyi bir anne olmak istiyordu. O gecedен beri annemizden hiç bahsetmemesi beni şaşırtmıştı.

Haberi ben verdim, ama sanırım Shane'le konuşacak bir şeyleri vardı ve bu benim için sorun değildi. Zaten bu konuda konuşmamayı tercih ederdim. Ayağa kalktım ve araba koltuğunu sapından tuttum. Bu şeyler şaşırtıcı derecede ağırdı ve taşınması da bir o kadar zordu.

"Onu yakaladım. Mary Poppins çantayı al."

Güldü ve çantayı omzuna atarak şezlongun üzerinde kurumakta olan mayolarını topladı. Bir bebeğin bu kadar çok şeye ihtiyaç duyması çok saçmaydı. Onunla Range Rover'ına kadar yürüdüm ve Kai'nin koltuğunu çerçeveye tutturdum, güvenli olduğundan emin oldum ve kapıyı kapatıp kaputun etrafında dönmeden önce güvenli bir şekilde kemerini taktım. Remy camını indirdi ve beni yanına çağırdı.

"Öyle mi?"

"Doğum günümüz için ne yapıyorsun? Birlikte kutlamak ister misin?"

Doğum günümüz Haziran'ın beşiydi ve ben bunu Starlet ile kutlayacaktım. "Gelemem. Scarlett'i uzun bir hafta sonu için Cabo'ya götürüyorum."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. Evet, biliyorum. Hafta sonu kaçamağı y a p a c a k t ı k . İşler ciddileşmeye başlamıştı.

"Vay canına. Tamam." Remy başını eğdi, yüzümü biraz fazla yakından inceledi, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Seni mutlu ediyor, değil mi?"

"Sanırım öyle." Scarlett beni mutlu ediyordu. Ve her ne kadar bu sözleri söylememiş, bunun olmasını gerçekten istememiş olsam da, yolun bir yerinde ona aşık olmuşum.

"Bir sürtük gibi konuşmak istemem ama Sienna seni asla hak etmedi. Ama Scarlett hak ediyor."

Bu arada Remy garaj yolumdan geri geri çıktı ve değerli kargosuyla birlikte caddeden aşağıya doğru yola koyuldu.

Soru şuydu, Scarlett'i hak ediyor muydum?

SCARLETT

Dylan bana meyveli bir rom kokteyli uzattı ve barmen ona limonlu rom ve soda uzatırken teşekkür etmek için çenesini eğdi.

Bardağımı onunkiyle tokuşturdum ve gülümsedim. "Mutlu yıllar, Dylan."

Buna içtik ve Dylan beni yakıcı bir güneşin altında rom sarhoşu bir öpücüğe çekti, gökyüzü o kadar maviydi ki bakmak insanın gözlerini acıtiyordu. Sonsuzluk havuzundaki yüzme barından kristal denizi görebiliyorduk. Cabo'daki lüks bir tatil köyünde, geceliği benim bir aylık kiram kadar tutan özel bir spa villasında kalıyorduk. Mutlu olmalıydım. Dünyanın tepesinde. Sevdiğim adamla birlikteydim ve onun da beni sevdiğini düşünmeme rağmen, o bu sözleri hiç söylememişti, oysa ben iki kez ağzımdan kaçırmıştım.

Dylan'ın yirmi yedinci doğum günüydü ve ben sadece anı yaşamak ve o üç küçük kelimeyi ya da birlikte bir geleceğimiz olmadığı gerçeğini düşünmeden günün tadını çıkarmak istiyordum.

Bir süre sonra havuz kenarında, şezlonglarda yan yana uzanırken, eli kalçamda gezinirken, "Yanıma taşın," dedi.

Şokumu gizlemek için güldüm. Bu da nereden çıkmıştı? Büyük ihtimalle şaka yapıyordu. "Senin yanına taşınamam."

Bir süre sessiz kaldı ve ben de konuyu kapatacağını düşündüm. "Zaten zamanının çoğunu benim evimde geçiriyorsun. Eşyalarının yarısı benim evimde."

Yan döndüm ve yüzünü inceledim. Gözlerini Wayfarers gözlükleriyle kapatmıştı ama yüz ifadesi bana bu konuda son derece ciddi olduğunu söylüyordu. "O rom kokteyllerinden kaç tane içtin?"

Kaşlarını çattı. "Ben sarhoş değilim."

"Hâlâ kendi dairem var. Nic ve ben bir kira kontratı imzaladık." "Ne zaman bitiyor?" diye ısrar etti.

"Kasım."

"Seni bundan kurtaracağım."

"Um, hayır. Bunu yapmana izin veremem." "Nedenmiş o?"

O kadar çok nedeni vardı ki, nereden başlayacağımı bile bilemezdim. Aylarca gizlice dolaşıyorduk. Biz kötü saklanan bir sırdık ve ailemden kimsenin bizi öğrenmemiş olması bir mucizeydi. Ama bu şekilde yaşamaya devam edemezdim. Metresi konusunda babam kadar kötüydüm ama aradaki fark, suçluluk duygusunun beni yiyip bitirmeye başlaması ve vicdanımın rahatsız olmasıydı.

"Neden taşınmamı istiyorsun?" Villaya dönerken sohbeti tekrar açarak sordum. Güneş uykusundaydım ve rom kokteylleri yüzünden biraz da kafam iyiydi.

"Sana nedenini göstereceğim."

Bana ne göstereceğini çok iyi bildiğimden, pürüzsüz koyu ahşap zeminde adımlarımı attım. Çırılçıplak soyunup yatağa çaprazlamasına uzandık, çarşaf bembeyazdı, tavan vantilatörleri tenimi serinletiyor, açık kapılardan deniz meltemi süzülüyordu. Altın saatti, ışık daha yumuşak ve sıcaktı, büyülüydü, neredeyse rüya gibi hissettiriyordu.

Elleri, dudakları, dili vücudumun her santimini okşuyor, güneşin öptüğü tenimde ürpertiler bırakıyor, titreyen kalçalarımın arasına ısı dalgaları gönderiyordu. Nemli sıcaklık meme ucumu çevreledi, sonra onu dişlerinin arasına aldı, diğer meme ucumu parmaklarının arasına sıkıştırdı. Kalçalarımı ittim, sert uzunluğu kaygan sıcaklığında süzülürken sürtünmeyi aradım, daha fazlası vaadiyle beni kızdırdı.

"Benim için çok ıslaksın," dedi, dudakları boynumda gezinirken, sesi alçak ve boğuktu. "Sırılsıklam olmuşsun."

Vücuduma nazıkçe saldırmaya devam ederken, "İçimde olmanı istiyorum," diye homurdandım, en çok istediğim şeyi saklayarak alay ediyor ve ikna ediyordu. Bu tanıdık bir temaydı. Ben çaresiz kalana kadar beni bekletiyor, daha fazlası için yalvarmamı sağlıyordu. Dylan bu kontrolü elinde tutmayı seviyordu.

"O küçük tatlı amcığının sikimi sıkmasına bayılıyorum."

İnledim, içim içime sığmıyordu. Onun için yanıp *tutuşuyordum*. Kimse beni Dylan gibi tahrik edemezdi. Onun için ıslanmamı sağlamak için bana dokunmasına bile gerek yoktu.

"Sana vurduğumda çıkardığın sesleri seviyorum."

Oh Tanrım. Yine inledim.

Kollarını iki yanına dayamış, kasları esneyip bükülerek üzerimde duruyordu. İki elimle uzanıp yüzünü kavradım ve ağzını kendime çektim. Öpüşürken inliyorduk ve ben onun nefes verişlerini içime çekiyor, ciğerlerimi onun her nefesiyle dolduruyordum, ellerim başının arkasına doğru kayıyor, parmaklarım saçlarının uçlarını çekiştiriyordu.

Sonunda, *nihayet*, ucunu girişime yönlendirdi ve hızlı bir hamleyle içime girdi. Bacaklarım sırtına kenetlendi, kalçaları dönüyor, gıcırıyor ve dönüyor, bana bu dolgunluğa alışma şansı vermiyordu.

"Daha fazla teşvike ihtiyacın var mı?" diye sordu ve sorusunun nedenini unutmuştum.

"Her şeyden daha fazlasına ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım.
Senden daha çok. Hepinizden.

Beni tekrar öpüyordu, elleri güçlü ve nazikti, beni okşuyordu. Ve ben bedenimden başka bir şey değildim. Aramızda hiçbir engelin olmadığı bu tatlı, enfes işkence.

"Siktir. Çok iyi hissediyorsun." Beni boş bırakarak dışarı çıktığında dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Yoksul. "Bu lanet amcığın sahibinin kim olduğunu söyle bana." Klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırdı ve acıyla karışık bir zevk çığlığı attım.

Tırnaklarım sırtına batıyor, derisini kazıyor, nefesim daralıyordu.

"Söyle," diye emretti.

"Biliyorsun," diye homurdandım o tekrar içime girerken.

"Başka kimse seni beceremez." *İt.* "Bu amcık benim." *İt. "Benim."*

Sonra durdu ve bana baktı, mavi-gri gözleri benimkilere kilitlenmişti ve ifadesindeki bir şey kaşlarımı endişeyle çatmama neden oldu. Avucumu elmacık kemiğinin üzerine koydum, sıkıntılı zihnini yatıştırmak istiyordum.

"Sorun nedir?"

"Kahretsin, Starlet. Bana ne yaptın?" diye sordu, sesi çiğdi, kelimeleri söylemek acı veriyormuş gibi ıstıraplıydı.

Cevap vermedim. Bana yaptığı şeyin aynısıydı. Beni diğerleri için mahvetti.

Yüzünü izledim ve sanki ilk kez kendisini görmeme, *gerçekten* görmeme izin veriyormuş gibi hissettim. Onun çıplak savunmasızlığı, çok gerçek ve ham ve

Güzeldi. Diğer zamanların hepsinden daha samimi hissettirdi. Baş döndürücüydü, o kadar sarhoş ediciydi ki neredeyse çok fazlaydı.

Bu sevişmek değildi. Benimle sevişiyordu. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı ve parmaklarımız birbirine dolanırken, ellerimiz başımın iki yanında kenetlenirken vücudunun ağırlığını aldım, memnuniyetle karşıladım, içeri girip çıkarken, bunu sonsuza dek sürdürmek istiyormuş gibi telaşsız bir hızla ilerledi.

Hiçbir şey, *hiçbir şey* Dylan'ın benimle seviştiği zamanki kadar acı veremezdi. İşte o anda onu kaybetme düşüncesi neredeyse dayanılmaz hale geldi. Kalbimi sıkıştıran ve ciğerlerimden nefesimi çalan fiziksel bir acı. Beni o kadar dikkatle izlemeseydi, sanki her duygumu okuyabilseydi ağlayabilirdim.

Doruk noktamız hızlı değildi, içime vurulmuyordu, daha ziyade ikna ediliyor ve çekiliyordu, vücudum güneşe uzanan bir çiçek gibi açılıyordu. Keşfedilmemiş topraklara yavaş bir tırmanış. İçimde her zamankinden daha derindeymiş gibi hissediyordum, bedenlerimiz o kadar kaynaşmıştı ki onun nerede bıraktığını ve benim nerede başladığımı bilmiyordum. Kalçalarım onun kalçalarının etrafında daha sıkı kenetlendi, vücutlarımız bizi nefessiz bırakan ve birbirimize sıkıca yapışan ortak orgazmlara yükselirken klitorisim ona sürtündü. Sanki bırakırsak o hayali uçurumdan düşecekmişiz gibi.

Alnı benimkine düştü, nefesimizi yeniden kazanmak için mücadele ederken göğüslerimiz kabardı ve birkaç uzun an boyunca öyle kaldık, konuşmadık, hareket etmedik, sadece o hala içimdeyken aynı havayı soluduk.

Daha sonra beni bıraktı ve yan yana uzandık, tavana bakıyorduk, dövme eli kalçama sarılmıştı, başparmağı tenimde tembel daireler çiziyordu. Geri dönüşü olmayan bir an gibiydi. Ya hep ya hiç anı. Onun her şeyini istiyordum. Daha azı beni tatmin edemezdi. Ve bu keşif korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de.

Sizi yakalayacak bir güvenlik ağı olmadan uçurumdan serbest düşüş gibi. Ben varım ama o var mıydı?

Aşk sadece cesurlar içindi. Sizi her şeyden daha savunmasız hale getirirdi. Birine kalbinizi verdiğinizde, ona sizi yok etme gücünü de vermiş olurdunuz. İşte, kalbimi al ve onu çiğneme, bu üç küçük kelimeyi söyleyerek söylediğin şeydi. Ve belki de bu yüzden onları hiç söylememişti. Derinlerde bir yerde, o da en az biz ölümlüler kadar korkuyordu.

Yan döndüm ve başımı elime dayadım, yüzüne baktım, elim atan kalbinin üzerindeydi. Sadece tavana bakıyordu.

hayranı, düşüncelere dalmış. Onun tüm düşüncelerini, tüm sözlerini ve tüm anılarını istiyordum. Onun her şeyini, her kırık parçasını, sivri uçlarını ve çarpık gerçeklerini istiyordum. "Bu alanı neden boş bıraktın?"

Tek kelime etmedi. Fırtınalı mavi-gri gözleri yüzümü inceliyordu ve bakışlarında o kadar büyük bir yoğunluk vardı ki ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bir cevap beklemekten vazgeçtim. Elimi geri çektim ve yatağa uzanıp gözümü tavandaki vantilatöre diktim. Kafam karışık, kafam karışmıştı ve kelimeleri söyleyemeyen birine umutsuzca aşık olmuştum. Böyle hisseden tek kişi ben miydim? Belki de başından beri kendimi kandırıyordum. Neden bana taşınmayı teklif etmişti?

Komodinden bir kalem alıp elimi göğsüne götürerek avucumu göğsüne dayadığında başımı çevirdim. Çenesini aşağı doğru eğerek elimi mavi kalemle teninde gezdirdi, sonra elimi dudaklarına götürdü ve bırakmadan önce bileğimin iç kısmını öptü. Elimin içine blok harflerle bir kelime yazarken kalemin teninin üzerinde hareket edişini izledim: O.

Neredeyse boşluğu dolduruyordu. *Neredeyse*. Akmayan yaşlar gözlerimde yüzerek görüntüyü bozdu.

"Dylan," diye fısıldadım, gözyaşlarımı silerek. O benimdi ve ben de onun.

Sanki kalbimden bir parça daha çalmamış gibi gülümsedi. "Evet, bebeğim?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Ben sadece..." Yutkundum, kelimeleri bulmaya çalıştım ama sadece üç kelime vardı ve onları çoktan kullanmıştım. Bu yüzden onu öptüm, uzun ve kalıcı bir öpücüktü bu, eğer şimdi durdurmazsam daha fazla bir şeye dönüşecekti. Bu aşırı duygusal bir yüklemeydi. Gözyaşlarına boğulmama iki saniye kalmıştı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu yüzden kendimi geri çektim ve ayağa kalktım. "Duş alacağım ve akşam yemeği için hazırlanacağım."

Uzaklaşırken gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Banyoya girmeden önce omzumun üzerinden baktım ve gözlerim onunkilerle buluştu. Yan yatmış, başını eline dayamış, kalbi Sharpie dövmesinin altında atıyor, yüzünde çözemediğim bir ifade vardı.

"Ne düşünüyorsun?"

Cinsel bir yorum yapmasını ya da cevap verme zahmetine bile girmemesini beklerdim. Ama nadiren beklediğim şeyi yaptı ya da söyledi. "Düşünüyordum da bu

yaşadığım en iyi doğum günü. Hiç kimse beni senin sevdiğin gibi sevmeydi. Bunu mahvetmeme izin verme. Bizi mahvetmeme izin verme."

Ve ben öldüm. O kadar tıkanmıştım ki konuşamıyordum. Hareket edemedim.

Nefes bile alamıyordum.

Dylan'ın yaptığı buydu. Bu yüzden bana sahipti. Bedenim, kalbim, ruhum. Gözlerimi ondan alamıyordum. Çıplak vücudu bir şaheserdi. Güneşten bronzlaşmış tenine kazınmış dövmelemlerden, beyaz çarşaflara karşı kapkara duran kaslarına kadar bir sanat eseri idi; zayıf, kıvrak ve çok erkeksi idi.

Ama ona bunun sözünü nasıl verebilirdim? Veremezdim.

Şimdi telefonuyla meşguldü, kara kaşları birbirine yapışmış, mesajlar ya da e-postalar arasında geziniyor, bana bakmıyordu bile. "Git duşunu al, Starlet," dedi, gözleri hâlâ telefon ekranındaydı.

Duş aldıktan sonra kısa, pamuklu bir elbise giydim. Sade, omzu açık, kapımızın önündeki masmavi denizin rengindeydi. Dylan arkamda durdu ve ben de aynadan onu izledim. Saçlarımı omzumdan ayırdı ve omzuma bir öpücük kondurdu, çenesindeki kirli sakalın tenime hafifçe sürtünmesi tüylerimi diken diken etti. Beni kaç kez öptüğü, bana dokunduğu, beni yuttuğu önemli değildi, yine de dizlerimi zayıflatıyordu. Bu iyi bir şey olamazdı. Neden her şeyi bu kadar çok hissetmek zorundaydım?

Banyonun kapısını açık bıraktı ve ben de onun yağmur duşunun altına girmesini izledim.

Manzaranın tadını çıkarmaya fırsat bulamadan telefonum çaldı ve dikkatimi Dylan'ın çıplak bedeninden uzaklaştırdı. Arayan annemdi ve Dylan'ın başına gelenlerden sonra aramasını görmezden gelip sesli mesaja yönlendirmek istesem de, banyonun kapısını kapatıp aramayı cevapladım ve telefonumu dışarıya, deniz manzaralı terasa çıkardım.

"Selam anne. İyi misin?"

"Merhaba canım. Evde misin?"

Güneş denize doğru alçalırken pembe ve mandalina rengi gökyüzünü izledim. Burası evim değildi. Kalbimi kaybetmek için geldiğim yerdi. "Um, hayır, ben-"

"Bir dakika. Baban eve geldi. Simon," diye seslendi. "Akşam yemeğini yedin mi?"

Annem birkaç saniye sonra tekrar hatta gelmeden önce babamla konuşurken içimi çektim. "Çok fazla çalışıyor. Eve yorgun argın geliyor."

"Bahse girerim," diye mırıldandım, bugünün Cumartesi olduğunu belirtme zahmetine girmeden. "Haberler iyi. Baban kulüpte birkaç kişiyi ikna etmeyi başardı. Bu yüzden

Ekim ayının son Cumartesi günü için tarih belirlendi. Evlenmek için yılın çok güzel bir zamanı."

"Bellavista'da mı evleniyorlar? Ama ben Sienna'nın evlenmek istediğini sanıyordum-"

"Mükemmel," dedi annem. "Baban depozitoyu çoktan ödedi. O yüzden harekete geçmeliyiz. İki hafta sonra bugün yoğun bir gün planladık. Saat on birde kulübün verandasında brunch ile başlayacağız, böylece menüyü tadabilir ve pasta seçebiliriz. Ardından elbise alışverişi. Tam tersini yapmayı tercih ederdim ama şişmemek için yediklerimizi sınırlamamız gerekecek..."

Terasta volta attım. Bunu yapamazdım. Nasıl kız kardeşimin nedimesi olabilirdim? Yapamazdım. Bu fikir bile kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Düğünün önümüzdeki bahara kadar olmaması gerekiyordu ama şimdi sadece dört aydan biraz fazla bir süre kalmıştı. Bu da Sienna'ya söyleme ihtiyacımı daha da yakınlaştırıyordu. "Anne, o Cumartesi çalışmam gerekiyor, yapamam-"

"Saçmalama. Bu kız kardeşinin düğünü. Ayrıca, gerçek bir işin de yok. Bir gün izin iste."

"Anne, ben-"

"Saatimi gördün mü?" Dylan içeriden seslendi. Dirseklerine kadar beyaz keten düğmeli bir bluz - *beyaz* - ve şortla terasta belirlediğinde döndüm. Lezzetli görünüyordu, yemek için yeterince iyiydi. Parmağımı dudaklarıma götürdüm, çenesini kapalı tutması için gözlerimle yalvardım. Kaşları soru sorarcasına kalktı ve ben de ağzımı açtım. *Annem*. Bunun onu tepelere doğru koşturacağını düşünmüştüm ama sanki bu konuşmanın tek kelimesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi divana çöktü.

"Kim o?" diye sordu annem. "Kiminle birliktesin?"

Dylan'a sırtımı döndüm, böylece ona ihanet ettiğimde yüzünü görmek zorunda kalmayacaktım. "Ben, şey... ben kimse değilim." Gözlerimi sıkıca kapattım. Dylan 'hiç kimse' değildi. "Gitmem gerek. Seni yarın ararım." Aramayı kestim ve Dylan'la yüzleşmek için arkamı döndüğümde yüzüm buruştu.

"Ben senin küçük kirli sırrın mıyım, Starlet?"

"Hayır. Evet. Ama olmanı istemiyorum. Sienna'ya söylemem gerek. Bunu yapmaya devam edemem."

"Ona söylememi ister misin?" "Ne? Hayır. Bunu yapar mısın?"

Tek omzunu silkti. "Neden olmasın?" Gözlerini bana dikti. "Bu işte beraberiz, değil mi?"

"Doğru. Ve hayatım üzerine yemin ederim ki ona söyleyeceğim. Ama bu benden gelmeli. İki hafta sonra onu görecekim, o zaman söylerim." Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Mide bulantısını uzak tutmaya çalışarak birkaç derin nefes aldım. Aman Tanrım, hasta olacaktım.

"İyi misin?"

Gülümsedim ve başımı salladım. Aptal değildi.

"Hey, her şey yoluna girecek," diye beni temin etti, sesi benden daha emin çıkıyordu.

Tekrar başımı salladım, ona inanmak istiyordum ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordum. Bu iyi olmazdı. Ama bugün onun doğum günüydü ve bu gece kutlama yapacaktık ve Sienna'nın eski erkek arkadaşına aşık olduğum haberine nasıl tepki vereceğini düşünmek istemiyordum. "Akşam yemeği için hazırlanmam gerek."

"Hazır görünüyorsun."

"Makyajımı yapmam lazım."

"O boka ihtiyacın yok."

"Çaba göstermek istiyorum. İnsan içine çıkacağız."

"Bırak ben yapayım."

Bunun gülünçlüğüne güldüm ama o çok ciddiydi. "Nasıl yapıldığını biliyor musun? Daha önce hiç yaptın mı?"

"Beğenmediysen yüzünü yıkayabilirsin."

"Tamam," dedim, şaşkın ama merak içinde makyaj çantamı ona doğru götürdüm ve çantamda bulduğum Omega Speedmaster'ı ona uzattım. Önündeki sehpayı okşadı ve üzerine oturdum, bacaklarım onun açık bacaklarının arasındaydı, o ise makyaj tezgâhındaki bir kozmetikçi gibi yüzümü inceliyordu.

"Gözlerini kapat," diye emretti, yüzünde her şeyi çözmüş gibi kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Dediğini yaptım ve makyaj çantamı karıştırdığını duydum. Tüm bu olanlar o kadar saçmaydı ki gülmeden duramıyordum. "Ne yapıyorsun?"

ne yapıyorsun?"

"Şşş. Dikizlemek yok."

Bakmak yok. Bu beni gülmekten iki katına çıkardı. O kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı. Dylan "dikizlemek" dedi. Bu çok komikti.

"Daha bitirmedin mi?" diye sordu sinirli bir şekilde.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Elinde ne var?"

"Benim gizli silahım," dedi yumruğunu kapalı tutarak. "Şimdi gözlerini kapat."

Saniyeler sonra gözlerim kapalıydı, bakmıyordum ve dudak nemlendiricisi tüpü dudaklarımın üzerinde kayarken kiraz kokusunu ve naneli nefesini dudaklarımdan birkaç santim ötede kokladım. Sonra çenemi kavradı ve dudakları dudaklarımı temizleyen ve onun dudaklarını şapırdatmasına neden olan yavaş, kirli bir öpücükle dudaklarımı yakaladı.

"Mmm. Çok tatlı. Hepsi bitti," diye mırıldandı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hepsi bitti mi? Dudak boyası makyaj malzemesi değildir."

Sedirde arkasına yaslandı, parmaklarını başının arkasında birleştirdi, dili yavaşça alt dudağının üzerinde gezindi. "Bu mükemmel. Yüzünü görmek hoşuma gidiyor. Çok güzelsin," dedi, sesi kısık ve boğuktu ama benim duyduğum onun yerine "*Seni seviyorum,*" oldu.

Daima iyimser. Dylan St. Clair'e sonsuza dek inanan. Ve idam mangasıyla yüzleşmeme iki hafta kaldı. Tanrım, bana yardım et.

Dylan

Odamızın her yüzeyini kaplayan cam tutuculardaki yirmi yedi mumdan birinin alevini kullanarak bir esrar yaktım, küçük güneş ışığının iltifatları ve dumanın pusunun içinden onu izledim. Mısır pamuğundan çarşafların üzerinde yatıyordu, teni güneşten bronzlaşmış, sarı saçları güzel yüzünü çerçeveliyordu, taktığı gizli gülümseme dışında çıplaktı.

Beni neyin ele geçirdiğinden emin değildim ama bu akşam yemekte, ay ve yıldızların altında margarita ve Meksika yemeği yerken, ona kendim hakkında hiç kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlatmışım. Annem hakkında konuştum.

Ona kamyon durağı hikâyesini, yaşadığımız yerleri ve bazen yeterli yiyecek olmadığı için Remy'yle birlikte çöplüğe nasıl daldığımızı anlattım. Ona karıştığım tüm kavgaları anlattım ve annemin bana ve Remy'ye her zaman bizi sevdiğini söylediğini ama bunu hiçbir zaman eylemlerle desteklemediğini söyledim. Kelimeler anlamsızlaşmıştı ve ona ne anlatmaya çalıştığımı anladığını sanıyordum. Onun dilinden kolaylıkla dökülen üç basit kelimeyi söylemekte neden bu kadar zorlandığımı.

Üzerine eğilerek ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Dudakları ayrıldı ve dumanı ağzına boşalttım. Geri çekilip bir nefes daha çekerken yüzünü inceledim. Çok güzeldi. Beni onun için acıtıyordu. Onu bir uyuşturucu gibi arzuluyordum. Onun tenine girmek ve orada yaşamak istiyordum.

Artık kâbuslar görüyordum. Ter içinde, kalbim çarparak ve nefes nefese uyanıyordum. Annemin beni ölümde bile yalnız bırakmaması beni öfkeliendiriyordu. Ama Scarlett... yatıştırıcı dokunuşuyla, bunun sadece bir rüya olduğunu söyleyen tatlı sesiyle, kollarını bana dolayarak, sanki beni sadece o koruyabilirmiş gibi sımsıkı sarılmasıyla hep yanımdaydı. Bundan nefret ederdim. Kendimi zayıf, zavallı ve muhtaç hissetmeme neden oluyordu.

"Seni seviyorum Dylan," dedi şimdi, karşılığında bir şey duymayı beklemeden.

"Göster bana." Seks. Diğer her şey başarısız olduğunda başvurduğum yol. Esrarı söndürdüm ve onun üzerine diz çöktüm.

Bir mumu söndürüp parmağımı erimiş balmumuna batırdım.

"Ne yapıyorsun?" Mumu üzerine tuttuğumda gözleri büyüdü. "Bana güveniyor musun?" diye sordum. Bu bir testi ve o da bunu biliyordu.

Her zaman test ediyordum

Scarlett ve o her zaman geçti çünkü en önemli olan her konuda iyi, dürüst ve doğrudu. Kalbini koluna takardı ve benim aksime asla kin beslemezdi.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve cevabını bekledim. Avucunu kalbimin üzerine Sharpie ile dövme olarak yaptığım el izinin üzerine koydu ve başını salladı, gözleri ve sesi değişmiyordu. "Evet."

Seni seviyorum. Sana aşığım. Seni çok seviyorum.

Ama kelimeleri söylemedim. İçimde kilitli kaldılar.

Mumu eğdim. Ilık balmumu çıplak karnına damladı. Ben balmumunu göğüslerinin üzerine döküp çakıllı pembe meme uçlarının etrafında dolaştırırken nefesi kesildi, sırtı şilteden kalktı.

"Oh Tanrım," diye inledi, altımda kıvranıyordu, gözleri kapanıyordu, ben onun üzerinde diz çöküp ona dokunmadan tapınırken erimiş balmumu ipeksi yumuşak tenine damlarken dudakları aralanıyordu.

Sienna'yı hiç sevmiş miydim? Uzak bir anı gibi geliyordu ama Sienna da dâhil olmak üzere hiç kimseye karşı böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Belki de doğru insanı bulduğunuzda böyle hissediyordunuz. Tüm berbat ihtişamınızla kendiniz olabiliyordunuz ve karşınızdaki kişi sizi olduğunuz gibi kabul ediyordu.

Scarlett'le birlikte, yeterli olduğumu hissettim. Buna daha önce hiç sahip olmamıştım. Bana onun inandığı gibi inanan biri olmamıştı.

"Biz neyiz Dylan?" diye sordu şimdi, sık sık yaptığı gibi.

"Biz her şeyiz, Starlet. Her lanet şey."

Gülümsemesi sonunda doğru şeyi yaptığımı gösteriyordu. Bilmediği şey, Sienna'ya kendi başına söylemesine izin vermeye hiç niyetim olmadığıydı. Bu işte birlikteydik ve ben hiçbir zaman sorumluluklarımdan kaçan biri olmadım, bu yüzden Sienna'ya bizden bahsettiğinde hemen yanında olacaktım. Bunun boktan bir gösteri olacağını zaten biliyordum. Sienna'nın bunu iyi karşılamayacağını biliyordum. Ama bunu atlatması gerekiyordu.

Scarlett'i bırakmamın imkanı yoktu. O benimdi, ben de onun, bu kadar basitti.

SCARLETT

"İ Şimdiden dört aylık olduğuna inanamıyorum," dedim Remy'ye, Kai'nin karnını gıdıklayarak. Bacaklarını tekmeledi ve bana sakızlı bir gülümseme verdi. Onu sildim

çenesindeki salyayı bir bezle temizledikten sonra elimi başındaki sarı saçların üzerinde gezdirdim.

"Ben de inanamıyorum. Çok büyüyor. Bütün kıyafetlerini eskitip duruyor."

"Bebekler böyle yapar. Büyürler, değil mi?" Kavraması için parmağımı uzatarak mırıldandım.

"Sonsuza dek bebek kalmasını istiyorum," dedi Remy hüznle.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve topuklarıma yaslandım, Shane ve Dylan bulaşık yıkama görevlerini yerine getirmiş olarak evden çıkarken bakışlarım cam kapılara kaydı. Shane ve Remy'lerde pazar barbeküleri artık haftalık bir şey haline gelmişti. İkisi de Dylan'la birlikte olmamızdan memnundu. Çoğunlukla. Gerçi Remy Sienna başka bir şekilde öğrenmeden önce ona söylememi tavsiye etmişti. Ben de önümüzdeki Cumartesi Costa del Rey'e geldiğinde bunu yapmayı planladım.

Böyle bir şey telefonda yapılamazdı. Yüz yüze yapılmalıydı. Bundan korkuyordum ama Dylan'la yarın ayrılısak bile, ki ayrılmamayı umuyordum, bunu Sienna'dan saklamak yine de yanlıştı.

Sonuçları ne olursa olsun Dylan'la olan ilişkimin açığa çıkmasını istiyordum. En büyük korkum ailemin bizi birlikte görüp Sienna'ya haber vermesiydi. Bu yüzden, bu gerçekleşmeden önce her şeyi ortaya dökmem gerekiyordu.

Remy telefonundan saati kontrol etti ve ayağa kalktı. "Kai için banyo vakti." Remy ona sıkı bir program uyguluyordu ve banyo zamanı ona iyi geceler dilememiz için bir işaretti.

Dylan Kai'yi kollarının arasına aldı ve boynuna sarıldı. "Hey küçük dostum. Yakında görüşürüz."

Yeğenini kucaklayışını izledim ve ayağa kalkarak şortumdaki çimleri fırçaladım. Dylan onu Remy'ye vermeden önce Kai'nin sırtını okşadım ve tombul yanağına bir öpücük kondurdum.

"Hazır mısın?" diye sordu anahtarlığını parmağının etrafında döndürerek.

Başımı salladım, ayaklarımı parmak arası terliklerimin içine soktum, vedalaşırken elim onunkine kaydı.

Shane ve Remy'nin evinden uzaklaştığımızda güneş batıyordu ama hava henüz kararmamıştı, bu yüzden çıplak ayaklarımı ön panele dayayarak koltuğuma gömüldüm.

Açık pencerelerden süzülen ılık bir esinti Dylan'ın ve denizin kokusunu da beraberinde getiriyordu. Elime uzandı ve kendi eliyle sıktı. Dudaklarıma götürdüm ve yaralı parmak eklemlerini öptüm, sonra ellerimizi kucağıma indirdim ve parmağımı elindeki dövmelemin üzerinde gezdirdim. Kafatası. Gül. Dövmeli parmakları.

En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyordum.

"Dondurma ister misin?" diye sordu, gözleri yola dönmeden önce bana baktı.

"Belki. Bu akşam Netflix mi izleyeceğiz?" Böyle iyiydik.

"*Riverdale* saçmalığı yok ama." "Gizliden gizliye seviyorsun," diye takıldım. Sevmiyordu.

Marketin önüne park etti, ben de arabadan atlayıp cam giriş kapısının yanında onunla buluştum. Abur cubur ve mikrodalga patlamış mısır stoklayarak reyonları dolaştık ve dondurucu bölümünün önünde durduk. Küresel ısınmaya bir çözüm bulmaya çalışıyormuşum gibi kaşlarım çatık bir şekilde dondurma çeşitleri üzerinde tartıştım.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Starlet?" Kolunu ortama doladı ve boynumun yan tarafını öptü. Sırtımı göğsüne yasladım, dondurma aromalarıyla eeny, meeny, miny, moe oynadım.

İşaret parmağımla çeneme vurdum. "Karamelli Çuf Çuf ve Tombul Koca arasında karar veremiyorum."

İsimlere kıs kıs güldü, buzdolabının içine uzandı ve iki dondurma kutusunu da aldı. Onları bana uzattı, sonra iyi bir önlem için iki rastgele tat daha aldı ve tezgâha doğru yürüdü.

"Bu çok fazla. Bunların hepsine ihtiyacım yok" dedim ve iki küveti tezgâhtan alıp dondurucuya geri götürdüm.

Adama, "Dördünün de parasını öde," dedi ve dondurmayı elimden alıp bıkkın bir iç çekişle tezgâha geri koydu. Bunların hiçbirisi bizim için alışılmadık davranışlar değildi. Ben her zaman daha tutumlu olmaya çalışırdım, Dylan her zaman daha fazlasının daha iyi olduğu konusunda ısrar ederdi. Bu küçük kavgalara alışmıştık.

"Peki. Sen kazandın," dedim sanki ona büyük bir iyilik yapıyormuşum gibi.

Sadece güldü ve başını salladı, kredi kartını cüzdanına geri koyup arka cebine soktu. Dylan çantaları aldı ve bir kolunu omzuma doladı, klimalı mağazanın cam kapılarından geçip bunaltıcı akşamın içine girmeden önce beni bir öpücük için kendine çekti.

"Siktir," dedi Dylan nefesinin altından, kolu omuzlarımdan kurtulup yanına düştü.

Önce yüzüne baktım, sonra bakışlarını takip ettim ve donup kaldım. Ağzımdan tek bir ses çıkmadı. Ayaklarım olduğum yere sabitlenmişti. Hareket edemiyordum. Konuşamadım.

Zar zor nefes alıyordum.

Dylan önce toparlandı ve çantalarımızı arabasının arkasına yerleştirdi, sonra kapağı kapatıp yanıma döndü ve çenesini Sienna'ya doğru salladı. "Burada ne işin var senin?"

İlk sorusu bu muydu? Ne yapıyorsun burada?

Kız kardeşimin gözyaşı lekeli yüzüne baktım, gözleri saatlerdir ağlıyormuş gibi kırmızı ve şişti. Tam önümüzde duruyordu ve BMW'si benzin pompalarının yanına park etmişti.

"Ben burada ne yapıyorum? Kız kardeşimi görmeye geldim ve buldum ki..." Titreyerek nefesini verdi ve başını salladı. "Buna inanamıyorum."

Şoka girmişti. Böylece ikimiz olduk.

Kendimi konuşmaya zorlayarak boğazımı temizledim. "Özür dilerim Sienna. Ben de tam..."

Beni görmezden geldi, bakışları Dylan'a odaklanmıştı. "Kız kardeşimi mi? Seçebileceğin onca kız varken kız kardeşimi mi seçtin? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun Dylan?"

Elini saçlarının arasından geçirdi ve bir nefes verdi. "Senden nefret etmiyorum."

"İntikam almaya mı çalışıyorsun? Bu mudur yani?"

"Hayır." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bu öyle bir şey değil."

"O zaman bana bunun ne olduğunu söyle. Buraya Scarlett'i görmeye geldim çünkü beni anlayabilecek biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Onun yerine kız kardeşimi ve eski erkek arkadaşımı buldum... Aman Tanrım. Yapamam..." Başını iki yana salladı. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

Bu sorunun Dylan'a mı yoksa bana mı yöneltildiğini bilmiyordum. Her iki durumda da, bunu ona ikimiz de yapmıştık. Birkaç adım daha yaklaştım, bu duruma yardımcı olacak kelimeleri arıyordum. Ama hiçbirisi yoktu.

"Çok üzgünüm Sienna," dedim tekrar deneyerek. "Sana gelecek hafta sonu söyleyecektim. Hiç istememiştim."

Bakışları bana döndü. "Neyi kastetmedin? Tanrım, Scar. Dylan sadece takıldığım bir adam değildi. Onu *seviyordum*. Ve sen bunu biliyordun."

"Biliyorum," dedim, sesim ancak fısıltıdan daha yüksek çıkıyordu. "Özür dilerim."

Başını salladı ve dünyadaki tüm özür dilemelerin bir şey ifade etmeyeceğini biliyordum. "Ne kadar zamandır? Bunu benden ne zamandır saklıyorsun?"

Yerin beni yutmasını dileyerek çivit mavisi ayak tırnaklarıma baktım. "Ocak ayından beri."

"Nişan partime geldiğinde onunla birlikte miydin?" diye sordu kuşkuyla. Başımı kaldırdım, o sırada birlikte olmadığımızı açıklama zahmetine girmedim. Konuyla ilgisi yoktu. "Bunca zamandır onunla birlikteydin ve bana tek kelime etmedin mi? Komik olan ne biliyor musun? Seni görmeye geliyordum çünkü konuşabileceğimizi düşünmüştüm. Anlayacak biri varsa o da sendin."

"Neyi anladın?"

"Chase'i terk ettim."

"Ne? Ama neden?"

Başını iki yana salladı. "Babamla evlenmek istemiyorum. Sonumun annem gibi olmasını istemiyorum. Ve şimdi kız kardeşim... bana en kötü şekilde ihanet etti. İçimizde en iyisinin sen olduğunu sanıyordum. Ayrıldın. Kendi işini yaptın. *Eski erkek arkadaşım*la. Aman Tanrım. Ne kadar aptalım?" İçi boş bir şekilde güldü, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Çok aptalım."

"Sienna. Sen değilsin. Bunların hepsi benim hatam ve nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

Dylan ayağa kalkarak, "Benim hatamdı," dedi.

Sienna yüzünü sildi ve başını çevirdi. "Chase'i neden terk ettiğimi biliyor musun?" Bakışlarını Dylan'a odakladı. Dylan başını hafifçe salladı. "Çünkü onu seni sevdiğim gibi sevmiyorum. Çünkü yıllardır seni unutmaya çalışıyorum ama hâlâ bunu yapmanın bir yolunu bulamadım. Seni sevdim Dylan. O kadar çok acıdı ki. Seni sevmiştim. *Çok sevdim. Çok.*"

Şimdi daha çok ağlıyordu. İçgüdüsel olarak yaklaştım ve ona sarılmak için **u z a n d ı m** . Beni engellemek için ellerini kaldırdı ve ben de bir adım geri çekildim. "Ama birbirimize söylediğimiz ya da yaptığımız hiçbir şey beni bu kadar incitmedi.

Bu," dedi Dylan'a.

Aman Tanrım.

Döndü ve park yerinde tökezleyerek arabasına doğru yürüdü, ağlamaktan omuzları titriyordu.

Dylan'a, "Bu şekilde gitmesine izin veremezsin," dedim.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Seni bırakmayacağım."

"Ona git," dedim. Beni itip kaktığı halde neden onun yardımını kabul edeceğini düşündüğümü bilmiyordum ama benimle değil de onunla konuşmayı tercih edeceğini hissediyordum. "Lütfen."

Ellerini yüzünde ovuşturdu ve sonra başını salladı.

Otoparkta durdum ve erkek arkadaşımın kız kardeşime doğru ilerleyişini izledim. Onun önünde durmasını ve yüzünü ellerinin arasına alıp kendi yüzüne doğru kaldırmasını izledim. Kız kardeşimin gözlerini kapamasına ve bileklerini ellerinin arasına almasına neden olan bir şey söylerken dudaklarının hareket edişini izledim. Başparmaklarının ucuyla gözyaşlarını silmesini izledim. Ve onu kollarına çekip sarılışını izledim, elleri saçlarını okşarken ve gözleri kapalıyken omzunda ağladı ve onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi ona tutundu.

Sen önce ona aittin.

Hiç kimseye ait olmadım.

Kendimize söylediğimiz yalanlar neredeyse komik. Onun benim olabileceğine gerçekten inanmıştım.

Onları izlememek için kendimi zorladım.

Dylan'ın arabasından çantamı alıp omzuma attım ve Sienna ile Dylan'a bir kez daha baktım.

Ondan hiç kimse ya da hiçbir şey için vazgeçmek istemedim. Ama vermek zorundaydım.

Ben uzaklaşırken ikisi de fark etmedi. Kalbimin parçalanma sesini kimse duymadı. Benden başka kimse.

DYLAN

L Sienna'yı görmeyeli neredeyse iki yıl olmuştu. Aynı görünüyordu. Sarışın plaj dalgaları, altın rengi bir bronzluk, küçük tasarımcı etek ve atlet takımlarından birinde. Tanıdık geliyordu. Eskiden ezbere bildiğim ama uzun zamandır duymadığım bir şarkı gibi. Kokusu bile aynıydı. Narenciye ve çiçek gibi. Kas hafızam devreye girdi ve sıcak gözyaşları tişörtümü ıslatırken, elim saçlarını okşadı ve gözlerim kapandı. Buraya daha önce de gelmiştik. Omzumda ağlarken. Hem de birçok kez. Sienna'yla ben ve Scarlett hakkında yüzleşmeyi hayal ederken, gözyaşları olabileceğini uygun bir şekilde unutmuştum. Sienna'nın sinirlenmesiyle başa çıkabilirdim. Bana bağırmasını. Bana pislik demesini. Ama bir kadının gözyaşlarından her zaman nefret etmişimdir. Daha iyi hale getirmek istedim. Düzeltmek. Sanki bir matematik denkleymiş gibi soruna bir çözüm bulmak. Ama çözüm yoktu. O oydu, ben de bendim ve parçalarımızın toplamının üzerinde felaket yazıyordu.

Hep vardı. Her zaman da olacaktı. Hiçbir zaman ya da mesafe bunu değiştiremezdi.

Onu bıraktım ve bir adım geri çekildim, gözlerim Scarlett'i bıraktığım yere gitti. O gitmişti ve ben onun peşinden gitmek istiyordum. Televizyonun karşısında dondurma yemek. Gülmek, sevişmek, aptalca şeyler hakkında konuşmak. Sadece mutlu olmak.

"Dylan." Sienna'yla yüzleşmek için başımı çevirdim. "Konuşabilir miyiz? Yani, *gerçekten* konuşalım mı?"

O l a m a z , işte başlıyoruz. Ona söyleyecek bir şey kalmadığını söylemek için ağzımı açtım. Peşinden koşmam gereken bir kız arkadaşım vardı.

"Hiçbir şey olmasa bile, bana bu kadarını borçlusun. Seni **p e k** **ç o k** kez aramaya ve mesaj atmaya çalıştım ama hiç cevap vermedin ve

telefonlarıma hiç çıkmadın."

Numarasını engellemiştim, bu yüzden. Boynumun arkasını ovuşturdum ve yapmak istediğim son şey olmasına rağmen başımı salladım.

Altılı bir paket ve yeni bir paket sigara aldık -benim sayemde Sienna gizli bir sigara tiryakisiydi- ve ayrı arabalarla sahile gittik. Yolda Scarlett'i arayıp iyi olduğundan emin olmayı düşündüm. Ama kısa bir yolculuktuk ve bu uzun bir konuşma olacaktı, bu yüzden vazgeçtim. Bu konuşmayı bitirdikten sonra onun dairesine gidecek ve bunu atlatmanın bir yolunu bulacaktık. Birlikte.

Sienna ve ben gün batımını izlemek için tam zamanında sahile vardık. Burada, arkamızda kayalıklar, önümüzde okyanus olan ıssız bir sahil şeridinde onunla birlikte olmak ve eski kız arkadaşımın çiçekli şampuanını ve teninin kokusunu alabileceğim kadar yakınımda oturması bana yanlış geliyordu. Biramı içtim, bakışlarım ufuktaydı. Gün batımına göre çok güzel bir gün batımıydı, Batı Yakası'nda günün en sevdiğim zamanıydı. Belki de önce ben konuşmalıyım. Belki de özür dilemeliydim. Belki de pek çok şey söylemeliydim. Ama sessizce oturdum ve martıların dönüp dalışını izledim. Dalgaların yükselişini ve kıyıya vuruşunu izledim ve onun konuşmasını bekledim.

İki sigara yakıp birini Sienna'ya uzattım ve hiç düşünmeden eski alışkanlığıma döndüm. Haftalardır içtiğim ilk sigaraydı. Bu alışkanlıktan kurtulmaya çalışıyordum. Ot değil, sigara. İyi niyet buraya kadarmış.

Sigarayı parmaklarımın arasından alırken hafifçe güldü. "Bunu yaptığında hep çok seksi olduğunu düşünmüşümdür."

"Ne yaptın?" Ben sordum.

"İki sigara yaktım. Biri benim için, biri de senin için."

Derin bir nefes çektim, nikotinin kan dolaşıma karıştığını hissettim ve hiçbir şey söylemedim. Artık bir çift değildik ve ben de öyle davranmak istemiyordum. *Artık sigarasını yakmak yok, seni aptal herif.*

"On yedinci doğum gününü hatırlıyor musun? Babamın viskisiyle sarhoş olmuş, senin otunla kafayı bulmuş ve bisikletinle sahile inmiştik. Ben senin gidonundaydım, sen de bir elin gidonda, kolun da düşmeyeyim diye bana sarılmış halde sürüyordun. Ve bu çocukla cehenneme bile giderim diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Sigarasından bir nefes çekti, gözleri okyanustaydı, sarı saçları yumuşak esintiyle havalanırken, ziyaret etmeyi en sevmediğim yer olan anı şeridinde gezindi. "Gece geç bir saatti, ay çıkmıştı ve biz okyanusta yüzüyorduk. Ve sen Pearl Jam'in "Black" şarkısını söylüyordun. Çok üzgün, kızgın ve güzeldi. Tıpkı senin gibi."

Sigaramı emdim, sinirlerimi yatıştırmak için ona ihtiyacım vardı. O geceyi çok iyi hatırlıyordum. Annem doğum günümüzü unutmuştu. Tamamen unutmuştu. Ne kart, ne hediye, ne Mutlu Yıllar, ne de tek bir söz. O gece Sienna'yı da hatırladım. Onun gibi bir kızın asla benim gibi bir haydutla birlikte olmayacağını düşündüğümü hatırladım. Ve haklıydım.

Ama şimdi kendimi bok gibi hissetmek yerine minnettardım. Çünkü çok daha iyi bir şey bulmuştum. Ve şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştım, keşke bu konuşmanın sonuna kadar ileri sarabilseydik de buradan defolup gidebilseydim. *Riverdale*'i bile izleyebilirdim, bu işin bitmesi için o kadar çaresizdim.

"Nerede yanlış yaptık Dylan?"

Bu soruya gülmek istedim. Aramızdaki hiçbir şey doğru olmamıştı. "O kadar vaktimiz yok prenses." Biramdan bir yudum aldım ve sigaramdan bir nefes çektim. İki eski arkadaşımız gibi bira ve sigara getirmek kimin fikriydi?

"Beni hiç sevdin mi?"

Sorusunu düşünerek bir yudum daha bira aldım. Silah dolu ve tetikteydi ve mermi suratında patlarsa hiç şaşırımayacaktım. "Bir zamanlar senin için her şeyi yapardım. Ne istersen yapardım. Ama sen hiç..." Burnumun köprüsünü sıkıştırdım. Bu yola girmek istemiyordum. Onunla birlikte bu sahilde olmak, eski yaraları, acı sözleri ve sekiz yıllık inişli çıkışlı felaket ilişkimizde yaşanan her şeyi yeniden yaşamak istemiyordum.

"Neyi asla?" diye sordu, sesi o kadar hüzünlüydü ki ona bakamadım bile çünkü ne göreceğimi biliyordum.

"Bana hiç inanmadın," dedim, sesim alçaktı, beni şaşırtan bir acılıkla. Şimdiye kadar bunu aşmış olacağımı düşünebilirdiniz. "Bana zerre kadar inancın yoktu. Fakir olmaktan çok korkuyordun. Benim gibi yaşamaktan. Her zaman yarı içeride yarı dışarıdaydın. Ve baban sana her ultimatoma verdiğinde, güven fonunu ya da seni hizada tutmak için kullandığı her ne haltsa onu kaybedeceğinle tehdit ettiği her lanet olası seferde... kışımı terk ettin ve korkup kaçtın. Hiç tutmadığın sözler verdin. Tekrar ve tekrar. Farklı gün, aynı eski bok. Konuşmak ister misin? Gerçekten konuşmak mı? Kürtaj yaptırdın ve bana söylemedin bile."

Evet, bu doğru. Hadi konuşalım. Bu onu susturdu.

"Dylan..." Sesi titriyordu. Çenem sıkıştı ve burnumdan derin nefesler aldım. Yine su kanallarını açıyordu. Yaptığı şey buydu.

"Konuşmak istedin. Lanet olası konuşmak. Yoksa gideriz. Zamanımı boşa harcamayı bırak. Beni tüm bu saçmalıklara tekrar sürüklemeyi bırak. Bana sayamayacağım kadar çok kez pislik dedin. Ama beni delirttin Sienna."

"Bunu senin için yaptım," dedi sessizce.

"*Benim için mi?*" Sertçe güldüm. "Beni hiç mi tanımadın? Sana ve bebeğe bakmak için ne gerekiyorsa yapardım."

"Bunu biliyorum," dedi, sesi yükselmişti. "İşte bu yüzden bunu senin için yaptım. Tanrım, Dylan. Zar zor geçiniyordun. Uyuşturucu satıyor, kirayı ve Remy ile faturaları ödemek için mücadele ediyordun çünkü boktan annen hiç ortalıkta yoktu. Ne yapmam gerekiyordu? Sana daha fazla sorumluluk mu yükleyseydim? Benim hatamdı. Doğum kontrolünü berbat ettim. Birkaç gün kaçırdım ve sana söylemem gerekirdi ama söylemedim. Okulu bırakmak gibi çılgınca bir şey yapmandan çok korktum. Ve sen çok zekiydın. Bunu sana yapamazdım. Anlamıyor musun? Bunu senin için yaptım."

Sertçe yutkundum, sesindeki dürüstlüğü duydum ve doğruyu söylediğini anladım. Yine de bunca yıldır bunu kendine saklamıştı. Ve fark ettim ki bunun nedeni hiç konuşmamış olmamızdı. Önemli şeyler hakkında değil. Sadece birbirimize kızar ve bağırırdık. Konuşmaların ortasında çekip giderdik.

"Çok gençtik ve çok aptaldık Dylan," dedi gözyaşlarını silerek ve titrek bir nefes alarak. "Aşk konusunda çok kötüydük. Ama ben seni sevdim. Hem de çok. Ve denedim. İhtiyacın olan kız olmak için çok uğraştım ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Korkmuştum. Haklısın. Ama endişelendiğim şey para değildi. Bizdik. Senin için her şeyden vazgeçmekten korktum ve sonra sen beni terk ettin ve ben nerede olacaktım?"

"Neden seni terk edeceğimi düşündün?"

Başını iki yana salladı. "Çünkü beni asla benim seni sevdiğim gibi sevmediğini biliyordum. Annen kafana öyle bir numara yaptı ki. Seni sevdiğimi söylediğimde bana hiç inanmadın bile. Ve sana her zaman söyledim. Ama sen hep yüzüme vurdun. Karşılığında o kelimeleri asla söyleyemedin. Ve bu canımı yaktı. Sen kendini tuttukça, ben de senin istediğin gibi olmaya çalıştım. Ama ne kadar denersem, o kadar başarısız oluyordum. Bu bir kısır döngü gibiydi ve dönüp dolaşıp yine aynı yere geliyorduk.

başladı. Ama daha fazlası için geri gelmeye devam ettim. Çünkü iyi olduğunda, kimse bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmemişti. Sen benim uyuşturucumdun. Uyuşturucum. Bağımlılığımydın. Ve hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim için çok korkuyorum." Sesi kelimelerle çatallaştı ve ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim.

Beni terk etmesinden hiç korkmamıştım. Her zaman geri döneceğini biliyordum. Sonunda her şeyi bitiren bendim. Eğer ona kalsaydı, hala aynı eski yorgun şarkı ve dansı yapıyor olurduk.

"Dylan," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?" Sigaramı kumda söndürürken cevap verdim.

"Bana sarılabilir misin? Bittiğini biliyorum ama... lütfen. Sadece bir kez daha."

Tereddüt ettim. İstedikim son şey Sienna'nın kollarımda olmasıydı. "Sienna, sanmıyorum..."

Sözlerimi duymazdan geldi ve daha da yaklaşarak kollarını bana doladı. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü ve elini kalbimin üzerine koydu, bu çok yanılttı ama kendime bunun sorun olmadığını söylüyordum. Bu kız geçmişimin bir parçasıydı ve anılarla doluyduk, daha fazlası değil. Ve belki de söylediği gibi, ona bunu borçluydum. Daha önce, kapanışa ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ve bu da buydu. Geçmiş defterini kapatıp yolumuza devam etme zamanı.

Sienna'yı ilk gördüğümde on altı yaşındaydık. Lisedeki ilk yılımızın ilk günüydü ve dördüncü dönem İngilizce dersime girdim. Boş olan tek sıra en arka sıradaydı, Sienna'nın hemen arkasındaydı.

O okul yılının çoğunda onu görmezden geldim. Onu hemen kraliçe arı olarak görmüştüm. Zengin, şımarık, güzel, zeki. İyi günlerinde komik ve cömertti. Aynı zamanda güvensizdi ve ağzına attığı her lokma için endişelenirdi. Plaj dalgaları doğal ve kaygısız görünüyordu, ama bunu elde etmek için kırk beş dakika, bir sürü şekillendirici ürün ve üç alet kullandığını biliyordum. Kıyafetleri de öyle. Ne giyeceğine karar vermek için saçma sapan bir zaman harcardı. Sienna insanların onun hakkındaki düşünceleri önemsizmiş gibi davranırdı ama bu doğru değildi. Sienna benim için giyinirdi. İpeksi iç çamaşırlarını beni düşünerek seçerdi.

"Seni kaybetmekten o kadar endişeleniyorum ki bazen sensiz kim olduğumu unutuyorum."

Bunu bana yıllar önce, analiz edemeyecek ya da ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçükken söylemişti. Ama o zaman bile içimde bir his vardı.

kötü bir şey olduğunu. Birini sevmeye sürecinde asla kendinizi kaybetmemelisiniz. Aksine, aşk sizi kendinizin daha iyi bir versiyonu haline getirmelidir. Scarlett'le böyle hissettim, onu her zaman seveceğim. Beni daha iyi bir adam olmaya itti.

"Dylan." Elleri yüzümü kavradı ve ben daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan ağzı benimkini yakaladı. Ve bir anda eski kız arkadaşımı sahilde, kararmaya başlayan gökyüzünün altında öpüyordum. Kolları boynuma dolanmıştı ve dili ağızımdaydı. Kendime gelmem ve onu itmem bir saniye sürdü. "Ne oluyor lan?"

"Ne yapıyorsun?" Ayağa kalktım.

Ayağa kalkarken gülümsedi. Tatlı bir gülümseme değildi. Kurnazcaydı. Sienna'nın diğer tarafına, unuttuğum tarafına bir bakıştı. Fark ettiğinden daha çok babasına benzediğini gösteren tarafı. Elini göğsümde gezdirdi, bileğini kavradım ve gözlerim Sienna'nın omzunun üzerinden Scarlett'inkilerle buluştuğunda onu ittim. Kumsalın daha aşağısındaydı ve alacakaranlık çökmüştü ama kesinlikle o olduğunu anlamama yetecek kadar ışık vardı. Ayrıca, onu nerede görsem tanırdım.

Scarlett döndü ve koşmaya başladı, ben de kendimden nefret ettim.

Sienna'ya ters ters baktım, çenem sıkılmıştı. "Onu gördün," diye homurdandım. "Orada olduğunu biliyordun."

Sienna'nın gözleri bana dikildi. "Eski erkek arkadaşımı çaldı. İlk aşkı. Ve çılgınca olan ne biliyor musun? Biz burada oturmuş konuşurken, bunu neredeyse unutmuştum. Çünkü yine sadece sen ve ben vardık ve senin yanında olmak ve gerçekten konuşmak çok iyi hissettirdi. Ve bir süreliğine, her şeyin eskiden ne kadar iyi olduğunu hatırladım. Ve senin hakkında sevdiğim şeyleri hatırladım. Ama sonra onu gördüm ve her şey geri geldi. "Eğer ben sana sahip olamayacaksam, o neden olsun ki?"

Yanımdan hızla geçip uzaklaştım, o kadar kızgındım ki önümü göremiyordum. "Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun Sienna."

"Sen bir pisliksin Dylan," diye bağırarak sırtımı itti. Onunla yüzleşmek için döndüm ve göğsü kabararak yumruklarıyla beni yumrukladı. Beni kum torbası gibi kullanmasını engellemek için bileklerinden tuttum ve onu ittim. Deli bir kadın gibi çılgınlık atarak tekrar üzerime geldi ve yumruğunu yüzüme indirdi.

Elini tutup kumun üzerinde dizlerinin üzerine çöktüğünde çenemi ovuşturdum.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye ağladı, elleriyle yüzünü kapattı, omuzları titriyordu, ben ise kaçmak istediğim geçmiş ve kaçmak istediğim gelecek arasında kalmış, ortada maymunu oynuyordum. Sienna kız kardeşinin günahlarının bedelini ödeyeceğinden emindi ve ben de ödeyecektim.

Tek bir öpücük.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım," diye çıkıştım. "Kız kardeşine aşık oldum." "Neden? Onda olup da bende olmayan ne var?" Sienna, "Neden?" diye sordu.

ayaklarını. "Neden o?"

Scarlett'i sevmemin milyonlarca nedeni vardı ama bu bilgiyi Sienna'yla paylaşacak değildim.

"Çünkü o sen değil. O senin olmadığın her şey ve ben onu seviyorum." Onu sahilde bıraktım ve uzaklaştım.

"Eski kız arkadaşını neden öptüğünü açıklamakta sana iyi şanslar, göt herif," diye seslendi arkamdan.

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir.

SCARLETT

I Bunu hak etmiştim. Başardım. Ama bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim. Bir konuşma bekliyordum. Öfkeli sözler. Gözyaşları. Özürler. Buna dayanabilirdim. Bana fırlattığı her şeyi kaldırabilirdim. Ama bunu. I geldiğini görmemişti.

Neden sahile gitmiştim? Neden mi? Her şeyi bir perspektife oturtmaya yardımcı olacağını düşünmüştüm. Ya da en azından bana biraz huzur vereceğini düşünmüştüm.

Bir kavanozdan içtiğim margaritamdan bir yudum daha aldım ve dudaklarımdaki tuzu yaladım. Kafam iyiydi, kafayı bulma yolunda ilerliyordum. Döktüğüm onca gözyaşından sonra içim boşalmıştı. Şahsen ben olsam doğrudan tekila shot'ları tercih eder ve karıştırıcılarla uğraşmazdım. Ama margaritalar güzeldi ve bardağın kenarındaki tuzun tadı gözyaşlarım gibiydi, bu yüzden içtim, bacaklarım koltuğun kenarına sarktı, gözlerim sıkıcı beyaz tavanda.

Zihnim benzin pompalarının önündeki sahneyi yeniden canlandırdı. Onu kollarına çekişi ve gözyaşlarını silmesi. Ve sahildeki sahne. O öpücüğün görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Onu öpmüştü. Sienna'yı öpmüştü.

Kalbim çok acıdı. Fiziksel olarak ağrıyordu. Bu acının ya da o anının hiç geçmeyeceğini düşündüm. Kalbime sonsuza dek kazınmıştı.

"Çalma listesini değiştirmeliyiz. Bu çok iç karartıcı," dedi Nic, kelimeleri biraz bulanıklaşarak. Kanepeye çökmüş, ayaklarını sehpayaya dayamış, elinde margarita içiyordu. "Beni garip bir bunalıma sokuyor."

İkimiz de müziği değiştirmek için bir hamle yapmadık. Bunun yerine John Mayer'ın yanan bir odada yavaş dans hakkında söylediği şarkıya katlandık. Ve ben Dylan'la dans etmeyi düşündüm. Sahilde. Mavericks'te. Yirmi yedinci doğum gününde Cabo'daki terasta. Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışmadım bile.

"Belki de görüldüğü gibi değildi," dedi Nic. "Yani, belki de gerçekten öpüşmüyorlardı. Onlara o kadar yakın olmadığınızı söylemişsiniz, yani... bu bir göz yanılması olabilir... hayal mi? Ya da o kelime her neyse..." Sesi kesildi.

Bu konuşmayı tekrar yapmanın bir anlamı yoktu. Zaten detaylıca konuşmuştuk. Ve bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onları sahilde sarmaş dolaş görmemiş olsaydım bile, yaptığımızın yanlış olduğu gerçeği baki kalacaktı. Hiçbir gerekçe bunu doğru yapamazdı. Adamın bir parçası hâlâ onu seviyordu ve bunu kaç kez inkâr ettiği umurunda değil, bunu kendi gözlerimle gördüm.

Onun ikinci en iyisi olmak istemedim. Onun teselli ödülü. Beni sevdiğini bile söyleyemedi.

Yapacak tek bir şey kalmıştı. Gitmem gerekiyordu. Bu kasabada kalmak çok zor olacaktı. Nereye gidersem gideyim, onunla karşılaşma riskini göze almalıyım. Gittiğim her yerde onu hatırlayacaktım. Onu görmek, onu özlemek ama onunla olamayacağımı bilmek çok zor olacaktı. On bir yaşımdan itibaren Dylan'la ilgili tüm anılarım Costa del Rey'deydi. Sanırım bunu daha acı verici yapan da buydu. Bu gece sadece erkek arkadaşımı kaybetmemiştim, umutsuzca istediğim hayatı da kaybetmiştim.

On yıl boyunca Dylan tüm rüyalarımın başroldeydi. O benim her yıldızdaki dileğimdi. Lekeli zırhlı şövalyem. Romeo'm. Hatta bir süreliğine onun sadece geçmişim değil, geleceğim de olacağına inanarak kendimi kandırmıştım.

Kararımı vermiştim. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Ondan uzağa. Sehpadan telefonumu aldım ve e-postalarım arasında gezinerek Kasım ayında iletişime geçtiğim uluslararası gönüllü organizasyonundan gelen e-postayı açtım.

"Nic?"

"Hmm?"

"Benden nefret etme, tamam mı?" Kuruluşa, bana ihtiyaç duydukları her yere gitmeye hazır ve istekli olduğumu bildirmek için bir e-posta yazarak sordum. Ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi.

"Senden asla nefret edemem. Sen neden bahsediyorsun, sürtük? Sen benim bae'msin."

"Ve senin Cruz'un var. Ve işten arkadaşların. Şu mor saçlı kız," diye devam ettim. "Onun adı ne?"

Nic ayağa fırladı, içkisini sehpayı çarparken bardağının kenarından taşı. "Hayır. Hayır. Nuh uh. Sakın buna cüret etme."

Telefonuma doğru hamle yaptı ama o elimden almadan önce ben çekip gönder tuşuna bastım.

"Ne yaptın sen?" diye sordu, önce telefonumun ekranına sonra da bana bakarak. Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki kapı çalındı. "Eğer bu oysa, onu öldüreceğim."

Kapıya doğru uçu ve öyle sert açtı ki kapı duvara çarptı. Koltuğuma çöktüm ve margaritamın kalanını yudumlarken Nic'in Dylan'a söylediklerini duymazdan geldim. O olduğunu doğrulamak için bakmamıştım ama buraya gelmesine de şaşırmamıştım.

"Onunla konuşmam gerek." "Hayır."

"Kenara çekil Nic ve beni içeri al."

"Eğer ona ulaşmak istiyorsan, beni geçmen gerekecek."

"Bırak içeri girsin," dedim, kendimi yorgun hissederek. "Şu işi bir an önce bitirsek iyi olur."

"Bu işi bitirmek mi? Bu ne demek oluyor?"

"Bu işimiz bitti demek. Vedalaşıp yolumuza devam edeceğiz."

"Bitmedi. Seni seviyorum. Sana aşığım. Seni seviyorum, Scarlett. Sadece seni."

Bu sözleri duymak için çok uzun süre beklemiştim. Sanki hayatımın yarısını bana bunu söylemesini bekleyerek geçirmiştim. Ama şimdi söylediğine göre, tek yapmak istediğim ağlamaktı.

Bardağımı sehpanın üzerine koydum ve oturma odasından çıkıp koridordan geçerek yatak odama girdim. Peşimden geldi, kapıyı arkasından kapattı ve masa lambasını yaktı.

Yatağıma uzandım, neden yatak odama geldiğimden emin değildim. Sadece uyuyup uyanmak ve tüm bunların kötü bir rüya olmasını istiyordum.

"Ne dediğimi duydun mu? Seni seviyorum."

"Seni duydum." Bir elimi uzattım ve duvardaki olta telini kopardım, tüm fotoğraflarımı da beraberinde aşağıya sürükledim. "Tüm bu fotoğrafları görüyor musun? Bunlar

benim anılarım. Benim mutlu anılarım." Dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı onlara doladım. "Çok fazla şeyi yok ettik Dylan. Benden bunu mahvetmene izin vermememi istemiştin. Bizi mahvetmene. Ama biz mahvolduk. Başından beri öyleydik. Bunu düzeltmeyi nasıl bekleyebilirdik ki?"

Yatağımın kenarına oturdu ve vücudunu bana doğru eğdi. "Haklıyız. Sen ve ben."

"Seni Sienna ile gördüm Dylan. Onu öptüğünü gördüm. Ona nasıl baktığını gördüm. Ona hâlâ aşıksın."

Elini yüzünde gezdirdi. "Ona aşık değilim. Her ne gördüğünü düşünüyorsan..." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Göründüğü gibi değildi. Onu ben öpmedim. O beni öptü."

İnanılmaz bir şekilde güldüm. "Oh. Tamam. Şimdi bana kollarını ona sarıp gözyaşlarını silmediğini söyleyeceksin."

Çenesi sıkıştı. "Ben aşık değilim-"

Devam etmesini engellemek için elimi kaldırdım. "Bunun bir önemi yok. Bunların hiçbirinin önemi yok. Hiçbir şeyi değiştirmez. Sen onu öptün ya da o seni öptü. Olan oldu. Ben de oradaydım. Onu gördüm. Ama bu... biz... bu sadece sahildeki öpücükle ilgili değil. Artık seninle olamam. Bu gece seni onunla görmek... bunun ne kadar yanlış olduğunu anlamamı sağladı."

"Seni kaybedemem."

"Zaten yaptın," dedim sessizce, sesim kararlıydı. "Seni seviyorum Dylan. Benim var. Ama işimiz bitti. Bu yüzden gitmen gerekiyor."

"Bir yolunu bulacağız. Bunu düzeltereğim. Ne gerekiyorsa yapacağım. Sana her zaman senin için savaşağımı söylemiştim. Her *zaman*."

Tek istediğim oydu. Ne dilediğine dikkat et. Onu uzaklaştırmak beni öldürüyordu. Hayatımda yaptığım en zor şeydi ama yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Yapılacak en doğru şey buydu.

Bana uzandı ama ben geri çektim. Bana dokunursa, bana sarılırsa ya da beni öperse, tüm savunmalarım parçalanır ve düşerdi. Bunun olmasına izin veremezdim. "Lütfen Dylan. Sadece git. Yapamam... lütfen git."

Elini saçlarının arasından geçirdikten sonra başını salladı ve ayağa kalktı. "Daha bitmedi, Starlet."

Ona sırtımı döndüm ve yan tarafıma kıvrıldım.

Ancak kapının arkasından kapandığını duyduktan sonra gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Dylan pes etmedi. Beklediğimden değil. İnatçıydı. Her şeyin dağıldığı geceden bu yana iki hafta geçmişti. İki hafta boyunca onu içermeyen bir gelecek planladım. İki hafta boyunca her gece ağlayarak uyudum. Onu çok özlemiştim. Ve her gün ortaya çıkması işleri daha da kötüleştiriyordu. Gününe ve saatine göre Starbucks, dondurma ya da çikolatalı krep getiriyordu.

Bu sabah buzlu karamelli macchiato içtim. Derin bir nefes aldım ve ona doğru yürürken sanki savaşa girecekmişim gibi omuzlarımı dikleştirdim. Getirdiği Starbucks'ı bana uzatırken parmak uçları benimkine değdi ve o eski tanıdık ürpertinin omurgamda aşağı yukarı dolaştığını hissettim. Plastik bardak yoğunlaşmadan ıslanmıştı ve üstündeki etikette şöyle yazıyordu: Starlet.

"Ortaya çıkmayı bırakmalısın. Bunu çok daha zor hale getiriyorsun."

"Güzel," dedi, bana zihinsel acı çektiği için hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden. Çoğu gün yürümeye devam ettim ve onunla konuşmadım bile. Yılmadı, acı dolu günlerden sonra her gün geri gelmeye devam etti.

"Neden böyle giyindin?" Sormadan edemedim. Üzerinde yırtık bir kot pantolon, solmuş siyah bir tişört ve bağcıkları çözülmüş eski savaş botları vardı. Parmaklarım onun dağınık saçlarında gezinmek için can atıyordu. Elimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içine batıyordu. "Önemli bir toplantı mı?"

Gülümsedi ve bu çok güzeldi, kalbinizi sızlatan bir şarkı ya da şiir gibi. "Sadece hatırla." Beni hazırlıksız yakalayarak yaklaştı ve burnumun ucunu öptü. Gözlerim bir anlığına kapandı ve kokusunu içime çektim. Saf seks, feromon ve erkeklik. "Seni seviyorum."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sorgulama zahmetine bile girmedim. G-Wagen'ine tırmanıp uzaklaştı ve ben buzlu kahvemi ve kırık kalbimi caddeden aşağıya taşıdım, gökyüzü mavi ve bulutsuzdu, güneş yüzümdeydi ve günün bu kadar güzel olması tamamen yanlış görünüyordu. Ruh halime uyması için gri ve yağmurlu olmalıydı. İşe yürürken Sienna'yı aradım. Son iki haftadır onu her gün arıyordum ama hiç cevap vermiyordu.

Hattın ucunda onun sesini duyduğumda olduğum yerde durdum. Kendime gelmem ve kelimeleri bulmam birkaç saniye sürdü.

"Merhaba. Sienna. Selam," dedim tekrar. "Konuşabileceğimizi umuyordum-"

"Tüm sesli mesajlarını aldım," dedi, sesi o kadar düz ve soğuktu ki zar zor tanıdım. "Artık aramayı bırakabilirsin. Özür dilemeyi bırakabilirsin. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu iş bitti."

"Los Angeles'a gelebilirim," dedim, aptalca bir şekilde bunu düzeltmeye çalışıyordum, az önce bunu yapmamın mümkün olmadığını söylemesine rağmen. "Eğer oturup yüz yüze konuşabilirsek-"

"Yüzünü *görmek* bile istemiyorum. İşin komik tarafı herkesi kandırması olman." Sert bir şekilde güldü. "Herkes senin dürüst biri olduğunu düşünüyor. Cesur olan. Birini sırtından bıçaklama ihtimali en düşük olan. Ama benim oturduğum yerden, sen bir yalancı, bir dolandırıcı ve bir korkaksın. Yaptığın şey affedilemez."

Nefesimi içime çektim. Yaptığım şey için bunu ve daha fazlasını hak etmiştim. Ama bu daha az acı vermiyordu.

"Beni aramayı kes, Scar. Söyleyecek bir şey kalmadı." Aramayı kesti ve ben de gözlerimi sıkıca kapattım.

Shane yanılmıştı. Bu umutsuz bir durumdu.

Buzlu kahveyi çöp kutusuna attım ve kurşuni bacaklarımla işe doğru yürüdüm, kalbim ağırdı, göğsümde nefes almayı zorlaştıran bir ağrı vardı.

Dükkâna girdiğimde Remy kapıya baktı ve yüzümün ona bilmesi gereken her şeyi söylediği açıktı. Dükkânın karşısındaydı ve ben daha içeri üç adım bile atmadan beni kucakladı. Ve bir aptal gibi yine ağlamaya başladım.

Sorunun ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Dylan'a aşık olduğumu ve gelecek ay buradan ayrılacağımı zaten biliyordu. Onu ve Shane'i özleyecektim, işimi, Nic'i, SoCal'ı ve buradaki hayatımla ilgili milyonlarca küçük şeyi özleyecektim. Ama en çok özleyeceğim şey kardeşiydi.

Böyle çocuklar sadece kalbini kırar.

DYLAN

I kırılan her şeyi düzeltemez ya da yıkılan tüm ilişkileri onaramazdım. Ama en azından bunu yapmazsam nasıl bir adam olurdum? Denemek mi?

Buzlu kahveyi Scarlett'e teslim ettikten sonra, Los Angeles'a, Financial District'teki çelik ve camdan yapılmış ofis binasında Sevgili Baba'yı ziyarete gittim. Kendini beğenmiş herif, yalvarmaya geldiğimi sanıyordu. Kızı Rahibe Teresa olabilirdi ama ben kesinlikle değildim. *Onun* başlattığı savaşı bitirmeye geldim. İtibarına ve banka hesabına ciddi zarar verecek kadar bilgiyle donanmış olarak, bu sefer zaferle ayrılacağımı biliyordum.

İntikamın tatlı olmadığını kim söylediye hiç tatmamış demektir.

Planımın güzelliği mi? Onu alt edenin ben olduğumu asla kimseye söylemeyecekti. Gururu, "değersiz küçük bir pislik" tarafından alt edildiğini kabul etmesine izin vermezdi.

"Bunlar benim koşullarım," diye bitirdim her şeyi ona açıkladıktan sonra. Belgeyi cilalı maun masasına doğru kaydardım, böylece tam burnunun dibindeydi.

Oku ve ağla, orospu çocuğu. Ben beklerdim. Özellikle ince yazıları okuduğunda yüzünün pancar kırmızısının endişe verici bir tonuna dönüşmesini takdir ettim.

"Bunu sana devredeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Sandalyemde arkama yaslandım, masasını çizme kaplı ayaklarım için tabure olarak kullandım ve parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim. Eğer hava geçirmez

kapalı pencereleri ve tavanındaki yangın alarını görseydim, bir kutlama sigarası içerdim.

"Bana değil. Scarlett'e," diye açıkladım, belki kalın harflerle yazılmış adını gözden kaçırmıştır diye. "Benim bakış açım göre, iki seçeneğin var. Senin hakkında elimdeki bütün bilgileri veririm. Eğer şanslıysan, beyaz yakalıların kaldığı bir hapishanede cezan hafifletilir. Senin şu şehir kulübüne çok benzediğini duydum." Güldüm, bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Şehir kulübü hapishanesi diye bir şey yoktu. "Ya da bunu kızına devredersin." Ofisine girmeden önce resepsiyonistten çaldığım kalemi ona doğru fırlattım.

"Seni küçük pislik." Evet, bu artık eskimeye başlamıştı. Yeni bir cümleye ihtiyacı vardı. "Sanırım kızımın seninle evlenmesini sağlayacağını düşünüyorsun, böylece onu ele geçirebilirsin."

"Bu muhtemelen asla anlayamayacağınız bir kavram. Ama kızınız... kızlarınızın hiçbirisi birleşme ve satın alma anlaşması değil. Onlar lanet olası insanlar. Onlara sahip değilsin. Sevgilerini parayla takas edemezsin. Onlara bu şekilde davrandığın için *sen bir pisliksin*. Evsiz olsam ve bir sonraki öğünüm için çöplükte dalış yapsam paranızın tek kuruşunu bile almazdım. O yollardan geçtim. Yaptım bunu. Ve tahmin et ne oldu? Hayatta kaldım. Seninle benim aramdaki fark bu, Simon. Sen benim dünyamda bir gün bile dayanamazdın, oysa ben kıyamette bile hayatta kalabilirim."

"Ofisimden defol, seni küçük hamamböceği." Özgünlük için puan. "Yeterince zamanımı harcadın. Bana karşı hiçbir şey yapamazsın."

"İşte burada yanılıyorsunuz. Derinlere indim ve birkaç iskelet ortaya çıkardım. Ya da paravan şirketler mi demeliyim?" Arkama yaslandım ve bir dakika boyunca bunu düşünmesine izin verdim. Yüzü soldu ve alnında boncuk boncuk ter birikti, işte bu kadar korkmuştu. Bu boku yalayıp yuttum. Arkama yaslandım ve bundan zevk aldım.

"Eminim yatırımcılarınız, tepeden kaymağını yediğiniz onca parayı duymak ister. Açgözlülük yaptın. Parmaklarını çok fazla pastaya daldırdın." Hayal kırıklığına uğramış gibi başımı salladım.

İronik bir şekilde, Simon kirli bir iş yürütürken benimki tertemizdi. Kurallara göre oynadım, IRS'yi kızdırmadığımdan emin oldum ve her kuruşun hesabını verdim. Müşterilerimi soyup soğana çevirmedi, masraf hesabıma bir kahve bile yazmadım. Dolabımda dolaşan iskeletler kişiseldi, işle ilgili değildi ve bana zarar verebilecek tek şey zaten bana yapılmıştı.

Tahmin ettiğim gibi, Simon Woods imzayı attı. "Eğer bana, işime ya da değer verdiğim insanlara bir daha bulaşırsan... hakkımda tek bir kötü kelime bile edersen, sana karşı elimdeki tüm kanıtları ortaya dökerim ve her şeyini kaybedersin. Söz veriyorum."

"Bu bir şantaj."

"Bu benim sana doğru şeyi yapman için bir şans vermem." Bu bir yalandı. Eğer doğru şeyi yaparsa, yatırımcılarına karşı dürüst olacaktı. Ama onlar milyonlarca dolarlık şirketlerdi, kişisel yatırımcılar değil ve eninde sonunda eli kurabiye kavanozundayken yakalanacaktı. Bu onun sorunuydu, benim değil.

Sayfanın üstüne bir post-it notu yapıştırdım. "Scarlett'e güzel bir not yaz. Onu sevdiğini ve olduğu kişi olduğu için onunla gurur duyduğunu söyle."

Çenesini sıktı ve aklımdakinden biraz daha soğuk bir not yazdı, ama üzerine tek boynuzlu at tozu ve gökkuşakları serpiştirseydi bile muhtemelen inanmazdı. Yeterince iyiydi.

"Nikaragua'nın tam yeri olduğunu duydum," dedim ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak ofisinden çıkmadan önce ona yardımcı olacak bir ipucu verdim.

Çıkarken Cecily'nin ofisine uğradım. Bir asistan için güzel bir ortam. Sarışın ve mavi gözlüydü ve en büyük kızına inanılmaz bir benzerlik gösteriyordu. Sienna'nın baba sorunları yaşamasına şaşmamalı. "Nasıl gidiyor?"

"Um... iyi misin?" Eli masasının üzerindeki telefona dolandı. Güvenliği arayıp beni buradan attırmasına iki saniye kalmıştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir zarfa ihtiyacım var." Huzur içinde geldiğimin kanıtı olarak elimdeki kâğıtları havaya kaldırdım. Sayılır.

"Tamam." Yaşlı Cecily çok becerikliydi. Söz konusu zarfı çıkardı ve masasına doğru kaydırды, sanki onu ısırmandan korkuyormuş gibi elini hızla geri çekti. "Teşekkürler. Ve en iyi ipucu. Evli patronunu becermek iyi bir kariyer hamlesi değildir. Daha iyisini yapabilirsin."

Çenesi düştü. Ofisinden kasıla kasıla çıkarken gülüyordum.

Los Angeles'tan dönerken, içime attım ve Shaggy Doo'yu aradım. Numarayı Scarlett'in telefonundan almıştım ve madem bu yola girmiştım, sonuna kadar da gidebilirdim. Bu işi yarım yamalak yapmanın anlamı yoktu.

"Bu Dylan St. Clair."

Kulağa pek de neşeli gelmeyen bir kahkaha attı. "Ne istiyorsun?"

Asık suratlı ses tonu neredeyse görüşmeyi sonlandırmama neden oluyordu ama onun yerinde olsaydım çok daha kötü davranırdım, bu yüzden devam ettim. "Scarlett'i aramanı istiyorum. Bir arkadaşına ihtiyacı olabilir."

"Onun kalbini kırdın, değil mi?" diye suçladı.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, o benimkini kırdı." Kelimeler ağzımdan çıktığında bunun ne kadar doğru olduğunu anladım. Canım çok yanmıştı. Onu geri kazanmam gerekiyordu. Hayatım onsuz daha boştu. Simon Woods'a karşı zafer kazanmak bile onun bıraktığı kalp şeklindeki boşluğu dolduramazdı. Onu özlüyordum. Uzun zamandır özlüyordum. Belki de fark ettiğimden daha uzun süredir. Çünkü o bir gençken, benim için çok gençken ve sınırların dışındayken bile, ona karşı asla hissetmemem gereken bir şey hissetmişim.

Bir parçam hep Scarlett'i özlüyordu. Belki de bu yüzden ona Shane'in yanında iş bulmuştum. Ve yanlış olduğunu bile bile, yine de kendimi çok doğru hissederek onun peşinden gitmemin nedeni de buydu.

"İsteyerek yapmadı ama yine de oldu," dedim, ona hak ettiğinden daha fazla bilgi vererek.

Bir an sessiz kaldı. "Vay be. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Hayat böyledir. Geldiğini her zaman göremezsin. Ve sonra lanet bir yük treni gibi çarpar. "Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan, onu ara ve lanet bir arkadaş ol."

"*Sadece* bir arkadaş" diye eklemeyi kısa kestim. Bunu söylemeye gerek olmadığına eminim.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

Scarlett'in duvardaki fotoğraflarını, bütün mutlu anılarını düşündüm. Ollie çoğunda vardı. Gruptaki diğer çocuklar da çoğunda vardı. Ve Nic. Bir zamanlar hepsi çok yakındı. Ben büyürken ve lisedeyken hiç sahip olmadığım türden bir arkadaşlığa sahiptiler. Kimsenin o kadar yakınlaşmasına izin vermezdim. Cruz benim tek gerçek arkadaşımdı ve üniversiteye kadar tanışmamıştık. Scarlett'in arkadaşları onun için önemliydi ve o da benim için önemliydi. Bana sorarsanız, bunu hiç de hak etmeyen Shaggy Doo'dan özür dilemek anlamına gelse bile, ona gönlünden geçen her şeyi elde etmek için her şeyi yapardım.

"Seni özlüyor ve ben onun için bu arkadaşlığı mahvettim." *Kabullen Dylan*. Boğazımı temizledim, kelimeler takılıp kalmıştı. "Bunun için üzgünüm," dedim isteksizce.

Tam olarak bir yalvarma sayılmaz ama oldukça yakındı.

"Onu gerçekten seviyorsun," dedi, sesi hayretle çıkıyordu.

"Öyle görünüyor. Ara onu. Arkadaş ol." Aramayı kestim. Küçük konuşmalara ya da Shaggy Doo ile dostça bir sohbete gerek yoktu. Bu zorlama olurdu. Ona zeytin dalı uzatmıştım ve bu konuda ne yapacağına karar vermek ona kalmıştı. Sanırım gerçek bir dost olup olmadığını görecektik.

Son durağım Woods'un malikanesiydi. Bu eğlenceli olmalı. Tudor McMansion'larının ön kapısından daha önce hiç içeri girmemiştim. Yaklaşık yüz odası vardı ve SoCal'ın kalbine değil de Kara Orman'a aitmiş gibi görünüyordu. Ama sahteydi. Yeni inşa edilmiş sahte bir Tudor, olmadığı bir şeye benzemeye çalışıyordu. Margot Woods hayatında bir gün bile çalışmadığı için ya evde ya manikür salonunda ya da kulüpte Chardonnay içip sözde arkadaşlarıyla dedikodu yaptığını biliyordum.

Kapının ziline bastım ve içeriden gelen çan seslerini duydum. Cenaze ağıtına benziyordu. Kapı açıldı ve Margot'nun yüzündeki gülümseme kapısının eşiğinde kimin durduğunu görünce kayboldu.

"Ne istiyorsun?" diye tısladı, gözlerini bana dikmişti. "Yeterince sorun yaratmadın mı?"

Henüz bitirmemiştim, yani hayır, görünüşe göre bitirmemiştim. Yanından geçip gittim ve çenesi düştü. Kendine gelmesi biraz zaman aldı. O kendine gelene kadar ben çoktan evin içinde gezinmeye ve iğrenç dekoru incelemeye başlamıştım. Zengin olmak iyi bir zevke sahip olmak anlamına gelmiyordu, bu kesindi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu peşimden koşturarak. "Polisi arayıp seni haneye tecavüzden şikâyet edeceğim."

Pek parlak bir kıvılcım değildi, değil mi? "Ben zorla girmedim. Kapıyı sen açtın," diye belirttim oturma odasından geçip yemek odasında dururken. Ortada, görünüşe bakılırsa on sekiz kişinin oturabileceği kadar büyük, süslü oymalı bir masa duruyordu. Sırf eğlence olsun diye masanın başındaki sandalyeyi çektim. En az yirmi kilo ağırlığındaydı, yine süslü bir şekilde oyulmuştu ve kırmızı kadife döşemeli koltuğuna kıcımlı dayadım.

"Aile yemeklerinizi burada mı yiyorsunuz?" Sohbet eder gibi sordum.

O kadar şaşkındı ki başını salladı. "Evet. Neden?"

Odayı inceledim. Cam kapaklı koyu ahşap dolabın raflarında kaliteli kemik porselenler, kristal bardaklar, tencereler ve adını bile bilmediğim şeyler vardı. Gözlerim orman yeşili tavandan sarkan kristal avizeye ve son olarak da yeşil ve altın rengi kâğıtlarla kaplı duvarlardaki arma ve yaldızlı çerçeveli at ve manzara resimlerine takıldı. Mobilya cilası ve ölmüş ataların ruhları gibi kokan bu odada otururken, Sienna'nın neden

beni hiç aile yemeğine davet etmedi. Hangi çatalı kullanacağımı bilmediğim için onu utandırmakla kalmaz, kendimi boğuluyormuş gibi hissedirdim. Scarlett'in neden uzaklaşmak ve kendini bu gösterişli saçmalıklardan uzak tutmak istediğini anlamak zor değildi.

Masadan kalktım ve Margot peşimden koşup mücevherli ellerini sıkarken ev turuma devam ettim.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu, kafamı kütüphane olduğunu tahmin ettiğim yere soktuğumda, bu evde muhtemelen hiç kimsenin okumadığı deri ciltli kitaplarla dolu kitaplıklara bakarak. Elimi maun barın üzerinde gezdirdim ve en üst raflardaki içki şişelerini taradım. Sonra meşe dolapları ve mermer tezgahıyla devasa mutfığa gelene kadar labirent gibi koridorlarda ilerledim. Turumu dışarıda, Woods'un yüzme havuzuna bakan kireçtaşı verandada sonlandırdım. On yedi yaşımdayken, bu evin büyük, güzel ve en çılgın hayallerimde bile hayal edemeyeceğim kadar güzel olduğunu düşündüğüm yaz temizlediğim havuz.

Zamanın her şeyi algılayışınızı değiştirmesi ne tuhaf. Havuz şimdi bana daha küçük görünüyordu, su kristal mavisi değildi, çimler yeşil değildi. İsteseydim bu evi ya da benzerini satın alabilirdim. Ama istemedim. Ama *alabilirdim*. Kızgın güneşin altında dururken, hava verandadaki saksı ağaçlarından gelen portakal çiçeklerinin kokusuyla, çok iyi hatırladığım bir kokuyla kokarken, uzun bir yol kat ettiğimi fark ettim. Bir zamanlar Sienna için yeterince iyi olmadığımı düşünüyordum. Bu insanların parası olduğu için benden daha iyi olduklarını ve Simon'ın beni hep suçladığı o değersiz bok parçası olduğumu düşünüyordum.

Sienna'yı seçmek benim ona orta parmağımı gösterme şeklimdi. Birbirimizle hep yanlış nedenlerle birlikte olmuştuk. Oysa Scarlett'le onu gerçekten sevdiğim için seçmiştim. O başıma gelen en iyi şeydi. Ve onu temsil ettiği şey için değil, bir insan olduğu için seviyordum. Scarlett gözlerimi açmış, hayatımı çok daha net görmemi sağlamıştı. Geldiğim yerin bugün olduğum kişiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Hâlâ bir pislikti, hep öyle kalacaktı ama bir kıza aşık olan ve ona dünyayı vermek isteyen bir pislikti. Keşke her zaman birlikte olmamız gerektiğini görebilseydi.

Margot Woods'un sesiyle başımı çevirdim ve bir süredir konuştuğundan şüphelendim. "O da neydi?"

"Evimden hemen ıkmanı yoksa polis ağıracağımı söyledim," diye tekrarladı, sesi birkaç oktav yükselmişti, tiz sesi bu Haziran gününün huzurunu ve sakinliğini kesiyordu.

"Ben gidiyorum. İhtiyacım olan tüm cevapları aldım."

Ofladı, ben ön kapıya doğru yürürken topukları arkamda tıkırdadı. Kapının diğer tarafına geçtiğimde döndüm ve kapıyı yüzüme çarpmasını engellemek için elimi tahtaya koydum. "Neden geldiğimi hatırlıyorum."

Dudakları büzüldü ve kendine rağmen merakla başını eğdi. Sienna annesine Scarlett'ten daha çok benziyordu. Aynı burun. Aynı kemik yapısı. Ama Sienna'nın yüzü daha anlamlıydı, gözleri o kadar donuk ve boş değildi.

"Kızlarınız sizi seviyor. Ve oturduğum yerden söylüyorum, hayatındaki tek iyi şey onlar. Onları da kaybetmeden önce lanet bir anne gibi davranmaya başla."

Gözleri parlıyordu ama kızgın olup olmadığını anlamak zordu. Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. O kadar botokslu, kıvrılmış ve sıkışmıştı ki, gerçek insan derisinden ziyade taktığı bir maske gibi görünüyordu. Çok üzgündü. Hayatı gibi boş ve bomboştu. Kim tasarım kıyafetler giyer, saç, makyajı ve tırnakları mükemmel olur da ev dediğı bu anıt mezarda tek başına otururdu ki?

"Sen kim oluyorsun da bana bir şey söylüyorsun?" Gözleri kıyafetimde gezindi ve burnunu havaya kaldırarak onaylamaz bir tavırla burnunu çekti. "Sen hâlâ işe yaramaz bir serserisin. Kızlarım sende ne buldu ki? Seni düşünmek bile beni hasta ediyor."

Elimi kapısından çektim ve tam da tahmin ettiğim gibi kapı suratıma çarptı.

"Hâlâ sorun çıkarıyor musun?" diye sordu bir adam, elinde it makası, yüzünde bir gülümseme, son gördüğümde daha yıpranmış ama gülümsemesi aynıydı. Bu adamın herkes için her zaman bir gülümsemesi ve güzel bir sözü vardı. Oldukça büyük bir armağandı, giderek daha fazla takdir etmeye başlamıştım.

"Hey Pedro." Uzattığı eli sıktım, sıcak avucu yıllarca açık havada çalışmaktan nasır tutmuş ve kurumuştı. "İyi misin?"

"Evet, efendim. Benim dünyamda her şey yolunda. Artık yeni bir torunum var." Telefonundan bir fotoğraf çıkardı, bana gösterirken gözlerinde gurur ve sevinç vardı. "Bu benim için üç torun demek. İki erkek, biri kız."

"Aferin sana."

"Aile her şeydir." Ön kapıya baktı, sonra başını salladı ve içini çekti. "Bazı insanların paranın mutluluğu satın alamayacağını bilmemesi çok kötü." G-Wagen'ime baktı. "Üniversiteyi bitirdin mi?"

"Evet, yaptım."

"Artık senin için havuzları temizlemek yok, ha?" "Hayır."

"Seninle gurur duyuyorum Dylan." Başını salladı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi, dişleri güneşten bronzlaşmış tenine karşı bembeyazdı. "İyi iş çıkardın." Ve bu sözlerle bahçe işlerine geri döndü, ben de kendi kendime gülerek oradan uzaklaştım. Pedro beni çok az tanıyordu ama sesi gerçekten gururlu geliyordu.

Kasabanın içinden geçtim, ana caddedeki butiklerin, restoranların ve sörf dükkanlarının yanından, iskelenin ve yıpranmış ahşabına yeni bir kat boya yapılan Surf Lodge'un yanından geçtim ve Jimmy'nin benimle gurur duyup duymayacağını ya da fethetmeye tenezzül etmemden, istediğimi elde etmek için kirli oynamamdan nefret edip etmeyeceğini merak ettim. Bunun cevabını asla bilemeyecektim ama Jimmy'nin tüm Zen ve bilge tavsiyelerine rağmen o da bir savaşçıydı. Ve amacımın iyi bir şey olduğunu bildiği için bunu sorun etmeyeceğini düşünmüştüm. En azından ben buna inanmayı seçmiştim.

Scarlett'e onu sevdiğimi, onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağımı göstermek için daha ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Bana geri dön. Geri dön.

Ama o geri dönmedi.

Kıçımı terk etti.

SCARLETT

F *Aylar Sonra, Hanoi*

Geçtiğimiz birkaç ay göz açıcı olmuştu. Kalbimi bir şekilde biraz olsun onarmayı başarmıştım - her ne kadar dikişleri bir arada tutan dikişler eğri büğrü olsa ve acının nefesimi kestiği zamanlar olsa da. Tanıştığım ve birlikte çalıştığım çocuklar kısa bir süreliğine de olsa Dylan'ı aklımdan çıkarmama yardımcı oldular. Kırık bir kalple bile, hiçbir şeyi olmayan bu çocuklara kalbimden geriye kalanların bir kısmını verebileceğimi öğrendim. Bazen acının üstesinden gelmeniz gerekir ve ben de çok çabaladım. Tek umudum, yaptığım işin ve onlara gösterdiğim sevgi ve ilginin, bir şeylere değer olduklarını anlamalarına yardımcı olmasıydı.

Gelecek belirsizdi ve yeni normalimi ne zaman bulacağımdan emin değildim ama kendim hakkında çok şey öğrenmiştim. Ben babamın kızı değildim. Sevginiz yoksa paranın hiçbir anlamı yoktu. Önemsediğinizi göstermek ve ihtiyacı olan birine kendinizden bir parça vermek paha biçilemezdi. Ayrıca Dylan'ın gençken neler yaşamış olabileceğini anlamama da yardımcı oldu. Sıfırdan geldiğinizde, hiçbir değeriniz yokmuş gibi hissediyorsunuz ve yiyecek yemeği zar zor bulan, çoğu zaman onlara bakacak kimsesi olmayan bu çocukları görmek, onun yaşadıkları için kalbimi sızlattı.

Sienna'yla olanlardan sonra, seçimlerimin onu mahvettiğini biliyordum. Beni affedip affetmeyeceğini bilmiyordum ama yapabileceğim tek şey, ona asla zarar vermek istemediğimi kanıtlamak için elimden geleni yapmaktı.

Yürümeyi bıraktım ve yanımdan hızla geçen motosikletlerin gürültüsü, erişte dükkânının dışındaki kaldırım masalarından gelen sesler ve kahkahalar ve yandaki bardan gelen gürültülü tezahüratlar sustu. Kaldırımı dolduran yayalar ve öğleden sonra trafiğiyle tıkanan caddeler yok oldu.

Onu hissettim. O buradaydı. Fransız kolonyal mimarisi, güler yüzlü, dost canlısı insanları ve tadına doyamadığım Vietnam sokak yemekleriyle bu çılgın, güzel Hanoi şehrinde. Oscar ve benim az önce tıka basa yediğimiz pho, Çin böreği ve köfte de bunu kanıtlıyordu.

Sokağın karşısındaki, son üç aydır kaldığım küçük, hafif salaş, ucuz pansiyonun sarı cephesine baktım ve işte oradaydı. Onu cam kapıdan gördüm, sırtı bana dönüktü. Ama onu her yerde tanıyabilirdim.

Bu oydu. Zihnim bana oyun oynamıyordu. Onu hissettim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve ciğerlerimdeki tüm hava çekildi.

"Yürümeye devam et." Oscar'ın kolundan tuttum ve onu caddede sürükleyerek sırtımı kaldığımız pansiyona döndüm. Geçtiğimiz üç ay boyunca Oscar'la umutsuz aşk hayatlarımız, 80'lerin filmleri ve tartışmalı moda anlayışımız üzerinden bağ kurmuştuk. Bugün benim tasarladığım bir atlet ve erkek topuzuyla bir pareo giymişti.

"Neyin var senin kızım? Bir siestaya ihtiyacım var."

"Oraya giremeyiz." Sağlıklı düşünemiyordum. Kolunu bıraktım ve nefes almaya çalıştım. "Aslında sen oraya girebilirsin. Ama ben giremem."

"Bunun seksi, dövmeli bir adamla bir ilgisi var mı?" Oscar yavaşça söyledi, omzumun *üzerinden* bir şeyi -ya da *birini*- izlerken gözleri genişliyordu. "Aman Tanrım," dedi sahne fısıltısıyla. "Bu o."

Dylan'ın resmini Oscar'a hiç göstermemeliydim. Şimdi aval aval bakıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve hızla atan nabzımı dizginlemeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda Dylan tam karşımda duruyordu, gözleri yüzümde ve vücudumda gezinirken ben de aynısını ona yapıyordum. O da aynı görünüyordu. Koyu renk saçları dağınıktı. Çenesi kırışmıştı. Düz beyaz bir tişört ve solmuş bir kot pantolon giymişti. Gözlerim ayağındaki Old Skool Vans'te durdu ve sonra yüzüne döndü. Onu burada görmek çok garipti. Normal ortamımızın dışında.

"Neden buradasın?" diye sordum.

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Kaşlarını çattı, bakışları yaşadığım ağaçlarla çevrili dar sokağa kaydı - eskiden kullandığım ara sokaktan daha geniş değildi

Yaklaşık bin motosiklet geçerken işe yürüyerek gidiyordunuz. Hanoi'de bir caddeden karşıya her geçişinizde hayatınızı ellerinize alır ve en iyisi için dua ederdiniz. Trafik kuralları ya da yayalar için durmak diye bir şey yoktu. Orada en güçlü olan hayatta kalırdı. Bahse girerim bu Dylan'ın kişisel cehennemiydi. Çok gürültülü, çok fazla insan, çok kalabalık. "Senin için buradayım."

"Dylan... Sana söyledim..."

Ellerini üst kollarıma doladı. Çıplak tenimdeki sıcak, nasırlı avuç içleri, yakınlığı, vücudunun kokusu ve sıcaklığı başımı döndürdü. "Bana beni sevmediğini söyle, Starlet."

"Starlet. Bayıl," dedi Oscar ve bana hâlâ burada olduğunu, 80'lerin kötü bir romantik komedisi gibi bu oyunu izlediğini hatırlattı. Elini kalbinin üzerine koydu ve birkaç kez okşadı. "Bu çok romantik." Ona ters ters baktım. "Ne? Ben sadece hislerime kapıldım." Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Bir ipucu alabilirim."

Oscar karşıdan gelen trafikten kaçarak caddenin karşısına geçti ve benim gözlerim Dylan'a döndü. Şimdi evimizden çok uzakta, yabancı bir şehirde, işlek bir caddede kendi küçük baloncuğumuzda sadece ikimiz vardık. Buraya nasıl gelmiştik? Hanoi'nin ortasında Vietnamlılara ait bir mini marketin önündeki kaldırımda dururken mi?

Birkaç uzun an boyunca birbirimize baktık.

Dylan'ın delici bakışları sadece bana odaklanmıştı. "Söyle bana," diye tekrarladı. "Eğer gözlerimin içine bakıp beni sevmediğini söyleyebilirsen, giderim."

Gözlerinin içine baktım ve ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Boğazımı temizledim. Kelimeler. Kelimelere ihtiyacım vardı. Sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bunun seni sevmemekle hiçbir ilgisi yok." Kendimi geri çektim ve aramıza mesafe koyarak birkaç adım geri attım, ellerim az önce ellerinin olduğu yerde kollarımın üst kısmını ovuşturuyordu.

Dylan kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Tanrım, çok iyi görünüyordu. Kendimi onun kollarına atmak ve asla bırakmamak istedim.

"Beni sevmemen dışında hiçbir şey beni uzak tutamaz."

Dylan kolumu tuttu ve caddenin karşısına doğru yürüdü, vücudu beni karşıdan gelen trafikten koruyordu, etrafından dolaşmak zorunda kalan motosikletler hakkında en ufak bir endişe duymuyordu. Beni hostelin cam kapılarından geçirdi ve çamaşır suyu gibi kokan siyah beyaz fayanslı lobiden geçirdi. Asansörün önünde durdu ve düğmeye bastı, hain

kapılar hemen açıldı. Beni içeri sokarak dördüncü katın düğmesine bastı. Oda numaramı nereden biliyordu? "Dylan... yapamayız..."

"Bana ne yapamayacağımızı söyleme. Senin için dünyanın öbür ucundan geldim. Ve bunu konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Seninle seks yapmayacağım." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, kendimi yumruklamak istedim. Filtreler, Scarlett. Ne oluyor be? Ben sadece onun kafasına fikirler sokuyordum.

Dylan homurdandı. "Bunu göreceğiz Rahibe Teresa. Lanet bir keşiş gibi yaşıyorum."

"Oh... Yani... kimseyle takılmadın mı?" Asansörün kapıları açılıp dışarı çıktığında sordum, nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi sağa döndü.

Yanlış yol, Romeo.

Oda numaralarını kontrol etti ve hatasını hemen anlayıp geri dönerek beni geçti. Arkasından bakakaldım. Kendisi gibi gönüllü olan Georgia ile paylaştığım odanın önünde durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Açmayı düşünüyor musun yoksa benim mi tekmelemem gerekiyor?"

İç çekerek onunla kapının önünde buluştum ve Neandertal sözünü yerine getirmeden önce kapının kilidini açtım. Ona hak vermemek elde değil.

"Sorunuza cevap olarak, hayır. Hiç kimse olmadı. Sen?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Şükürler olsun." Elini yüzünde gezdirdi ve esnedi. "Bugün kimseyi dövemeyecek kadar jetlag oldum."

İçimden bir kahkaha patladı. "Saçmalıyorsun."

Spor ayakkabılarını tekmeledi ve evden getirdiğim yorganla yatağıma uzandı, başını yastığıma koydu ve yanındaki boşluğu okşadı. Yatakta iki kişiye ancak yetecek kadar yer vardı ve o alanın çoğunu kaplamıştı. Başımı hayır anlamında salladım.

"Kendine gel. Yanıma uzan." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana dokunmayacağım bile."

Sanki kendi bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi, ayaklarım beni yatağa taşıdı. Parmak arası terliklerimi çıkardım ve onun yanına uzandım, yanıma döndüm, başımı elime dayadım. O da yüzünü bana dönmek için yan yattı ve birbirimize çok yaklaştık. Çok yakındık. Siyah çerçeveli gözlerindeki gümüş benekleri görebiliyordum.

"Demek çocuklarla çalışıyordun?" diye sordu, sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi. Sanki çocuk bakım merkezine kutular dolusu malzeme bağışlamamış gibi. Onları isimsiz olarak göndermişti. Üzerinde iade adresi olmasa da ondan geldiğini biliyordum. Başka kimse böyle bir şey yapmazdı.

Çocukları düşünerek gülümsedim. Gönüllü görevim on iki hafta sürmüştü ve dün son günümdü. Yarın Oscar ve Georgia ile seyahate çıkmak üzere Hanoi'den ayrılıyordum. Buradaki zamanımın dolduğunu bildiğine dair bir his vardı içimde. "Evet. Bir çocuk bakım merkezinde çalıştım. Çocuklar harikaydı. Bir sürü sanat projesi yaptık."

"Peki ya tasarımlarınız?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum." Onlardan para kazanmaya başlamıştım ama bunları zaten bildiğinden şüpheleniyordum. Cruz ya da Remy muhtemelen onu güncel tutuyordu. "Neden buradasın?" Tekrar sordum.

"Seni seviyorum, Starlet. Sensiz iyi değilim. Bana geri dön. Ya da burada kalacağım. Sen nasıl istersen."

"Yapamam."

"Neden olmasın ki? Birbirimizi seviyoruz. Birbirimize aitiz. Bana ait olmadığımızı söyleyemezsin."

"Hiçbir şey değişmedi. Sen hâlâ kız kardeşimin eski erkek arkadaşısın. Yaptığımız şey yanlış." Dylan bunu düzeltmeye çalışmıştı. Bunu biliyordum. Buraya geldikten birkaç hafta sonra Ollie beni aradı ve Dylan'la yaptığı konuşmayı anlattı. O zamandan beri mesajlaşıyorduk ve arkadaşımı geri kazandığım için mutluydum ama diğer pek çok şey gibi bu da asla eskisi gibi olmayacaktı. Yine de bu Dylan'ın suçu değildi.

"Sen yanlış diyorsun, ben doğru diyorum. Sienna ile yaşadığım şey kötü bir aşktı. Zehirliydi. Seninle yaşadığıma hiç benzemiyor. Olanları düzeltemem ama hasar çoktan verildi. Birlikte olmamamız hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Sözünü tutuyordu. Bana dokunmuyordu. Ama onu hissetmem için bana tek bir elini bile sürmesine gerek yoktu. Sadece ona bu kadar yakın olduğum için kokusunun, vücudunun ve bana baktığında gözlerinin nasıl karardığının aşırı farkındaydım. Beni çırlçıplak soymuş gibi hissediyordum. Onunlayken hiç olmadığım kadar çıplak olduğumu hissettim. Başka tarafa bakmalıydım ama yapamadım.

"Benim seni özlediğim gibi sen de beni özlüyor musun? Geceleri rüyanda beni görüyor musun? Beni arzuluyor musun? Beni fiziksel olarak acı verecek kadar çok mu istiyorsun? İstiyor musun?"

Sen, Starlet?" diye sordu, sesi alçak ve boğuktu, doğrudan içime işliyordu. Etrafımızdaki hava yüklüydü, bedenim istek ve ihtiyaçla titriyordu. "Söyle bana."

"Evet," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Senin gibi birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Ve şimdi buldum, gitmene izin veremem." Elimi tuttu ve atan kalbine götürdü. "Sen buradasın. Kalbimdesin. Derimin altında. Kafamın içinde. Ve seni çıkaramıyorum. Dahası, istemiyorum. Beni sevdiğini söyle."

Gözleri benimkilere dikilmiş, kelimeleri söylememi bekliyordu. "Seni seviyorum.

Ama-"

Parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "Aması yok. Aşkta amalar yoktur. Ya varsındır ya da yoksun. Sen benim ikinci tercihim değilsin. Sen bir teselli ödülü değilsin. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeysin. Sen benim bir numaramsın. Bana *sahipsin*. Ve buradan sensiz ayrılmayacağım."

"Seçme şansım var mı?" diye sordum. Bu soru ondan çok benim içindi. Söz konusu Dylan olduğunda, kalbimin hiç şansı yoktu. Hiçbir zaman bir seçeneğim olmamıştı, her zaman o olmuştu.

"İşte seçenekleriniz. Beni seçin. Ya da beni seç."

Kimi kandırıyordum? Hiçbir zaman ya da mesafe ona karşı hissettiklerimi değiştiremezdi. Dünyanın öbür ucuna kaçsam da bir şey değişmeyecekti. O hep orada, kalbimde, kafamda, derimin altında olacaktı. "Seni seçiyorum."

"Güzel. Çünkü seni o kadar sert becereceğim ki, adımımı haykırdığını tüm Hanoi duyacak," dedi büyücü.

Güldüm ve sonra ayağa kalkıp tişörtünü çıkardı ve kahkahalarım dudaklarımda söndü.

Kalbinin üzerindeki boşluk artık boş değildi.

EPILOG

Scarlett

Bir Yıl Sonra

"**A** Daha eve varmadın mı?" Arabanın üstü açık ve camlar kapalı bir şekilde sahil boyunca ilerlerken Nic soruyor. Dylan verdi Yirmi ikinci doğum günüm için Mini Cooper Cabrio aldım. Krem rengi ve içi camel derisi ve onu çok seviyorum.

"Dylan, iki nokta beş saniye içinde çıkmazsam gelip beni fiziksel olarak dükkânın dışına sürüklemekle tehdit etti." Hâlâ sabırsız. Hala bana patronluk taslamayı seviyor. Her zaman dinlediğimden değil ama bu gece dinledim. Üç ay önce, Surf Lodge'un hemen yanında kendi tasarım stüdyomu açtım. Ben uzun saatler çalışıyorum ve Dylan da işiyle o kadar meşgul ki son zamanlarda birlikte pek vakit geçiremiyoruz gibi geliyor. "Evet, eve gidiyorum."

Evimi düşündükçe gülümsüyorum, bir kayalığın üzerinde yer alan ve Pasifik Okyanusu'na bakan İspanyol tarzı bir sahil evi. İlk görüşte aşık olmama rağmen çok pahalı olduğunu savunmuştum. Dylan mutluluğa fiyat biçilemeyeceğini söyledi. Bu onun hayalindeki evdi, bu yüzden satın aldı ve geçtiğimiz yıldan beri içinde yaşıyoruz.

"Bekle. Neden sordun?"

"Sebebi yok," diyor Nic. "Gitmem gerek. Beni yarın ara."

Tamam. Aniden acelesi varmış gibi aramayı kesiyor ve müziğim tekrar açılıyor. Mükemmel bir Ekim gecesi, hava hala sıcak ve gökyüzünde kocaman turuncu bir ay var. Geçtiğimiz yıl tam bir kasırga gibiydi ve sanki nefes almak için bile durmamış gibiydim. Sienna ile onarılamayacak kadar hasar görmüş gibi görünen ilişkim dışında, ama denemediğim için değil, hayat güzeldi.

Geçtiğimiz yılın en büyük sürprizlerinden biri annemin sonunda babamdan boşanmak istemesiydi. O ve Cecily Noel'de bir bebek bekliyorlar. Ona iyi şanslar. Onunla konuşmuyorum. Söyleyecek bir şey yok. Anneme gelince, artık kasaba konseyinde aktif olmaya başladı ve sesini duyurmaya başladı.

Babam çok uzun yıllar boyunca onu ezmiş ve değersiz hissetmesine neden olmuştu.

Onu terk ettiğinde, her zaman nefret ettiğini söyleyerek evden taşındı ve sahilde bir apartman dairesine taşındı. Geçtiğimiz yıl boyunca annem Dylan'ın farklı bir yönünü görmeye başladı.

Yakınlar, ateşkes yaptılar. Artık ona serseri demiyor ve onu gördüğünde dilini ısırarak ve samimi olmak için elinden geleni yapıyor.

Garaj yoluna girdiğimde ev karanlıktı. Garip. Dylan genelde tüm ışıkları yakar. Garaja, G-Wagen'inin yanına park ediyorum, yolcu koltuğundan çantamı alıyorum ve eve giriyorum.

"Dylan?" Odaları dolaşırken sesleniyorum. Tek renkli tasarımına renk kattım ve evi modern bir vintage tarzında dekore ettim. Gece mavisi, orman yeşili, allık pembe ve fırçalanmış altın. Web sitem gibi. Benim estetiğim. Beni özgür bıraktığı için mutluydu.

Mutfaktan sarımsak ve domates sosu kokuları geliyor ama o orada değil. Aslında yemek yapmıyor. Ama dışarıdan yemek sipariş etmekte iyidir.

Oturma odasında duruyorum, gözlerim terasta iki kişilik bir masanın yanında beni bekleyen adamın durduğu açık cam kapılara gidiyor. Terasın ve sonsuzluk havuzunun etrafında yüzlerce mum olmalı, alevler deniz esintisinde dans ediyor, karanlığa ışık saçıyor. Ve işte orada, sahip olduğum her fanteziye benziyor. Hâlâ dizlerimin bağı çözülüyor. Hala nefesimi kesiyor.

"Neler oluyor?" diye sordum. Düz beyaz bir tişört ve solmuş bir kot pantolon giyiyor. "Yemek mi yaptın?"

Bir omzunu silkiyor. "Evet. Tarifi Nic'ten aldım." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve sanki burası bir restoranmış ve kendisi de şef garsonmuş gibi gümüş kubbelerden birini kaldırıyor. O gümüş kapakları nereden bulmuş ki? Tabaktaki yemeğe bakıyorum. En sevdiğim yemek. Milanese tavuk ve yanında spaghetti. Mükemmel görünüyor. İnanılmaz. "İyi olacağına söz vermiyorum."

İyi olacak. Dylan hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Soğumaması için kapağı yerine takıyor ve ben ne olduğunu anlayamıyorum.

"Yemek mi yiyoruz? Yani... durum nedir?"

"Sensin. Sen bir fırsatsın, Starlet." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ben onun muhteşem yüzüne bakıyorum. Kabarık dudakları, yontulmuş çenesi ve keskin elmacık kemikleri.

"Mutlu musun?" Ciddi olduğunu ses tonundan ve ifadesinden anlıyorum ama yine de sorma ihtiyacı hissetmesine şaşıyorum.

"Çok mutluyum. Çünkü sana sahibim." Milyonlarca başka güzel şeyim de var ama en önemlisi o.

"Beni seçtiğin için pişman olmanı asla istemem."

"Asla yapmayacağım," diyorum tam bir kesinlikle. "Her zaman seni seçeceğim."

Tekrar ve tekrar ve tekrar."

"Tanrıya şükür bunu söyledin. Yoksa bu çok garip olabilirdi." Ben daha ne olduğunu anlayamadan, o tek dizinin üzerine çöktü. Dylan St. Clair önümde diz çökmüş durumda. Elinde küçük kadife bir kutu var ve ben ölüyorum.

Ölüyorum.

"Dylan, ne-"

"Şşş. Bırak konuşayım." Başımı sallıyorum, bir kadın cover'ı olan "Wicked Games "in akustik versiyonunun surround seste çaldığını yeni fark ediyorum. Tüm bunları o planlamıştı. Benim için. Konuşmaya başladığında bile kelimelere tam olarak konsantre olamıyorum çünkü her şeyden çok etkilenmiş durumdayım.

"Seni seviyorum, Starlet. Bu dünyada seni mutlu etmek için yapamayacağım şey yok. Senin için cenneti ve dünyayı yerinden oynatırım. İşleri berbat ettiğim zamanlar olacağını biliyorum. Hâlâ bazen pisliğin tekiyim. Bunun değişeceğinden şüpheliyim. Ama sana her zaman sadık, dürüst ve doğru olacağıma söz verebilirim. Her zaman senin için savaşacağım. Sen benim ilk *gerçek* aşkımsın. Sen gelene kadar aşkla ilgili tek gördüğüm kötü şeylerdi. Sen bana gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu gösterdin. Ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Sadece seninle. Daima ve sonsuza dek."

Elim ağzımı kapatıyor, boğazımdaki yumru o kadar büyük ki konuşamıyorum. "Bir şey söyle amına koyayım."

"Şey... bana bir soru sormadınız."

"Siktir. Kahretsin." Sanki muazzam bir şeye hazırlanıyormuş gibi boğazını temizliyor. Çünkü öyle. Çok büyük bir şey. "Benimle evlenir misin, Starlet?"

Elimde değil, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyorum ve tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Bu bir evet mi?"

Tekrar başımı salladım. "Evet."

Dylan sanki bunca zamandır nefesini tutuyormuş gibi yüksek sesle nefes veriyor. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı ona doladığımda neredeyse onu deviriyorum.

"Şu lanet yüzüğü takmama izin ver," diyor ama o da gülüyor ve ben yüzünü öpücüklere boğuyorum. Beni ayağa kaldırıyor ve elimi avucunun içine alarak üçüncü parmağıma bir yüzük takıyor. Pembe bir elmas. O kadar mükemmel ve o kadar güzel ki gözyaşlarıma engel olamıyorum.

Dudakları ağzımı yakalamadan önce başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. Elleri vücudumda dolaşırken onu gözyaşlarımın, kahkahalarımın ve midemi istila eden kelekelerin kaleydoskopunun içinden öpüyorum

ve kıyafetlerim sihirli bir şekilde kayboldu. Birkaç dakika sonra kendimi jakuzide çınlıplak, ona sarılmış halde buluyorum. Bunun sürekli olması çok komik. Bu evin her yüzeyini vaftiz ettik ve ona doyabileceğimi hiç sanmıyorum.

İçimden bir ses yemeğimizin soğuyacağını söylüyor ama ikimizin de umurunda değil. Yüzlerce mumun alevleri, kocaman turuncu bir ay ve birbirimize sahibiz.

"Neyiz biz Dylan?" Kollarım boynuna dolanmış bir halde ona doğru eğilirken soruyorum.

"Biz her şeyiz, Starlet. Her lanet şey. Biz hayatız."

Beş Yıl Sonra

Tasarım stüdyomun önündeki kaldırımda çömelmiş, kara tahta tabelaya bir şeyler yazıyordum ki, onlu yaşlarının sonlarında, yirmili yaşlarının başlarında iki kız ellerinde Fiji suyu şişeleri, minik bikinileriyle yanımdan geçtiler. Yürümeyi bırakıp yüzlerini sahile dönüyorlar.

Sarışın, güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırarak arkadaşına "Çok seksi," diyor.

"Mmm hmm," diye kabul ediyor esmer kadın.

Onları görmezden geliyorum, caddenin karşısındaki plaja bakmak için başımı bile çevirmiyorum. Seksi erkekleri kontrol etmeme gerek yok. SoCal'daki en seksi adamla evliyim. Sahildeki sörfçülerden ya da genç kızların aval aval baktığı cankurtaranlardan daha seksi. O beş alarm ateşi kadar ateşli ve dün gecenin ne kadar ateşli olduğunu düşünmek bile yüzümü kızartıyor. Evli ve iki çocuklu olmama ve deli gibi meşgul olmama rağmen, Dylan'la seks yapmak için uykumdan feragat etmeye hazırım. Ellerim yatak başlığına bağlıken gözlerimin bağlı olmasından hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama hiç denemezseniz, asla bilemezsiniz. Ve ben her şeyi bir kez denemeye hazırım.

"Tam bir DILF," diyor sarışın.

Kimden bahsettiklerini kontrol etmek için kafamı çevirdim. Şimdi ayaktayım, elimi alnıma koyup gözlerimi siper ederek DILF'i arıyorum.

Benim kocam. Gömleksiz ve yalınayak, dar kalçalarının üzerine sıyrılmış siyah bir şorttan başka bir şey giymemiş, mürekkebi, karın kasları ve lezzeti ortada. Bir omzunda bir çanta ve her iki kolunda birer kız var, onları kumsal boyunca taşıyıp çantayla birlikte yere bırakırken pazıları esniyor ve şişiyor.

Kumun üzerine birkaç havlu atmasını ve kızlarla birlikte plastik oyuncakları paketinden çıkarıp su kenarına sürüklemelerini izliyorum. Şimdi ben de tıpkı yanımdaki kızlar gibi bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bakıyorum. Everly ve Isla gülüyorlar, o çömelip bir kovayı kumla doldururken sırtına atlamaya çalışıyorlar.

Kumdan kaleler yapıyorlar. Ah, kalbim. İşte benim dünyam, tam orada. Parlak mavi bir gökyüzü ve yakıcı bir güneşin altında sahilde. Günlük aşkım, hayatımın üç aşkı gülümsemelerini ve kahkahalarını paylaşıyor.

"Bir kale inşa etmesine yardım edelim," diyor esmer kadın.

İki bikinili kızın sahilde kocama doğru ilerleyişini izlerken çenem düşüyor ve ellerim *kalçalarım*a gidiyor. Bunca yıldan sonra bile kızların Dylan'a asılması beni hala rahatsız ediyor.

Hey, sürtükler, o benim. Geri çekilin.

"Yine kocanı mı gözetliyorsun?" Frankie kaldırımda bana katılırken alay ediyor. Cruz'un kız kardeşi ve ben yakınlaştık. Kardeşi gibi o da rakamlardan anlıyor ve benim tüm muhasebe ve evrak işlerimi hallediyor.

Kumdan kale yapımına *yardım etme kisvesi* altında DILF ile sohbet etmeye çalışmalarını izlerken kollarımı kavuşturuyorum. Ama kendimi rahatlamaya zorluyorum. Dylan özüne sadıktır. Şu anda gözü sadece iki küçük kızında.

"Görünüşe göre endişelenecek bir şey yok," diyor Frankie gülümseyerek ve ben de ona karşılık veriyorum, sonra o içeri giriyor ve benim bakışlarım Dylan ve kızlarımıza dönüyor.

Isla, Remy'nin minyatür bir versiyonu, benzerlikleri o kadar güçlü ki tekinsiz. Everly daha çok bana benziyor, sarı dalgaları dağınık ve karışık. Tenleri her zaman güneşten öpülmüş gibi görünüyor, gözleri ise en mavi gökyüzüne rakip olacak kadar mavi. Onları birlikte gördüğünüzde ikiz olduklarını asla anlayamazdınız. Onları şimdi öyle güçlü ve sağlıklı görüyorsunuz ki, dünyaya iki kilodan daha az bir ağırlıkla geldiklerini, dramatik ve korkutucu ama aynı zamanda mucizevi bir giriş yaptıklarını asla bilemezsiniz.

Gençken en ufak bir şüphem olduysa bile şimdi tek bir şüphem bile yok. Dylan'ın benim için cehennemin dibine kadar yürüyeceğini biliyorum ve ben

onun için de aynısını yapardı. Kız bebekleri doğduğunda, o hastaneden hiç ayrılmadı. Yeni doğan yoğun bakım ünitesinde geçirdiğim uzun günler ve geceler boyunca yanımdaydı. O benim güç kaynağımdı.

Yıllar önce yatak odamın penceresine tırmanan çocuk, onsuz yaşayamayacağım bir adam oldu.

İsimlerimiz kalbinin üzerine yazılmış. Scarlett. Everly. Isla. Onlar benim kalbim ve o bize hayat veriyor.

Kızların Dylan'ın kollarına atılmak için suyun kenarına doğru koşmalarını izliyorum. Birini itfaiyeci gibi omzuna atıp kumsalda koşarak bana doğru gelirken kahkahalarla çığlık atıyorlar. Her gün ve her gece bu DILF'e sahip olduğumu düşünmek. Ne kadar şanslıyım?

Caddenin karşısına geçiyorum ve Everly ile Isla'yı ayağa kaldırırken sahil yolunda onlarla buluşuyorum.

"Anne, kale yapıyoruz," diyor Everly, mavi gözleri kocaman, eliyle dikkatleri dağılmadan önce inşa ettikleri kumdan kaleyi işaret ediyor.

"Bunu görebiliyorum."

"Şimdi acıktık," diyor Isla.

Everly hevesle başını sallıyor ve karnını ovuşturuyor. "Gerçekten, gerçekten açım."

"Tatlı bir şeyler için açlıktan ölüyorum. Babam

gibi." "Bahse girerim," diye mırıldandım.

Dylan kıkırdıyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor. "Birkaç hayranın olduğunu gördüm."

Bana çarpık bir sırıtış attı. "Kıskandın mı?"

"Pfft. Neden kıskanayım ki? Benim de kendime ait bir DILF'im var."

Sırıtışı daha da genişliyor ve kulağıma alçak sesle yaklaşıyor. "Seni dizlerimin üzerine atıp bir şaplak atmamı ister misin? Bana baba diyebilirsin."

Kahkaha atıyorum ve onu itiyorum. Eminim buna bayılırdı. "Baba. Dondurma istiyoruz."

"Dondurma, dondurma, dondurma" diye bağıyorlar, babalarının onlara canlarının istediği her şeyi alacağını çok iyi biliyorlar. Onu küçük sevimli parmaklarına dolamışlar.

"Bu sefer sadece bir kepçe."

"Serpiştirilmiş." Ellerini dua eder gibi kavuşturuyorlar ve Dylan başını sallayarak onaylıyor. Ben kıs kıs gülüyorum. Bana bir bakış fırlatıyor.

"Enayi."

"Dondurma ister misin,
Starlet?" "İki top alabilir
miyim?"

Göz kırpıyor. "Ve ekstra serpme."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun." Gülümsüyorum. "Seni
seviyorum." "Seni daha çok seviyorum."

Dylan

Güneş gökyüzüne batmaya başlıyor ve Starlet'i kucağıma çekiyorum, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum ve onu içime çekiyorum. Bal, vanilya ve güneş losyonu gibi kokuyor. Ev gibi kokuyor. Yüzünü benimkine çeviriyor ve ağzım onunkini yakalıyor, dilim ağzının içinde geziniyor. Tadı güneş ışığı ve daha önce içtiği taze sıkılmış limonata gibi. Tadı güzel bir aşk gibi.

Benim gibi bir adamın böyle bir mutluluğu bulabileceğini hiç düşünmemiştim. Kızlarım benim dünyam. Onlar iyi ve doğru olan her şey ve ben her gün bunun benim hayatım olduğuna hayret ediyorum.

En çılgın hayallerimde bile hiçbir şeyim yokken her şeye sahip olacağımı hayal etmemiştim. Onun sayesinde. Hak etmediğim halde bana inanan kız. Onun sevgisinin beni daha iyi bir adam yaptığını düşünmek hoşuma gidiyor. Başladığım yerden çok uzun bir yol kat ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

Ben onunum, o da benim ve biz her şeyiz.

SON

Shane ve Remy'nin hikayesini henüz okumadınız mı? Wilder Love'ı burada bulabilirsiniz: mybook.to/WilderLove

AYRICA EMERY ROSE TARAFINDAN

Güzel **Serisi**

Güzelliğimizin Altında

Güzel Yalanlar

G ü z e l Telaş

Standalones

Wilder Love

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, iniş çıkışlarda ve tüm çılgınlıklarda beni her zaman destekledikleri için aileme çok teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum!!!

Jennifer ve Monica'ya çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu hikaye bu hale gelmezdi. Dylan ve Scarlett'i benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız, düşünceleriniz, cesaretlendirmeniz ve ayrıntılara gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim.

Ellie, düzenleme için ve teslim tarihim konusunda bu kadar soğukkanlı olduğun için teşekkür ederim. Söyleyebileceğimden çok daha fazla minnettarım.

Najla, muhteşem bir kapak daha yarattığın için teşekkür ederim. Seninle çalışmak büyük bir keyif, teşekkürler.

Jen Mirabelli ve Wildfire Marketing Solutions, tanıtım ve pazarlama için teşekkür ederiz.

Blogcular! Okumaya, incelemeye ve paylaşmaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Sizi ve bağımsız topluluk için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum.

Rambling Roses, tüm desteğiniz, yorumlarınız ve kitap tartışmalarınız için çok teşekkür ederim. Burası internette en sevdiğim yer. Hepinizi seviyorum! Tüm "araştırmalar", haftalık gönderiler ve yaratıcı hashtag'ler için Emily'ye özel olarak sesleniyorum. Ve arkadaşlığınız, müziğiniz ve kendimden şüphe duyduğumda moralimi yükselttiğiniz için Carol'a.

Son olarak ama kesinlikle en az değil, okuyuculara kocaman bir teşekkür. Bunu siz olmadan yapamazdım ve sözlerimi okuduğunuz için her birinize çok minnettarım.

Dylan ve Scarlett'in hikayesini okumaktan keyif aldıysanız, lütfen birkaç saniyenizi ayırıp kısa bir yorum bırakın. Bağımsız yazarlar için çok şey ifade ediyorlar.

Çok teşekkür ederim.
Emery Rose xoxo

YAZAR HAKKINDA

Emery Rose'un iyi kırmızı şarap, sert kahve ve sağlıklı bir dozda alaycılığa düşkün olduğu bilinmektedir.

Yazmadığı zamanlarda onu Netflix izlerken, güneş ışığını aramak için dünyayı dolaşırken ya da iyi bir kitaba dalmış halde bulabilirsiniz. Eski bir New Yorklu olan yazar, şu anda iki güzel kızı ve huysuz ama sevimli bir Border Terrier ile birlikte Londra'da yaşıyor.

İletişimde kalın!

[Facebook](#)

[Facebook Grubu](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)